

Rabia Gümüş

NÖBET BAŞINDA Aşk

Parola

Mihrem Çelik işinde başarılı üst düzey bir askerdir.
Her şeyi üstün eden bir hata yaptığını fark ettiğinde ise çok geç kalmıştı.
Yaptığı hata onu Iğdır Merkez Komutanlığına götürdüğünde hatasını düzeltmek
için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Ama atladığı bir pürüz vardı.
Aşk, kapıyı çalınca açacak mıydı?

...

Semih Keraslan 1.95 santimlik boyu ve dev cüssesiyle görenin bir daha
unutamayacağı bir adamdı. Keskin nişancı olduğu kadar bakışlarıyla da insanların
içini okurdu.

İhaneti en derininde hissetmiş, bir anda dört yıllık ilişkisini bitirmişti.

Her şey bitti derken yeniden başlar mıydı?

Peki, kalbini hissettiğinde ne kadar görmezden gelebilirdi?

&

"Iğdır küçük bir yer, hatırlatmak istedim."

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözlerinde anlam veremediğini parıltılar vardı.
Arkamı dönüp bavulumla ilerlemeye devam ettim.

ISBN: 978-625-7522-51-9

9 786257 522519

Facebook: /parolayayinevi
Instagram: /parolayayinlari
Twitter: /parolayayinlari

NÖBET BAŞINDA

Aşk

RABİA GÜMÜŞ

zm

Düzenleme

Ny.Ozlem

Parola

Bölüm 1

Semih'ten

Bugün benim için bir dönüm noktası, hayatımın gidişatının başka bir yöne evrilmesinin ilk günüydü.

“Hazır mısın, ağabey?” diye soran Nesrin’e doğru döndüm. Elinde çikolata dolu gümüş gondolu tutuyordu. Gondolu masaya bırakıp yanıma geldi.

“Hazırım.” Giydiğim siyah takım elbisenin gömleğinin yakasını düzeltti ablam. Ceketimin düğmesini iliklerken onların bu hâline tebessüm ettim, herkes çok heyecanlıydı.

“Hadi oğlum, geç kalmayalım. Komutanın da geliyor mu?” diye sordu annem telaşlı bir koşuşturma içinde.

“Evin konumunu attım, anne. Bizi bekleyecekler, onların oteli daha yakın Semaların evine,” dedim büyük gül buketini masanın üstünden alarak.

“Dayıcığım, nasıl olmuşum?” diyen Sadem ile eğilip minik prensesimi kucağıma aldım. Üstündeki pembe prenses elbisesi ile parlıyordu.

“Çok güzelsiniz, prensesim,” dedim ve ödül olarak öpücük aldım.

“Annem, dayını bırak da çıkalım artık.” Nazenin ablam,

kucağında kendine yer edinmiş Sadem'e kaşlarını çatarak baktığında Sadem omuz silkti.

"Dayı, evlenmesen olmaz mı? Hem ben yaşlanınca bakırım sana," dedi Sadem alt dudağını sarkıtarak.

"Yarın bir gün karşıma *dayı, ben bu çocukla evleneceğim*, diye birini getirirsen ne yapacağız?" Tek kaşımı kaldırırken yüzüne düşen ipek gibi saçlarını geriye doğru çektim.

"İstemem kimseyi, hem Sema'yı sevmiyorum ben," dedi Sadem küskün bir şekilde.

"Gel buraya, hadi ayakkabılarını giyelim." Nazenin, Sadem'i benden aldığı anda kollarını boynumdan ayırdı.

"Bakma sen ona, seni paylaşamıyor," dedi Nesrin, suratının asıldığını fark ederek.

"Aralarında bir şey de geçmedi öyle kötü diyeceğim ama Sadem bir türlü sevmeyi Sema'yı, anlayamıyorum." Her ne kadar çocuk deseler de Sadem'in sevgileri güçlüydü.

"Semih yüzükleri aldın mı?" diyen Nazenin ablam ile elimi cebime attım ve kutuyu bulunca ona verdim.

Hep birlikte evden çıkıp arabaya yöneldik. Çiçek ve çikolatayı arabaya koyunca, telefonumu çıkartıp rehberimden "Kurt Komutan" yazısına tıklayıp aradım. Birkaç çalışan sonra açılan telefon ile arabayı çalıştırdım.

"Emre, çıktık biz, hazır mısınız?"

"Durmadı bunlar, evin önünde bekliyoruz biz de," diyen Emre bir yandan da sessiz olmaları için diğerlerini azarlıyordu.

"On beş dakikaya oradayız," diyerek telefonu kapattım.

Sema'nın evine giderken derin bir nefes aldım. Babam yanımda oturuyordu, annem de Sadem ile arkadaydı. Nesrin ve Nazenin arkadaki arabada eşleri ile beni takip ediyorlardı. Sadem dışında diğer çocuklarını eşlerinin annelerine bırakmışlardı.

Ne bir heyecan vardı içimde ne de farklı bir duygu. Daha

önce defalarca gitmiştim Sema'nın evine. Ailesi ile birlikte çok kez yemek yemiş, sohbet etmiştim. İki aile de birbirini yıllardır tanıyordu. Eskiden komşuyduk Sema'nın ailesiyle. Yıllar geçmiş, birbirimize karşı duygularımız oluşmuştu ve ikimiz bir birlikteliğe ilk adımı atmıştık. Sema üniversiteyi bitirince de ailelere açmıştık konuyu. Bir sene sonra ise bugün Sema'yı istemeye gidiyordum dört yıllık birlikteliğin sonucunda. Ama içimde konduramadığım, daha doğrusu dolduramadığım bir boşluk vardı.

"Semih, Iğdır'dan kim gelecekti şimdi?" dedi annem. Arabayı kullanırken bir yandan da saate bakıyordum.

"Emre, Dursun, Ercan gelecekler," dedim anneme.

Sema'nın evinin sokağına geldiğimizde, arabayı sağ çekip boş bir yere park ettim. Arabadan inince gül buketini ben aldım, arkadaki arabadan inen Nesrin de çikolata dolu gondolu aldı. İlerideki arabada bizimkiler vardı, onlara doğru ilerledim. Arabanın kapıları açılınca üçü birlikte indi.

"Hele şükür damat bey, gelebildin!" dedi Ercan gülerek. Gül buketini Nazenin ablama verip üçüyle de selamlaştım.

"Heyecan var mı, damat bey?" dedi Emre eve doğru ilerlerken.

"Ben de bile daha fazla heyecan var, ruhsuz bu adam." Ercan sırtırırken elimi omzuna koyup sıktım.

"Zaten sonuç belli, heyecan yok ama mutluyum," dedim tebessüm ederek.

Ablamdan gülleri tekrar aldım ve zile bastım. Kapı açılınca tebessüm ederek gülleri Sema'ya uzattım. Üstünde su yeşili dizlerinin altına gelen kalın askılı bir elbise vardı. Her zaman açık bıraktığı sarı saçlarını bu sefer toplamış, boynunu açıkta bırakmıştı.

Gülümseyerek gülleri elimden alırken, "Hoş geldiniz," dedi.

Sırayla içeriye geçtik ve selamlaşma faslından sonra otur-

duk. Sema'nın da kuzenleri ve arkadaşları gelmişti. Kalabalık bir ortamdı. Söz-nişan beraber yapalım, düğünü erkene alalım istemişti Sema. Ben de bu uzaklıktan sıkıldığını düşündüğüm için kabul etmiştim.

Babam, Mersin'e iş dolayısıyla gelmiş, sonra buraları sevip kalmıştı. Aslen Aydınliydik ama yazdan yaza giderdik. Burada akrabamız olmadığı için herkesi düğüne çağıracaktık.

"Oğlum, şu kız tam bir afet," dedi Ercan. Yanımda oturduğu için sesini duymuştum. Sema'nın kuzenlerinden birini işaret ediyordu.

"Olay çıkartıverma şimdi, Ercan! Oy, kizu vermezlar sonra, kötüğe yiyiverursun!" dedi Dursun koluyla dürterek.

"Oğlum, bir rahat durun!" dedi Emre uyararak.

Sema kahveleri getirince tek tek herkese verdi, ben hariç. İçeriye gidip geldiğinde küçük bir tepside kahve ve suyu önümdeki sehpaıa bıraktı. Göz göze geldiğimizde ikimiz de gülümsedik. Çok uzun zaman beklemiştik bu anı.

"İç bakalım, damat efendi," dedi Ercan yüzündeki sırtmayla.

"Kim getirdi bunu?" Dursun ve Emre'ye dönerek kaşlarını çatıım.

"İzinli olan elimizde bir bu vardı," dedi Emre de hafif alayla gülerken.

"Bak, alınıyorum ama!" Ercan hiç de alınmayan bir rahatlıkla arkasına yaslandı.

Önümdeki kahveden bir yudum aldım ve tuzlunun aksine aşırı tatlı olduğunu fark ettim. Tuzlu olsa daha iyiydi, aşırı tatlı şeylerden midem bulanırdı ki aynen de öyle olmuştu. Suya uzandığımda onun da tuzlu olmasıyla öksürdüm. Ah be Sema!

"Oğlum, kıpkırmızı oldun lan!" dedi Emre bu sefer.

"Sebebi ziyaretimiz malum. Allah'ın emri, Peygamber Efendimizin kavliyle kızınız Sema'yı oğlumuz Semih'e istiyoruz," dedi babam elindeki fincanı sehpaıa bırakarak. Bi-

zim konuşmamız sırasında onlar nasılsınız faslını geçmişti. Sema'nın ailesi de beni ve ailemi tanıdığı için bir şey sorma gereği duymamıştı.

"Gençler aralarında görüşmüşler, konuşmuşlar. Bize de hayırlı olsun demek düşer," dedi Sema'nın babası Halil amca.

Hep birlikte kalktık ve el öpme faslından sonra yüzüklerin takılması için ortaya geldik. Kurdeleyi babam kesecekti. Dua edildikten sonra önce Sema'nın parmağına, sonra da benim parmağıma geçirdi yüzüğü. Sema'ya baktığımda mutlu görünüyordu, ben de gülümsedim.

"Allah tamamına erdirdin," diyerek kesti kurdeleyi babam.

Sema'ya doğru döndüğümde, ellerimi yanaklarına koyup alından öptüm. Alkış sesleriyle geri çekildim.

Sema'nın boyu ayağında topuklu olmasına rağmen omzuma ancak geliyordu. Zayıf çıtı pıtı bir kız değildi Sema, aksine vücut hatları belirgin olgun bir kadındı. Çocuksu hâlleri yoktu ve her şeye alınıp kızmazdı. Aramızdaki ilişkinin bu kadar uzun sürmesinin nedenini sakın bir şekilde ilerlemesine yorardım hep.

Çekilen birkaç kare fotoğraftan sonra getirdiğimiz çikolata paketi açıldı ve herkese ikram edildi. Bunun yanında Sema'nın hazırladığı ikramlıklar ve çaylar da yerini almıştı.

"Ben bir lavaboya gidiyorum," dedim bizimkilere.

Yerimden kalkınca bütün bakışlar bana döndü kısa süreli olarak. 1.95 boya sahip olmak kolay olmadığı gibi her ortamda ilgi çekiciydi. Alışkanlık olduğu için pek de umursamadan yerini bildiğim lavabonun önüne geldim.

"Zeynep, Sema nerede?" dedim çikolata tuttuktan sonra bir daha göremediğim için.

"Banyoda ağabey, yüzünü yıkıyordu," dedi Zeynep aceleci bir şekilde. Telaşlı bir hâli olduğu için dikkatimi çekti. Zeynep, Sema'nın teyzesinin kızıydı ve birbirlerinden hiç ayrılmazlardı.

“Bir şey mi oldu?” dediğim anda banyonun kapısı açıldı ve yüzü bembeyaz kesilmiş Sema çıktı. Zeynep’i bırakıp yanına gittim.

“Ne oldu, hasta mısın?” dedim yüzüne dikkatlice bakarak.

“Heyecandan sanırım, mideme kramp girdi,” dedi derin bir nefes alıp, gülümserken.

“Uzun zamandır bekliyorduk ikimiz de. Yine de bir hastaneye götüreyim istersen.” Elimini omzuna koyduğumda gözleri dalgalandı.

“Geçer şimdi Semih, önemli değil. Nişan gecemi hastanede geçirmek istemiyorum hem,” dedi bana biraz daha soku-
larak.

“Öyle olsun güzelim, sen nasıl istersen.” Başını göğsüme yaslaması için kolumu biraz daha açtım.

“Yarın dönüyor musun?” diye sordu sessiz bir şekilde.

“Evet, bir hafta izin aldım, biliyorsun. Düğünde kullanacağım geri kalanını.” Her ayrılık zamanı içimde bir sıkıntıyla bırakırdım onu geride. Sanki döndüğümde bir daha orada olmayacaktı.

“Artık beklemek istemiyorum. Ağustos sonu yapalım düğünü. Benim de bu ay sınavlarım bitiyor zaten. Nikâhı daha erken yapmak gerekiyor ama tercihlerden sonra yanına gelebilmem için,” dedi Sema. Geri çekilip elimden tuttu ve banyonun karşısındaki odasına girdi.

“Biliyorum, halledeceğiz hepsini, senin bir sınav dönemin geçsin de. Hâlen söylemedin okuldan neden ayrıldığını?”

Öğretmendi Sema ve mesleğini çok seviyordu. Çok isteyerek senenin başında başlamıştı özel bir koleje. Elit bir yer olduğu için de çok memnundu.

“Yaz okulu açtılar ama söz, nişan, düğün olunca zaman ayıramam. Hazırlıklarla uğraşmam gerek. Bir yandan da sınav stresi var üstümde,” dedi yüzü solarken. Bakışları dalgınlığa başlayınca elini tuttum.

“Bir sorun yok, değil mi?” Sema yatağın üstüne oturunca ben de yanına oturmuştum.

“Sorun sensiz olmam. Bu kadar zaman idare ettik ama artık seni yanımda istiyorum, Semih. Her gittiğinde arkandan bakmak çok zor geliyor,” dedi gözleri dolarken.

“Merak etme, bir dahaki gelişimde seni de götüreceğim yanımda.” Bana yaslandığında kolumu omzuna attım sarılarak. Sema da ellerini belinden sardı başını göğsüme yaslayıp.

“Pardon ya tuvaleti arıyordum!” Kapı birden açılınca ayrıldık. Ercan yüzünde bugün eksilmeyen sırıtmayla başını diğer tarafa çevirdi.

“Senin gireceğın tuvaleti si-” derken sözümü Sema kesti.

“Semih, küfür yoktu hani?” dedi yerinden kalkarak.

“Bu adam bırak küfrü, daha neler yiyecek benden!” dedim gözlerimi kısarak. Sema küfürden hiç hoşlanmazdı, bana da bu yüzden sürekli kızardı. Çatılan kaşlarını gördüğümde, “Tamam, bak etmiyorum küfür falan,” dedim derin bir nefes verip.

“Yenge, esmer bir afet gördüm senin yanında, onu bana ayarlasana. Diğer yengelerimde iş yok,” dedi Ercan hâlen kapının önünde dikilirken.

“Ulan öküz!” Ayağa kalkmamla kapıyı kapattı hızla, salona fırladığına emindim.

“Diğer yengeler kim, Semih?” dedi Sema elleri belinde.

“Kim olacak, Emre’nin Gamze’si var, Dursun’un da Nazlı’sı. Benim de Sema’m var,” dedim göz kırparak.

“Hadi içeri geçelim biz de.” Sema gülümseyerek oturduğu yerden kalktığında odadan çıkıp salona girdik. Herkes yerinden memnun bir şekilde sohbet ediyordu, biz içeri girince bakışlar bize döndü.

“Oğlum, sen buradayken düğün mevzusunu da konuşalım, diyoruz. Bir karara vardınız mı Sema kızım?” dedi babam ikimize bakarak.

“Yaz bitmeden olsun, diyoruz baba. Ağustos bize uygundur, size de uygunsa tarihi alalım.” Az önce konuştuğumuz için tereddüt etmeden cevap vermişim. Babam, Halil amcaya dönerken yerime geçip oturdum.

“Bize de uygundur,” dedi Halil amca. Sema’nın annesi Seher teyze ve annem de onaylayınca ağustos ortasına nikâh tarihi almak için anlaştık.

Bir saat kadar daha edilen sohbetin ardından sabah yola çıkacağımız için kalktık. Yarın arabayla Emre, Dursun, Ercan ve ben Iğdır’a geri dönüyorduk. Bugünlük benim yanımda olmak için dün gece gelmişlerdi Mersin’e.

“Yarın ararım,” dedim Sema’ya arabaya binmeden önce.

“Bekliyorum,” dedi el sallayarak.

“Emre nerede?” Bizimkilerin yanında göremeyince etrafa baktım ama yoktu.

“Gamze aradı onu, gelir şimdi,” dedi Ercan imayla.

“Ah ah, onların sevdaluk bir başka!” dedi Dursun da gülerken.

“Adam sizin yanınızda bile konuşmuyor, kıskanıyor kızı, bir de o kadar zaman askeriyede ders vermesini hazmetti,” dedim. Kurt’un ne kadar kıskanç ve korumacı olduğunu bilmeyen yoktu. Derse giren askerleri Gamze’den uzak durmaları ve saygılı davranmaları için az sıkıştırmamıştı.

“Düşünsene sevgilin bir tabur erkeğin içine giriyor,” dedi Ercan yüzünü buruşturarak.

“Allah’tan Sema ilkokul öğretmeni.” Bende o kadar sabır yoktu, askeriye ortamı farklıydı.

“Nazli da muhasebeci, bende da sıkıntı yok,” dedi Dursun. Hiçbirimiz Emre kadar kıskançlık krizine girmemiştik. Allah var, kıskanıyordu ama bir kere bile Gamze’yi kısıtladığını görmemiştim.

“Yarın otelin önüne gelirim ben, öğlen çıkarız yola, geç kalmayalım. Emre’ye söylersiniz. Hadi sabah görüşürüz, iyi

geceler,” dedikten sonra beklemeden yanlarından ayrılıp arabaya ilerledim. Biraz daha beklesem konuşma uzadıkça uzayacaktı.

Arabaya binip eve gitmek üzere yola çıktık. Aklımda Sema’nın sözleri vardı. Bu zamana kadar evlilik konusunu hiç açmayan kız, şimdi evlenmek için beklemek istemiyordu. Aklımı karıştırırsa da dört yılın geçtiği ve yaşının ilerlediği için artık evlenip yuvasını kurmak istediğini düşündüm. Ben de artık sevdiğim kadınla evlenip baba olmak istiyordum.

“Biraz aceleye geldi ama yine de güzel oldu.” Annemin pek içine sinmediği belliydi. Hep daha büyük ve bütün akrabalarımızı çağıracağı bir nişan töreni istemişti.

“Düğüne kısmet artık, anne. Böylesi daha iyi oldu, hem biliyorsun, yarın dönüyorum. Sema ile siz düğün işini halledersiniz. Nasıl istiyorsa öyle olsun, ben hesap kartını Nazenin ablama bırakırım, harcamaları oradan yaparsınız.” Nişan aceleye gelmişti ama düğün için Sema nasıl istiyorsa öyle olsun istiyordum.

“Olur mu öyle şey, oğlum? Ablana, Nesrin’e ne yaptıysak sana da aynısını yapacağız. Senin paran cebinde dursun, torunlarıma lazım olur,” dedi babam karşı çıkarak.

Çok küçük yaşlardan itibaren babamın araba tamiri için açtığı dükkânda çalışmıştım. Aydın’da iş bulamayınca *doğduğun yer değil, doyduğun yer*, diyerek Mersin’de bir fabrikada işe girmişti babam. Daha sonra da birikimiyle kendine bir tamirhane açmıştı. Ben de okuldan sonraları babama yardım eder, getir-götür işlerine bakardım. Liseyi de meslek lisesinde okumuştum.

Daha sonrasında üniversite sınavında istediğim bölümü kazandığım hâlde askeriye sınavlarına başvurmuştum. Boyum ve yapım dolayısıyla bütün mülakatları rahatlıkla geçmiş, yazılı sınavı da başarıyla vermiştim. O gün babamın gözlerindeki gururu hiçbir şeye değişmezdim.

“O gün gelsin de bakınız, baba. Daha üç aya yakın var.”

Geçştirerek daha çok konuyu kapatmaya çalıştım. Uzun zamandır asker olarak görev yapıyordum ve tek yaşadığım için pek bir şeye para harcamıyordum. Ailem de benden maddi olarak bir yardımı kabul etmezdi, durumumuz iyiydi. Banka hesabımda biriken para yüklü bir miktardı ve her şeye yeterdi.

Evin önüne gelince arabayı park ettim. Eve geçtiğimizde bir haftanın yorgunluğu çökmüştü sanki üstüme. Banyoya girip elimi yüzümü yıkadım ve üstümü değiştirmek için odaya geçtim. Annem ben geldiğimde kaldığım için odama hiç dokunmamıştı. Çift kişilikten biraz daha büyük özel yapım bir yatağım vardı. 1.95 boya sahip olmak kolay değildi. Iğdır'daki evimde de böyle bir yatak vardı. Sema ile yeniden alırsanız diye eşyaları olabildiğince az almıştım.

Üstümü değiştirip lacivert eşofman ve gri tişört giydim. Askeriyeden alışkanlık yapmıştı, uykusuzluk pek etki etmiyordu. Cam kenarındaki tekli koltuğa oturdum. Kapı tıklatılınca, "Gel!" dedim.

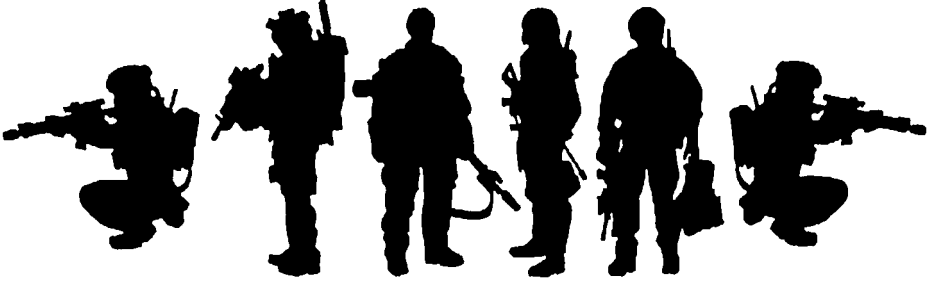
"Semih, Sema'ya aldığımız künyeyi vermeyi unutmuşuz. Yarın sabah erken gideceksen şimdi ver de gel," dedi annem elindeki uzun siyah kadife kutuyu bana uzatarak.

"Yarın giderim anne, saat geç oldu hem. Kapıdan iki dakika uğrar, bırakırım," dedim kutuyu alarak.

"Tamam oğlum, iyi geceler," dedikten sonra çıktı odadan annem.

Kutuyu önümdeki sehpa bırakıp kalktım. Yatağa geçip telefonun alarımını sabah sekize kurdum. Parmağımdaki yüzüğe kaydı gözlerim. Bugün sevdiğim kadımla evliliğe ilk adım atmıştık. Sema gelince aklıma tebessüm ettim. Yatağın içine iyice gömülüp düşüncelerimin arasında gözlerimi kapattım, sabah Sema'nın yanına gidecektim.

Birlikte mutlu bir geleceğe adım atmaya çok az kalmıştı. Sema'yı yıllardır tanıyor ve seviyordum, benim için en doğru insan oydu.

Bölüm 2

Sabah uyandığımda duvardaki saat çarptı direkt gözümüne. Saat çoktan sekiz olmuştu, telefonun çalan alarmini kapattım. Odadan çıkıp banyoya yöneldim ve derin bir nefes alıp elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Mutfaktan gelen seslerle annemin uyandığını anladım. Yüzümü kurulayıp mutfığa ilerledim.

“Günaydın,” dedim masaya çatal koyan anneme.

“Günaydın minik kuzum,” dedi annem yüzünde derin bir sevgiyle.

“Anne, artık vazgeçsen diyorum. Minik ve kuzu olmak için sence de yirmi yaş ve bir metre kadar büyük değil miyim?” Sitem ederken annemin beni hiç umursamayacağını çatılan kaşlarından anlamıştım.

“Sen on yaşında olsan da otuz yaşında olsan da benim için hâlen küçüksün, oğlum. Boyun bir metre olsa da iki metre olsa da değişen bir şey yok benim için,” dedi annem elini sallayarak.

“Öyle olsun bakalım,” dedim uzatmadan gülümseyerek. Annemi kolumun altına alıp, masadaki salatalıklardan birisini alıp ağzıma attım. Elime vurduğunda yüzünde gülümseme vardı.

Gözlerinin kenarları yılların verdiği izlerle gülerken çiz-

gi çizgi olmuştu. Kalbimin en derinlerinde hayran olduğum canım olan kadına sevgiyle baktım. Her erkek gibi ilk aşkı annesi olanlardandım. Aydın kızıydı annem, yıllara rağmen güzeldi, dinçti ve her zaman çocuklarının arkasında duran, yıkılmayan bir kadındı. Gençlik fotoğraflarına baktığımda babamın annemi ilk görüşte neden istemeye gittiğini anlamıştım. Yıllar geçmesine rağmen babamla aralarında derin bir bağ vardı. Annem; Mersin'e taşınarak yerini, yurdunu, ailesini babam için bırakmıştı. Gerçek sevgiydi onlarınki. Ben de evlenince hep böyle mutlu, huzurlu bir yuvam olsun istemiştim.

"Ben babanı uyandırıp geliyorum," dedi annem mutfaktan çıkarken.

Ocakta hazır olan çayları bardaklara doldurup masaya bıraktım. Bizimkileri beklerken sandalyemi çekip oturdum. Tek yaşadığım için her şeyi kendim yapmaya artık alışmıştım. Annemin yanına gelince her işi başkasının yapmasına alışık olmadığım için kısa bir tartışma yaşıyorduk bu konuda.

"Zaten bir haftalığına geliyorsun. Bırak, ben çayını doldururum, yemeğini yaparım," diyordu. Evlatlarına düşkün bir kadındı annem; evlatları hiçbir şeye el sürmesin, hepsini kendi yapsın istiyordu.

"Günaydın oğlum," dedi babam kapıdan girince. Boyum tamamen baba tarafına çekmişti, anne tarafım orta boyluydu. Babam 1.85 boyuyla, annem ise 1.55 boyuyla yan yana durunca gülme isteği geliyordu ama bu zıtlık onlara bir yönden de yakışıyordu.

"Günaydın baba."

Babam karşıma oturdu, annem gelince de kahvaltıya başladık. Kahvaltı bittikten sonra çaylarımızı alıp balkona çıktık, hava yazın gelişinin habercisi gibi bulutsuz ve sıcaktı.

"Annem, Sema'ya uğramayı unutma, bileklik kalmasın bizde." Annemin konuşmasıyla unuttuğum bileklik geldi aklıma.

"Haklısın anne, çıkarım birazdan. Zaten öğlen dönüyoruz, bizimkiler bekliyor, oteldeler," dedim çayımdan son yudumu alıp, ayağa kalkarken.

"Sen gelene kadar hazırlarım ben valizini." Annem içini çekerken hüzünlenmişti. Her gidişimde kendi elleriyle hazırlıyordu eşyalarımı.

"Tamam anne," dedim içeriye geçerken.

Bardağı bırakıp odama girdim. Üstümü değiştirip kot pantolon, siyah bir tişört giydim; cüzdanımı ve telefonumu aldım. Bizimkilere çıktığımı haber verip evden ayrıldım. Sema bu saatte uyanmıştır, diye düşünüyordum. Saat on olmuştu. Yine de işimi şansa bırakmayıp aradım ama telefonu açmadı. Kapıdan kutuyu verip gidecektim zaten, o yüzden Sema'nın evine doğru sürdüm arabayı. Annesi evdeyse ona bile bırakabilirdim. Evlerinin karşısındaki boş yere arabayı park ettim. Tam ineceğim anda Sema kapıdan çıktı. Arabadan inip ona doğru yürümeye başladım. Arkası bana dönük ilerlediği için beni fark etmedi.

"Sema!" dedim biraz yüksek sesle.

"Semih?" dedi beni gördüğü için şaşkın bir ses tonuyla.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedim karşısında durduğumda.

"Eksikleri almak için markete gidiyordum," dedi ama ben yalan söylediğini biliyordum. Gözlerini kaçırması, eliyle bilinçsizce kaşır gibi burnuna dokunması, konuşurken kısık çıkan sesi... Hepsi onu ele veren hareketlerdi.

"Anladım. Dün akşam annem hediyeni vermeyi unutmuş, ben de gitmeden seni de görürüm diye geldim." Cebimdeki kutuyu çıkartıp uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi kutuyu alıp, gülümsemeye çalışarak.

"Sorun ne?" dedim gözlerine bakarak.

"Ben dün biraz kötü oldum ya midem ağrıyor, hastaneye gidiyorum. Sen endişe etme diye giderken söylemek isteme-

dim.” Yalan söylediğini anladığımı biliyordu, dört yılda beni az çok tanımıştı.

“Benden bir şey saklama, Sema. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun.” Elini tutup, kendime doğru çektiğimde ona sıkıca sarıldım.

“Biliyorum ama aklın bende kalsın istemedim.” Bana sarıldığında sesi titremişti, daha fazla üzmemek için konuyu kapattım.

“Hadi hastaneye bırakayım seni.” Geri çekildiğimde ellerimiz ayrıldı. Hastane buraya çok uzak değildi ama bizimkilere geç geleceğimi haber vermem gerekiyordu.

“Gerek yok, ben giderim. Hem Ayça’yı biliyorsun, hastanede hemşire. Her şeyi ayarladı bile. Sen geç kalma, iyiyim ben, sadece tedbir amaçlı gidiyorum,” dedi tebessüm ederek. Ayça, Sema’nın liseden çok yakın bir arkadaşındı. Nişanlısı ile birlikte birkaç kez yemeğe çıkmıştık, iyi insanlardı.

“Tamam, bir şey olursa bana da haber ver.” Tedbir amaçlı bile olsa sağlık konusu ciddiydi.

“Olur, hayatım. Seni seviyorum, kendine dikkat et,” dedi bir adım geri çekilerek.

“Ben de seni seviyorum.”

Sema arkasını dönüp ilerlerken ben de arabama doğru yöneldim. Eve gidip valizimi aldım ve bizimkilerle vedalaştım. Annem yine ben gidince ağlayacaktı, zor tutuyordu kendini. Nazenin ve Nesrin çalıştığı için onlarla dün gece vedalaşmıştım. Valizimi alıp son kez bizimkilere el salladım ve arabaya bindim.

Derin bir nefes verip arabayı bizimkilerin kaldığı otele doğru sürdüm. Ailemden ayrı yaşamaya her ne kadar alışsam da bana da zor geliyordu. Otelin önüne geldiğimde arabayı otoparka bırakıp Emre’yi aradım. Telefon açılınca beklemekten konuştum.

“Otele geldim, neredesiniz?”

“Restoran bölümündeyiz.” Arkadan uğultu şeklinde gelen seslerle kalabalık alanda oldukları belliydi.

“Tamam, geliyorum.” Telefonu kapattığımda otele doğru adımladım.

Bizim konuşmamız da bu kadardı işte. Neredesin, buradayım, bitti. İki tane kız kardeşle büyüyünce, onların hiç bitmeyen telefon görüşmelerini duymak beni bile yoruyordu. Ama onlar hiç konuşmamış gibi iki saat aralıksız tek bir konu üstünde bile onlarca ihtimali değerlendiriyorlardı. Biz bile operasyona çıkarken bu kadar alternatif düşünmüyorduk.

Restorana geldiğimde açık büfenin önünde buldum bizimkileri. Ercan’ın tabakta kat çıkacak yer kalmamış, yanlardan sıvama aşamasına geçmişti.

“Oğlum, sabah sabah midem kalktı,” dedim Ercan’ın elindeki Eiffel Kulesi’ne bakarken.

“Nerede beleş, oraya yerleş, demişler,” dedi göz kırparak.

“Sen de bir tabak al.” Emre masanın üstündeki boş servisleri işaret etti.

“Kahvaltı işini hallettim ben. Ayrıca bu herifi yerken görünce midem almaz zaten bir şey.” Yüzüm buruşurken, Ercan’a bakıp başımı iki yana salladım.

“Komitanum, şu masaya geçalum,” diyen Dursun ile arkadaki masaya ilerledik.

“Ben kahve alıp geliyorum.” Yandaki içecek standına ilerlerken Emre seslendi.

“Bana da çay al!”

“Olur.” Ercan ile Dursun çaylarını almışlardı çoktan.

Kendime kahve alınca Emre’nin çayını da aldım. Hepimiz bütün sıcak içecekleri şekersiz içiyorduk. Dağda şeker bulma imkânımız olmuyordu tabii ki. En çok şekerli içenimiz bile bir süre sonra alışıyordu.

“Pardon?” diyen ses ile sağ tarafıma döndüm.

“Buyurun?” dedim yirmili yaşlarındaki sarışın kıza bakarak.

“Bunu düşürdünüz sanırım.” Elindeki kâğıdı bana uzattığında aldım. Kâğıdı alır almaz hızla yanımdan ayrılıp ilerlemeye başladı. Arkasından bakarken kaşlarımı çatmıştım.

Çay ve kahveyi tepsiye koyup masaya ilerledim. Oturur oturmaz tabii ki bizimkiler başladı.

“Kimdi o sarışın afet?” dedi Ercan ağzındaki lokmayı yutmadan boğuk çıkan sesiyle.

“Tanımıyorum, kâğıdı verdi, düşürmüştüm.” İçinde aslında telefon numarası olduğunu bildiğim kâğıdı masanın üstüne attım.

“Adam nişanlandı, hâlen mi?” dedi Emre gülerek. Parmaklarındaki yüzük bile etki etmiyordu kimileri için.

“Uşak yakişuklu da,” dedi Dursun.

“Sema yengem duymasın, çizer façanı!” dedi Ercan göz kırparak.

“Saçmalamayın, oğlum! Şimdi kıza o benden düşmedi desem ısrar edecek almam için. Nişanlıyım, git başımdan, desem hem rencide olacak hem de restorandaki bütün bakışlar bize dönecek. Alıp gönderdim, kâğıdı da atacağım zaten,” dedim durumu kendimce açıklayarak.

Kahveme uzandım ve bir yudum aldım. Emre’nin telefonu çalınca ayağa kalkıp yan kapıdan bahçeye çıktı. Büyük ihtimalle Gamze aramıştı. Telefonuma baktığımda arama ya da mesaj yoktu. Sema’yı merak ediyordum. Hastaneye gittiği için aklım onda kalmıştı.

“Yarın büyük operasyon varmış,” dedi Ercan bize doğru eğilip sessiz bir şekilde.

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum. Benim haberim bile yoktu.

“Emre’ye Cahit Yüzbaşı’dan şifreli mesaj geldi. Yarın sa-

bah erkenden yola çıkıyoruz. Bil bakalım nereye?" dedi arkasına yaslanırken Ercan.

"Sanki heç gitmaduğumuz yer," dedi Dursun yemeğine devam ederek.

"Neresi?" dedim tek kaşımı kaldırıp. Bir yandan da merak etmiştim.

"Suriye'ye gidiyoruz. Görev süresi belirsiz," dedi Ercan rahatsız bir şekilde.

Görev süresi bizim için önemliydi. Bir sene deseler bile gıkımız çıkmazdı ama bilinmez bir süre hepimizi etkiliyordu. Ne zaman döneceğini bilmediğin ya da dönebileceğinden bile emin olamadığından zordu. Seneler geçtikçe alıştık desek bile alışılmıyordu, özellikle geride seni bekleyenler varsa.

"Herkes susmuş," dedi Emre geri yerine otururken, bize bakarak.

"Gidiyormuşuz yarın?" Konuşmamla Emre bana döndü.

"Gidiyoruz ama uzun sürmeyecek, belirsiz denmesine bakmayın. Gelmeden Mersin'de Cahit ağabeyle konuştum. Orada iki ateş arasında kalan bir yetimhane var. Savaşta ailesi ölen yaklaşık yirmi tane çocuk. Onları sağ salim buraya geçirmemiz gerekiyor." Emre düşünceli bir şekilde konuşurken fark ettiğim aslında operasyon süresi uzun olmasa da tehlikeli olduğuydu.

Savaş böyleydi işte: *Devler tepişir, çimenler ezilirdi.* Bu savaşların her zaman ezileni ise çocuklardı. Hangi millete, ırka, dine mensup olursa olsun çocuk kutsaldı. Onlar bu dünyanın geleceğiydiler.

"Dünyanın adaletini sikeyim! Afrika'da çocuklar açlıktan ölüyor, Amerika'da obeziteden geçilmiyor. Suriye'de savaştan ölüyor çocuklar, Filistinli çocuklar daha beş yaşında başka bir ülkenin tehdidi altında yetiştiriliyor. Ne olursa çocuklara oluyor!" dedi Ercan sinirle elindeki bardağı masaya çarparak.

"Bunun neyi var?" dedim Emre'ye, Ercan'ı işaret ederek.

"Sabah haberleri izledi," dedi Emre.

Telefonumu çıkartıp haberlere baktım:

"İsrail askeri sekiz yaşındaki Filistinli çocuğu zorla gözaltına aldı."

"Afrika'daki kuraklık ve açlık nedeniyle doğan her sekiz çocuktan beşi ölüme mahkûm oluyor."

"Suriye rejimine karşı olan muhalif bölgeleri bombalandı. Dördü çocuk, on kişi hayatını kaybetti."

Başlıkları okumak bile insana öyle kötü hissettiriyordu ki genelde haberlere bakmazdım. Zaten askeriyede her şey konuşulduğu için kısa zaman sonra bütün haberler duyuluyordu. Derin bir nefes alıp telefonumun ekranını kapattım. Dünyanın adalet terazisi böyleydi işte, kazananlar olduğu gibi kaybedenler de vardı. Ve nedense hep kaybedenler masumların tarafıydı.

"Yediyseniz kalkın hadi, yolumuz uzun," dedi Emre. Bu konuşmadan sonra zaten kimsede iştah kalmamıştı.

"Hadi siz çantalarınızı alın, ben arabayı getiriyorum kapıya." Ayağa kalktığımda diğerleri de odalarma çantalarını almaya gitti.

Arabayı park ettiğim yere gelince, telefonumu çıkartıp Sema'yı aradım. Hâlen aramamıştı ve neyi olduğunu merak ediyordum. Çalan telefon kısa bir süre sonra açıldı.

"Sema?" dedim cevap gelmeyince.

"Semih..." dedi cılız bir ses tonuyla.

"Ne oldu? Sesin iyi gelmiyor. Eğer istersen gelebilirim." Arabanın kapısını açarken hastaneyle aramızdaki mesafeyi hesaplıyordum.

"Gerek yok, test için kan aldılar. Enfeksiyon büyük ihtimalle, yediğim bir şey dokundu herhâlde," dedi sesi daha net gelirken.

"Tamam, sonuçları alınca ara beni, aklım sende kalmasın. Ben yarından sonra bir süre yokum, haberin olsun." Görev-

lerden kesinlikle bahsetmek yasaktı ve en fazla yokum diye biliyorduk.

“Ne kadar süre?” dedi titreyen sesiyle.

“Belirsiz,” dedim arabaya binerek.

“Bekleyeceğim. Seni seviyorum.” Sesindeki durgunlukla nedensizce huzursuz hissettim.

“Geri döneceğim,” dedim başka diyecek bir şey bulamayarak.

Telefonu kapattıktan sonra otelin önüne geldim. Bizimkiler arabaya binince klimayı çalıştırdım. Mersin yanıyordu resmen, haziranın sıcaklığı kavuruyordu dışarıda iki dakika kalınca.

“Anlat bakalım damat bey, nasıl bir şey nişanlı olmak?” dedi Ercan gülerek.

“Dünden farklı hissetmiyorum. Sonuçta belliydi, baştan ciddi düşünüyorduk,” dedim omzumu silkerek.

“Oğlum, adamda az heyecan olur.” Ercan kaşlarını çatarken sessiz kaldım, buna verecek bir cevabım yoktu.

“Uyy dört yıldır deyirsin ama ben güccük uşağken seveyrumdu Nazlı’yi,” dedi Dursun da. Nazlı deyince adamın gözleri bile parlıyordu.

“Oğlum, biri nişanlı, birisi evlenmek üzere, sende aday adayı bile yok, Ercan. Rahat bırakın adamı ikiniz de,” dedi Emre ters ters arkadaki ikiliye bakarak.

Emre ile daha önce bu konuları konuştuğumuz için en iyi o anlıyordu beni. Ercan kulaklığını takıp telefonuna gömüldü, Dursun tespihini eline aldı, Emre de büyük ihtimalle Gamze ile mesajlaşıyordu. Ben de dikkatimi yola verdim, aklım Sema’da kalmıştı.

Dönüşümlü olarak sürdüğümüz arabayla hepimiz dinlenmiştik. Iğdır’a geldiğimizde araba bendeydi, direkt askeriyeye sürdüm. Ercan ve Dursun’u bıraktıktan sonra Emre’yi lojmanlara bıraktım. Emre’nin kapısının önünde durduğum-

da Gamze'nin arabaya doğru geldiğini fark ettim. Emre'nin gözü ise çoktan üstündeydi.

"Çok seviyorsun, değil mi?" dedim tebessüm ederek.

"Çok yanında az kalır..."

Emre iki gün ayrı kalsa dayanamadığı kadına kavuşmak için arabadan indi. Gamze ile Emre ortada buluşunca sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Sanki iki gün değil de iki yıl ayrı kalmış gibiydiler. Peki, sen Semih? Ne zaman böyle yolunu bekledi Sema? Ya da sen ne zaman böyle aşkla baktın, sımsıkı sardın canım dediğin kadını? İç sesime susmasını söyleyip arabayı çalıştırdım. Gamze bana el sallarken, ben de başımla selam verip ilerledim. Lojmanlardan çıkıp kendi evime doğru sürdüm arabayı.

Baş ağrım gittikçe artarken, evime gitmeden bir eczane-nin önünde durdum. Saat altı olmuştu bile, kapanmadan yetişmişim. Eczaneden aldığım ağrı kesici ile eve geçtim. Üstümü değiştirip, rahat bir şeyler giyince, televizyonun karşısına geçip büyük boy pizza ve kola söyledim. Bir haftadır evde yoktum ve dolap bomboştu.

Çalan kapı ile ayağa kalktım. Karşımda gördüğüm kızla derin bir nefes verdim. Bütün bu yorgunluğun üstüne bir de bu kızı çekemezdim artık.

"Konuşmamız gerekiyor!" dedi ısrarla gözlerime bakarak.

"Git buradan! Sana kaç kere dedim, benim seninle konuşacak bir şeyim yok! Nişanlandım ben, yakında evleniyorum!" dedim sinirlerime hâkim olmaya çalışarak.

"Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun? Neden yapıyorsun bunu bana?" Gözleri dolarken ağlamak üzereydi.

"Sana Sema'yı seviyorum diye defalarca söyledim. Böyle evime gelemezsin, lütfen anla artık. Seni kırmak istemedikçe beni bunu yapmaya zorluyorsun." Başım tekrar ağrımaya başlıyordu ve benim artık tahammülüm kalmamıştı.

"Gördüm o Sema denilen kızı! Çok çirkin ve sana yakış-

mıyor! Gör artık, o aptal kızdan sana fayda yok!" dediğinde bugünkü sabır kotamı doldurmuştum.

"Bir daha tek bir kelime edersen-" dediğimde sözümü kesti.

"Ne yaparsın, vurur musun bana?" dedi alaycı bir şekilde. Bunu yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk.

"Tayinimi isterim ve bu sene buradaki üçüncü yılım doluyor. Türkiye'nin öbür ucuna giderim. Bir daha kapıma gelme!" dedim sert bir şekilde tekrar uyararak.

"Tamam, yeter ki gitme! Bir daha gelmeyeceğim!"

Beni tamamen buradan kopartmayı göze alamayıp geri adım atmıştı. Açıkçası gideceğim de yoktu, düzenimi uzun zaman önce kurmuştum. Ona bu şekilde davranmak hoşuma gitmiyordu ama defalarca kez uyarmama rağmen bundan vazgeçmiyordu. Derin bir nefes aldım ve elimi saçlarımın içinden geçirdim. Bana umutla bakan kıza son sözlerimi söyleyip kapıyı kapattım.

"Sözünü tut ve gelme, Ceyda!"

Bölüm 3

Sabah uyandığımda saat altıya geliyordu. Yataktan kalkıp kamuflajlarımı giydim. Artık yaz mevsiminde olduğumuz için kalın montlar yerine ince yazlık ceketler giyiyorduk. Şapkamı da başıma taktıktan sonra postallarımı giyip evden çıktım. Saat yedide kahvaltı vardı ve genelde kahvaltıyı askeriye de askerlerle birlikte yapıyorduk.

Arabama binip, askeriye ye giderken bugün göreve gideceğimiz için kahvaltıdan sonra toplantı vardı. Askeriye ye geldiğimde direkt yemekhaneye geçtim. Rütbeli olduğumuz için biz sıraya girmezdik, kahvaltımızı masaya getirip koyarlardı.

Ercan, Dursun, Uğur, Mert ve Tufan Albay yerlerine oturmuştu. Ben de Ercan'ın yanına geçip oturdum. Rütbe sırasına göre oturma düzeni vardı. Şimdi Cahit ağabey ve Emre burada olsaydı Albay'ın yanında Cahit ağabey, sonra Mert, Emre, sonra da ben olurduk. Şimdi ise Albay, Mert, ben, Ercan, Uğur ve Dursun oturmuştuk sırayla.

"Başlayın!" diyen Albay'la hepimiz ayağa kalktık. Başçavuşun sesi yemekhaneyi doldurdu.

"Allah'ımıza hamdolsun!"

"Allah'ımıza hamdolsun!" diye tekrar etti bütün askerler.

"Milletimiz var olsun!"

"Milletimiz var olsun!"

“Dikkat!” dedi başçavuş.

“Hepinize afiyet olsun!” diyen Albay’la, “Sağ ol!” diyerek geri yerlerimize yerleştik.

Kahvaltının ardından Emre ve Cahit ağabeyin de gelmesiyle konferans salonuna geçtik. Gamze daha önce burada ders veriyordu ama dersler bitince eski hâline dönmüştü konferans salonu. Sınavlar geçen hafta, ben Mersin’e gitmeden bir gün önce yapılmıştı ve temmuz başında sonuçlar açıklanacaktı.

“Oğlum, az mı test çözdük şurada!” dedi Uğur.

“Gamze’nin umudu çok ama bakalım, sonuçları göreceğiz,” dedi Emre tebessüm ederek.

“Komitanum, özel ders aldunuz siz, haksuzluk ama!” dedi Dursun, Emre’ye.

“Cahit ağabey duymasın!” dedim gülmemi bastırarak.

“Hadi geçin hızlıca!” dedi Tufan Albay. Haşim Albay’ın yerine geçen ay atanmıştı. Oldukça disiplinli biriydi ve yönetici olarak iyi bir iş çıkartıyordu. Herkesin üstündeki o eski kara bulutlar dağılmıştı askeriyede. Haşim Albay ise soruşturması sonucunda başka bir yere atanmıştı. Kimse irtibata geçmemişti o olaylardan sonra. Hepimiz bir masanın başına geçip oturduk.

“Emre, Ercan, Uğur, Dursun ve Semih siz sahada olacaksınız. Mert, sen de başka bir ekiple destek olarak geride kalacaksın. Aradaki iletişimi sen sağlayacaksın,” dedi Tufan Albay, yerine oturduğu zaman hız kesmeden toplantıya başlayarak.

“Tamam, Komutanım!” dedi Mert.

Sınır ötesi operasyonlar çok sık olmasa da bizi de yönlendiriyorlardı. Çıktığımız operasyonların geneli kendi bölgemiz oluyordu ama arada değişiklik yapıp, sınırda bulunan askerleri dinlenmeleri için geri çekip başka illerden asker takviyesi yapılıyordu.

“Suriye’de gideceğiniz yer tampon bölgede kalıyor. İki katlı bir yetimhane, içeride bu sabah gelen bilgiye göre iki kadın çalışan, bir erkek çalışan, altı-on iki yaş arasında yirmi çocuk var. Zaten on iki yaştan büyük olan herkes kız erkek ayırt etmeksizin militan kamplarında eğitilmek üzere alınıyorlar.”

Tufan Albay elindeki dosyaları masanın ortasına bıraktığında hepimiz birer tane aldık. Elimdeki dosyanın ilk sayfasını açıp incelemeye başladım.

“Komutanım, peki sahaya giriş iznimiz var mı?” dedim Tufan Albay’a.

“Muhafızlar bizden yana, sınıra kadar size eşlik edecekler ama ondan sonra tekinsiz. Şu anda kısa süreli ateşkes yaptılar ve onlar müdahil olursa çocukların hepsini öldürmeleri kaçınılmaz olur.”

“Şerefsiz bunlar! Kardeşi kardeşe öldürtüyorlar!” dedi Emre sert bir şekilde kendini tutamayarak.

“Yıllardır bizde de öyle yapmıyorlar mı?” dedi Cahit ağabey elindeki dosyayı masanın üstüne atarak.

“O konuya girersek çıkamayız. Şimdi Emre; sen, Dursun ve Uğur’u al. Semih, sen de Ercan’ı al yanına, ikiye ayrılın içeriye girince. Bir takım çocuklarla ilgilenirken diğer takım güvenliği sağlayacak. Mert, sen de ekibinle sınırda bekleyip geriden destek sağlayacaksın. Eğer birileri müdahale etmeye çalışırsa bekleme, direkt atağa geç.” Tufan Albay açık ateş emri vermişti, durum o kadar kötüydü demek.

Hepimiz dikkatlice Tufan Albay’ı dinliyorduk. Plan basit gibi görünse de karşılaşacağımız zorluklar fazlaydı. Çocuklara zarar vermeden hepsini toplamamız ve araçlara yerleştirmemiz gerekiyordu.

“Yetimhane başkaları tarafından korunuyor mu? Komutanım, bir de bu çocuklara ne olacak?” diye soran Ercan ile incelediğim bölgenin haritasından başımı kaldırdım.

“Korunmuyor ama haber aldıkları anda geleceklerdir.

Size bir otobüs ayarladık. Şoförü de içinde olacak. Tek araba gidip, çocuklarla alıp döneceksiniz. İlk önce hastaneye gidip çocukların kontrolleri yapılacak, daha sonra ise onlar için ayrılan çocuk esirgeme kurumunda hayatlarına yeniden başlayacaklar." Başlarında anne, baba, aile yok; gidecekleri yer belliydi aslında. Eğer şanslıysa Türkiye'de olan akrabalarına ulaşılabilirdi en fazla. "Başka sorusu olan yoksa toplantı bitmiştir," diye ekledi Tufan Albay tek tek gözlerimize bakarak.

"Elimizdeki dosyada her şey ayrıntılı şekilde var, Komutanım." Dosyaya kısa bir şekilde göz gezdirmiştim.

"Sabah beşte burada olun, helikopter almaya gelecek sizi." Tufan Albay ayağa kalktığı anda hep birlikte kalktık. Selam verdikten sonra Tufan Albay çıktı.

Masanın üstündeki dosyaları toparlayıp biz de çıktık. Emre ve Ercan ikinci bölükle eğitim için ayrılırken Dursun, Uğur ile birlikte nöbet yerlerini denetlemeye çıkmıştı. Mert ise bugün izinliydi, zaten görevi konuşmak için gelmişti. Ben de birinci bölüm ile yürüyüşe çıkacaktım. Üstümü değiştirip yeşil renkli asker tişörtümü giydim. Soyunma odasından çıkıp dışarıda hazır kıta bekleyen askerlerin yanına ilerledim. Hazır ola geçip selam verdiklerinde Gökhan'a döndüm.

"Birinci bölüm bir çavuş, altmış erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırdır, Komutanım!" deyip selam verdiğinde, askerlere döndüm.

"Rahat, asker! Koşu için esas duruş al! Sağa dön! İleri marş!" dediğimde önlerine geçtim.

Uygun adımda koşarken arka sırada Gökhan geliyordu. Sırayı bozanları uyardığını duyuyordum. Askeriyenin içinden çıkıp etrafında hafif tempoda koşmaya başladı.

"Maraşlı, senin sesin iyiydi. Başla bakalım bir kar yağar ince ince." Emrimle birlikte askerlerden birisi öne çıktı. Bir sürü Maraşlı vardı ama adamın soyadı da Maraşlı'ydı, o yüzden kime dediğim belliydi.

"Emredersiniz, Komutanım!" deyip başladığında herkes arkasından tekrar etti.

"Bir kar yağar ince ince

Komandonun hâli nice

Bir operasyon var bu gece

Vur vur dağcı komando

Vur vur paraşütçü komando"

Yürüyüş bittikten sonra birliğe döndük. Kısa bir düşün ardından öğle yemeği yedik. İçtima aldıktan sonra erken çıktık, yarın için hazırlık yapmamız gerekiyordu. Emre'nin kapıda beklediğini görünce yanına ilerledim, canı sıkkın gibi duruyordu.

"Hayırdır?" dedim elimi omzuna koyup.

"Gamze bu hafta hazırlıklar için Ankara'ya gidiyor. Düğüne az kaldı," dedi elindeki sigarasından bir nefes alarak.

"Ne güzel işte, sen de bugünü beklemiyor musun kaç aydır?" dedim kaşlarım çatılırken.

"Göreve gidiyoruz, süresi belirsiz, düğüne kaldı üç hafta. İnsanın içini ölme korkusu değil de geride bıraktıklarına dönememe korkusu sarıyor." Daha önce Emre'yi hiç böyle karamsar görmemiştim.

Gözleri uzaklara dalmıştı. O kadar olayı birlikte atlatmışlardı ve Emre gözünden bile sakındığı Gamze'nin şimdiden özlemine çekiyordu. Gerçi Gamze'nin de ondan farklı olduğunu sanmıyordum.

"İyi düşün, iyi olsun. Düğüne yetişeceksin, eğer bir yetişme, Cahit Komutan seni bayrak diye şu direğe çeker. Gamze'yi söylemiyorum bile, görev dönüşü silahla yolunu kesmezse iyi," dedim gülerek.

"Haklısın, yapar," dedi Emre de gülerek. Morali biraz olsun düzelmişti şimdi.

Askeriyeden çıktıktan sonra kendi evime geçtim. Üstümü

değiştirdikten sonra dışarıdan yemek söyledim. Yarın süresiz göreve gideceğimiz için alışveriş yapmak istemiyordum. Gelen yemeğimi yedikten sonra orta boy bir bavul çıkartıp içine kişisel malzemelerimi, iki tane eşofman takımı ve yedek kamuflaj aldım. Asker olarak gittiğımız için sivil giyinmeyecektik sahada.

İşim bitince annemi aradım ve göreve gittiğimi söylemeden bir süre meşgul olacağımı, daha sonra arayacağımı söyledim. Durumu bildikleri için sessiz bir kabullenişti onlarınki. Telefonu kapattıktan sonra rehberde aşağı doğru indim ve *Sema* yazan ismin üstüne tıklayıp aradım. Telefon uzun uzun çalmasına rağmen açılmadı. Görünce nasıl olsa geri dönerdi bana.

Televizyonun karşısında koltukta uyuyakalmıştım. Sabah uyandığımda tutulan boynumu ovdum. Erken bir saatte uyuduğum için uyandığımda saat henüz dörttü. Belki de uzun süre duş alamayacağımı göz önünde bulundurup banyoya ilerledim. Tıraş olup, duş aldığımda yarım saat geçmişti. Üstümü hızlıca giyip, bavulumu alıp evden çıktım.

Askeriyeye geldiğimde saat beşe yeni geliyordu ve hava aydınlanmaya başlamıştı. Arabayı park ettikten sonra direkt toplantı odasına geçtim. Bizimkilerin yanı sıra Gamze de gelmişti.

“Ooo kaynanam seviyormuş,” dedim Gamze’nin elindeki börek tabağını alırken.

“Kaynanan seviyor mu bilmem ama bu adam evlenince yüz elli kilo olur kesin,” dedi ağzı dolu olan Uğur, Emre’yi göstererek.

“Eğitim yapıyoruz o kadar, eritiriz,” dedi Emre gülerek.

“Enfes olmuş, Gamze eline sağlık,” dedim böreği yerken.

“Gece uyumamış, beşte gideceğimizi biliyordu, sabah erkenden kalkıp börek yapmış,” dedi Emre biraz sitemle Gamze’ye gözlerinin içine ulaşan gülümsemeyle bakarak.

“Afiyet olsun,” dedi Gamze de aynı gülümsemeyle.

“Oğlum, Cahit ağabeyin bir tane kız kardeşi vardı, onu da Emre kaptı. Biz ne yapalım?” dedi Ercan içini çekip, elindeki böreği yemeye devam ederek.

“Cahit Komutanım da diyordu, Ercan gelsin de bir kardeşimi de ona vereyim diye zaten,” dedi Uğur gülerek.

Emre, Albay’la görüşmek için çıkarken Gamze bizimle kalmıştı. Gitmeden bana baktığında, usulca başımı sallayıp Gamze’nin yanına geçtim. Kısa bir süre sonra Ankara’da düğünleri olacaktı. Hayat onların aşkını birçok kez sınamıştı ve bu hiç kolay olmamıştı.

“Semih, senden bir şey isteyebilir miyim?” Gamze’nin tedirgin çıkan sesiyle ona doğru döndüm.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum temkinli bir şekilde yaklaşarak.

“Semih, içimde kötü bir his var.” Gözlerinde sıkıntılı bir ifade yer alırken kaşlarım çatıldı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Gidiyorsunuz ya, nedense içimde tuhaf bir his var. Emre’ye dikkat et, olur mu? Bunu başkasından isteyemem, Semih. Sen benim için her zaman ağabey, Emre için kardeş gibi oldun.” Gözleri dolarken kısık çıkan ses tonuyla gerçekten tedirgin görünüyordu ve bu hâlini Emre’nin yanında belli etmemeye dikkat ediyordu. Onu anlıyordum, sebeplerini biliyordum.

“Söz veriyorum Gamze, Emre’ye dikkat edeceğim,” dedim içtenlikle. Tebessüm ettiğinde içinin bir nebze olsun rahatladığını hissettim. Gitme zamanı gelince Emre ve Gamze vedalaşmak için dışarı çıkmıştı. Biraz sonra Emre tek başına yanımıza dönmüş, sandalyesine dalgın bir şekilde oturmuştu.

“Herkes tamam mı?” diye sorarak Cahit ağabey o sırada içeriye girdi.

“Evet, Komutanım!” dedik hepimiz ayağa kalkarak.

“Karnınız da doymuş, çeneniz çalıştığına göre hadi helikopter geldi,” dedi Cahit ağabey kapıyı işaret ederek.

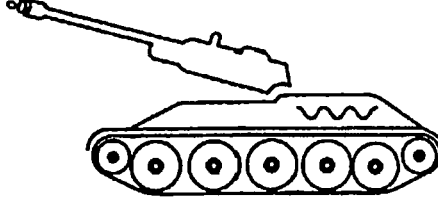
"Emredersiniz, Komutanım!"

Biz çıkarken, Emre geride kalıp Gamze'nin börek getirdiği sepeti topladı. Cahit ağabeye verecekti büyük ihtimalle. Ercan ve Uğur ellerine aldıkları bavullarla çıkarken Dursun da Nazlı'yla telefonda konuşuyordu. Derin bir nefes aldım ve telefonuma baktım. Arama ya da mesaj yoktu. Neredesin, Sema? Şu anda benden daha önemli ne yapıyorsun? Neden açmıyorsun telefonlarımı? Hiç mi merak etmiyorsun beni? Oysa kendim için bile aramamıştım seni.

Bavulumu çekerek düşüncelerimi bir kenara bıraktım, ben de onlara katıldım ve dışarı çıktım. Helikopter sahasına geldiğimizde kırk kiloluk sırt çantalarımızı sırtımıza taktık. Sıraya geçtiğimizde Tufan Albay yanımıza geldi, selam durduk.

"Başarılar, asker!"

"Sağ ol!" dedikten sonra sırayla helikoptere bindiğimizde yolculuk başladı.

1 Hafta Sonra

"Hedef görüldü. Tekrar ediyorum, hedef görüldü."

Telsizden gelen Uğur'un sesiyle bulunduğum yerden gece görüşü olan uzun namlulu tüfekte etrafa bakıyordum. Bir hafta önce sınırdan geçmiştik ve yetimhanenin çevresinde araştırma yapıyorduk. Tahminlerimizde yanılmıştık, yetimhane sıkı bir güvenlikle korunuyordu. Bu da bizi başka şeylerden şüphelenmeye itmişti. Yetimhane aslında bir paravandı. Yer altından gizli bir tünelleri vardı ve büyük bir cephanelik içeriyordu. Plan; çocukları kurtar, cephaneliği patlat, hasarsız çık.

"Kurt'tan Aslan'a, durum nedir?" Emre'nin sesiyle son bir kez daha baktım dürbünden.

"Ön tarafta sekiz, arka tarafta on iki kişi var. Nöbetleri

dört saatte bir değiştiriyorlar her zamanki gibi,” dedim telsizden cevap vererek. Bir haftadır burayı gözlemliyor ve içlerinden hasarsız çıkmak için uygun bir plan oluşturmaya çalışıyorduk.

“Fişek’ten Laz’a, saat dört yönünde hareketlilik var.” Uğur’un tarafından Dursun’un yanına doğru üç kişi ilerliyordu.

“Anlaşıldı, Fişek.”

“Değişime son üç dakika,” dedi Ercan.

Yavaşça ayağa kalkıp, gecenin karanlığına sığınarak ilerlemeye başladım. Diğerlerinin de tek tek telsizi kapatmalarıyla kalktıklarını anladım. Sessizce toprak zeminde ilerlerken görüş alanıma giren arkası dönük nöbetçiye iyice yaklaştım. Adam ancak ellerimi başına koyduğum zaman anlamıştı varlığını. Boynunu çevirmemle gelen sesle yere boş bir çuval gibi düştü. Silahımı tekrar elime aldım, askısını omzumdan çıkartıp eve biraz daha yaklaştım. Nöbet değişim anı en zayıf anlarıydı.

Gelen silah sesiyle bizden birinin görüldüğünü anladım. Tereddüt etmeden seslerle şaşkınca birbirine bakan teröristleri tek tek indirmeye başladım. Çatışma sesleri gelirken yetimhaneyi çembere alacak şekilde etrafını sarmıştık.

“Semih, giriş kapısına gel!” diye bağıran Emre’yi gördüğümde ona doğru koştum. Ön taraf az kişi olduğu için uzun sürmemişti ama arkadan hâlâ silah sesi geliyordu. Telsizi açtım ve Mert’in frekansına hızlıca ayarladım.

“Otobüsü gönderin hemen!” dedim çabucak.

“Anlaşıldı, otobüs otuz dakika sonra yanınızda olacak.”

Telsizi kapatıp kapıya, Emre’nin yanına geldim. Kapının iki yanında durduğumuzda, aralık olan kapıyı eliyle biraz itince mermi ikimizin ortasından geçti. Yan taraftaki pencereden içeriye bir bakış attım. İçeride çocuklar vardı ve bu yüzden içeri ateş edemezdik.

"Teslim olacağım, o arada indir adamı!" diyen Emre ile ona döndüm.

"Saçmalık bu! Eğer teslim olursan seni silahın aşağıya inmeden öldürürler!" dedim sessiz bir şekilde.

"Sen varken bir şey olmaz. Adamların boşluğunu bulduğun anda tereddüt etme, bas tetiğe. Çocukları rehin olarak kullanırlarsa ellerini kollarını sallayarak çıkarlar buradan." Bunu ben de biliyordum ama tedbirsiz içeriye girmesi içime sinmiyordu.

"Gamze'ye söz verdim."

"Ne sözü?" dedi şaşkınca.

"Gidince kendisine sorarsm. Eğer o kızı ağlatırsan bu sefer tek yumrukla kurtulamazsın." Gözlerine baktığımda, kararlı olduğumu görünce bileğinin iç cebine bıçağını sakladı.

Başıyla ileriye işaret ettiğinde hâlâ ne sözü olduğunu düşündüğüne emindim. Silahını bana doğru attığında tek elimle tuttum. Derin bir nefes verdim ve pencereden nişan aldım. Adamın bütün yüzü kar maskesiyle kaplıydı ve kapıya nişan almıştı. Yanında iki tane çocuk vardı. Birbirine sarılmış, yere çökmüşlerdi. Adamı şu an vurabilirdim ama diğer çocuklar etrafta yoktu ve içeride başka adamlar da olabilirdi.

"Teslim oluyorum! Çocukları buraya gönderirsen senin için onlardan daha iyi bir rehine olurum!" dedi Emre ellerini havaya kaldırıp.

"Silahını at!"

Emre İngilizce konuşmuştu. Arapça bilen de vardı aramızda ama Mert geride kalmıştı. Hepimiz iyi derecede İngilizce biliyorduk. Bunun yanında farklı diller öğrenenler de olmuştu. Ben de Fransızca üstünde çalışıyordum ve bayağı ilerlemiştim. Yurt dışı saha operasyonlarında dil bilenler daha öncelikli oluyordu.

"Silahım yok! Çocukları gönder!" diyen Emre iki adım daha atmıştı.

Adam Arapça bir şeyler söyleyince çocuklar yerden kalkmış ve Emre'ye doğru ilerlemişlerdi. Sekiz, dokuz yaşlarındaki iki kız çocuğu kapıdan çıkınca Emre bir adım daha atmıştı. Nişan aldım ve tek kurşunla alınının çatından vurdum. Hızla olduğum yerden doğruldum ve iki kız çocuğunu bize doğru gelmekte olan Ercan'a gösterdim.

"Bende!" demesiyle içeri girdim. Emre'ye silahını verdiğim an birlikte merdivenlere yöneldik. Üst kattan çocuk sesleri geliyordu. Emre ile yavaş adımlarla üst kata çıkıp köşede pusulandık. Etrafa göz gezdirdiğimizde çocuklar dışında kimse yoktu.

"Çocukları çıkartalım," dedim Emre'ye.

"Tamam, sen pencere tarafını al, ben de bu tarafı." Emre duvar kenarını gösterdiğinde başımı salladım.

Yirmiye yakın çocuk pencere ve duvar kenarına sinmiş, birbirlerine sarılmıştı. Çocukları tek tek kaldırıp aşağı indirmeye başladık. Çocukların hepsi aşağıya inince Emre'ye döndüm.

"Hadi aşağı in!" dedi Emre. On üç, on dört yaşlarındaki bir çocuğu kaldırmak için yanına ilerliyordu.

Bir terslik vardı, bu yaştaki çocukları yetimhaneye almıyorlardı. Ben daha Emre'ye seslenemedi her şey çok hızlı gelişti. Çocuğun eli beline gittiğinde metalin parlak rengini görmemle birlikte Emre'nin kolunu hızlıca tuttum ama geç kalmıştım. Çocuğun bir metre kadar yakınında olduğumuz için müdahale edip *dur* diyemeden silahı ateşledi.

Emre arkamda kalırken, silahtan çıkan mermi kendine hızlı bir yol çizerek göğsüme saplandı. Dizlerimin üstüne duvar dibine çöktüm. Emre arkamdan çıkıp, silahı elinden düşüren çocuğun yanına gidip silahı yerden aldı ve öfkeli sesi odayı doldurdu.

"Aslan vuruldu! Acil destek ve ambulans gerekiyor! İkinci kattayız!"

Gözlerim yavaşça kapanırken kendimi bırakmamak için sıkıyordum. Derin nefesler alırken Emre'nin yanıma geldiğini anımsadım. Gözlerimi güçlükle açtım. Elini karnıma koymuş, akan kanı durdurmak için bez parçasını göğsüme bastırıyordu. Tamamen uyuşmuştum ve acıyı hissetmiyordum. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. İçeriye hızlıca gelen Uğur ve başka bir adamla ortamda yüksek sesli konuşmalar geçti ama ben hiçbirini takip edemiyordum.

Emre üstündeki montu çıkartıp bıçakla kesti, kurşunun olduğu yeri sıkıca sararken acı dolu bir inilti çıktı dudaklarımın arasından. Kendimle verdiğim savaşı Emre'nin beni sırtına almasıyla keskin bir soluk vererek kaybetmemek için uğraştım. Oldukça ağır ve Emre'den uzun olan bedenimle beni merdivenlerden indirmesi zor olmuştu ama kısa sürede başarmıştı. Bizi bekleyen otobüsün içindeki çocukları görünce derin bir nefes aldım.

Başarmıştık, artık gözlerimi kapatabilirdim.

Bölüm 4

Gözlerimi açtığımda yoğun beyaz ışık beni rahatsız etmişti. Sonra olanları hatırladım, beynime yoğun bir baskıyla birlikte tek tek düştü anılar. Vurulmuştum.

“Semih Bey, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diyen sesle başımı yan tarafa çevirdim. Kırklı yaşlarındaki gözlüklü adama baktım.

“İyiyim,” dedim tek nefeste.

“Şanslıymışsınız ki kurşun hiçbir organa zarar vermeden karın boşluğunuza denk gelmiş. Kurşunu çıkarttık. Durumunuz ve değerleriniz gayet iyi,” dedi doktor tebessüm ederek.

“Ailem?” dedim sorarak. Uzun cümleler kuramıyordum, boğazım ağrıyordu.

“Dün gece geç saatlerde geldiniz, ailenize henüz haber verilmedi. Böyle istemişsiniz,” dediğinde Emre’ye yolda, *kimseye haber verme*, dediğimi hatırladım.

“Su,” dediğimde doktorun bana uzattığı su bardağını alıp içtim. Şimdi daha iyi hissediyordum, boğazımdaki kuruluk gitmişti.

“Emre gelsin,” dedim doktora başım yastığa düşerken.

“Peki, beş dakikalığına gelebilir. Kendinizi yormayın, yarın normal odaya alınacaksınız,” diyen doktor daha sonrasında çıktı.

Sol tarafımı fazla hareket ettirmeden yatakta biraz doğruldum. Kapı açılınca Emre girdi içeriye. Hâli benimle yarışır nitelikteydi. Muhtemelen hiç uyumamıştı ve dağılmıştı.

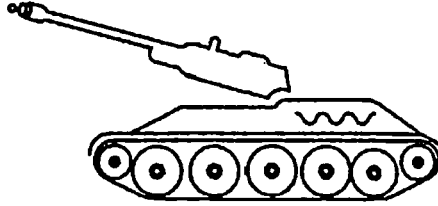
“Sen mi vuruldun, beni mi? Ne bu hâl?” dedim sesimin düz çıkması için kısık bir şekilde.

“Sana bir can borcum var,” dedi yüzündeki yorgun gülümsemeyle.

“Dert ettiğin şeye bak! Oğlun olursa ismini Semih koyarsın, ödeşiriz,” dedim Gamze’nin sürekli söylediği gibi. İkimiz de gülmüştük.

“Bizimkilere söylemediğin için sağ ol. İyiyim, bilmelerine gerek yok.” Bu durumu bizimkilerden saklayacağımı özellikle belirttim.

“Senin kararın, ben hep yanındayım,” dedi Emre.

1 Ay Sonra

“Semih, telefonun çalışıyor!” Ercan’ın içeriden bağırmasıyla telefonumun melodisini duydum.

“Geldim!” dedim elimdeki dosyayı bırakıp, ortak oturma alanına geçerek.

Telefonu elime aldığımda, *Nazenin Ablam* yazısını görünce gülümsedim. Kapıyı açıp askeriye'nin arkasında kalan bahçeye çıktım. Telefonu açtığımda cıvı cıvı sesiyle hiç durmadan konuşmaya başladı miniğim.

“Dayıcığım, seni çok özledim, ne zaman geliyorsun?”

“Sana da merhaba, miniğim. Ben de iyiyim, sen nasılsın?” Büyük ablam Nazenin’in kızı Sadem sekiz yaşma daha yeni girmişti ve bu aralar sıkıldığında beni aramak en büyük hobisiydi.

“Ya dayı, ben de onu soracaktım ama bu sorudan sonra!”

Sanki oyununu bozmuşum gibi mızıkçı bir ses tonuyla konuşuyordu ki bu hâli çok tatlıydı.

“Yine annenden gizli mi aradın sen?” dedim gülerek.

Yeğenlerimin hepsini sevsem de Sadem’e karşı ayrı bir sevgim vardı. Doğumunda, bebekliğinde yanındaydım; belki de bundandı. Sadem’in de bana ayrı bir düşkünlüğü vardı, ne zaman telefon eline geçse beni arardı. Diğer yeğenlerimin hiçbirinin doğumunda ya da ilk adımlarını attığında yanlarında değildim. Yılda bir ya da iki kere gördüğüm için onlar da beni pek tanımıyordu. Uzaklarda bir yerlerde dayıları vardı işte.

“Dayı, annem anneanneme gitti ama çok üzgündü. Sabah Sema ablanın annesi gelmiş size, annem de babamı arayıp çağırdı Eren ile yanımızda durması için. Giderken o kadar hızlıydı ki telefonu unutmuş,” dedi Sadem hızlı hızlı konuşurken.

“Tamam güzelim, sen şimdi telefonu kapat, ben de anneni bir arayayım, bakalım neye üzülmüş,” dedim kaşlarım çatılırken.

“Olur dayıcığım, öpüyorum.” Sadem telefonu kapatmadan öpücüğünün sesi geldi.

“Ben de öpüyorum, dayıcığım,” dedim durgun bir şekilde.

Parmağımda takılı olan yüzüğe kaydı bakışlarım. Bir ay önce Sema ile sözlenmiştik. Son bir haftadır görevde olduğumuz için pek konuşamamıştık. Nedensizce içime düşen sıkıntıyla Nazenin ablam telefonu evde bıraktığı için annemi aradım. Normalde ilk çalışta açılan telefon uzun uzun çalmasına rağmen açılmadı. Bu sefer de benden iki yaş küçük kız kardeşim Nesrin’i aradım. Telefon ikinci çalışta açıldı.

“Ağabey?” dedi telefonu açınca, sesinde tuhaf bir tını vardı.

“Nesrin, annemi aradım ama açmadı telefonu. Nazenin ablam da evde bırakmış telefonunu. Bir şey mi oldu?” dedim direkt konuya girerek.

“Ağabey, Seher teyze geldi sabah, anneme söz bohçasını

getirdi. Sema nişanı atmış. Haftaya evleniyormuş.” Nesrin kesik kesik nefesler alarak zorlukla anlattığında olduğum yerde kaldım.

“Ne demek evleniyor, Nesrin! Ne dediğinin farkında mısın?” dedim sonunda sinirle bağırarak.

“Ağabey, sana söylemek istemediler ama bilmeye hakkın var. Sema iki aylık hamileymiş. Senin o kıza el sürmediğine eminiz biz. Zaten sözü de bu yüzden attı, kimden hamile kaldıysa onunla evleniyor.” Nesrin konuştuğu ben nefes almakta zorlanıyordum.

“Akşama eve geliyorum, Nesrin! Bir de kimden hamile kaldığını yüzüme söylesin!” dedim hırsıyla telefonu kapatarak.

“Sema, gerçekten yaptın mı bunu bana?” Gözlerimi sıkıca kapattığımda avucumun içinde sıkıttığım telefonun kırıldığını hissettim.

İçimdeki öfke beni nefessiz bırakıyordu. Öyle bir hâl almıştı ki sinirle arkamı dönüp duvara elimi geçirdim. Acı beni durduramazken tekrar tekrar vurdum, en sonunda artık elimin üstündeki deri soyulup kan bileğime doğru süzölmeye başlayana kadar. Ellerim titremeye başlarken derin bir nefes aldım. Sanki boğazımı bir el sıkıyordu ve ben çırpınıyordum. Dört yıl boyunca sevdiğim, gözümünden sakındığım kadınmıydı beni arkamdan vuran? Yoksa bir tek ben mi kördüm ihanetinin farkında bile olmayan?

“Semih, ne oldu sana?” diye kapıdan çıkıp hızla yanıma geldi Ercan.

“Yok bir şey! Ben bugün Mersin’e gidiyorum,” dedim yanından geçip ilerlerken.

“Oğlum, manyak mısın? Gel, önce şu eline bir baktıralım!” dedi arkamdan gelirken. Başımınla kısaca onayladım yoksa peşimi bırakmayacaktı.

Revire girdiğimizde elimi temizleyip sardılar. Ercan’a gitmesini söyledim çünkü kimsenin beni bu hâlde görmesi-

ni istemiyordum. En ufak şeyde patlayacak hâldeydim. Elim sızlarken umursamadım, kalbim paramparçaydı. Tufan Albay'ın odasının önüne geldiğimde postasına haber vermesini istedim.

"Tufan Albay sizi bekliyor, Komutanım," dediğinde beklemeden içeriye girdim.

"Bir maruzatım var, Komutanım!" dedim selam vererek.

"Rahat! Söyle, Semih," dedi Tufan Albay bana dönerek. Tufan Albay ile görev dışında pek konuşmuşluğumuz yoktu ve bir an nasıl anlatacağımı düşündüm.

"Komutanım, izin almak istiyorum, sadece iki günlüğüne," dedim sert ve tok çıkan sesimle.

"İzin gününü ağustos sonuna ayarlamıştık. Evleneceğin için yaz sonuna kadar izin kullanmayacağını söylemiştin," dedi Tufan Albay daha geçen hafta yaptığımız izin ayarlamasını hatırlatarak.

"Komutanım, bana iki gün izin verin, isterseniz bütün izinlerimi iptal edin!" Öfkeli hâlimi bastırmaya çalışıyordum ama oldukça zordu.

"Mazeret izni veriyorum sana. İki günde ne işin varsa hallet ve şu hâlimden de kurtulup dön," dedi Tufan Albay. Gözünden kaçmamıştı tabii ki benim bu hâlim.

"Emredersiniz, Komutanım!" Selam verip çıktım odadan.

Hızlı adımlarla otoparka doğru ilerlerken kimsenin beni görmesini istemiyordum. Kimseye bir şey anlatacak ya da açıklayacak durumda değildim. Ben bile bilmiyordum ki durumun ne olduğunu. Şaka gibi geliyordu her şey, iğrenç bir şaka. Askeriyenin arka tarafındaki otoparka ilerlerken arkamdan Emre'nin sesini duydum ama devam ettim. İzinliydim şu anda ve emirlere itaat etmem gerekmiyordu. Arabamın kapısını açtığım sırada kapı hızla geri kapandı.

"Ne yapıyorsun lan? Sesleniyorum, cevap vermiyorsun? Bu elinin hâli ne böyle?" dedi Emre sert bir şekilde.

"Açıklama yapacak zamanım da yok, isteğim de. Çekil şuradan Emre, gidiyorum!" dedim kapıyı tekrar açarak.

"Hiçbir yere gitmiyorsun! Önce anlat bana! Biz seninle kardeş değil miyiz? Oğlum, sen benim her derdimde yanımdaydın! Şimdi böyle mi olduk?" dedi Emre kaşlarını çatarak.

"Aldatmış beni," dedim kısık sesimle, gözlerimin dolmasına lanet ederek.

"Sema mı?" dedi Emre benim ilk duyduğum gibi şaşkınlıkla.

"Nişanı bozmuşlar, haftaya başkasıyla evleniyormuş. Şimdi bırak Emre, gitmem lazım." Boş bulunmasından faydalanıp, arkamı dönüp arabaya bindim. Arabayı çalıştırdığım anda yan tarafın kapısı açıldı ve Emre bindi. Ne yaptığını anlamaz bir şekilde baktım.

"Bakma öyle, ben de geliyorum. Cahit ağabeyi ararım, o ayarlar benim iznimi," dedi Emre rahatça geriye yaslanıp.

"İn arabadan, Emre!" dedim sert bir şekilde, kaşlarım çatılırken.

"Beni bu arabadan ancak vurarak indirirsin. Seninki yanında değilse ben silahımı veririm," dedi ciddi bir şekilde.

"Oğlum, hepiniz manyaksınız!" dedim gaza basarak.

Eşyalarımı almam için önce evime uğramam gerekiyordu. Telefonum kırıldığından dolayı evdeki eski telefonumu da almalıydım. Askeriyeden herhangi bir olayda acil ulaşmaları gerektiğinden her zaman açık olması gerekiyordu hattın.

"Ben Cahit ağabey ile Gamze'yi arayayım," dedi Emre telefonunu çıkartarak.

"Olanlardan bahsetme." Kimse bilsin istemiyordum şu anda.

"Tamam," dedi Emre.

Cahit ağabey biraz sorsa da Emre onu geçiştirmiş ve izni almıştı. Gamze ise daha çok zorlamıştı sanırım ama Emre ona da sadece benimle ilgili özel bir durum olduğunu ve söyle-

yemeyeceğini açık bir şekilde dile getirmişti. Emre'yi kıskanıyordum şimdi. Gamze ile birbirlerini tamamlıyorlardı ve Gamze onun için her şeyi göze almıştı bu zamana kadar. Emre de onu çok seviyordu. Sema'yla da böyle olduğumuzu düşünüyordum, eskiden birbirimizi tamamladığımızı.

Oysa şimdi fark ediyordum ki Sema kendi eksiklerini benden tamamlayıp beni eksik bırakmıştı.

"Seni lojmana bırakıyorum, hazırlanırsın. Bir saate almaya gelirim." Lojman yoluna döndüğümde Emre'ye baktım.

"Eğer gelmezsen bir saat sonra arabaya atladığım gibi Mersin'e gelirim! Evinizi biliyorum, ona göre!" dedi Emre gelmekte ne kadar ciddi olduğunu tekrar belirterek.

"Anladım Emre, geleceksin." Derin bir nefes verirken lojmanlara giriş yaptım.

Emre'nin evinin önüne geldiğimizde arabayı durdurdum. Gamze kapıda bekliyordu. Bizi görünce gülümseyip el salladı. Kısaca başımla selam verdim ve Emre inince gaza bastım. Beynim yerinden çıkacak gibi ağrıyordu. Ellerimle başımı ovuşturup derin bir nefes aldım.

Eve geldiğimde aceleyle üstümü çıkarttım. Koyu renk bir kot pantolonu ve tişört giydikten sonra küçük spor çantasının içine aceleyle birkaç kat kıyafet atıp kapattım. Çekmeceden eski telefonumu alıp hattımı içine taktım. Cüzdanımı ve evin anahtarlarını alıp evden çıktım. Telefonu açıp Emre'yi aradım.

"Geliyorum yarım saate," dedim telefonu açınca.

"Tamam," diye cevap gelince telefonu kapattım.

Lojmanın girişine gelince dışarıda elinde küçük bir valizle beni beklediğini gördüm. Arabayı durdurunca, elindeki sigarasını atıp arabaya doğru geldi. Emre bindikten sonra beklemeden arabayı çalıştırdım.

"Gamze kızmıyor mu sigara içmene?" Gamze sigara kokusu sevmediği için çoğu kez bize bundan yakınmıştı, sağlığa zararlı diyerek kaş çatıp duruyordu.

“Arada bir şey demiyor, zaten azalttım,” dedi kaşları çatılırken.

Gamze konusunda çok hassastı. Onun sevmediği her şeyden kaçınmaya çalışıyordu. İçinde bir yerlerde kıskanç bir adam yatıyordu ama Emre bu konuyu Gamze’ye hiç hissettirmiyor, kıskanıyor fakat kısıtlamıyordu. Galiba bu yüzden Gamze de bazen aşırı davranışlarını görmezden geliyordu.

“Silahını evde bıraktın, değil mi?” dedi Emre bana doğru.

“Hayır, bana zimmetli sonuçta.” Ne düşündüğünü biliyordum ama yalan söylemek için bir sebebim yoktu.

“Silahını bana ver.” Emre elini uzattığında boş boş baktım ona.

“Emre, sus ve seni burada indirmemem için bana bir bahane sunma!” Biliyordu ki bu benim için hiç de zor olmazdı. Komutanım olabilirdi ama bu durum sadece askeriye içindi. Onun dışında ikimiz de arkadaşık.

“Semih!” dedi uyarıcı bir tonda.

“Merak etme, o kadar delirmedim.” Canım yansa da kimseye fiziksel zarar verecek kadar kendimden geçmemiştim. Bakışından bir şey yakalamış olacaktı ki başını sallayıp onayladı.

Önümüzde altı saatlik yol vardı ve bu durumda konuşulacak hiçbir şey de yoktu. Gerçi bu durumda ne konuşulurdu ki? Arabayı sürerken aklımdan Sema ile olan zamanlarım geçiyordu. Madem sevmiyorsun, aldatacak en savunmasız hâldeyken ihanet edeceksin, o zaman neden seviyor gibi davranıyorsun?

“Semih, sağa çek!” dedi Emre.

“Ne oldu?” dedim birden kendime gelerek.

“Mersin yerine ölüme gideceğiz bu gidişle!” dediğinde arabanın yüz seksenle gittiğini fark ettim ve yavaşladım.

“Tamam, sakinim.” Arabayı kullanmasam kesin aklıma daha kötü takardım. Telefonum çalmaya başlayınca annemin aradığını fark ettim.

“Telefonu kapatsana, zaten iki saat yolumuz kaldı.” Annemle uğraşacak hâlim yoktu, bunu benden gizlediği için yeterince kızgındım zaten.

“Haber vermeyecek misin geldiğini?” Emre telefonu meşgule attı.

“Zaten geldiğimi bildikleri için arıyorlar,” dedim kısaca.

Nesrin’in bana söylediğini biliyorlardı ve benim gelmem için arıyorlardı. Oğlunun sevgisi olduğu kadar öfkesini de bilen annem önümde durmaya çalışıyordu ama bu sefer imkânsızdı. Bu defa önümde duracak olan herkes öfkemden nasibini alacaktı.

Mersin sınırından geçtikten sonra ilk benzinlikte mola verdim. Arabanın yakıtını aldıktan sonra Emre’yle yandaki restorana geçtik. Saat on iki olmuştu bile. Ellerimle ağrıyan başımı bir kez daha ovuşturdum.

“Ben bir sigara içip geliyorum,” dedim sandalyeden kalkarak.

“Oğlum, iki lokma yeseydin bari.” Emre sıkıntıyla dokunmadığım tabağa baktı.

“Bana sert bir kahve söyle, gelirim birazdan.” Masanın üstündeki telefonumu alıp çıkışa doğru ilerledim.

Cebimdeki sigara paketini çıkartıp içinden bir dal aldım. Çakmağımı çıkartıp, dudaklarıma aldığım sigarayı yakıp uzun bir soluk çektim. Beynim hafiften uyuşmaya başlayınca başımın ağrısı da azaldı. Kendi kendime güldüm. Bir de Sema sevmiyor diye evlendikten sonra sigarayı tamamen bırakacaktım.

Ne kadar da aptaldım!

Arada kalan bir boşluğa geçip oturdum. Düşüncelerim beynimi bir güve gibi kemirirken gözlerim uzaklara daldı. Bir buçuk ay önce parmağına yüzüğümü takmış, hayatımdaki en gizli yere adımını atmıştı. Ben, sen olmaktan çıkmış; biz olmaya karar vermişti.

Şimdi o bizden çıkıp başkasıyla “bizim” olmuştu. Üstelik hamileydi, o adamdan bir çocuğu olacaktı. Hiç mi düşünmemişti ki beni? Bu adam ne yapar, bunları öğrenirse ne olur, diye hiç mi gelmemiştim aklına? Ben her adımında onun mutlu olması için uğraşırken o beni gözden çıkartmakta hiç sakınca görmemişti.

“Semih!” diyen sesle başımı kaldırdım. Emre dışarıda beni göremeyince endişelenmişti, gördüğünde derin bir nefes aldı.

“Korkma, kaçmadım,” dedim biten sigaramı söndürüp.

“Saçmalama, öyle düşünmedim. Seni en iyi ben anlarım, biliyorsun değil mi?” dedi gelip, yanıma otururken.

“Sizin olay başkaydı. Gamze asla Gediz’le bile isteye bir şey yaşamadı. Sen ihanetin tadını değil, aşkın tadını aldın onda. Bense hem ihaneti tadıyorum hem de dört yıllık sevgimin boşa çıkmasının hayal kırıklığını.” Gözlerim öylece boşluğa daldı; zor geliyordu konuşmak, anlatmak. Boğazıma oturan yumruyu zorlukla yuttum ve yaz havasını içime çektim.

“Ama hissettim. O gün savcının yanından çıkmıştık, hatırlıyorsun değil mi? İlk defa benim yüzümden gözünden yaş aktı. O an öldüm sandım. Bana asla yalan söylemez dediğim kadın bakışlarıyla bile söyledi bana yalan olduğunu,” dedi Emre bu sefer sigarasını yakarken.

“Çok gittin kızın üstüne o zaman. Sana bir şey olacak diye korkuyordu.” Gamze çok kez Emre için kendinden vermişti ama sevdiği adamdan her zaman karşılığını bulmuştu.

“Biliyorum ama zamanı geri alamıyorum. Sana da demem o ki o gün bana attığın yumruğu yarın sen yeme. Hesabını sor ama ileri gitme, başına bir iş gelmesin. Ben her zaman yanındayım,” dedi elini omzuma koyarak.

“Sağ ol,” dedim samimiyetle.

İçeri geçip geri yerimize oturduk. Emre çorbasını, ben kahvemi içtikten sonra kalktık. Yarım saatlik bir yolumuz kal-

mıştı. Eve gitmek yerine söz için geldiklerinde bizimkilerin kaldığı otele doğru sürdüm. Sema ile görüşene kadar evdekilere görünmek istemiyordum. Otelin önüne geldiğimizde arabayı otelin otoparkına bıraktık. İki oda isteyip yukarı çıktık. Emre ile odalarımız yan yanaydı.

“Sabah beraber çıkarız. Sakın bensiz gitme, ben arabada beklerim,” dedi Emre odaya girmeden önce uyarısını yaparak.

“Tamam,” dedim kısaca, ben de odaya girdim.

Saat gece üçü gösterirken çantamı yatağın yanına attım. Banyoya geçip üstümü çıkarttım ve direkt kendimi duşa attım. Öyle çok bunalmıştım ki nefes alamıyor gibiydim. Duştan çıktıktan sonra üstümü giyip sabah olmasını bekledim. Unutamıyordum. Düşünmekten delirmek üzereydim ve sorularım beni benden alacak duruma gelmişti.

“Neden? Ne yaptım ben bunu hak edecek?” Doğmaya başlayan güneşle birlikte içimdeki sıkıntı da büyüdü. Sessiz sitemlerim saatin ilerlemesiyle son bulmak yerine artıyordu. Oturduğum koltuktan kalkıp odadan çıktım.

Emre’ye haber vermeden çıktım otelden. Saat dokuza geliyordu. Emre dün gece uykusuz kaldığı için şu an büyük ihtimalle uyuyordu ve ben dönene kadar umarım kalkmazdı. Ne yapıp edip beni bulacağını biliyordum çünkü. Hızla arabaya binip yönümü Sema’nın evine doğru çevirdim.

“Bugün her şey açığa çıkacak,” dedim kararlı bir şekilde. Sema’nın evinin önüne geldiğimde kapıdan çıkan annesi ve babasını fark ettim. Benim için çok daha iyiydi. Birkaç dakika sonra tamamen çıkıp, uzaklaşmaları ile arabadan inerek kapıyı kapattım ve karşımdaki eve doğru ilerledim.

Kapının önünde bir süre bekledim. Derin bir nefes alıp zile bastım. İçeriden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Kapının açılmasıyla gözlerimiz buluştu o anda. Gözleri büyürken şaşkınlıkla bana baktı. Beni beklemediğini biliyordum ama ben de onun ihanetini beklemiyordum.

“Semih?”

Bölüm 5

“Şaşırmış gibisin?” dedim bembeyaz olan yüzüne bakarak.

Gözlerinin altındaki halkalar onu yorgun gösteriyordu. Oysaki neşe dolu bakışları vardı, güldüğü zaman kısılan gözleri ona ayrı bir güzellik katardı. Şimdi ise o bakışları hatırlamak bana sadece acı veriyordu. Karşımda duran kadın onunla güldüğüm bütün anlara ihanet etmişti.

“Ben-ben beklemiyordum seni!” dedi kekeleyerek.

“Doğru ya ben kimim ki? Altı üstü yüzüğünü bile parmağında tutmayı beceremediğin nişanlın,” dedim gözlerine bakarak. İçimdeki öfkeyi zapt etmeye çalışıyordum ama ihanetin ağırlığı altında bir kere ezilmiştim.

“Semih, ben özür dilerim,” dediğinde sinirli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan.

“Kapı ağzında mı konuşacaksın eski nişanlınla? Mahalleye rezil olmak istemezsin sanırım? Gerçi daha ne kadar rezil olabilirsen?” dedim imayla. Bakışları beni bulunca kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Arkasından girip kapıyı kapattım ve salona geçtim.

“Zaten her şeyi öğrenmişsin. Neden geldin?” dedi karşımda durarak. Soğukkanlı durmaya çalışıyordu ama titreyen elleri korkusunu ele veriyordu.

“Nasıl bu kadar alçaldığımı senden duymak istediğim için

geldim. Şimdi söyle bana Sema, ben bu ilişkide neyi eksik ettim ki başkasıyla tamamlama ihtiyacı duydun?" Daha fazla ayakta duramayarak arkamdaki duvara yaslandım.

"Öyle değil," dediğinde gözlerini benden kaçırdı. Sesi titrerken tekrar bana baktı ama konuşamadı.

"Sakin durduğuma bakma, içimde öyle bir volkan var ki patlarsa sağ kalmaz kimse!" Gerginlikle soluk verdiğimde dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

"Ben böyle olsun istemedim," dedi gözünden bir damla yaş süzülürken.

"Sen istemeden mi dokundu sana? Eğer öyle bir şey varsa yıkarım o şerefsizin başına dünyayı! Yine kabul ederim seni, ne olursa olsun!" dedim Sema'ya doğru bir adım atarak.

Aklımdan bu ihtimal de geçmişti elbette. Soracaktım ona her şeyi. Neden ve nasıl olduğuna dair aklımda hiçbir soru işareti kalmayana ya da Sema bende kalmayana kadar öğrenecektim. Eğer öyle bir şey olmuşsa zaten o adam kendini ölü saymalıydı.

"Dönem sonunda öğretmenler arasında verilen yemekte çok içmiştim. Yokluğun çok fazla geliyordu o zaman. İlgisi beni kendine çekti, sonra her şey için çok geçti," dedi yüzüme bile bakamayarak.

"Bu yüzden ayrıldım okuldan! Başkasının teninde iz bıraktığını bile bile benim yüzüğümü parmağına taktın! Hiç mi gururun yok senin?" dedim artık içinden çıkamayacağım bir hırsla.

Sema ağlamaya başladığında başımı iki yana salladım. Ağlaması kalbimdeki ihanetin yarasına ilaç değil, zehir oluyordu. Bakışlarım karnına kaydığında gözlerim orada takılı kalmıştı. Bir zamanlar çocuklarımın annesi olacak dediğim kadın, şimdi başkasının çocuğunu taşıyordu.

Çok ağırdı bu yük, çok fazlaydı. Arkama dayandığım duvar bile yetmedi beni durdurmaya. Yavaşça çöktüm yere

doğru. Nefesim kesiliyordu ama geçmiyordu bu derin sancı. Sanki darağacında asılı kalmış bir türlü ölmek bilmeyen idam mahkûmuydum.

“Semih, ben seni çok sevdim... Hâlen seviyorum,” dediğinde kalbime sapladığı hançeri içerideyken iyice çevirdi.

“Sevgi dediğin aldatmak mı? İhanet edip arkadan bıçaklamak mı? Bu sevgi değil Sema, bu aşk değil!” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ne istedin benden? Neyi eksik yaptım da beni bir tercih hâline getirdin? Ulan ben senin için her şeyi yapmaya hazırdım! Dört yıl, koskoca dört yıl boyunca bir kere bile bakmadım birine, gözüm bile değmedi benim senden başka kimseye! Bu kadar mı âcizdin? Bu kadar mı sevmedin beni?” Öfkeyle başlayıp yükselen sesim cümlelerimin ağırlığıyla sona doğru kısılmıştı. Derin derin nefesler alıyordum ama yetmiyordu.

Allah’ım, ben ne günah işledim de bana hayatımda en çok korktuğum şeyi reva gördün? Karşımdaki kadına baktım. Artık tanıımıyordum onu, o benim sevdiğim kadın değildi.

“Semih, ne olur dayanamıyorum artık! Ben bir hata yaptım ama çok pişmanım!” Gözünden süzülen yaşlar artık bana bir anlam ifade etmiyordu.

“Sorun seni yatağıma almamamsa eğer sana demiştim. Evlenmeden sana dokunmam, demiştim Sema. Sen de kabul ettin ama hiçbir zaman da evlilik konusu açmadın. Sana kaç kez evlenmek istediğimi söyledim ama sen bana hep baha-nelerle geldin.” Her gidişimde arkamda bekleyen birisinin sancısını yaşarken, onun tarafından böylece kolay bir şekilde kenara atılmak işte acı verici olan bir yanı da buydu.

“Ben seni seviyorum ama bir anlık bir şeye kapıldım! Daha fazla yaralama beni, Semih! Bırak, bu acı burada kalsın!” dedi ellerini yüzüne kapatarak.

Sema da benim gibi salonun ortasma çökmüş, ağlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Gözlerimin yanmasını hissetsem de bir damla bile akmadı. Bir hafta önce bir damla gözyaşı

için dünyayı ayağa kaldıracağım kadın artık gözyaşlarından yağmur yağdıracağım dese kurak topraklarıma bir yudum su istemezdim.

“Semih!” diye çılgılık attığında Sema’ya baktım. Elleriyle karnını tutarken bakışlarım kırmızıya dönen elbisesine gitti. Kanaması vardı.

Yerimden kalktığım gibi Sema’nın yanına gittim ve hızla kucağıma alıp evden çıktım. Arabaya geldiğimde kapıyı zar zor açıp Sema’yı arkaya bindirdim. Sürücü koltuğuna geçtiğimde hâlen kısıp kısıp inliyordu. Beynim sanki kontrolüm altında değildi. Titreyen ellerimle arabayı çalıştırıp en yakın hastaneye sürdüm.

“Ona bir şey olmasın, Semih! Benim günahımın bedelini o ödemesin!” dedi hıçkırıkları devam ederken.

Tek kelime çıkmadı ağzımdan. Kelimeler sanki kaybolmuştu bir anda. Masum bir bebeğin doğmaya hakkı vardı ve ben sadece o bebek için elimden geleni yapacaktım.

Hastaneye giderken yolda kaç trafik kuralı ihlal etmişim, onu bile bilmiyordum. Sema’nın sesi artık çıkmıyordu. Arkaya bakış attığımda elini sıkıca karnına sarmış, gözleri kapanmak üzereydi. Acilin kapısının önünde durunca aceleyle indim.

“Beyefendi, buraya park edemezsiniz!” dedi güvenlik görevlisi.

“Siktirtme park yerini!” Arka tarafın kapısını açıp Sema’yı kucağıma aldım hızla. Baygın bir şekilde kucağımda yatıyordu.

Lütfen ona ya da bebeğe bir şey olmasın. Ah etmiyorum ona, Allah’ım. Eğer bebeği düşerse kendimi bu vicdan azabından kurtaramam. Mutlu olsun ama benden uzakta olsun.

Acilden içeriye girdiğimiz anda büyük bir karmaşa karşıladi bizi. Sema hızla sedyeye alınıp acil müdahale odasına alındı. Kapıda öylece kaldım ellerimde Sema’nın kanıyla.

“Beyefendi?” diye seslenen hemşireye döndüm.

"Hastanın yakını mısınız? Kimliği üstünden çıkmadı, ailesine haber vermemiz gerekiyor yoksa polisi arayacağız," dedi hemşire.

"Hiçbir şeyi değilim. Ailesini ben ararım." Sözlerimdeki tezatlık ile hemşire bir süre anlamsız baksa da başını sallayıp gitti.

Telefonumu çıkartıp açtım. Bir sürü cevapsız arama ve mesaj vardı. Telefondan direkt Sema'nın annesinin numarasını bulup aradım ve hastanenin adını söyleyip kapattım. Kimsenin sorularıyla ya da konuşmasıyla ilgilenmiyordum.

"Beyefendi, kusura bakmayın ama hastaya kan nakli gerekiyor. Ailesi ne kadar sürede burada olur?" diye sordu biraz önceki hemşire.

"Kan grubumuz aynı, ben veririm," dedim hemşireye. Sema'nın kan grubu AB (-) zor bulunan bir kan grubuydu benimki gibi. O yüzden bulmak uzun sürebilirdi.

"Peki, bu taraftan."

Kan alma odasını gösterdiğinde beklemeden ilerledim. O odaya ilerlerken ne düşündüğümü bilmiyordum. Şu an çıkıp gidebilirdim ama bir türlü yapamıyordum. Bu ne adamlığa sığardı ne de bana yakışırdı.

"Kolunuzu açıp koltuğa oturun lütfen," diyen hemşireyle sağ kolumdaki ceketı yukarı sıyırıp açtım ve oturdum.

Hemşire kan almak için iğneyi taktıktan sonra aralıklarla avucumu açıp kapattım. Yarım saat sonra kan dolan torba ile iğneyi kolumdan çıkarttı hemşire.

"Hemen kalkmayın," dedi hemşire, ayağa kalktığımı fark ederek.

"Sorun yok." Odadan çıkararak Sema'yı aldıkları odanın önüne ilerledim.

"Semih?" dedi Sema'nın babası beni görünce. Annesi oturmuş, ağlıyordu.

“Kızınız ile ya da sizinle ilgili aramızda hiçbir bağ kalmadı! Bu da ona yaptığım son iyilik! Bir daha ne ailemin ne de benim karşıma çıkın!” dedim sert bir şekilde ve adımlarımı çıkışa yönelttim.

Hastaneden çıkınca derin bir nefes aldım. Verdiğim kan herhangi bir etki etmedi bende. Yaralandığım zaman daha çok kan kaybetmiş ve o hâlde çatışmaya devam etmişim. Bu onun yanında hiç gelmişti.

“Bitti mi işin?” diyen Emre’nin sesiyle sağ tarafıma döndüm. Hastanenin önündeki bankta oturuyordu.

“Nasıl buldun beni?” dedim tek kaşımı kaldırıp.

“Sabahtan beri seni takip ediyorum, ruhun duymadı. Nasıl askersin oğlum sen?” dedi oturduğu yerden kalkarak.

“Canı yanan bir asker,” dedim sessizce.

“Hadi arabayı arkaya park ettim. Annen şimdi meraktan ne yapacağını şaşırmıştır. Hastaneyi arar, durumunu öğreniriz.” Anahtarları bana attığında tuttum.

“Tamam.”

Omuzlarıma çöken ağırlıkla ona doğru ilerledim. O kadar aklım başımda değildi ki Emre’nin peşimden geldiğini bile fark etmemiştim bütün gün. Arabaya giderken Emre’ye doğru döndüm. Elleri cebinde düşünceli bir hâli vardı. Bir şey var gibiydi aklımda.

“Sor,” dedim cebimden sigaramı çıkartıp, dudaklarımın arasına alırken. Sigarayı yaktığımda içime çektiğim derin nefes ile gözlerimi kapattım bir an.

Aklıma Sema’nın kanlar içindeki hâli gelmişti o an.

“Semih, sen bu kıza âşık mıydın?” dediğinde Emre’ye döndüm.

“Nereden çıktı bu şimdi?” dedim kaşlarım çatılırken.

“Benim gördüğüm, sen bu kıza sadece bağlıydın. Yıllarca köle olmuş birinin özgürlüğü kabul edememesi gibi. Arada

emek verilmiş yıllar var sadece. Sevgi ve saygı ile yürütülme-ye çalışılan bir ilişki. Belki de böylesi daha iyi olur senin için.” Emre arabanın kapısını açarken bana döndüğünde sözlerine karşı tepkimi inceliyordu.

“Beni sevgisi değil, ihaneti yıktı. Eğer benden gitmek isteseydi onu bırakırdım. Ama şimdi istese de onun bu ihaneti aklıma kazındı. Her ihanet kelimesini duyduğumda kalbim sızlayacak ve bu acının ismi hep bende Sema olarak kalacak,” dedim dudaklarımda acı bir tebessümle.

Arabaya bindiğimizde sessizdik ikimiz de. Söylenecek söz kalmamıştı artık. Emre de çok iyi biliyordu huyumu. Bir şeye bitti dediğim zaman asla geri dönüşü yoktu o için. Sema defteri de benim için hiç açılmamak üzere tamamen kapanmıştı.

Bu sefer otel yerine arabayı annemlerin evine doğru sürdüm. Aklımdaki her şey bir bir yok oluyordu. Sokaklardan geçerken artık bana yabancı olan şehre baktım. Buranın her köşesinde bir anım vardı ve hatırlamak nefesimi kesiyordu. Sevmiştim dört yıl boyunca. Sonra kandırılmış, aptal yerine konmuştum. Şimdi ise düne kadar evleneceğim dediğim kadını karnında başkasının çocuğunu taşıırken hastaneye getirmiş ve kan vermiştim.

Hayatım çok boktandı!

Emre’nin telefonunun çalmasıyla düşüncelerim dağıldı kısa bir süre. Kenarda duran paketi elime alıp, bir sigara daha yaktım pencereyi açarak. Derin nefesler aldığım sigarayla da içimdeki sıkıntı da gitmiyordu.

“Semih, ben Ankara’ya geçiyorum,” dedi Emre telefonunu kapatınca.

“Hayırdır?” Gamze’nin ailesi Ankara’da yaşıyordu, onların yanına gitme ihtimali düştü aklıma sadece.

“Cahit ağabey aradı, Ankara’dan alınması gereken dosyalar varmış. Hem Gamze’nin anne ve babası da Iğdır’a gidecekmiş, onlarla geçerim ben,” dedi Emre. Artık benim bir şey yapmayacağımdan emin olmuştu.

“Arabayı alıp Ankara’ya git. Ben Iğdır’a uçakla dönerim,” dedim onaylayarak.

Emre’nin de aklına yatmış olacaktı ki “Olur,” dedi.

Otelde kalan eşyalarımızı almak için eve gitmek yerine yönümü otele çevirdim. Bu şehirde artık durmak istemiyordum. Aynı havayı solumak bile bana eziyet gibi geliyordu. Kalbim acımıyordu, aksine aklım uğurluyordu bir devrin bitişini.

Önünde durduğum otele baktım. Emre ile inince direkt odalarımıza çıkmış, eşyalarımızı toplamıştık. Otelin hesabını ödeyip çıktıktan sonra sessizde olan telefonuma baktım. Bir sürü arama ve mesaj vardı. Arabaya bindik ve eve doğru yola çıktım.

“Anlatacak mısın olanları ailene?” dedi Emre sessizliği bozarak.

“Biliyorlar zaten her şeyi. Kardeşimi arayınca haber verdi olanları.” Zoruma gitmişti. Aptal gibi ortada kalmıştım. Elin piçinden çocuk peydahladığını en son ben öğrendim, diyemedim.

“Umarım Sema’ya bir şey olmaz,” dediğinde sert bakışlarımın hedefi Emre oldu.

“Bakma öyle, ben seni düşünüyorum,” dedi Emre kaşlarını çatarak.

“Böyle mi düşünüyorsun?” Direksiyonu sıkı ellerimi gevşettim. Tamam, ben de bebeğe bir şey olsun istemiyordum ama onun benden yana olması gerekiyordu şu anda.

“Vicdan en kötü mahkemedir, Semih. O bebeğe bir şey olursa kendine eziyet edeceksin. Senin vicdanının ne kadar güçlü olduğunu biliyorum ben,” dediğinde Emre’ye hak verdim.

Kendimi suçlardım çünkü o bebeğin hiçbir suçu yoktu. Baş ağrım artarken evin önüne gelince durdum. Arabayı park edince Emre’yle birlikte indik. Evde kalmayacaktım, buradan

direkt havaalanına geçecektim. Bu şehir dar geliyordu artık bana, nefes almakta güçlük çekiyordum.

Bir sevginin bedeli bu kadar büyük olmamalıydı. Her zaman sadık kalmıştım ve ne olursa olsun yan gözle bile birine bakmamıştım. Şimdi ise birine değer verip sevmenin sadakatle, ona bağlı olmanın acı verici yanıyla karşı karşıyaydım.

İhanet...

“Oğlum...” dedi annem sesi titrerken, bana sarılarak. Ben de anneme sarıldım. Kaç yaşında olursam olayım, her düşüğümde olduğum gibi anneme sığındım, sarıldım sıkıca. Annemin mis kokusunu derin nefesler alarak çektim içime. Annemden bir hıçkırık koparken geri çekildim.

“Sakin anne, tek damla gözyaşı dökmeyeceksin!” dedim kesin bir şekilde.

“Gir hadi içeriye,” dedi annem hemen gözlerini silip, bana bakarken.

“Gidiyorum, anne. İki gün izin aldım zaten, hemen dönmem gerek.” İzni bahane ediyordum aslında, bugün de kalabilirdim ama kalmak istemiyordum. Kimsenin bana acıyarak bakmasına katlanamazdım.

“Tamam oğlum, git ama iyi ol.” Annem yeniden gözleri dolarken tebessüm etti şefkatle.

“İyi olacağım, anne. Bizimkilere gittiğimi ve hepsini sevdiğimi söyle.”

Eğilip annemin başını öptüm. Emre biraz arkada beni bekliyordu. Annemden ayrılıp ona doğru yürüdüm. Annemin ben gidince ağlayacağını biliyordum ama kalamazdım. Arabaya döndüğümüzde, telefonumu çıkartıp, Sema’yı götürdüğüm hastanenin numarasını bulup aradım. Sema umurunda değildi ama o bebeğe benim yüzümden bir şey olsun istemiyordum.

“Mersin Devlet Hastanesi. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba, bir hastanız hakkında bilgi almak istiyorum. Sema Çelebi, sabah acilden giriş yaptı.” Emre’nin gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum.

“Hasta normal odaya alınmış. Geldiğinde düşük riski varmış ama şu an değerleri normal,” diyen görevli kadınla rahatlayarak tuttuğum nefesimi verdim.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra telefonu kapattım.

“Hadi seni havaalanına bırakayım,” dedi Emre. Anahtarları ona atıp cebimden sigara paketimi çıkarttım. Bugün ne kadar sigara içmişim, hatırlamıyordum bile.

Emre beni havaalanına bıraktı ama uçağa binene kadar bekledi. Kaç kere ona gitmesini söylesem de beni tersleyip bir de azarlamıştı. Ben de ondan sonra sustum ve öylece uçak saatini bekledik. Bir ara yanımdan kalkıp Gamze ile konuşmuştu.

Ben vurulduktan sonra hastaneden çıkana kadar Gamze de Emre gibi beklemişti kapıda. Sürekli ağlamış, teşekkür etmiş ve ona söz verdiğim için kendini de suçlamayı ihmal etmemişti. Bizimkilere vurulduğumu söylemediğim için Gamze’nin annesi beni evlerinde iyileşene kadar misafir etmişti. Emre de sürekli gelmiş, neye ihtiyacım olduysa yardımcı olmuştu. İkisi de gerçek dost, kardeşti.

Emre beni uçağa bindirdikten sonra Ankara’ya geçmek üzere yola çıkmıştı. Ben ise oturduğum yerde öylece boş boş uçağın küçük penceresinden dışarı bakıyordum şimdi. Benim için çocukluğum, gençliğim olan şehir artık eskisi gibi ısıltılı değildi.

İki saat sonra uçaktan indiğimde elimdeki küçük valizle havaalanına doğru ilerledim. Gözlerim bakıyor ama görmüyor gibiydi, dalgındım. Birisi göğsüme çarptığında gözlerim önümdeki kızın bana bakan sinirli gözleriyle buluştu.

“Önüne baksana be adam!”

Bölüm 6

Mihrem'den

"Önüne baksana be adam!" dedim omzuma ağır hasarla çarpan devden bozma insan kırmasma. Boyum bir yetmiş ikiydi ve ayağımda hafif topuklu ayakkabı olmasına rağmen adamın çenesine geliyordum.

"Bana bak küçük cadı, zaten sinirliyim, git başımdan!" dedi dev bana kahve gözlerini sinirle dikerek.

"Küçük cadı mı? Ben sana gösteririm şimdi!" diyerek kolumdan tuttuğum gibi ters çevirdiğim eliyle bir an boş bulunup, acıyla inleyince arka sol baldırına attığım tekmeyle yere diz çöktü. Kolunu bırakıp ona üstten bir bakış attım.

"Şimdi eşitlendik işte. Bana bak dev, bir daha yoluma çıkma!" Gözleri beni bir süre hapsine alsa da hemen yanımdaki bavulu alıp, arkamı dönüp ilerledim.

"Hey küçük cadı!" diye arkamdan seslendiğinde sadece başımı ona doğru çevirdim. Yerden kalkmış, bana bakıyordu.

"Ne var be adam?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"İğdir küçük bir yer, hatırlatmak istedim." Dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözlerinde anlam veremediğim parıltılar vardı.

Arkamı dönüp bavulum ile ilerlemeye devam ettim. Sen öyle san, dev!

Havaalanından çıkınca taksilerin beklediği yol kenanna ilerledim. Başım çarpmanın etkisiyle sızlarken içimden hâlâ söyleniyordum. Allah bir boy vermiş, gerisini koy vermiş!

“Merhaba, boş mu?” dedim taksiyi işaret edip, biraz ileri-deki sigara içen adama.

“Buyurun, boş,” diyen adamla taksiye doğru ilerledim.

Bavulumu bagaja yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldım. Taksici arabaya binince ben de arkaya geçip oturdum. Adam resmen iki metre boyuyla beni ezmeye kalkmıştı. Gözlerimi kapatıp gözümün önüne gelen görüntüye sinirlendim. Gözlerindeki o muzip bakış ve söylediği sözler ile dişlerimi sıktım. Resmen bana *cadı* demişti! Bu kadar acelem olmasa ona haddini bildirirdim ama dua etsin, zamanım yoktu.

“Ne tarafa?” diye sordu şoför dikiz aynasından bakarak.

“İğdir Jandarma Komutanlığı,” dediğimde kaşları şaşkınlıkla kalkarken aynadan ifadesini izledim. Bir şey demeden arabayı çalıştırdı. Yola çıktığımızda telefonuma baktım. Ekran kilidini açıp mesaj bölümüne girdim.

“İğdir’dayım. Şimdi askeriyeye geçiyorum. Sorun yok,” yazıp gönderdim.

Yaklaşık otuz dakika süren yolculukta geçtiğimiz yerleri izledim. Gittikçe şehir merkezinden uzaklaşıp, kırsal alanlara geçiş yaptığımızda yaklaştığımızı tahmin ediyordum. Askeriyenin önünde durduğumuz an cüzdanımı çıkarttım.

“Yüz yirmi lira,” diyen adama kaşlarımı çatsam da parayı verdim.

Bir an önce arabamı getirtmeliydim. Yol uzun diye uçakla gelmeyi tercih etmiştim ama yanıldığımı şimdiden anlıyordum. Taksiden inince bavulumu indiren taksiciden bavulumu aldım. Arkamı döndüğümde girişteki nizamiye bölümünün önünde durdum.

“Merhaba, asker!” Cüzdanımdan çıkarttığım askerî kimliğimi uzattım. Beni bekliyor olmalıydılar. Asker, kimliğimi aldıktan sonra hızla kalkıp selam verdi; kimliğimi geri uzattığında aldım. Selamına karşılık oturmasını söyledim, şu an sivil olduğum için sorun değildi.

Açılan kapıdan bavulumu sürükleyerek içeriye girdim. İçerisi oldukça büyük olduğu için etrafı gözlemlemeye başladım. Biraz ilerideki büyük binaya doğru ilerledim. Rüzgâr hafiften eserken saçlarımı keşke toplasaydım diye düşündüm. Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına itip binaya girdim.

“Tufan Albay’a Mihrem Çelik’in geldiğini haber ver, asker,” dedim Albay’ın odasının önünde durduğumda.

Kapıda bekleyen asker, kapıyı tıklatıp benim de duyacağım şekilde ismimi vermişti. Tufan Albay’ın sesini duymamla asker geri çekildi.

“Tufan Albayım sizi bekliyor,” dediğinde açık olan kapıdan içeriye girdim.

Karşımdaki adam kırklarının sonunda ellilerinin başında esmer yapılı birisiydi. Hafif kırılmış saçları ile sert bakışları bütünleşince tecrübeli bir asker olduğunu gördüğünüz anda anlardınız. Değirmende ağartmamıştı sonuçta o saçları. Ayağa kalktı, yüzünde ciddi bir gülümseme ile elini uzattı.

“Hoş geldiniz, Üsteğmenim,” dediğinde elini sıktım.

“Hoş buldum, Albayım.” Önündeki koltuğu işaret ettiğinde, valizimi kenara bırakıp oturdum.

“Sizi yarın bekliyordum aslında, bugün yerleşirsiniz diye düşünmüştüm,” dediğinde bir yandan da çekmeceyi açıp içinden bir dosya çıkarttı.

“Aslında ben de yarın gelecektim ama burada tuttuğum evi ben gelmeden ev sahibi başkasına vermiş. Uzaktan olunca maalesef sözleşme yapma fırsatı da bulamamıştım. İzniniz olursa ev bulana kadar askeriyede kalacağım,” dedim hoşnutsuz bir ses tonuyla.

O adamı bulur bulmaz da edecek iki çift lafım vardı elbet. Hayvan herif üstelik bunu mesajda dün gece bildirmişti. İnternet üstünden kiralık evleri araştırmış, beğendiğim bir evde karar kılıp anlaştım ev sahibiyle. Adama tek başıma kalacağımı söylemişim, buna rağmen evli bir aileye vermiş evi. Üstelik en başmdan tek olacağımı da söylemişim.

“Ne kadar isterseniz kalabilirsiniz. Sizin için çorap kokusuyla uyanmak sorun değilse tabii,” derken Tufan Albay’ın samimi gülüşüne katılıp gülümsedim.

“Bir süre katlanacağım artık,” dedim içimi çekerek. İlk defa askeriyede kalmıyordum. Görev dönüşlerinde çok uykusuz olduğum zamanlar ya da geç saatlere kaldığımızda misafirhanede uyuyordum.

“Göreve başladığınıza dair evrakları imzalamak için sabah gelirsiniz. Akşam yemeğine katılırsanız görev arkadaşlarınızla da tanışabilirsiniz,” diyen Albay ile ayağa kalktım.

“Teşekkür ederim, Komutanım.”

“Veysel!” diye seslendiğinde kapı açıldı ve biraz önceki asker içeriye girdi.

“Üsteğmen’e, kıdemli subay koğuşuna kadar eşlik et, boş odalardan birini göster ve yemekhanenin yerini tarif et,” dediğinde sesindeki ciddiyet geri gelmişti.

“Emredersiniz, Komutanım!”

Asker selamını verince bavulumu alıp kapıya doğru ilerledim. Albay’a baş selamı verip çıktım. Asker ile birlikte binadan çıkıp arka taraftaki ek binaya ilerledik. Etraf sessizdi. Sadece birkaç asker görünüyordu, onlar da muntika temizliği yapıyordu.

“Askerler eğitimde mi?” dedim yanımda yürüyen askere.

“Evet, Komutanım. Bir kısmı eğitimde, bir kısmı da yürüyüş için askeriye dışındaki yolda.”

Akşam yemeğine iki saat vardı daha. Binadan içeri girdiğimizde üst kata çıktık. Yan yana olan odaların bulundu-

ğu koridorda ilerlerken odaların kapısında yazan numaralar vardı ve yanında kimin odası olduğu yazıyordu. Ercan, Dursun, Uğur, Mert. Dört oda doluydu sadece. Asker koridorun sonunda olan odayı açtığında elimdeki ağır bavulu bıraktım. Merdivenlerden çıkarken asker bavulu almayı teklif etmişti ama ters bakışlarıma maruz kalınca önüne dönmüştü. Kırk, elli kilo teçhizatla dağ tepe demeden saatlerce tırmandığımı biliyordum. Birkaç basamaklı merdiven hiçbir şeydi.

“Komutanım, yemekhane alay binasının hemen yanında girişte sağda,” dediğinde başımla onayladım.

“Sağ ol asker, gidebilirsin.”

Asker selam verip gidince bavulumla içeriye girdim. Tek kişilik yatak, ikili şifonyer, iki kapaklı bir dolap, küçük bir masa ve iki sandalye olan odaya baktım. Havasız olan odayı pencereyi açarak havalandırdım. Telefonuma alarm kurup yatağa ilerledim. Biraz uyusam daha iyi hissedecektim kendimi. Üstümü çıkartıp, sivil kıyafetlerimi katlayıp dolaba yerleştirdim. Valizimi açtığımda üstte duran eşofman takımını çıkarttım. Hava çok sıcak olduğu için üstünü giymeden sandalyenin üstüne attım. Eşofman altıyla üstümdeki spor atletle pikeyi kaldırıp yatağın içine girdim ve gözlerimi kapattım.

Alarmın sesiyle gözlerimi hemen açıp yataktan kalktım. Eğer askerseniz her an hazırsınız, demektir. Alarmı kapatıp yataktan çıktım. Bavulu açıp üstte duran kamuflajlarımı çıkarttım. İlk günden sivil giyinmek istemiyordum. Sonuçta komutanları oluyordum ve düzeni sağlamak istiyorsam kurallara öncelikle benim uymam gerekiyordu. Kamuflajları yatağın üstüne bıraktım.

“Oğlum, sikeyim yapacağınız işi!” Bağırıyla açılan kapı sertçe duvara çarptı.

Sakin bir şekilde arkamı döndüm. Hâlim dışarıdan gayet sakın görünebilirdi ama gözlerime bakan içinde yanan alevi anlardı. Karşımda gördüğüm adamla kaşlarım çatılırken gözleri büyüymüş, şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

“Tekmil ver, asker!” diye bağırdığımda, gözlerini kırptırıp bana baktı.

“Teğmen Semih Karaaslan/Aydın!” deyip selam verdi kendine geldiğinde.

Ellerimi arkamda bağlayıp en az 1.90 olan adama baktım. Gözleri beni izlerken kendine gelmiş gibi bakışlarını kaçırdı bir anda.

“Kapının önünde bekle beni!” dedim sert bir ses tonuyla.

Selam verip çıkarken arkasından kapıyı kapattı. Gülmekle gülmemek arasında kararsız kalan dudaklarımı birbirine bastırdım. Şaşkın suratı aklıma gelince, kahkaha atma isteğimle yanaklarımın içini ısıtıp hızla üstümü giydim. Saçlarımı toplayıp topuz yaptım. Yüzümdeki makyajı silmek için ayna olmadığından dolayı bu seferlik es geçtim. Zaten çok belirgin değildi.

Kapıyı açıp odadan çıktığımda dört askerle sırayla karşı karşıya geldim. Üçü, yan odaların sahibiydi anlaşılan. Derin bir nefes verdim ve konuşmaya başladım.

“Ahıra mı giriyorsun, o nasıl kapı açmak?” dediğimde dev bir adım öne geldi.

“Özür dilerim, oda boş sanıyordum.” Sesindeki mahcuplukla biraz olsun yumuşadım. En azından bilerek yapmamıştı.

“Bu sefer bilmediğin için görmezden geleceğim. Bir daha olursa affı olmaz, ben kahvemi içerken askeriye etrafında kendini koşarken bulursun!”

Sesimin sert çıkmasını önemsemedim. Yıllardır erkeklerle iç içeydim ve askeriye disiplin gerektiriyordu. Özellikle kadınsanız daha çok dikkat etmeniz gerekliydi. Sizin tavrınızdan yüz bulup lakayıt davranmaya başlarlar ve bir süre sonra verdiğiniz emirlere karşı sorumsuz davranırlardı.

“Sen de arkadaşma eşlik etmek istiyorsun sanırım?” dedim arkada sırttan esmer adama bakarak. Hemen yüzünü ciddi hâle getirdiğinde gözlerimi üstünden çektim.

“Emredersiniz, Komutanımı!” dedi Semih.

Tekmil verdiği için isminin *Semih* olduğunu artık biliyordum. Arkamı dönüp yemekhaneye doğru ilerlemeye başladım. Biraz daha orada kalmak istememiştim. Bir konuda haklıydı dev. İğdır gerçekten de küçük bir yerdi.

Benden alt olduklarını kollarındaki rütbe simgelerine bakarak anlamıştım. O yüzden emir vermekte bir sakınca görmemiştim. Tayin çıktığı anda karakola ya da askeriye giden yazıyla da gelen kişinin adı soyadı ve rütbesi söylendiği için geleceğimden haberleri vardı.

Yemekhaneye indiğimde uğultu anında dinerken bakışlar bana doğru döndü. Baştaki komutan masasına doğru ilerledim. Alıştım bu tepkiye. Buradaki askeriyede benden başka kadın komutan olmadığı için şaşkınlıkları normaldi. Ben de yeni geldiğim için dikkat çekiyordum.

“Afiyet olsun!” dedim masaya geldiğimde herkese hitaben.

“Gel Mihrem, seni görev arkadaşlarıyla tanıştırayım,” diyen Tufan Albay’la gözlerimi yan yana oturan üçlüye çevirdim.

“Yüzbaşı Cahit Karademir.”

Sırayla kalkıp el sıkışmaya başladık.

“Üsteğmen Mert Hazargil.”

“Üsteğmen Emre Kurt.”

“Kıdemli Üsteğmen Mihrem Çelik. Memnun oldum,” dediğimde geri yerleştiler.

Emre olduğunu öğrendiğim asker bir yana kayınca rütbe sırasına göre Mert de bir yana kaydı. Mert ve Cahit Yüzbaşı’nın ortasına oturdum. Aslında Mert’in kaymasma gerek yoktu ama Emre’nin rica ettiğine emindim. Çünkü bakışıyla Mert’e yanındaki sandalyeyi işaret etmişti.

Yerime geçip oturduğumda, kaçamak bakışlar bu tarafa dönerken kapıdan artan seslerle az önceki dörtlü de içeriye

girdi. Yanımıza geldiklerinde selam verdiler. Tufan Albay bu sefer tanıştırma gereği duymadı. Yemek saati gelmişti. Hepimiz ayağa kalkınca yemek duasından sonra oturduk. Yemekler sessizce yenmeye başlandı.

“Komutanım, hafta sonu mangala gidelim, diyoruz. Geçen sene de yapmıştık Haşim Albay’la.”

Bakışlarım yan taraftan gelen sesle oraya yöneldi. Biraz önce sırttan askerdi. Şimdi oldukça ciddi duruyordu.

“Olur, ailelerinize haber verin, ayarlayın. Ben çavuşla birlikte birkaç saatliğine idare ederim,” dedi Tufan Albay. Masa ya sessizlik çöktü birkaç dakika.

“Komutanım, ben kalırım yanınızda,” dediğimde bakışların üstümde olduğunu biliyordum. Yanımda ne pikniğe gidecek ailem vardı ne de kimseyi tanıyordum.

“Gerek yok, Mihrem. Tayinin yeni çıktı, alışmak için iyi bir fırsat,” dedi Tufan Albay beni reddederek.

“Evet Üsteğmenim, hem eşlerimiz ile de tanışır, arkadaş olursunuz,” dediğinde yanımdaki Cahit Yüzbaşı’ya döndüm.

“Peki o zaman.”

Gerçekten de arkadaş edinmek istiyordum. Buraya yeni gelmişim ve tek başıyaydım. Daha önce tecrübe edindiğim gibi insan tek başına bir süre sonra kalamıyordu. Üstelik ev mevzusu da vardı.

Yemek bittikten sonra bugün izinli olduğum için yatakhaneye geri döndüm. Kapımın üstünde yazan yazıyla kendimi daha iyi hissettim. Adım soyadım ve rütbem eklenmişti kapının üstündeki boş kısma. Böylelikle bir daha aynı hatayı yapmayacaklardı.

Üstümü değiştirip çantamı aldıktan sonra odadan çıktım. Saat sekiz olmuştu ama çıkıp biraz etrafa bakmak istiyordum. Kapıya taksi çağıracaktım artık. Askeriyeden çıkmak üzere ilerledim. Bir an önce arabamı almam gerekiyordu yoksa taksiye verdiğim parayla bir senede yeni bir araba alabilirdim.

“Komutanım!” diye arkamdan seslenilmesiyle durdum. Semih bütün heybeti ile bana doğru geliyordu.

Adam asker olmak için doğmuştu resmen.

“Efendim?” dedim yanıma geldiğinde.

“Ben bugün için tekrar özür dilerim. Havaalanında fazlaca dalgındım, benim hatamdı,” dediğinde derin bir nefes verdim.

“Özrün kabul edildi, asker,” dedim baş selamı vererek. Bana *cadı* dediği için normalde onu süründürürdüm ama komutanı olduğumu bilmiyordu ve geç de olsa özür dilemişti. Onu yere diz çöktürünce zaten yüzündeki afallayan ifadeyle yeterince içim soğumuştı.

“Sağ olun, Komutanım!”

“Taksi durağının numarası var mı?” dememle duraksadı. Kararsız bir hâlde bir an gözlerime bakıp konuştu.

“Ben merkeze gidiyorum, Komutanım. İsterseniz bırakabilirim,” dediğinde cevabımı bekliyordu.

“Olur.”

Sonuçta aynı yere gidiyorduk. Görev arkadaşım olduğu için de ilk günden ters davranmak istemiyordum. Yılışık birine de benzemiyordu ki öyle olsa benden alacağı cezayı da bugün az çok anlamıştı. Beraber askeriye'nin arkasında kalan otoparka sessizce ilerledik. Arabası da kendisi gibi devdi.

“Buyurun, Komutanım,” dediğinde arabanın kilidini açmıştı. Arabaya bindiğimizde hızla çalıştırdı ve askeriyeden çıktık.

“Tanıdığın bir emlakçı var mı?” diye sordum camdan dışarı bakarken.

“Var Komutanım ama adamdan ben bile memnun değilim.” Yola bakarken bana döndü kısa bir an.

“Neden?” Tek kaşımı kaldırıp, ona doğru dönüp sordum.

“Normalde evde kalıyordum. Birkaç günlüğüne şehir dı-

şına çıktım, döndüğümde evin su borusu patlamıştı. Resmen borular çürümüş ama adam bana evi daha yeni her şeyi diye kiraya vermişti. Bütün eşyalar haşat olmuş. Ben de bugün biraz sinirliydim.” Tekrar yola döndüğünde sıkıntılı bir ifade vardı yüzünde.

“Askeriyede kalacaktın aslında. Benim kaldığım odaya boş diye direkt girdin,” dedim durum çözümlemesi yaparak.

“Aynen öyle oldu,” diye mırıldandı başını sallayarak.

“Yeni bir emlakçı bulsam iyi olacak o zaman.” Pes ederek önüme döndüm.

Merkeze geldiğimizde saat sekiz buçuktu. Yemek yediğim için kahve içip birkaç kitap almayı düşünüyordum. Emlakçı işini izin gününe bırakmıştım, artık bugüne yetişmezdi.

“Teşekkür ederim, ben burada inebilirim.”

“Rica ederim, Komutanım,” dediğinde sağa çektiği arabayla kapıyı açtım. Çantamı alıp inerken tekrar baş selamı verip indim.

Araba tekrar hareket edince etrafıma bakmaya başladım. Cadde boyunca ilerlerken, sonunda küçük bir kahve dükkânı görünce, gülümseyerek içeriye girdim. Etrafa yayılan taze kahve kokusunu içime çektim. Bu kokuyu gerçekten çok seviyordum.

“Merhaba, hoş geldiniz,” diyen kadınla tebessüm ettim.

“Merhaba, hoş buldum. Çekme Türk kahvesi alacaktım.”

Taze çekilmiş kahveye asla hayır diyemiyordum, sabahları ve akşamları bir fincan içmek benim için rutin gibi olmuştu.

“Tabii, yeni çekildi daha, taze kahve. Ne kadar olsun?”

“Yarım kilo alayım,” dedim kafamda aşağı yukarı hesap ederek.

Kahve uzun süre dayanıyordu taze olduğu için. Üstelik günde iki fincan bazen daha fazla tüketiyordum. Ücreti ödedikten sonra çıktım. Etrafta kitapçı arıyordum ama saat geç olmadan dönmek istediğim için bulamayınca pes ettim. Büyük

marketlerden birine ilerledim. Birkaç atıştırmalık almak istiyordum. Reyonlar arasında dolaşırken duyduğum sesi tanımamla yerimde kaldım. Reyonun arka tarafından geliyordu ses.

“Bebeğin durumu nasıl?” Kaşlarım çatılırken biraz daha yaklaştım duyabilmek için. “İkisinin de iyi olmasına sevindim,” derken ses tonu yumuşadı, rahatlamış gibiydi. Karşı tarafı dinlerken biraz sessizleşmiş, sonra sert ses tonu yayılmıştı etrafa.

“Dört yıl boyunca sevdim ben onu! Bu onunla benim aramda, Nesrin! Sakın gidip bir şey deme, biz o hesabı kapattık!” Derin bir nefes verdiğinde artık sesi üzgün çıkıyordu. “Anlasana be kızım, kalbim daha fazlasına dayanmaz, vicdan azabına sürükleme beni. Mutlu olsun.”

Demek devin dört yıldır sevgilisi vardı ve hamileydi. Baba oluyordu ama neden sevinmediğine anlam veremedim. Belki de şu anda ayrı oldukları ya da tartıştıkları içindi. Belki de çocuğu istemiyordu, kaşlarımı çattım, bu düşünceyi sevmemiştim.

Konuşmanın devamını dinlemeden aldığım şeylerle kasa ya ilerledim. Bana ne milletin özel hayatından! Duyunca nedense dinleme gereği duymuştum. Elim boynumdaki kol yeye gidince iç çektim. Onu çok özliyordum. Belki şimdi bizim de çocuklarımız olacaktı. Gözleri onun gibi deniz mavisini bir erkek çocuğu... Gözlerim dolmaya başlayınca yanağımın içini ısırdım.

Telefonum çalınca, içimi çekip gördüğüm isimle tebessüm ettim.

“Efendim hayatımın anlamı?” dedim gülümserken. Sesimin titrediğini anlamaması için konuşmamı neşeli tuttum.

“Ne yapıyorsun? Nasıl geçti yolculuk, güzelim?” dediğinde kâğıt sesleri geliyordu aynı zamanda.

“Güzel geçti, zaten sana mesaj atmıştım inince. Askeriye ye geçip yerleştim. Şimdi de marketteyim, bir şeyler aldım,” dedim gülümsemeye devam ederek.

“Şimdiden özledim seni ama gittiğin için mutluyum. Uzakta olman gerekiyor,” dediğinde sesi kısılmış, sert bir tona bürünmüştü.

“Biliyorum ama kaçır gibi oldu bu, kendime yediremiyorum,” dediğimde bu sefer sesimin titrediğini anladığına emindim.

“Sakın öyle düşünme. Sen yapman gerekeni yaptın, gerisini bana bırak. Seni çok seviyorum, gözümün nuru. Birbirimizden başka kimsemiz yok bu dünyada. Seni de kaybedemem.”

“Ben de seni çok seviyorum,” dedim içimi çekip, söylediklerine hak vererek.

Arkamdan gelen düşme sesiyle bakışlarım sahibini buldu. Semih elindeki kola kutusunu düşürmüştü. Göz göze geldiğimizde kaşlarım çatıldı.

“Görüşürüz, güzelim.” Telefonda gelen sesle hâlâ hatta olduğunu anladım.

“Görüşürüz,” dedikten sonra aramayı sonlandırdım.

Gözlerini üzerimden çekmedi ama bakışlarında nedense bir sertlik hissediyordum. Gözlerimi ondan çekip, biraz ilerideki kasaya ilerlerken, beni dinleyip dinlemediğini merak ediyordum. Sonra önemsememeye karar verdim. Tam kasanın yanında durmuş aldıklarımı bırakıyorken kapı açıldı ve içeriye siyah kar maskesi giymiş bir adam girdi.

“Kimse kıpırdamasın!” dedi silahını bize doğru tutarken.

Bölüm 7

Derin bir nefes verdim ve canına susamış olan hırsıza baktım. Başımı iki yana sallayıp elimdeki malzemeleri kasanın önündeki yere bıraktım.

“Sana kıpırdama dedim!” diyen sesle alaycı bir gülüş firar etti dudaklarımdan.

“Peki, kıpırdarsam ne olur?” Tek kaşımı kaldırıp, ona doğru döndüğümde yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

“Ben-ben vururum seni!” dediğinde bile sesi titriyordu. Böyle bir soru beklemediği için şaşkın olduğuna da emindim. Arkamdan gelen adım sesiyle Semih yanımda durmuştu.

“Seni ikiye böler, dörtle çarparım! Elindeki silahı bırak!”

Semih’in sesini duyduğunda belki korkmamıştı ama gördüğünde adamın gözlerindeki korku o kadar belli oluyordu ki elindeki silah bile titredi.

Adamın Semih karşısında yutkunmasını izlemek oldukça keyifliydi. Hırsız, silahın emniyet kilidini açtığında kaşlarını çatıttım. İnsan paniklerse iki şey yapardı. Birincisi kaçmak, ikincisi ani tepkilerde bulunmak. Hırsızımız ikincisini seçmişti anlaşılan.

Hızla bir adım öne çıkıp, Semih’in göğsüne ellerimi koyup dönerek bir tekme attım. Hırsızın elindeki silah havalandırarak kasanın arkasına düşerken ayaklarım yerle buluştu.

Ben elimi omuzlarına koyduğum için Semih'le kısa bir an göz göze geldik. Kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Semih donmuş bir şekilde bana bakarken hırsıza doğru ilerledim. Belimde her zaman bulunan kelepçeyi çıkartıp, adamın bileklerine taktığımda hırsız da şoka girmişti sanırım. Öylece karşımda kalırken, kelepçeyi sıkılaştırıp bileğine oturtmasını sağladım.

"Polisi arar mısın?" dedim kasadaki görevli kıza döndüğümde.

O anda herkes kendine gelmiş gibi hareketlendi. Semih hızla adamın kolunu tutup, kaçmasın diye kapıdan uzaklaştırırken kasiyer kız da polisi aramıştı. Cadde üstünde olduğumuz için karakolla aynı hizadaydık ve polisler beş dakika içinde gelmişti.

"Teşekkür ederiz Komutanım, hemen müdahale etmişsiniz," diyen polis, Semih'i tanıyor gibiydi.

"Bana değil, Mihrem Üsteğmen'e teşekkür etmen gerekiyor. Hırsızı kendisi yakaladı. Güvenlik kameralarımda olayın tamamını bulacağınıza eminim." Semih, başıyla beni işaret ettiğinde polisle göz göze geldik.

Sırasıyla içerideki bakışlar bana dönerken sırtımı duvara vermiş, kollarımı bağlamış, öylece duruyordum. Kendimi tanıtmam gerektiğini anlayınca, huzursuzca iki adım atıp yanlarına gittim.

"Üsteğmen Mihrem Çelik."

"Komiser Sezer Bulut. Memnun oldum, Komutanım," dediğinde başımla selam verdim.

"İfadeye gerek var mı?" Oldukça yoğun bir gün geçirmiştim, bir an önce askeriye dönmek istiyordum.

"Gerek yok Komutanım, biz hallederiz."

"Kolay gelsin," dedikten sonra çıkışa ilerledim.

Semih içeride kalmış, biraz önceki polis memuruyla konuşuyordu. Geçen ilk taksiyi durdurup askeriye gitmek

üzere yola çıktım. Aklıma Semih'in şaşkın yüzü geldikçe kendimi gülmekten alamıyordum. Askeriyenin önünde ücreti ödeyip indikten sonra derin bir nefes aldım.

"Hoş geldiniz, Komutanım!" diyen askere başımla selam verdim.

"Kantine nereden gidiliyor?" diye sordum. Aramak istemiyordum, zaten yorgundum.

"Yönetim binasının yanındaki bina, Komutanım. Yemekhanenin bir üst katı."

"Sağ ol, asker!"

Önce yatakhaneye uğrayıp çantamı bıraktım. Kıyafetlerim normal olsa da çıkartıp yerine kamuflajın altını giydim. Üstüne de asker yeşili tişörtümü giyince, çantama attığım kahve poşetini de alıp çıktım.

Akşam saat on olduğu için bütün askerler yatakhaneyediler. Kantine girdiğimde rütbelilerin bir masada oturduğunu gördüm. Kendi aralarında konuşup gülüyorlardı. Beni görünce ayağa kalktılar.

"Oturun, rahatsız olmayın. Kendime kahve yapacağım, isteyen var mı?" diye sordum.

"Zahmet olmasın, Komutanım." Konuşana baktığımda sabah sırttığı için benden azar yiyen asker olduğunu fark ettim. Bende ismi sırtkan olarak kalacaktı bu gidişle.

"Olmaz, hepiniz sade mi içiyorsunuz?" dedim bu sefer.

"Evet, Komutanım!" dediğinde kantinin arka tarafına geçtim.

Fincanlar açıkta tezgâhın üstünde duruyordu. Elektrikli cezveyi fişe takıp içeridekilere bir göz attım, dört kişiydiler. Beş fincan çıkartıp hazırladım. Pişen kahveyi fincanlara bölüştürdüm. Bir fincan fazla yapmıştım yine.

"İyi akşamlar!" diye içeriye giren sesle Semih'in geldiğini anladım. Nasibiyle gelmişti dev. Bir fincan daha çıkartıp kalan kahveyi de doldurdum.

“İyi akşamlar, Semih. Hayırdır, sen bu saatte gelmezdin?” Mert’in sesiyle daha dikkatli dinlemeye başladım.

Önümde duran çikolatalardan iki paket alıp dolaptan küçük tabak çıkarttım ve böldüğüm çikolata parçalarını içine koydum.

“Bizim yeni Üsteğmen biraz önce bir hırsızı yakaladı markette. Adamın elindeki silaha dönerek tekme attı. Hepimiz mal gibi kaldık öyle.” Sözleriyle neredeyse kahkaha atıyordum ama dudaklarımı ısırırdım. Tepsiyi elime alıp, iç taraftan çıktığımda bütün bakışlar bana döndü. Semih sırtı bana dönük oturuyordu.

“Ne o Teğmenim, sizi duvar olarak kullanmam hoşunuza gitmedi galiba?” diyerek tepsiyi masaya bıraktım.

“Komutanım!” Beni görünce şaşırarak hemen oturduğu yerde doğruldu.

“Afiyet olsun,” diyerek karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Kahvemi alıp geriye yaslandım.

“Tebrik ederim Komutanım, hırsızı yakalamışsınız,” diyen Mert’e doğru döndüm.

Mert’le rütbemiz aynı olsa da ben sene farkıyla kıdemliydim. Tebessüm edip başımı sallamakla yetindim. Semih’e doğru baktığımda kahvesini önüne almıştı. Başımı kaldırıncaya göz göze geldik. Acaba arkadaşları baba olacağını biliyor muydu?

“Bu arada sizinle tam tanışamadık,” dedim diğer üçlüye dönerek.

“Dursun ben ha, Komutanım. Trabzunliyım.”

“Ben de Ercan, Komutanım. İzmitliyim.” Sırıtkanın adını da sonunda öğrenmiş oldum.

“Ben de Uğur, Komutanım. Kahramanmaraşliyım.”

“Memnun oldum. Mihrem ben de, Adıyamanliyım,” dedim herkese hitaben.

“Daha önceki görev yeriniz neresiydi, Komutanım?” diyen Uğur’a baktım.

“Hakkâri’deydim,” derken bakışlarım masaya döndü.

Geçmiş, benim için hâlâ geçmemiştir. Hakkâri benim için daha bitmemiştir. Derin bir nefes verip düşüncelerimi kovdum. Masadaki sohbeti tekrar dinlemeye başladım. İsteksiz cevabımla konu değişmişti ki buna gerçekten memnun olmuştum. Kahveler neredeyse bitmişti.

“Pazar günkü pikniğe geliyorsunuz, değil mi?” Ercan’ın ortaya attığı soruyla herkesten onay sözleri geldi.

“Emre’yle konuştum ben, Gamze’yi de alıp gelecek. Cahit ağabeyden emin değilim ama Seda yengenin sağı solu belli olmuyor,” diyerek yorum yaptı Uğur.

“Ah ah Nazlı de olacak seneye aramuza.” Nazlı, Dursum’un nişanlısıydı sanırım. Parmağında yüzük vardı. Nişanlı olduğunu ise seneye demesinden anlamıştım.

“Aynen Uğur’la ben sap kaldık bir tek,” diye keyifsizce söylendi Ercan.

“Beni niye saymıyorsun?” diye sordu Mert ilk defa konuya dâhil olarak.

“Avukat hanımla pek bir yakın gördük sizi, Komutanım. Emre’nin kız kardeşi gibi, yalnız Mine Hanım’ı seviyorsanız bir an önce konuşun bence.” Ercan’ın dedikodu havasında söyledikleriyle Mert kızarmış gibiydi. Bu hâline gülmemek için kendimi tuttum.

“Emre kendine baksın önce. Cahit Komutan’ın kardeşini alacağım diye kırk takla attı,” dediğinde yeni bir bilgi daha öğrendim. Emre, Gamze’yle evlenmek için demek çok uğraşmıştı.

“Mert, hiç açma o konuyu. Onların üstünden geçen karabulut kimsenin üstünden geçmemiştir,” diye söylenen Semih huzursuz olmuş gibiydi.

“Sizin düğün ne zaman, Teğmenim?” diye sordum Semih’e.

Gerilen bedenini fark eden bir tek bendim anlaşılan. Göz-

lerinde nedense bir anda öfke birikmiş gibiydi. Bakışlarım yumruk yaptığı ellerine kaydığında o da fark etmiş olacaktı ki ellerini masanın altına indirdi. Semih sessiz kalırken cevap başkasından geldi.

“İki ay olacak nişan olalı. Düğün yaz sonu demiştin, değil mi Semih?” dedi Mert de sorarak.

“Hayırlısı,” dedi sadece Semih. Sonra aniden ayağa kalktı.

“Gidiyor musun?” dedim bir anda. Neden sorduğumu bile bilmiyordum. Öylesine çıkmıştı ağzımdan.

“Evet, evden aldığım eşyaları falan yerleştirmem gerek. Bu arada Komutanım, aceleyle çıkınca aldıklarınızı markette bırakmışsınız, onları getirdim.” Masanın yanında duran poşeti de bana doğru uzattı.

“Bekle, ücretini ödeyeyim,” dedim ama yanımda para yoktu. Odadan almam gerekiyordu.

“Kahveyle ödediniz, Komutanım. Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı var, derler. Elinize sağlık,” dedikten sonra poşeti masaya bıraktı.

“Peki, öyle olsun.”

Konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek poşeti aldım. Zaten birkaç çikolata ve bisküvi vardı, fazla bir şey almamıştım. Semih gittikten sonra ben de kahvemi bitirdim. Fincanları tepsiye yerleştirdim. Bir fincanlara bir de oturan Ercan ve Uğur’a bakıp gülümsedim.

“Hadi beyler, fincanları da siz yıkayın,” diyerek tepsiyi işaret ettim.

“Emredersiniz, Komutanım!” diyen ikili, durumdan pek memnun olmasa da karşı gelememişti. Kahveleri ben yaptığıma göre fincanları yıkamak da onlara kalmıştı.

Poşetimi alıp, iyi geceler dileyip yatakhaneye gitmek için binadan ayrıldım. Hava çok güzeldi. Etrafa bakarken Semih’i duvara dayanmış, sigara içerken fark ettim. Yüzünde yorgun bir ifade vardı, bir sorun olduğu belliydi. Arkadaş olsak ya

da birbirimizi biraz daha fazla tanışak gidip sorabilirdim ama sanırım terslemesinden çekiniyordum.

Arkamı dönüp yatakhane binasına girdim. Merdivenlere yönelip, üçüncü kata çıkınca ismimin yazdığı kapının önünde durdum. Karşı kapıya baktığımda oraya da bir isim eklenmişti artık.

Semih Karaaslan.

Kendi odamın kapısını açıp içeri girdim. Elimdeki poşeti masanın üstüne bırakıp giysi dolabına yöneldim. Yatmak için eşofman ve tişört çıkartıp hızlıca üstümü değiştirdim. Yorgun olduğum için direkt yatağa girdim. Alarmı sabah altıya kurdum, yedide kahvaltı vardı. Yatağa yattığımda, düşünceler beni esir alırken uyumak için kendimi zorladım. Birkaç saat uyusam bile yeterdi. Gözlerim en son kapandığında uykuya dalmıştım.

Alarmın çalmasıyla gözlerimi açtım. Çalmaya devam eden telefonu kapatıp yataktan kalktım. Vücudumu esnettikten sonra dağılan saçlarımı tekrar topladım. Yatağı düzenledikten sonra dolabıma yöneldim. Koridorun sonunda rütbeli askerler için bir banyo vardı.

Kıyafetlerimi, şampuanımı ve havlumu alıp duşa ilerledim. Banyo erkek ve kadın askerler için ikiye ayrılıyordu. Kadınlar bölümüne geçip suyu açtım. Tek başına olmak bazen insanı geriyordu ama Hakkârî’de buna fazlasıyla alışmıştım. Orada da kadın askerler vardı ama bir elin parmağını geçmiyordu, yeterli imkân da yoktu. Sürekli bir gerginliğin içinde, genelde dağda görevdeydik. Kendimize fazla vakit ayıramıyorduk.

Duşumu aldıktan sonra içerideki fön makinesiyle saçlarımı kuruttum ve topladım. Odadan tarak almayı unuttuğum için geri gidince tarayacaktım artık. Üstüme kamuflajlarımı giydim. Çıkarttığım kıyafetleri katlayıp, havlumu da alarak banyodan çıktım.

“Günaydın, Komutanım!”

"Günaydın," dedim koridorda karşılaştığım Semih'e.

Ben odama ilerlerken o aşağıya iniyordu. Eşyalarımı odaya bırakıp havluyu sandalyenin üstüne serdim. Saçlarımı açıp hızlıca taradım ve geri topladım. Kamuflajlarım üstümde olduğu için beklemeden silahımı da belimdeki askısına yerleştirip çıktım.

Saat yediye çeyrek vardı. Telefonumu da cebime koydum. Binadan ayrılıp yan taraftaki binaya girdim. Yemekhaneye geldiğimde herkes yerine yerleşmişti.

"Komutanım," dedim Tufan Albay ve Cahit Yüzbaşı'ya selam vererek.

"Geç otur, Mihrem," dedi Tufan Albay. Benim için boş bırakılmış sandalyeye Cahit ve Mert'in arasına oturdum. Saat tam yedi olunca herkes ayağa kalktı.

"Allah'ımıza hamdolsun!"

"Milletimiz var olsun!"

"Dikkat!"

"Afiyet olsun!"

Hepimiz oturduktan sonra kahvaltıya başladık. Eğitim programı ile ilgili konuşulan konuları dinliyordum. Kahvaltının sonuna geldiğimizde Tufan Albay'ın sorusuyla elimdeki çatalı bıraktım.

"Mihrem, üçüncü bölümü sen al. Birinci bölüm Cahit'te, ikinci bölüm de Mert'te. Semih, sen de Üsteğmenimize eşlik et eğitimler için," dedi sırasıyla bize bakarak.

"Emredersiniz, Komutanım!" dedik Semih'le aynı anda. Kahvaltı bittikten sonra herkes ayağa kalkmıştı.

"Semih, sen bölümü ön avluya getir bakalım, ne kadar dayanıklılar?" diyerek yanından ayrıldım.

Yönetim binasına geçip Mert'le paylaştığım çalışma odasına girdim. Henüz yerleşmemiştim odaya. Dosyaların olduğu raftan üçüncü bölümün dosyasını çıkarttım. Dosyada sağlık problemi olan var mı diye kontrol ettim. Bir sorun olmadığını

görünce dosyayı yerine koyup, topuzumu bozup atkuyruğu yaptım ve şapkamı başıma geçirdim.

“Üsteğmenim, koşuya mı çıkıyorsunuz?” diyen Mert’e döndüm, masasına geçiyordu.

“Evet, buralarda yeniyim, ne de olsa etrafı görmek iyi olacak.” Üstümdeki parkayı çıkartıp sandalyeye bıraktım. Yeşil tişörtüm ve kamuflajın pantolonuyla kalmıştım. Tişört bol olduğu için rahattım.

“Kolay gelsin, Komutanım.” Mert evrak işlerine dönünce ben de kapıya doğru ilerledim.

“Sağ olun, Üsteğmenim,” diyerek çıktım.

Odadan çıktıktan sonra aşağı indim. Ön avluya çıktığımda Semih, askerlerle birlikte beni bekliyordu.

“Kolordu üçüncü bölük; bir teğmen, altmış sekiz erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırdır, Komutanım!” Semih’in selamını aldıktan sonra gözlerimi askerler üstünde gezdirdim.

“Merhaba, asker!”

“Sağ ol!”

“Beni rahatta dinleyin!” dediğimde rahat pozisyonuna geçtiler.

“Ben Üsteğmen Mihrem Çelik. Bundan sonra bölük komutanınız benim. Kavgadan, gürültüden hoşlanmam. Hepiniz buraya vatani görevinizi yapmaya geldiniz. Herhangi bir sorunda bana ya da Semih Komutanınıza gitmekten çekinmeyin. Bize ulaşamazsanız eğer komutanlarınıza sorununuzu belirtin. Anlaşıldı mı, asker?”

“Anlaşıldı, Komutanım!” dediklerinde Semih’e döndüm.

“Yürüyüş kararı say, asker! Aydın Kızı,” dediğimde Semih’in bakışları bir an bende durup askerlere döndü.

“Rahat! Hazır ol! Yerinde say, marş!”

Askerler marş kararında yürümeye başlayınca Semih de başladı marşa.

*"Biz dağlara atarız pusu
Haram oldu gece uykusu
Jandarmaya bir yudum su
Vermez misin Aydın Kızı?
Bir elinde el bombası
Bir elinde kasaturası
Sirtında da sırt çantası
Üçüncü bölük Aslanları"*

Yürüyüş karanı bitince durdular. Bu arada ben de askerleri incelemiştim. Yürüyüşü bozan ya da yapamayan yoktu. İki haftaya göre iyi iş çıkarılmıştı. Askerlere doğru dönüp önlerinde durdum.

"Aferin, asker!"

"Sağ ol!"

"Aferin, asker!"

"Sağ ol!"

"Aferin, asker!"

"Sağ ol! Sağ ol! Sağ ol!"

"Koşu için karar al!" dediğimde askerler kamuflajlarının üstünü çıkartıp oldukları yerlere bıraktılar. Hazır oldukları anda başladım.

"Üçüncü bölük, sağa dön! Askeriye etrafında koşu karanı!"

Önde Semih'le koşuya başladığımızda askerler de bizimle beraber başladılar. Askeriye etrafında dördüncü turu atarken, geriye düşüp temposu yavaşlayanları uyarmaya başladım.

"Kaldırın kışınızı, hadi!"

Sesimle birlikte toplanıp geri hızlananlarla birlikte öne doğru ilerledim. Onuncu turun sonunda nefes sesleri geliyordu artık. Ama kimse ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

"Semih, yere düşmeden bunlar dönelim."

“Emredersiniz, Komutanım!” derken nefesi bile titrememişti. Dayanıklıydı anlaşılan dev.

“Bölük, geriye dön! İstikamet askeriye, yürüyüş kararı say!” dediğinde en arkada biz kalmıştık.

“Komutanım, bir şey soracağım,” dediğinde başımla onayladım.

“O kadar koştunuz, kondisyonunuz çok iyi. Daha önce Hakkâri’de hangi alanda görev yaptınız?” dediğinde şüphe çektiğimi anladım.

“Lisede lisanslı koşucuydum, sonra üniversitede de devam ettim. O yüzden koşu konusunda rakip tanımam,” dedim rahat bir şekilde gerçeğin bir kısmını açığa çıkartarak.

“Anladım, Komutanım,” dediğinde inanmıştı ya da inanmış gibi yapmıştı.

Askeriyeye geldiğimizde direkt duşlara yöneldik. Sabah duş almama rağmen bayağı ter atmıştık koşuda. Hızlı bir duşun ardından öğle yemeği için yemekhaneye geçtim. Yerime oturduktan sonra yemek duası edilmiş, herkes yemeğe başlamıştı. Öğleden sonra sabah koşu yaptığımız için askerleri serbest bırakmıştım. Yarın aileleri gelecekti, görüş günüydü.

“Yarınki pikniğe herkes geliyor, değil mi?” diye sordu Emre.

“Biz gelmiyoruz. Seda tutturdu, Turan hasta olur diye. Hafta sonunu evde oğlumla geçireceğim,” dediğinde sesinde bir kabulleniş vardı Cahit Yüzbaşı’nın ama kimse şaşırması gibi değildi.

“Geri kalan herkes tamam olduğuna göre içecekleri ben alırım,” dedi Uğur.

“Etleri ben alırım,” dedi Ercan da.

“Etleri beraber alırız, fazla kişiyiz,” diyerek Mert de ortak oldu.

“Gamze mercimek köftesi, patates salatası falan yapacağım diyordu,” diyen de Emre’ydi.

“Bana ne kaldı?” Semih’in sorusuyla herkes düşünmeye başlamış gibiydi.

“Bardak, tabak, çatal, kavun, karpuz, atıştırmalık işleri de senle Dursun’da o zaman. Mangal işini de halledersiniz.” Emre, kalanlara görevleri de verince bir ben kaldım geriye.

Yemek bittiğinde herkes görev yerine dağılmıştı. İlk önce yatakhaneye döndüm. Çantamdan eğitim ile ilgili evrakları alıp yönetim binasına geçtim. Yıllık eğitim programından askerlerin terhis ve askere alım zamanlarına bakmam gerekiyordu. Ona göre buradaki kalan zamanlarına göre bir program çıkartmam lazımdı.

Odaya döndüğümde Mert’in karşısındaki boş masaya geçtim. Dosyaları açıp tek tek incelemeye başladım. Üçüncü bölük geleli daha iki hafta olduğu için eğitim programı yapmakta çok da zorlanmadım. Programı çıkarttıktan sonra Tufan Albay’ın odasına gittim. Programın üstünden beraber geçtik. Birkaç değişiklikten sonra onayını alınca bilgisayara kaydettim.

“İyi akşamlar, Komutanım,” diyen Mert’le başımı dosyalardan kaldırdım.

“İyi akşamlar, Üsteğmenim.”

“Kantinde oturuyoruz, siz de gelmek isterseniz,” dediğinde ağrıyan belimi doğrulttum. Omuzlarım da sürekli eğilmekten tutulmaya başlamıştı.

“İyi olur aslında, bugün hiç kahve içmedim.” Önümdeki dosyaları kapatıp ayağa kalktım.

Mert Üsteğmen’le kantinden içeri girdiğimizde dünkü ekibe ek olarak Emre vardı sadece. Kantindeki görevli askere yöneldim. Dün gece geç saatte kahve içtiğimiz için kimse yoktu kantinde.

“Sade kahve alacağım. Bir de dün iki paket çikolata aldım şunlardan, onun ücretini de buradan al,” dedim parayı uzatarak.

“Emredersiniz, Komutanım,” dedikten sonra para üstümü uzattı.

Parayı cebime atıp masaya yöneldim. Telefonum çalınca beklemeden açtım.

“Efendim?” dediğimde masaya varmışım bile.

“Kanal Aspava’yı aç hemen!” demesiyle etrafıma bakındım. Televizyon açıldı, haber kanallarından birisi vardı. Sesi telaşlı geldiği için önemli olduğunu anladım. Masanın ortasında duran kumandayı aldım ve birkaç kanal atladığımda televizyon ekranında kendimle karşılaştım.

“Kadın komutandan gelen atakla ne olduğunu bile anlamayan hırsız bir anda kendini kelepçelenmiş hâlde buldu. İsmine ulaşamadığımız komutanımızı bu davranışından dolayı tebrik ediyoruz.” Spiker sustuğunda marketin güvenlik görüntüleri ekranda dönmeye başladı ve yüzüm net bir şekilde ortadaydı.

“Mihrem, orada mısın?” dediğinde bir küfür savurdum.

Bölüm 8

“Siktir! Şimdi ne yapacağım?” Telaşla konuştuğumda kalbimin atışları hızlanmıştı.

“Sakin ol, Mihrem! Çoktan kanallarla iletişime geçtik. Seninle ilgili bütün haberler silindi. Gördüler mi bilemeyiz ama yine de temkinli olmakta fayda var. Bir süre askeriyeden çıkmamanı istiyorum. Çok acil bir durum olursa mutlaka yanına birini al. Şimdi Tufan Albay’la iletişime geçeceğim. Dikkatli ol!” Yatıştıncı ses tonu her zamanki gibi beni etkisi altına alırken derin bir nefes verdim.

“Tamam, sakın olacağım.” Telefonu kapattıktan sonra sandalyeye attım kendimi. Haber değişmiş, şimdi başka bir olaya geçilmişti.

Elimdeki telefona bakışlarım kaydı. Bu olmamalıydı. Her şeyi arkamda bırakıp gelmiştim buraya ve şimdi yeniden aynı şeyleri yaşamak kâbus gibiydi. Derin düşüncelere dalmışken omzuma dokunan elle irkildim.

“Komutanım, iyi misiniz?” Semih’in sesiyle kendime geldim. Omuzlarımı dikleştirip yüzümdeki o umutsuz ifadeyi sildim. Karşımdaki adamın gözleri kısılmış, kaşları çatılmış, dikkati benim üstümdeydi.

“İyiyim. Biliyorsunuz, görevlere giden askerî personelin yüzünü göstermesi yasak. Ben de endişe ettim bir an,” diyerek gülümsemeye çalıştım.

“Haklısınız, Komutanım. Bu yaptıkları çok düşüncesiz bir hareket.”

Mert’in sözleriyle başımı salladım. O ara kahvem gelmişti, gözlerimi fincana çevirip bir yudum aldım. Yarınki pikniğe katılmamam gerekiyordu ama böyle de çok dikkat çekerdim. Normal bir yaşantı istiyordum sadece, hepsi bu. Gözlerimi kapatıp açtım. Yarın o pikniğe gidecektim. Düşüncelerim eşliğinde kahvemi içmeye başladım.

“Piknik için seçtiğiniz bir yer var mı?” Sorumla birlikte Emre cevap verdi.

“İnce köyü var, Komutanım. Çok güzel bir piknik alanı. Tuzluca tarafında, biz geçen sene de gitmiştik, orada yapacağız.”

“Peki, benim gitmem gerekiyor artık, evraklar bitmedi daha,” diyerek ayağa kalktım.

“Kolay gelsin, Komutanım!” dedi askerler.

“Sağ olun,” diyerek ayrıldım yanlarından.

Kantinden ayrılıp yönetim binasına girdim ve çalışma odama geçtim. Masamın arkasına geçip koltuğuma oturdum. Başımdaki şapkayı çıkartıp sıkıca bağladığım saçlarımı açtım. Ellerimi başımın arasına alıp gözlerimi kapattım. Derin nefesler almaya çalışarak sakinleşmeye çalıştım. Burada güvendedim.

“Komutanım?”

Gözlerimi açmak istemiyordum ama ses ısrarcıydı. Başım çok ağrıyordu ve ellerimi başımdan çekmek istemiyordum. Ses giderek yaklaştı ve ellerimin üstüne koyduğu ellerle somut bir hâl alıp, kasılan bedenime güç uygulayarak ellerimi başımdan ayırdı. Gözlerimi zoraki bir şekilde açtıgımdaysa endişeli bir yüzle karşı karşıya geldim. Semih dikkatli bir şekilde bana bakıyordu.

“Revire gidelim, iyi görünmüyorsunuz,” dediğinde usulca başımı salladım. Başımı hareket ettirmem bile ağrının katlanılmaz bir hâl almasını sağlamıştı.

“Ben kalkarım,” dedim eli omzuma kayınca. Geri çekilmesiyle derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

“Migren ağrısı berbat bir şey,” diye mırıldandım. Gözümün önünde yıldızlar parlıyordu resmen. Revir yönetim binasında olduğu için en azından fazla gitmeme gerek kalmayacaktı. Bir alt kata inmem gerekiyordu sadece.

Revire gidene kadar kendimden geçmediğim için şanslıydım. Bir keresinde o kadar şiddetli bir kriz geçirmiştım ki bayılmışımdım. Aslında migren ağrısını çekmeye bir sene önce başlamıştım. Önceden böyle bir sorunum yoktu. Doktoruma göre psikolojik bir tepkiydi. Sadece gerçekten kendimi çaresiz hissettiğim durumlarda bu ağrı ortaya çıkıyordu.

“Komutanım!” diyerek selam veren doktora, “Rahat!” diyerek sedyeye oturdum.

“Neyiniz var?”

“Migren ağrısı ama şiddetli geçiriyor,” diyerek benim yerime Semih cevap verdi.

“Ağrı kesici bir iğne yapalım, biraz da dinlenin, kendinize gelirsiniz.”

Gözlerim hâlâ kapalıyken başımı salladım usulca. Kolumu açan doktor damar yolu açtıktan sonra yaptığı iğneyle damarlarımdan geçen yakıcı sıvı yavaşça dağıldı. Pamuğu bastırışını, iğneyi damardan çıkarmasını ve yara bandını yapıştırmasını sessizce bekledim. Gözlerim kapalı olsa bile bildiğim ve hissettiğim şeylerdi bunlar.

“Karanlıkta bir süre burada yatın, Komutanım. Ben yan odadayım, bir şey olursa seslenin lütfen,” diyen doktorla gözlerimi açtım.

“Teşekkür ederim.”

“Görevimiz, Komutanım.” Bakışları Semih’e dönünce duvara yaslanmış bir şekilde orada beklediğini fark ettim.

“Sen çık, Mete.”

İsminin de Mete olduğunu öğrendiğim doktor, Semih’in

sözleriyle başını sallayıp çıktı. Biraz daha yaklaşıp bana baktığında derin bir nefes verdi. Bakışları ve yüzü sabit olsa da gözlerindeki karanlık kendini belli ediyordu.

“Kimseye bir şey söylemeni istemiyorum. Çok sık olmaz zaten, alt tarafı migren ağrısı.” Ağrı devam ederken içimi çektim.

“Hiç iyi görünmüyordunuz, Komutanım.”

“Bu bir emirdir, asker!” Ses tonum sert tonuna bürünürken ona komutanı olduğumu hatırlattım.

“Emredersiniz, Komutanım!” dediğinde oldukça isteksizdi.

Kapıya doğru yöneldiğinde gözlerimi tekrar kapattım. Kapı açıldı, ışık kapandı ve kapı kapandı. Gözlerimi kapatarak sedyede geriye doğru uzandım. Karanlıkla birlikte ağrı kesicinin etkisiyle kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sanırım uyuyakalmıştım. Gözlerimi açtığımda yavaşça sedyeden doğrulurken işte o zaman içeride yalnız olmadığımı fark ettim.

“Doktor, sen misin?”

“Benim,” dediğinde kapı açıldı, ışık yandı ve kapı kapandı. Gözlerim ışığa alışınca karşımdaki adamı daha net gördüm.

“Ne zaman geldin?” diye sordum.

“Hiç gitmedim,” dediğinde ışığın dışarıdan açılıp kapandığını fark ettim.

“Gerek yoktu,” dedim sedyeden inerken.

“Kimseye söylemememi istediniz, Komutanım. Ben de sizinle birlikte eğitim programa baktığımızı söyledim. Daha iyi misiniz?” diye sorduğunda, üstüme çekidüzen verip başımla onayladım.

“Saat kaç?”

“Akşam sekiz oldu.”

“Teşekkür ederim, Semih.” Gözlerine baktığımda gözlerini kısmış, düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Dalgın bakışlarını benden çekerek yere sabitledi.

“Görevim Komutanım, sonuçta emir verdiniz,” dediğinde sözleriyle içimi çektim. Ona emir verdiğim için yanımda kalmıştı.

Kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtım. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı kapatmadan koridorda ilerledim. Tufan Albay bu saatte çıkmış olacağı için haberle ilgili durumu soramazdım. Binadan ayrılıp kararmaya yeni başlayan gökyüzüne baktım. Hafif esen rüzgârla derin bir nefes çektim içime.

Biraz ileride duran boş banka doğru yürüdüm. Duvar dibindeki banka oturup cebimdeki telefonu çıkarttım. Burası askeriye'nin arka tarafında kaldığı için nöbetçi askerler dışında kimse yoktu. Yemek saat yedideydi ve yemeği de kaçırmıştım. Benim yüzümden Semih de yiyememişti.

Yatakhane'ye girip odama çıktım. Çantamdan para aldıktan sonra telefonumdan açık olan restoranlara bakıyordum. Askeriyeden çıkmam sıkıntılı olduğu için sipariş verecektim. En sonunda lahmacunda karar kıldıktan sonra numarayı aradım.

“Merhaba, Sultan Lahmacun?” diyerek açıldı telefon.

“Merhaba, lahmacun siparişi verecektim.”

“Tabii, kaç adet?”

Şimdi ben üç tane yesem dev benim üç buçuk katım olduğuna göre $3 \times 3.5 = 10.5$ ederdi. 10 lahmacun yer miydi ki? Sonra diğerlerini de hesaba kattım. Yuvarlak hesap ortalama otuz lahmacun yeter gibiydi.

“Otuz tane olsun; yarısı acılı, yarısı acısız. Bir de 3 tane litrelik ayran alalım. Ödemesini kapıda nakit yapacağım, ücretini söylerseniz?”

“Lahmacunun tanesi 15 lira. Ayranlar da litrelikler 16.5 lira. 1 saat içinde adresi verirseniz gönderelim.”

“Askeriyeye gelecek. Kapiya geldiğinde bu numaradan geri beni ararlarsa almaya gelirim,” dediğimde karşıdaki adam onaylayınca telefonu kapattım.

Odama çıkıp telefonumla biraz oyalandıktan sonra albümü çıkarttım valizden. Fotoğraflara bakmaya başladım. Deniz mavisi gözler gülümseyerek bakarken içimde yükselen ağlama isteğini bastırdım. İlk zamanlar fotoğraflarına bile bakamıyordum. Şimdi ise artık yüzümde acı bir tebessümle izliyordum yüzünün her bir santimini. Telefonumun çalmasıyla albümü dolabıma koydum.

Lahmacunları almak için aşağı indim. Teşekkür ettikten sonra parayı verip üç büyük poşeti aldım. Saat dokuz olduğu için ortalıkta kimse kalmamıştı. Askerler de yatmak için hazırlanıyorlardı büyük ihtimalle. Kantine girdiğimde her akşam olduğu gibi televizyon karşısında otururken buldum onları.

“Komutanım, yardım edelim mi?” diyen Ercan’a, “İyi olur,” diyerek poşetin ikisini uzattım. Ağırlık sorun değildi ama sıcaklık poşetin dışından bile belli ediyordu kendini.

“Şu masayı da birleştirin,” dedim yandaki masayı işaret ederek. İçeride koku kalmaması için pencerelerden ikisini açtım. Masaya dönüp poşetleri açtım tek tek. Mert, Dursun, Ercan, Uğur, Semih vardı sadece.

“Afiyet olsun,” dedim ben de oturarak. Plastik bardaklara ayran doldurmaya başladım.

“Sağ olun Komutanım da hiç gerek yoktu,” derken Uğur *nereden çıktı* der gibi bakıyordu.

“Olsun, bugün yemeği kaçırdık Semih’le. Hep beraber yi-yelim istedim.”

Lahmacununu önüne çekmiş olan adama baktığımda dudağının ucu kıvrılmıştı. Bakışlarını kaldırdığında elimdeki ayran bardağını ona doğru uzattım. Bardağı elimden aldıktan sonra başını hafifçe salladı. Önündeki lahmacuna bolca maydanoz koyup, limon sıktıktan sonra dürüp önüme bıraktı. Di-

ğerleri bunu fark etmemiştii bile. Devlerin teşekkür etme şekli buydu sanırım.

Herkes yemeğini yerken ben de önümdeki dürümü alıp ısırdım. Acısız olanlardandı. Arada maç ve takımlardan konuşulurken askeriyeinin de bir futbol takımı olduğunu öğrendim. Bölükler arasında askerlerin moralini yükseltmek amacıyla futbol turnuvaları yapılyormuş. Her takımın da kendi komutanı başındaymış.

“Komutanım, bu sene kim yener sizce?” diye soru yönelttiğinde Mert’e gülümsedim.

“Kesin biz yeneriz.” Gayet rahat bir şekilde söylemiştim bunu.

“Komutanım, nasıl bu kadar eminsiniz? Daha nasıl oynadığımızı görmediniz?” diyen de Ercan’dı. Hepsine tek tek baktım.

“Bizim takımda Semih var. Adamı koy kaleye, bakalım kim gol atabiliyor.” Sözlerimden sonra herkes gülmeye başladı.

“Haklisunuz, Komitanum. Sırf korkidan uşaklar yaklaşmaz.” Dursun’a hak vermemek elde değildi.

“Kazanana ödöl var mı bari?”

“Kazanan bölüğün çarşı izinlerini bir haftalığına iki saat uzatıyoruz. Bir de o akşam tatlı olarak bütün bölüklere yemeğin yanında baklava çıkartılıyor ekstradan.” Uğur’un açıklamasından sonra Semih’e döndüm.

“Güzel düşünölmüş. Sen ne diyorsun Semih, alır mıyız maçı?” diyerek tek kaşımı kaldırdım. Semih ayranından bir yudum alıp bana döndü.

“Kaleye beni koyarsanız alırsınız maçı, Komutanım.”

“Yalnız Emre de çok iyi oynuyor Komutanım, benden demesi. Adamın vurduğu gol oluyor. İki sene üst üste en çok golü atan Emre’ydi ama o zamanlar Semih’le aynı takımdaydılar.”

“Bakalım, göreceğiz, Uğur.”

Herkes yedikten sonra kalan çöpleri poşete doldurup ağızını sıkıca bağladılar. Çöp kutusuna Ercan atmıştı. Duvardaki saate baktım, ona geliyordu.

“Çay içer misiniz, Komutanım?”

“Yok Semih, kahve alacağım ben. İsteyen var mı?” diye sorduğumda herkes çay istediği için kantinin arka tarafına kendime kahve yapmaya geçtim. Semih o sırada çayları dolduruyordu.

Yaptığım kahveyi cezveye koyduktan sonra arkamı döndüm. Semih tezgâha yaslanmış, bana bakıyordu. Kaşlarım çatılırken ceplerine koyduğu elini çıkarttı. Elindeki küçük kutuyu bana doğru uzattı. Kutuyu elinden aldığımda ilaç kutusu olduğunu anladım.

“Doktor siz uyurken verdi,” dedi sessiz bir şekilde.

“Sağ ol,” diyerek cebime attım kutuyu.

“Semih?” diyen Emre kapıda bir bana bir de deve baktı.

“Hayırdır, bir şey mi oldu?” dedi Semih. Emre’yi görmeyi beklemediği belliydi.

“Telefonumu unutmuşum, onu almaya gelmiştim.” Sanırım özel konuşacaklardı. Kahve fincanımı alıp Semih’in yanından geçtim.

“İyi geceler size.”

“İyi geceler, Komutanım,” diyerek selam verdi Semih.

Ben kahvemi alıp, masaya geri geçerken ikisinin sessiz konuşmaları uğultu olarak geliyordu. Masaya oturduğumda biraz sonra elindeki tepsiyle Semih geldi. Oldukça sinirli görünüyordu. Tepsiyi bırakıp, arkadaşlarının seslenmesine cevap bile vermeden kapıdan çıkıp gitti. Emre de arkasından çıkmıştı. O ikili arasında bir şeyler olduğu belliydi.

“İyi geceler size,” diyerek kalktım ben de kahvemi bitirince.

Fincanımı alıp, yıkadıktan sonra yerine yerleştirip kantinden çıktım. Binadan ayrıldığım anda köşede hararetli bir

şekilde tartışan Semih ve Emre çarptı gözüme. Yanlarına gitmeyecektim ama Semih elini yumruk yapıp, duvara sert bir şekilde vurduğunda nöbetçi askerlerin gözleri o yöne döndü. Hızlı ve sert adımlarla yanlarına ilerledim.

“Ne oluyor burada?”

“Önemli bir şey yok, Komutanım,” dedi Emre sakın bir şekilde. Semih öfkeli bakışlarını Emre’den çekmiş, önüne bakıyordu.

“Emre, telefonunu aldıysan evine git. Sen de derhâl revire gidiyorsun, Semih!”

“Emredersiniz, Komutanım!” İkisinin de cevabıyla Emre, Semih’e bir bakış atıp çıkışa yöneldi. Semih ise olduğu yerde duruyordu.

“Neyi bekliyorsun? Yürü!” dedim yolu işaret ederek.

Semih yürümeye başlayınca ben de peşinden ilerledim. Revire kadar ikimiz de konuşmadık. İçeri girdiğimizde kimse yoktu. Acil durumlarda doktoru çağırırdık ama sadece attığı sert yumrukla derisinin üstü kavlamış ve hafif sızıntı şeklinde üstü kanamıştı. “Otur,” dediğimde sedyeye ilerleyip oturdu. Kenarda duran masanın üstünden tentürdiyot, pamuk ve gazlı bez alıp yanına ilerledim. Pamuğa tentürdiyot döküp elini elimin arasına aldım.

“Neyi paylaşamıyordunuz?” Sorumla birlikte gerilmişti.

“Özel bir mesele,” dediğinde pamuğu elinin üstünde gezdirip, sargı bezini iki kere yara olan yere dolayıp bantla sabitledim.

“Askeriye dışında halledin özel meselenizi. Çevrede bir sürü asker vardı. Bu tartışma yarın bütün askeriyede duyulur ve Tufan Albay’ın kulağına giderse iyi olmaz.” Başımı kaldırdığımda göz göze geldik.

“Peki, Komutanım.”

“Şimdi git, o askerleri ağızlarını sıkı tutmaları konusunda tembihle. Bir daha da öfkeni kendinden çıkartma. Yalnızca

sen üzülrün,” dediğimde son cümlemi kendim için mi yoksa Semih için mi söyledim, bilmiyordum. Sedyenin üstüne bıraktığım pamuğu çöp kutusuna atıp çıktım.

Yatakhaneye geldiğimde üstümü çıkartıp rahat bir şeyler giydim. Pencereyi açtığımda Semih’in nöbetçi askerlerle konuştuğunu gördüm. Bu konuda ciddiymdim. Burada her şey çok hızlı yayılırdı çünkü haber niteliği taşıyan çok fazla şey yoktu. İki yakın komutanın kavgası kulaktan kulağa abartılarak yayılır ve Albay’a giderse ikisi için de iyi olmazdı.

İçeriye rüzgâr gelmesi için pencereyi açık bırakıp yatağıma girdim. Gözlerimi kapattığımda kâbus görmek istemiyordum. Uyku ile uyanıklık arasında içimi çektim. Deniz mavisini gözler yine oradaydı. Bu sefer beklediğim gibi olmadı. Kâbus yerini huzurlu bir uykuya bıraktı.

Sabah alarm çalmadan önce uyanmıştım. Yataktan kalkmadan bir süre öylece durdum. Alarm çalmaya başlayınca kapatıp yataktan kalktım. Telefonumu alıp, rehber girip en baştaki kişiyi aradım. Bu saatte uyumadığına emindim.

“Günaydın,” dedim telefon açılınca.

“Günaydın, güzelim. Uyuyabildin mi?” dediğinde dün yaşanan revir olayının kulağına gittiğinden şüphelendim.

“Uyudum ağabey, merak etme. Ben sana haberleri soracaktım, bir hareketlilik var mı diye?” Nefesimi seslice vererek giysi dolabına yöneldim.

“Hallettik ama ne kadarı görüldü ya da senin olduğunu anladılar mı bilmiyorum. Duyduğuma göre bir piknik organizasyonu varmış bugün.”

“Ajanların iyi çalışıyor demek. Evet var, ben de gideceğim.” Keyifsizce çıkmıştı sesim, karşı çıkacağını biliyordum.

“Aslında iyi bir fikir. Rütbeli subayların hepsi yanında olacak ve askeriyede olmadığın için dikkat çekmezsin.” Kaşlarım çatılırken karşı çıkmasını bekliyordum.

“Emin misin, ağabey?” dedim teyit etmek için.

"Evet, eminim. Kendine dikkat et, silahını yanından ayırma," diyerek her zamanki tembihini de yaptığına göre görüşmenin sonuna gelmiştik.

"Tamam ağabey, görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Kamuflajlarımı giydikten sonra lavaboya yönelip elimi yüzümü yıkadım. Odanın içinde küçük bir tuvalete açılan başka kapı daha vardı. Tabii sadece rütbeli askerler için geçerliydi bu. Askerler ise toplu olarak aynı tuvaletleri ve banyoları kullanıyorlardı. Piknik saatine kadar görev başımdaydık bugün de.

"Günaydın, Komutanım!" dedi Ercan odasından çıkarak.

"Günaydın, Ercan. Herkes indi mi?" dedim diğer odaları işaret ederek.

"Semih'i görmedim Komutanım ama Uğur'la Dursun biraz önce indiler."

"Tamam Ercan, sen de in," dediğimde selam verip, arkasını dönerek merdivenlere yöneldi.

Odamın karşısındaki kapıya baktım öylece. Semih Karaslan. Derin bir nefes alıp odanın kapısını çaldım. Ses gelmeyince kaşlarım çatıldı. Herkesten önce de inmiş olabilirdi. Bir kez daha kapıyı çaldığımda bu sefer gerçekten merak etmiştim. İçeride değilse sorun yoktu ama içerideyse ve iyi değilse sıkıntılı bir durumdu. Dün de Emre ile kavgaları gözümün önüne gelince kapıyı açtım direkt.

"Komutanım!" Sadece baksırıyla karşımda duran Semih'i görünce arkamı döndüm hemen ama göreceğimi çoktan görmüştüm.

Karnına yakın duran mermi izini fark etmiştim önce. Sonrasında ise göğüs bölgesinden aşağıya doğru şekillenmiş sert baklava dilimlerini andıran kaslarını. Biçimli uzun bacaklarını ve V şeklinde inen bel oyuntusunun olduğu kısmı söyleme bile gerek yoktu. Yutkundum. Adam gerçekten de devdi!

"Üzgünüm, kapıyı iki kere çaldım ama açmayınca merak

ettim. Arkadaşların da seni görmemiş. Ben de dün Emre'yle tartıştığınız için bir şey oldu sandım," dedim arkam dönük bir şekilde açıklama yaparak.

"Ben lavabodaydım, duymamışım," derken onun sesi de mahcup geliyordu.

"Ben çıkıyorum, sen işin bitince gelirsin." Aceleyle açık olan kapıdan çıkıp, arkama bakmadan direkt kapıyı kapattım.

Elimi yüzüme kapattım sinirlice. Rezil olmuştum resmen!

Hızla merdivenlerden inip binadan çıktım. Yemekhaneye geçip selam verdikten sonra yerime oturdum. Bugün askerlerin görüş günü olduğu için aileleri gelecekti, ortalık kalabalık olacaktı. Evcı çıkan askerler için kâğıt imzalamam gerekiyordu. Semih'le bir araya gelecektik sonuç olarak.

"Günaydın," diye selam verdikten sonra yerine oturdu Semih. Benim bakışlarım tabağımdan kalkmamıştı.

Kahvaltının ardından sabah içtiması için ön avluya çıktım. Cahit Yüzbaşı bütün bölükleri toplamıştı. Bugün eğitim olmadığı için içtima yapıldıktan sonra askerler aileleri ile görüşmek üzere ziyaretçi parkına geçecekti. Toplu içtima alındıktan sonra Semih'le birlikte üçüncü bölüğün hizasına geçtim.

"Evcı çıkacaklar öne çıksın," dediğimde altı kişi öne çıktı.

"Yönetim binasındaki odama geçiyorum. Ailelerinizle birlikte gelin, izin kâğıtlarınızı imzalayacağım. Geri kalanlar dağılabilir!" Sözlerimden sonra selam veren askerlerle arkamı dönüp yönetim binasına ilerledim.

"Komutanım, konuşabilir miyiz?" diyen Semih'le yan tarafıma döndüm. Bütün güneşimi kapatıyordu adam.

"Ne konuda?" Tek kaşımı kaldırmış, ona bakıyordum.

"Sabah olan-" dediğinde elimi kaldırıp sözünü kestim.

"Tamamen benim hatam. Bir daha böyle bir durumda diğerlerine söyleyeceğime emin olabilirsin," diyerek yürümeye devam ettim.

Utanıp bozarıp iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar sıkkin bir tavra bürünecek değildim. Bu durum ikimizi de daha fazla etkilerdi. Sonuçta denize girerken etrafınızda bir sürü şortlu ya da mayolu erkek görebilirdiniz. Benim kendime kızdığım nokta düşüncesiz davranmamdı o ana göre.

Birlikte odaya geçtiğimizde, masanın arkasına geçip dün bıraktığım dosyaları kaldırdım. Yerlerine yerleştirirken Semih düşünceli bir şekilde kapıda bekliyordu. "Otursana," dediğimde karşımdaki iki sandalyeden birine oturdu. Biraz sonra bir asker ve ailesi içeriye girdi.

"Mehmet Çınarlı/Bursa!"

"Gel, Mehmet!" dedim kapıda bekleyen askere. Babası ve annesi de içeri girince evci çıkması için kâğıtlarını imzaladım. Kalacağı yerin adresinden anne babasının telefon numarasına kadar her şeyi kayıt altına alıyorduk. En sonunda anne ya da babası da sorumluluğu aldığına dair imza atıyordu. Asker olduğu için bize emanetti, ailesi bile olsa asker olduğu için sorumluluğunu biz alıyorduk.

Öğleye kadar evci çıkmak için gelen askerlere izin belgesi imzaladım. Semih yanımda kalıp dosyaları hazırladı. Altı kişinin hepsi de gelince öğle yemeğine çıkmak için kalktık. Pikniğe saat dört gibi gidecektik. Aşağı indiğimizde, giriş kısmında kalabalık görünce o yöne yöneldim. Bağırışlar gelince hızımı arttırdım. Semih de benimle birlikte geliyordu ama uzun bacakları sayesinde hızlanmasına gerek yoktu.

"Ne oluyor burada?" dediğimde birbirinin yakasına yapışmış iki genç öfkeyle birbirinden ayrıldı.

"Cemil, sorun ne?" dedi Semih. İkisi de sivil giyinmişti ama anlaşılan birisi askerdi.

"Komutanım, bu insan müsveddesi benim en yakın arkadaşım. Ben askere gelirken kardeşimi bu adama emanet ettim. Şimdi gelmiş, bana kardeşini seviyorum, diyor!" dediğinde olay aydınlanmış oldu.

"Emanete hıyanet etmedim, ben sadece sevdim! Kalbime söz geçmiyor işte!" diyen adamın gözleri kıpkırmızıydı.

"Adam karşına çıkmış, kardeşini sevdim, diyor. Peki, bunu sen askerden gelene kadar söylemeseydi ruhun duyar mıydı? Kardeşine sor bakalım önce, onun da bu sevgiye ortaklığı var mı? Kardeşini emanet edecek kadar güveniyorsan bu adama ya gerçekten adam gibi adamdır ya da sen önüne gelen herkese güveniyorsundur, sorun sendedir. Şimdi gidin, oturun şuraya, gözümün önünde kavga etmeden sorununuza konuşun!"

Emrimden sonra ikisi de köşedeki banka gittiler. Olayın tatlıya bağlanacağı belliydi zaten. Bir süre sonra sakince konuşmaya başladıklarında Semih'e döndüm. Zaten bana baktığı için göz göze geldik.

Neden sana her baktığımda gözlerin üstümde oluyor, dev?

"Sorun çıkmaz, değil mi Teğmenim?" dedim bankı işaret ederek, diğer sorumu es geçip.

"Çıkmaz, Komutanım."

Nizamiyeden aradıklarında siparişlerimin geldiğini söylediler. İzin kâğıtlarını imzalarken eve sipariş getiren bir marketten sipariş vermiştim. Nizamiyeye gidip poşetleri kontrol ettim, bekleyen adama ücretini ödeyip poşetlerimi aldım. Semih tek kaşını kaldırmış, beni izliyordu.

"Ben yemekhaneye gidiyorum, işim var. Bir şey olursa ararsınız."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Semih'i geride bırakırken istikametim yemekhaneydi. Yemekhaneye girdiğimde bulaşık yıkayan askerler vardı içeride. Aşçılar akşam yemeğine hazırlığa başlamışlardı. Kamuflajın üstünü çıkartıp tişörtle kaldım. Saçlarımı da sıkıca tepeden topladım.

"Bir isteğiniz mi var, Komutanım?" diyen aşçıya döndüm.

"Geniş bir hamur yoğurma kabı, tencere, sıcak su isti-

yorum. Bir de iki tane büyük tepsi." Elimdeki poşetleri yere bırakarak, verilen leğenle hızla poşetlerin içindekileri geniş tezgâha çıkartıp işe koyuldum.

İki saatin ardından fırından çıkarttığım tepsiyi tezgâhın üstüne bırakıp diğerini üste koydum. Hafif kızarması gerekiyordu biraz daha. Dağıttığım tezgâhın üstünü toplayıp bulabıkları yıkadım. Görevliler biz yaparız dese de itiraz kabul etmedim. Özel işim için ben kullanmıştım, ben toplardım.

Saat dörde gelirken, tepsilerin ikisini de üst üste koyup sofraya bezi ile bağladım. Yatakhaneye dönüp hızlıca üstümü değiştirdim. Buz mavisi kot pantolon üstüne beyaz salaş bir tişört giydim. Beyaz spor ayakkabılarımla mavi çantamı da alıp odadan çıktım. Aşağı indiğimde dikkat çektiğimin farkındaydım. Beni ilk defa sivil görüyorlardı. Yemekhaneye döndüğümde tepsileri alıp çıktım.

"Yardım lazım mı?" diyen sesle başımı kaldırdım.

"Olur," diyerek tepsileri Mert'e verdim. Beraber yemekhaneden çıktıktan sonra arka taraftaki otoparka ilerledik.

"Su böreği kokusu alıyorum."

"Aynen öyle," diye onayladım. Semih, Ercan ve Uğur bekliyordu bizi.

"Emre yer bulmak için Mine'yle Gamze'yi alıp önden gitmiş. Dursun da eksikleri varmış, onları almaya gitti. Biz de iki araba gidelim, diyorum," diyen Ercan arabaları işaret etti.

"Benim arabam burada değil, gelmedi daha," diyerek kendimi olaydan çıkarttım.

"Benim arabaya geçelim, hem geniş hem de gidecekleri de alır." Semih'in sözleriyle diğerleri onayladı.

Uğur'un arabasını da alınca ben kendimi Semih'in arabasında ön koltukta buldum. Diğer ikili ise Uğur'un arabasındaydı. Tepsileri büyük olduğu için Semih'in arabasının bagajına koymuştuk. Sessiz başlayan yolculukla radyoyu açtı Semih. Sezen Aksu'nun sesi doldurdu arabayı.

“Perişanım şimdi, sen mutlu oldun mu?”

Başımı yastığa rahat koydun mu?”

Semih radyoyu değiştirdi bir an kalsın demek istesem de vazgeçtim. Ya Sezen dinlemeyi sevmiyordu ya da şarkıyı sevmiyordu. Sezen sevmeme gibi bir ihtimal aklıma gelmediği için direkt şarkının sözlerini tekrar ettim.

Seni perişan hâle getiren kim, Semih?

Telefonuma baktığım ve konuşmadan geçen bir yolculuk olmuştu. İkimiz de oldukça sessizdik. Yoldan dışarıya bakıyor, etrafı izliyordum. Sonunda geldiğimizde derin bir nefes verdim. Dönüşte kimin arabasına binmeyeceğim kesinleşmişti. Semih arabayı park edince indim. Arkadaki arabada da Er-can, Mert ve Uğur inince elimize aldığımız poşetlerle diğerlerinin yanına ilerledik. Tepsileri Semih taşıyordu.

“Oradalar,” diyen Uğur’la ilerideki üstü kapalı kameriye-ye doğru yürüdük. Yaklaştığımızda Emre ve Dursun’u, bir de başka birini daha fark ettim. Diğer kadının ise yüzünü göremiyordum. Kameriye-ye geldiğimizde, Emre karşısındaki kadına bir şeyler söyleyip bana döndü.

“Hoş geldiniz, sizi tanıştırayım. Üsteğmen Mihrem, eşim Gamze.”

Emre’nin sözlerinden sonra yanındaki genç kadın bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Şans bugün de benden yana değildi.

Lütfen beni hatırlama, Gamze!

Bölüm 9

“Memnun oldum,” dedim gülümsemeye çalışırken, elimi uzatıp.

“Ben de memnun oldum. Simanız çok tanıdık geliyor. Aca-
ba daha önce karşılaşmış olabilir miyiz?” dediğinde hatırlama-
dığını ama bilincinin ona hatırlatmaya çalıştığını anladım.

“İnsan insana benzer, derler ama ben de seni bir yerden
tanıyor gibiyim. Üniversite eğitimimi Ankara’da aldım. Daha
sonra bulunduğum illerden birinde de karşılaşmış olabiliriz
belki,” diyerek aklına düşünecek bir şeyler vererek onu sa-
kinleştirdim.

“Ben de evlenmeden önce Ankara’da yaşıyordum.” *Bili-
yorum, Gamze.*

Elimi sıktıktan sonra gülümsedi. Emre ise düşünceli bir
şekilde eşine bakıyordu. Gamze’nin ne kadar zor günler ge-
çirdiğini düşünüyor olmalıydı. Tişört giyen kızın bileklerine
bakışlarım kaydığında derin izler açıkça belli oluyordu. Gam-
ze nereye baktığımı fark edince, ellerini arkaya atıp birbirine
bağladı.

“Emre, mangalı yakalım artık,” diyen Ercan’ın sesiyle ge-
rilen ortamdan çıkmak için ben de hareketlendim.

“Masayı da hazırlayalım.” Geri döndüğüm gibi kameri-
yeden çıktım.

Bahanemi kullanarak arabanın arkasında kalan poşetleri getirmek için Semih'in arabasına doğru yöneldim. Ercan ve Emre mangalın başına geçerken Uğur semaveri yakmak için uğraşıyordu. Dursun hâlâ gelmemiştir. Mert ile Mine sohbet ederek poşetleri boşaltıyordu. Mine'yle henüz tanışmasam da iki gün önce edilen muhabbetten dolayı kim olduğunu anlamıştım. Emre'nin arkadaşı ve Mert'in sevdiği kızdı. Semih'i görememiştir, ortalıkta görünmüyordu. Arabaya geldiğimde kapıların açık olmasını umdum. Semih ortalıkta olmadığı için anahtarı da soramamıştım. Kapıya uzandığımda kulpu çektim ve açık olduğu için geri dönmek zorunda kalmadım. Bagajı açıp kalan iki poşeti aldım.

"Merhaba."

Bagajı kapatmadan arkamı döndüğümde karşımda esmer bir kadın vardı. Aynı yaşlarda gibi duruyorduk. Bakışları direkt bana odaklanırken, tanıyıp tanımadığımı hatırlamak için yüzüne dikkatlice baktım. Tanımadığıma emin olunca kaşlarım çatıldı. Bilmediğim herkes benim için tehlikeydi.

"Merhaba, tanışıyor muyuz?" diye sordum cevabı bilme-me rağmen.

"Hayır, tanışmıyoruz ama ben onları tanıyorum," derken ileride kalan kameriyeyi işaret etti.

"Neden yanlarına gitmiyorsun peki?" Tek kaşımı kaldırmış, bu saçmalığın bitmesini bekliyordum.

"Sen kimsin?" dediğinde sinirlenmeye başlamıştım. Elimdeki poşetleri açık olan bagaja bırakıp kıza döndüm.

"Sevgilim, geldin mi?"

Semih'in sesiyle birlikte arka tarafıma döndüm. Arabanın diğer tarafından geliyordu. Anlaşılan dikkatini çeken tek kişi ben değildim. Yan tarafımdaki kız heyecanla öne doğru bir adım attı. Semih'in sevgilisi miydi bu kız? Semih yanımıza doğru ilerleyince ikimizin ortasında durdu.

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti!

“Ceyda, burada ne yapıyorsun?” derken az önceki yumuşak ton yerine sert ve sıkılmış bir tavrı vardı.

“Sevgilin mi?” derken kızın gözlerindeki hayal kırıklığı ve ağlayacak gibi dolmuş olması içime dokundu.

Semih’in kolunun altından çıkmak için hamle yaptığımda dev, kolunu sabit tutup bana doğru yaklaştı. Kokusu burnuma dolarken gözleri eğildiği için aynı hizadaki yüzüme bakıyordu.

“Lütfen,” dediğinde sesini sadece ben duymuştum. Karşımızdaki kız için bu sadece aşk dolu bir bakış olarak görülüyordu muhtemelen. Ben ses çıkartmayınca Semih kıza doğru döndü.

“Evet, sevgilim. Buna bir son verdiğini düşünüyordum artık, Ceyda. En son tamamen bana ulaşmayı bırakacağını söylemiştin.” Semih soğuk ve sert tuttuğu sesiyle konuşurken ben bile rahatsız olmuştum.

“Ben öğrendiklerimden sonra düşündüm ki o kızla olmazsın-”

“Kes artık şunu!” diye resmen kükredi dev, kız daha cümlesini tamamlayamadan. Oldukça gerilmişti, gözleri ateş saçıyordu.

Ceyda arkasını dönerek giderken, ben de kolunun altından çıkıp yanımdaki adama doğru döndüm. Yediği tokatla başı sağa doğru savrulurken avucumun içi yanıyordu.

“Hak ettim,” dediğinde sesi sakın çıkıyordu.

“Sen gerçekten sınırını aşıyorsun! O kız sırf seni seviyor diye böyle bir muameleyi hak etmiyor. Buna sessiz kalmam onaylayacağım anlamına gelmez. Ben bu işin dışındayım. Özel hayatın diye ‘lütfen’ dediğinde sustum ama keşke susmasaymışım. Her şeyi geçtim, sen sözlüsün, evleneceksin! Ya diğerleri görseydi? Ne biçim adam bu demezler miydi? Yazık, ben de seni adam sanmıştım!”

Yüzüne baktığımda vurduğum yer kızarmaya başladığı

için yumruğumu sıktım. Beni bu oyuna alet etmekle çok büyük bir yanlışlığa düştün, dev. Nasıl boktan bir hayatı vardı bu adamın? Sözlüydü, baba olacaktı, peşinde ona âşık bir kız vardı ve gelmiş, beni *sevgilim* diye tanıstırıyordu. Kafayı yememek elde değildi ve gerçekten sinirlenmiştim. Semih sessiz kalınca, arkamı dönüp kameriyeye doğru ilerlemeye başladım. Hızlı adımlarla geldiğim kameriyeden kenara bıraktığım çantamı aldım.

“Benim gitmem gerekiyor, acil bir telefon aldım.”

“Komutanım, kalsaydınız keşke. Sonraya atılamayacak kadar önemli mi?” diye itirazlar başladı.

“Maalesef önemli, eski görev yerimle ilgili. Artık bir dahaki sefere katılırim size, afiyet olsun.” Üstümdeki tutukluğu atıp tebessüm ettim.

“Ben bırakayım sizi, Komutanım.”

“Gerek yok Uğur, ben taksiyle dönerim.” Yanlarından ayrılıp yürümeye başladım. Piknik alanından çıkarken Semih’i bir daha görmemiştim, zaten görmek de istemiyordum. Yalancı dev!

Telefonumdan en yakın taksi durağını arayıp taksi istedim. Arabaların girdiği yerde durup taksinin gelmesini bekledim. On dakika sonra gelen taksiye binip askeriye’nin adresini verdim. Yol boyunca ağrımaya başlayan başımı tuttum. Çantamın içindeki küçük hap kutusunu elime alıp, su şişesini açıp içtim. Elimdeki ilaç kutusunu çantama geri koydum. Neden böyle bir şey yaptığımı hâlâ düşünüyordum. Kıza *ben sözlüyüm, evleneceğim, git*, diyebilirdi. Bunun yerine beni kullanmayı seçmişti. Taksi durunca ücretini ödeyip indim. Askeriyeden içeri girip direkt yatakhane’ye geçtim. Saat daha yeni beş olmuştu. Kamuflejlerimi giyip dışarı çıktım. Hafta sonu olduğu için askeriye daha sessizdi. Askerler çarşı iznine çıkmıştı.

Askeriye’nin arka tarafına doğru yürümeye başladım. Yüzündeki tokat izini nasıl açıklayacaktı bakalım, dev?

Nöbet yerlerini kontrol ettikten sonra yemek saati gelmiş-

ti. Askerler de dönmeye, yemekler de hazırlanmaya başlamıştı. Saat yediye gelince yemekhaneye geçtim ben de.

“Komutanım,” diyerek selam verdim Tufan Albay’a.

“Sen gitmedin mi pikniğe?” diye sordu Tufan Albay.

“Gittim ama çok kalamadım, Komutanım. Sizinle de konuşmak istediğim bir konu var.”

“Tamam Mihrem, yemekten sonra konuşuruz,” dediğinde yerime geçip oturdum.

Masada Tufan Albay, ben ve iki çavuş vardı sadece. Çavuş yemek duasını yaptıktan sonra yemeğe başladık. Birkaç kaşıktan sonra kendimi zorlasam da boğazımdan gitmedi. Sınirlenince yemek yiyenlerin aksine ben bir şey yiyemeyenlerdendim. Tufan Albay’a selam verip kalkmak için izin istedim. Masada sizden rütbeli biri varsa masadan kalkamazdınız ya da kalkmak için izin isterdiniz. Tufan Albay’ın onayıyla tabildotumu alıp kalktım.

“Yenmeyen, arta kalan yemekler çöpe mi gidiyor yoksa bir şey yapılıyor mu?” diye sordum aşçıya.

“Emre Komutanım ve Semih Komutanım ormanlık alanda kalan hayvanlara götürüyor artanları, Komutanım.” Benim aklımdan geçen de buydu ama benden önce düşünülmüştü. Memnun bir şekilde başımı salladım.

“Tamam, asker,” diyerek ayrıldım yemekhaneden.

Çalışma odasına geçtikten sonra personel dosyalarını aldım elime. Rütbe sıralamasına göre gidiyordu. Cahit Karademir, Emre Kurt, Semih Karaaslan. *Semih Karaaslan*. Aydın doğumlu, otuz yaşında, boy 1.95, kilo doksan beş. İlkokulu Aydın’da bitirmiş, ortaokula Mersin’de devam etmiş. Liseden sonra iyi bir dereceyle askeriye kabul edilmiş. On yıldır askerlik görevini sorunsuz şekilde yerine getirmiş, uyarı ya da disiplin cezası yok.

“Bu gidişle olacak,” diye mırıldandım ve dosyayı kapattım.

Dosyayı yerine koyup aşağıya indim. Nöbet değişim saati

geldiği için askeriye çevresinde kısa bir tur attıktan sonra Tufan Albay'ın odasına geçtim. Kapıdaki asker geldiğimi haber verdikten sonra içeriye girdim.

"Komutanım!" diyerek selam verdim.

"Rahat, Mihrem. Geç otur." Elindeki evrakları bırakıp bana doğru döndü. Karşısındaki iki koltuktan birine geçip oturdum.

"Haberleri ağabeyimden almışsınızdır, Komutanım. Sınırdaki bir hareketlilik var mı, diye sormak istedim." Ellerimi önümde birleştirmiş, karşımdaki adamın gözlerine bakıyordum.

"Sınır her zamanki gibi hareketli ama daha fazlası var gibi. Kaçakçılar yine iş başında. Senin peşindekileri soruyorsan onlardan ses yok şu anda. Seni buraya getirirken ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Tufan Albay'ın sorusuyla başımı sallayıp onayladım.

"Burada kaldığım sürece destek olacağınızın sözünü verdiniz, Komutanım." Sözlerimdeki kesinlikle başını salladı Albay.

"Baban benim komutanımdı, Mihrem. Emin ol, elimden gelen her şeyi yapacağım. Senden yardım isterken bu görevin sonuçlarını hepimiz biliyorduk. Şimdi seni korumak için hepimiz çalışıyoruz. Kimliğini değiştirmeyi kabul etmediğin için--"

"Komutanım, ben askerlikten vazgeçmem!" diyerek sözünü kestim saygısızca olsa da. Babamdan bana kalan tek şey, aynı vatani korumaktı. Ben daha liseye giderken annemle birlikte pusuya düşürülmüş ve haince yapılan saldırıyla şehit düşmüştü. Yoklukları beni sarssa da yemin etmiş, önce anneme verdiğim sözü tutup üniversiteyi bitirmiş, sonra da babamın yolundan ilerlemiştim.

"Biliyorum Mihrem, bu yüzden buradasın. Gamze'yle karşılaştın, değil mi?" diye sordu Tufan Albay.

"Evet, beni hatırlar gibi oldu ama tanımadı. Aklını biraz karıştırdım şu anlık. O zeki bir kadın. O yüzden onunla çok

fazla bir araya gelmek istemiyorum. Parçaları birleştirdiği anda hem ben tehlikeye girerim hem de Gamze atlattığı geçmişini yeniden gün yüzüne çıkartır.”

“Gamze hâlâ psikolojik destek alıyor ama Emre onu yeniden hayata döndürdü. Aşkı, sevgisi ve sabrıyla Gamze o günleri atlattı.”

Tufan Albay’dan gözlerimi kaçırdım. İkisinin birbirine olan aşk dolu bakışlarını görmemek elde değildi. Bazıları onlar kadar şanslı olmuyordu maalesef. Boynumdaki kolyenin zinciri kendini hatırlatmak istercesine etimi kısırdı. Elimle ensemden zinciri çektim.

Kapı çalınca Tufan Albay’ın gel emriyle açıldı ve içeriye Semih girdi. Bana kısaca baktıktan sonra Tufan Albay’a selam verdi.

“Komutanım, döndük biz. Siz çıkacaksanız diye haber verelim istedik.”

“Tamam Semih, çıkıyorum ben de,” dedi Tufan Albay.

“İyi akşamlar, Komutanım,” diyerek ayağa kalktım.

“İyi akşamlar, Mihrem,” dedi Tufan Albay da.

Kapıdan çıktıktan sonra arkamdan kapanan kapıyla Semih’in de çıktığını anladım. Merdivenlere yöneldiğimde beni takip ettiğini gölgesinden görüyordum. Yönetim binasından çıktıktan sonra arka tarafa yatakhaneye yöneldim. Üçüncü kata çıktığımda odamın kapısını açmak için anahtarımı çıkarttım.

“Komutanım, konuşabilir miyiz?”

“Hayır,” diyerek kapıyı açtım. Kapıyı tam kapatacakken dev, ayağını kapının arasına koydu.

“Sadece iki dakika! Söz veriyorum, eğer bir daha konuşmamı istemezseniz karşınıza çıkmam.” Sesindeki yumuşak tonla gözlerimin içine bakarken derin bir iç çektim. Konuşmasam gidecek gibi değildi. Emir verip gönderebilirdim ama revirde emir verdiğim an bozulmuş gibiydi.

“Sadece iki dakika,” diyerek kapıyı açtım. Semih içeri gi-

rince kapıyı kapattım. Oda zaten küçük olduğu için oturması için sandalyeyi gösterdim. Karşısına geçip yatağın üstüne oturdum.

“Bugün gördüğünüz kız Ceyda. Ben uzun zamandır ondan kaçıyorum. Diyeceksiniz ki koskoca adam bir kızın aşkıyla mı baş edemiyorsun? Evet, edemiyorum çünkü ben o kıızı sevmiyorum. Bu zamana kadar kırılmasın diye ona karşı hep kibar oldum. Bugün gördükleriniz ise bardağın taşan damlalanydı.” Ellerine bakarak konuşuyordu. Sesi oldukça sikkın ve yorgun geliyordu.

“Neden ona sözlü olduğunu söylemedin? Kimse başkasıyla evlenecek olan adamın peşinden koşmaz, yani en azından gururu varsa.”

“Ben ona söyledim. Bu onu bir süre benden uzak tuttu ama sonra bir şey öğrendi ve tekrar karşıma çıkmaya başladı. Özür dilerim, yaptığım gerçekten hataydı. Sizi de zor durumda bıraktım.” Koskoca adam karşımda ezilirken bunun altında bir şey olduğu hissine kapılmıştım.

“Semih, bana bak,” dediğimde gözleri beni buldu. Kahve gözleri ile karşılaşınca bir an nefesimi tuttum. Bu adam nasıl bu kadar masum durabiliyordu? Öfkeli hâlini hatırlayınca, imkânsız, diye düşündüm. İkisi de aynı adam mıydı?

“Sen sözlünden ayrıldın mı?” diye sordum bana verdiği parçaları birleştirerek. Ceyda sözlüsü varken ondan uzak dururken, şimdi olmadığı için yeniden peşine düşmüştü tahminlerime göre.

“Emre dışında kimse bilmiyor. Sizden rica ediyorum, ben bunu açıklayana kadar kimse bilmesin.” Semih’in ricasıyla başımla onayladım.

“Peki, söylemeyeceğim ama sormak istediğim bir soru var,” diye aklıma takılan şeyin cevabını almak için gözlerine baktım. Başını sallayınca gözlerimi ondan ayırmadan devam ettim konuşmaya.

“Biz marketteyken senin telefonda konuştuğunu isteme-

den duydum. Sen konuşurken ben reyonun diğer tarafındaydım. Bugünkü kızgınlığım biraz da ondandı. Düşünsene karşıdaki adam sözlü ve bebeği olacak, gelmiş, sana sanlıp başka bir kıza sevgilim diye tanııştırıyor. Ama şimdi söylediklerini düşünüyorum ve aklıma tek ihtimal geliyor. O bebek senden değil, yanlış mı düşünüyorum, Semih?”

Gözlerinden geçen şimşekler ve öfke seliyle cevabını almıştım ama “Değil,” diyerek Semih beni onayladı sesli olarak. Ayrılma sebepleri de belli olmuştu. Karşımda aldatılan ve bunu hazmedemediği için arkadaşlarına dahi söyleyemeyen bir adam vardı. İçim bir tuhaf olmuştu. Sanırım onu böyle yaralı görmeyi beklemiyordum.

“Size anlatmamın tek sebebi bana ‘Seni adam sanmıştım’ dediniz ya hani, orada güveninizin boşa çıktığını anladım. Biz görev ve takım arkadaşıyız, Komutanım. Yeri geldiğinde canınızı bana emanet edeceksiniz, yeri geldiğinde ben size canımı emanet edeceğim. Aklınızda tereddüt kalmasın istedim,” diyerek ayağa kalktı.

“Tokat için özür dilemeyeceğim çünkü o anda ben haklıydım.” O an benim yerimde kim olsa aynı düşünceye sahip olurdu şüphesiz.

“Bu arada sizin tokat attığınızı kimse bilmiyor. Ceyda’yı görenler olmuş aralarında. Kimse sormayınca ben de açıklamam yapmadım. Onun vurduğunu sanıyorlar.” Semih’in açıklamasıyla en azından bu konuda düşünmeyecektim.

“Bu konuda üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim ama yine de üzgün olduğum başka bir konu var. Bir daha birine güvenemeyeceksin ve eğer bir daha seversen, sevdiğin kişiden hep şüphe duyacaksın. İşte bu yüzden senin adına da o kişi adına da üzgünüm.” Ben de ayağa kalkıp geçmesi için kapıyı açtım.

“Emre dışında birine söylemek iyi geldi. Dinlediğiniz için sağ olun, Komutanım. Belki bir gün ben de o kolyenin sahibini dinlerim,” dediğinde elimin kolyeyi tuttuğunu fark ettim.

Artık istemsizce dalgın ve düşünceli olduğum hâllerde yaptığımı bir şeydi bu. Onu hissetmek için, yanımda olduğunu bilmek için ona sıkıca sarılıyordum.

“Belki bir gün... İyi geceler, Semih.”

“İyi geceler, Komutanım.” Semih kapıdan çıktıktan sonra karşıdaki odasının önünde durunca kapıyı kapattım.

Üstümdeki kamuflajı çıkarttıktan sonra eşofmanlarımı giydim. Aklım Semih’in söylediklerinde kalmıştı. Aldatılmak çok iğrenç bir şeydi, üstelik adam askerdi. Vatanı uğruna çalışırken, sevdiği kız onu umursamadan, parmağında onun yüzüğünü taşıırken başkasıyla birlikte olmuştu.

Semih’in bunu kimseyle paylaşmaması konusunda hak veriyordum. Bir an düşündüm. Deniz mavisi gözler beni aldatırdı eğer bununla nasıl yaşardım? Üstelik başkasından bir çocuğu olacaktı. Kalbime derin bir sızı saplanırken gözlerim doldu. Sonra artık bunun imkânsız olduğu düşüncesi sızdı usulca içime.

Ölüler, aldatamazdı.

Gözümünden düşen yaşı silip yatağımın içine girdim. Derin nefesler alarak gözlerimi kapattım. Uyuyana kadar sıcak damlalar yanağımdan süzüldü.

Kapı ısrarla çaldığında yataktan kalktım ve hızla silahımı aldım. Emniyet kilidini açarken, kilidi çevirip kapıyı açtım.

“Komutanım, tatbikat emri geldi, arama yapılacaktır.” diyen Ercan’la silahımı tutan elimi indirdim. Kapının arkasında durduğu silahı tuttuğum elimi Ercan görmemişti.

“Tamam, geliyorum hemen!”

Kapıyı kapatıp hızla üstümü değiştirdim. Saat sabahın beşiydi. Postallarımı sıkıca bağladıktan sonra silahımı askısına taktım. Saçlarımı taramaya vakit olmadığı için sıkı bir topuz yaptım. Telefonumu cebime atınca tam on dakikada hazırdım. Hızla yürürken boş koridorda adım seslerim yankılanıyordu.

Tufan Albay'ın odasına geldiğimde, kapıyı çalıp içeriye girdim. Herkes içerideydi. Emre ve Cahit Yüzbaşı da gelmişti. En sona ben kalmıştım anlaşılan.

"Herkes kendi bölüğünün aramasını yapacak. Cahit ve Mert, birinci bölüğü alın. Emre, sen de Uğur ve Dursun'la ikinci bölüğü al. Mihrem, sen de Semih ve Ercan'la üçüncü bölüğü al. Sirenler on dakika sonra çalmaya başlayacak, yatakhaneye geçin."

Tufan Albay'ın sözlerinden sonra, "Emredersiniz, Komutanım!" dedik hep birlikte. Beklemeden odadan çıktık.

Hep beraber yönetim binasından ayrılırken arkada kalan yatakhaneye doğru ilerledik. Bugün gece nöbetçisi Ercan olduğu için büyük ihtimalle herkesi o kaldırmıştı. Biz yatakhaneye geldiğimizde koridor boyunca olan büyük kapının iki yanında durduk. Kapıyı açıp içeri girdiğimde nöbetçi asker kalkıp selam verdi. İçeriye dolduran siren sesi kulak tırmalayıcıydı. Herkes yavaş yavaş kalkarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Koğuş, kalk!" diye bağırان Semih'in sesiyle hemen hemen herkes kalkmıştı. Bizi gören hazır ola geçip bekliyordu.

"Postalını giyen ön avluya çıksın!" diye seslendim. İçerisi hızlı bir şekilde boşaldığında yataklar arasında gezmeye başladım.

"Bu ne yapıyor daha?" diyen Semih hâlâ yatmaya devam eden askerin yanına hızla giderken ben de oraya yöneldim. Semih'in elinde kalmadan müdahale etmem gerekiyordu.

"Asker, kalk!" dediğimde diğer tarafa döndü.

"Aşkım, beş dakika daha, zaten gece boyunca uyumadık," diye mırıldandı.

"Bir de bana gel bakalım, aşkım!" diyen Semih, üst ranzada olan askeri hiç zorlanmadan yakalarından tuttuğu gibi kaldırdı ve ranzadan indirdi.

"Komutanım!" Sesi titreyen asker, Semih'le karşılaşınca yutkundu.

“Ne oldu, aşkım? Beni beğenmedin mi?” Semih’in sözleriyle gülmemek için kendimi tutarken Ercan kahkaha patlattı.

“Nöbetçi!” diye seslendi Semih, öfkeyle askere bakmaya devam ederken.

“Emredin, Komutanım!” Nöbetçi asker yanımıza geldiğinde oldukça tedirgindi.

“Adını, soyadını al bunun. Bir ay boyunca iki günde bir gece nöbetleri yazılacak! Şimdi yıkıl karşımdan!” dediğinde yakasını bırakmasıyla postallarını alıp toz oldu asker.

Dolapların başına geçince Ercan bizden önce kilitleri açıyordu, biz de arkasından kontrol ediyorduk. Kesici-delici alet, yiyecek, içecek, telefon, uyarıcı madde gibi yasak olan eşyalar arıyorduk. Dolapları ararken birden canımın acısıyla elimi hemen çektim. Elim sızlamaya başlamıştı.

“Bu kimin dolabı?” diyerek kapağını kapatıp isme baktım. Semih ve Ercan da yanıma gelmişti.

“Yavuz Parlar,” diye okudu sesli bir şekilde Semih. Dolabı açıp az önce avucumun içini kesen jileti aldım dolabın içinden.

“Nöbetçi askeri hemen çağır!” Emrimden sonra çıkan askerle jileti Ercan’a uzattım. Dolabın içindeki çantayı çıkartıp boşaltmaya başladım. Maket bıçağı, kolonya, ucu sivriltilmiş üç adet kalem, iki kutu kibrit.

“Adam maşallah cephanelik yapmış, kimse farkında değil!” diye sinirlice söylendim.

Biraz sonra içeriye giren iki asker selam verdiler. Nöbetçi asker kapıya dönerken Yavuz karşıımızda hazır olda duruyordu.

“Bu bölüğün sorumlusu kim, Semih?” Her bölüğün yatakhane sorumlusu vardı, bölük komutanı dışında.

“Uzman Çavuş Gökhan, Komutanım.”

“Alsın bu askeri de birlikte Tufan Albay’ın odasına gitsinler. Ercan, sen de git, durumu anlat. Çantayı da yanında götür, işlem başlatılsın.” Böyle bu durumda sadece ceza ver-

mekle kalırsak diğerlerinin de önünü açardık. Adli işlem yapılacaktı.

“Emredersiniz, Komutanım!” Ercan, askerle ayrılırken diğer dolaplara yöneldim.

O kolonya ile kibritle yatakhaneyi yakabilir, maket bıçağıyla ve jilette birini yaralayabilirdi. Askere her çeşit insan geliyordu. İçinde psikopatı da olabilirdi, manyağı da. Askere gelmeden önce yapılan sağlık ve psikolojik kontrolleri atanlar da vardı.

Dolapları kontrol ederken birinden yiyecek paketleri çıkmıştı. Dolaba bisküvi, kek gibi şeyler de koymak yasaktı. İsimleri kâğıda yazdıktan sonra dolapları açık bırakıp çıktık. Yatakhaneinin kapısını kilitleyip anahtarı Semih’e verdim. Bütün askerler aynı anda koğuşa alınacağı için herkes dolabını kendisi toplayıp kilitleyecekti.

Ön avluya çıktığımızda herkes sıra olmuştu. Başlarında bekleyen Cahit Yüzbaşı’yı gördüğümde onların da aramayı bitirdiğini anladım.

“Bir şey var mıydı, Üsteğmenim?” Sorusuyla birlikte elimdeki listeyi kaldırıp gösterdim.

“Vardı Komutanım, kesici alet çıktı birinden. Tufan Albay’ın odasına işlem yapması için gönderdim. Bu listedekiler de yiyecek içecek ve sivil kıyafet bulunduranlar,” dediğimde listeyi benden aldı.

Cahit Yüzbaşı listedeki isimleri tek tek çağırdı. Emre de elindeki listeye gelince asker sayısı arttı. En son Uğur da listeyi verince herkes bitirmiş oldu. Toplamda yirmi beş asker yönetmeliğe ve emirlere karşı gelmekten Tufan Albay’ın odasına gitmişti. Yasal prosedürlere göre işlem yapılırken yatakhanelerin kapısı tekrar açılmış, askerler dolaplarını toplama-ya başlamıştı.

Kahvaltı saati geldiği için herkes hazırlanmış, yemekhaneye geçmeye başlamıştı. Akşam yemek yemediğim için ben de oldukça açtım. Yemekhaneye girdiğimizde herkes yerini

alıp oturunca yemek duasının ardından başladık. Kahvaltının ardından eğitim için parkura geçecektik.

“Semih, ben çalışma odasına gidiyorum. Sen parkura götür askerleri, birazdan geliyorum,” dedim dışarı çıktığımızda.

“Emredersiniz, Komutanım!” Askerleri parkura götürmek üzere yanımdan ayrıldı.

Aramız düne göre daha iyiydi. Yanağındaki kızarıklık da neredeyse gitmişti. Beraber çalışırken aramızın kötü olmasını istemezdim. Ortamda oluşan gerginlik işe de yansiyordu. Çalışma odasına girip, üstümdeki parkayı çıkartıp sandalyeye astım. Telefonumu çıkartıp ağabeyimi aradım. Mert henüz odaya gelmemişti.

“Mihrem?” diye açıldı telefon.

“Ağabey, nasılsın?” dedim son günlerde ilk defa hâlini, hatırını sorarak.

“İyiyim, güzelim. Sen nasılsın? Bir sorun yok, değil mi?” Kaşlarını çatıldığını görür gibi oldum.

“Ben de iyiyim, sorun yok. Tufan Albay’la konuştum dün, sınırda benimle ilgili bir hareketlilik olmadığını söyledi. Galiba fark edilmedim ya da öyle olmasını sanmamızı istiyorlar.” Çok fazla ihtimal vardı ve düşünmek beni yoruyordu.

“Eğer orada huzursuzsan buraya gelebilirsin ama unutma, asker kimliğin orada kalır.” Tufan Albay da aynı öneriyi bir kez daha sunmuştu.

“Hayır, burada iyiyim, kalmak istiyorum. Neyse sonra görüşürüz, eğitime gidiyorum şimdi,” dedim konuyu daha fazla uzatmamak için.

“Onlar senin kondisyonunla bir değil, unutma ve acı olara,” derken gülen sesiyle ben de gülümsedim.

“Düşünürüm, hadi ben kaçtım.”

“Deli kız,” diyerek güldü.

Telefonu kapattıktan sonra saçlarımı açıp taramadığım için tekrar topladım. Düz saça sahip olmak bazen işe yarıyor-

du. Asker yeşili tişörtüm ve kargo tipi askerî pantolonumla eğitim için hazırdım. Binadan ayrılıp askeriye'nin diğer tarafında kalan eğitim sahasına ilerledim.

İlk olarak Semih görüş alanıma girdi. Üstündeki tişört göğüs kısmına yapışmıştı. Sanki kollarını biraz gerse parçalara ayrılacak gibi duruyordu. Boyuna göre olan pantolonu ise uzun bacaklarını öne çıkartıyordu.

Kendine gel Mihrem, resmen adamı dikizliyorsun!

Bakışlarımı önümdeki bölüğe çevirdim. Semih de bana doğru dönünce hep birlikte selam verdiler.

“Beni rahatta dinleyin! Bugün eğitimde ilk defa parkurla karşı karşıya geleceksiniz. İkili sıra olup ilk önce yerde sürünecek, sonra tırmanacak, belirlenen yükseklikten atlayıp tahta blokların üstünde düşmeden yürüyeceksiniz. En son aşamada ise duvara tırmanıp sırayla dizilmiş blokların altından ve üstünden geçeceksiniz!” Sözlerimden sonra bakışlar parkura kaymıştı.

“Komutanım, ilk ben göstereyim isterseniz?”

“Var mısın yarışa, Teğmenim?” dedim Semih’e dönerek. Kaşları kalkarken şaşırdığı belliydi. Dudağının kenarı kıvrılırken gözlerini kıstı.

“Komutanım, emin misiniz? Üstümsünüz diye taviz göstermeyeceğim,” dediğinde sözlerindeki o kendini beğenmişlikle ben de gülümsedim.

“Taviz gösterirsen asıl ben acımam sana,” diye meydan okudum.

Semih beni başıyla onaylayınca beraber parkura doğru ilerledik. Etrafımızdaki askerlerin meraklı bakışları altında ikimiz de yerimizi aldık.

“Kazanan ne alacak?”

“Bilmem, bana fark etmez, sen belirle,” dedim ona dönerek.

“Sona kalan yemekte hesabı öder, Komutanım. Bu arada çok yediğimi söylememe gerek yok sanırım,” derken kollarını iki yana açmıştı.

“Kabul.”

İkimiz de önümüze dönünce üçten geriye saydık ve sırtla birlikte ileriye atıldık. Yere yatıp, tel örgülerin altından geçerken ben fiziğim yönünden avantajlıydım. Semih biraz daha kalksa sırtını teller çizebilirdi. Birkaç saniye farkla ben önce çıktım. Merdivene geldiğimiz an tırmanmaya başladım ama Semih daha avantajlıydı. Üçer üçer çıkıyordu. Adamda bir metre bacak vardı!

Atlayacağımız yere baktığımda Semih’ten daha yukarıdaydım ama önemsemeden atladım. Topuklarım yere değerken, hafif eğilip bedenimi gevşettim. Sert bir düşüş ve gergin bedenle kemikler incinip kırılabilirdi. Semih bana şaşkınca bakarken yerden kalkıp göz kırptım ve denge tahtasına koştum.

İki kolumu yana açarak hızlıca üstünden geçerken bana yaklaşmıştı. Düz duvara geldiğimizde tırmanmamız için üstünden bir ip sarkıyordu. İpi tutup bedenimi gerdim ve yan olan duvara ayaklarımı basıp çıkmaya başladım. Semih hiç zorlanmadan çıkıp arkaya atladığında gerisinde kalmıştım. Duvardan atlayıp son parkurda yetiştim.

Semih eğilirken sorun yaşarken ben hiç duraksamadan iki adımda eğilip kalkıyor, blokların altından geçip üstünden atlıyordum. Parkuru aynı anda bitirdiğimizde hızla bitiş noktasına koşmaya başladık.

“Yenildiniz, Teğmenim!” derken nefesimi toplamıştım. Askerlerden de yoğun bir alkış almıştım. Elimle dur işareti yapıp susturdum.

“Öyle oldu,” derken yüzünde gülümseme vardı. Sanki yenilen o değildi. Su mataralarını alıp su içtik. Nefeslendikten sonraysa sıraya geçen askerleri izlemeye başladık.

Eğitim bittikten sonra öğle yemeği saati gelmişti. İlk önce duşa girdim. Hava çok sıcaktı ve eğitim sırasında fazla ter atmıştık. Duştan sonra temiz olan kamuflajlarımı giydim. Kıyafetleri yıkamak için çamaşırvaneye götürmem gerekiyordu

bir ara. Ayrı eve çıkmayı bir süre ertelemiştim en azından her şey netleşene kadar.

Öğle yemeğinden sonra nöbet yerlerini kontrol etmek için çıktım. Arada habersiz baskınlar yapmak gerekiyordu ki herkes her an tetikte olsun. Nizamiyeye girdiğimde çavuş kalkıp selam verdi. Ziyaretçi kayıtlarını kontrol etmeye başladım. Dikkatimi çeken isme bir kez daha baktım. Ceyda dübenden sonra askeriye gelmişti ama çok az kalıp çıkmıştı. Giriş-çıkış saatleri de yazıyordu. Kime geldiğine baktığımda ise çavuşlardan biri olan Oğuz'un ismini gördüm. Arkadaşı ya da akrabası olabilirdi.

Denetlemeler bitince çalışma odama geçtim, mesai bitmişti. Burada bıraktığım parkamı da alıp yatakhaneye geçtim. Odama girip, kirli olan kıyafetlerimi alıp spor çantasına koydum. Çamaşırhane en alt katta olduğu için aşağı indim. Burada da çalışanlar hep asker olduğundan dolayı kendim makineyi çalıştıracak ve kurutmaya atacaktım.

Normal çamaşır makinelerinden farklıydı burada kullanılanlar. Endüstriyel olduğu için yıkama işlemi çok daha hızlı halledilebiliyordu. Makineyi çalıştırıp bekledim. Telefonumu elime alıp kulaklığımı taktım. Herkes kendi işine dönerken çamaşır makinesi bitince kurutmaya attım. Kurutmadan da çıkan kıyafetlerimi çantama geri koyup çamaşırhaneden çıktım.

"Komutanım?" diyen Semih'in sesiyle duraksadım.

"Efendim, Semih?"

"Yemek için bugün uygun musunuz? Yarın nöbetçiyim ben," dediğinde iddia geldi aklıma.

"Olur, sen bana restoranın adını mesaj atarsın. Benim biraz işim var. Saat sekiz sana da uygunsa görüşürüz."

"Uygun Komutanım, görüşürüz," dediğinde başımla onaylayıp yoluma devam ettim.

Odaya geldiğimde, temiz kıyafetlerimi yerleştirip dolaptan siyah kot pantolonumu çıkarttım. Üstüne de bordo rengi

dar kesim gömlek aldım. Bordo rengi hafif topuklu ayakkabılarımı da aldıktan sonra hazırdım. Gömleğin alt tarafını pantolonun içine soktum. Saçlarımı sonunda tarayıp açık bıraktım. Ne yaparsam yapayım, düz olarak kalacaktı nasılsa. Hafif makyaj yaptıktan sonra hazırdım.

Telefonumda bütün komutanların numaraları vardı. Daha ilk geldiğim gün listeden kaydetmiştim. Nöbet çizelgeleri ve görevlerin paylaşıldığı WhatsApp grubu bile vardı. Telefonumu elime alıp iki ayrı numaraya mesaj attıktan sonra aşağıya otoparka indim. O anda Semih'ten restoranın adının yazıldığı mesaj gelmişti.

Restorandan içeri girince gülümsedim. Ah dev, kesinlikle bunu beklemeyecekti!

"Selam," diyerek arkası bana dönük olan adamın karşısına geçtim.

"Hoş geldiniz, Komutanım," derken bakışları yan tarafıma kaydı.

"Dedim ki ben hesabı ödeseydim bu adam üç kişilik yerdi. Ben de haksızlık olmasın diye Uğur ve Ercan'ı aldım yanıma." Yanımdaki iki adam sırtıyor, Semih ise yutkunuyordu.

Masaya geçip hep birlikte oturduk. Semih buz mavisi bir gömlek ve krem rengi keten pantolon giymişti. Gayet şık görünüyordu. Yüzündeki şaşkın ifadeyle başını iki yana sallayıp gülümsedi. Beni hafife aldın anlaşılan, Semih.

"Bu sizin için," diyen garson elindeki zarfı bana uzattı. Kaşlarım çatılırken zarfı aldım. Ben zarfı incelerken masada sessizlik oluştu. Pahalı olduğu her yerinden belli olan ağır ve kenarları altın işlemeli zarfı açtım. Sadece iki kelime yazıyordu ama kanımın çekilmesine yetmişti.

Sobe

Mirza

Bölüm 10

Elimdeki kâğıdı bırakıp hemen ayağa kalktım. Başımda duran garsonun koluna elimi koyup, onu da yanımda götürürken herkesin şaşkın olmasını umursamadım. Şu an çok daha önemli bir olay vardı benim için. Restoranın kapısına geldiğimde garsonu dışarı çıkarttım. Burada olmadığını bilmiyordum ama beni izliyordu. Mektubu aldığımda ve okuduğumdaki tepkimi görmeyi beklerdi.

“Sana bu mektubu kim verdi?” Sesim buz gibi soğuk ve sertti.

“Küçük bir çocuk getirdi. Sizi gösterip vermemi istedi,” derken garson da oldukça şaşkımdı.

“Çocuğun gözleri mavi miydi? Kaşının kenarında ufak bir çizik vardır belki?” diye sordum ellerim yumruk olurken.

“Sanırım evet, gözleri gerçekten de dikkat çekiciydi. Hanumefendi, polisi çağırmamı ister misiniz?” dediğinde bakışlarım garsonu buldu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

“Hayır, gidebilirsiniz. Arkadaşım bana şaka yapmış anlaşılan,” diyerek gülümsedim. Garson tepkimle rahatlaymca içeriye girdi.

Mirza... Buradasın, biliyorum. Her ne kadar buna lanet etsem de varlığını hissediyorum. Beni buldun. Peki, ne zaman oyuna başlayacaksın? Ben sana o satranç tahtasında şah çek-

tiğim gün bıraktım oyunu ama sen ısrarla mat olmamak için kaçıyordun. Şimdi ise ben kaçıyorum senden.

“Komutanım, bir sorun mu var?” Gelen sesle arkamı döndüğümde üç adam da karşımda durmuş, bana bakıyordu.

“Hayır, yok. Hadi yemeğimizi yiyelim,” diyerek gülümsedim Uğur’a.

Üçü de bu tavrıma anlam veremese de sessiz kaldı. İçeriye geri girdiğimizde zarfı ve kâğıdı alıp çantama koydum. Daha sonra ilgilenecektim mektupla. Hepimiz yerimize yerleşmiştik ama ortamda tuhaf bir gerginlik vardı.

“Ne yiyoruz?” diye sordum. Dışarıdan oldukça acıkmış görünüyordum ama iştahım tamamen kapanmıştı.

“Buranın et sotesi güzeldir, Komutanım,” diyerek cevap veren Semih oldu.

“Şimdi bir anlaşma yapalım. Askeriye dışında Mihrem diyebilirsiniz. Böyle halka açık ortamda *komutanım* dediğiniz zaman insanların ilgisini daha çok çekiyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Ayrıca aynı yaşlardayız.” Sözlerimle birlikte üçü de başını sallayıp onayladı.

“Kaç yaşmdasınız, Komutanım?” Uğur’un sorusuyla gülümsedim.

“Yirmi altı yaşımdayım. Üniversite bittikten sonra Harp Okuluna gittim. Teğmen olarak mezun oldum. İki yıl önce de kıdem atlayıp üsteğmen oldum,” diyerek açıklama yaptım. Dosyamda bunların hepsi yazıyordu aslında. Ben hepsinin dosyasını incelemiştim.

“Seneye sınavlara girerseniz yüzbaşı olabilirsiniz yani,” diyerek takdir dolu bir şekilde baktı Ercan.

“Evet, sınavı geçersem rütbem yükselecek.”

Garson gelince siparişlerimizi verdik. Aklım zarfta olsa da ilgimi masadaki konuşmalara vermeye çalıştım. Çok iyi adamlardı aslında. Kendi aralarında da sıkı bir bağ olduğu belliydi. Uğur ve Ercan’a mesaj attığımda ikisi de şaşırsa da

Semih'in yüzünü o hâlde görmek için bile geleceklerini söylemişlerdi. Semih'in sözlü olduğunu sandıkları için bu durum tuhaflarına gitse bile ikisi bir şey dememişti.

"Cidden yendiniz mi bizim yerli Hulk'u?" Ercan'ın sözleriyle güldüm.

"Evet, ezici bir galibiyetti," diyerek Semih'e baktım.

"Aslında Emre ve Semih'in yenildiğini hiç görmemiştik. İkisi de berabere kalıyorlardı hep. Emre'yle yarışsanız kim yener acaba?"

Uğur'un düşüncesiyle *bilmiyorum* der gibi omuzlarımı silktim. Kimin kazanacağı belliydi, Emre de bana yetişemezdi. Semih'le yarışırken dikkat çekmemek için bilerek biraz ağırdan almıştım. Ercan, benim alacağımı söylerken Uğur, Emre'ye şans veriyordu.

"Siparişleriniz," diyerek gelen garsonla masa bir süre sessizleşmiş ve yemeklerimize odaklanmıştık.

Gerçekten de lezzetliydi yemekleri. Arada geçen konuşmalarla biraz daha rahat görünsem bile diken üstündeydim. Yemeğimizi yedikten sonra askeriye üzerinden sohbet dönmeye başladı. Kahveler gelince kalkmak için itiraz edemedim. Başım ağrımaya başlamıştı ve kafein almak şu an için bana iyi gelecek tek şeydi. Kahvemi içerken sakince etrafa bakıyordum. Semih'le göz göze gelince kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"Kalkalım mı artık?" diyen Uğur'un sorusuyla gözlerimi ona çevirdim. Cevabı benden beklediği açıktı.

"Kalkalım, geç oldu."

Hep birlikte ayağa kalkmıştık. Semih hesabı ödemeye giderken ben de çantamı alıp Uğur ve Ercan'la çıkışa yöneldim. Kapıdan çıktıktan sonra yüzüme vuran serin havayla ürperdim. Arabaların park edildiği boş araziye geldiğimizde Semih bize yetişmişti. Arabalara geçerken Uğur ve Ercan'ın arabasına doğru ilerledim.

"Komutanım, markete uğrayacağız sizin için sorun olmazsa?" dedi Ercan.

"Sorun değil."

"Ben askeriyeye geçiyorum, gelin siz de." Semih'in sesiyle ona doğru döndüm.

Şimdi gelmem desem garip olurdu durum. Başımınla onaylayıp Semih'e doğru ilerledim. Arabasına geldiğimde beklemeden kapıyı açıp oturdum. Semih de kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı. Birkaç dakika sonra ana yola çıkmıştık. Derin bir nefes alıp etrafa göz gezdirdim.

"Şaşırttın beni."

"Beklenmedik şeyleri yapmayı severim. Kızdın mı?" diye sordum ona doğru dönüp. Yola bakarken bir an gözleri bana değdi.

"Hayır, aslında hoşuma gitti," dediğinde fazla dürüst hissettim cümlesini.

"Onlara ne zaman söylemeyi düşünüyorsun? Ceyda biliyor ve bunu saklayacak birine benzemiyor," diyerek konuyu değiştirdim. Kendimi nedense rahatsız hissetmişim.

"Yarın söyleyeceğim. Bunun ben de farkındayım. Nöbete gitmeden önce anlatacağım, o ara onlar da mesaiyi bitirmiş olurlar." Sıkıntıyla nefesini verdiğiğinde onun için de zor bir durum olduğu belliydi.

Usulca başımı sallayıp onayladım. Bana verilen sırrı keseler söylemezdim ki bunun olmuşluğu da vardı. Yüzümde tuhaf bir gülümseme olduğuna emindim. Yavaşça sol omzumun altına dokundum. Hediyelerimden biriydi. Bir süre daha sessizlik oluşunca bu sefer radyoya dokunan bendim. Daha yarım saatlik yolumuz vardı.

"Ama sen beni unutamazsın anımsarsın aniden

Bi' adam bi' akşam misal bana benzeyen

Tutar geçer tam önünden

Ne yapsan sen beni unutamazsın

Bir yağmur yağsın da bir şarkı çalsın

Sen beni ölsem unutamazsın"

Sözleri duyar duymaz radyoya öyle bir bakış attım ki insan olsa intihar ederdi büyük ihtimalle. Elim kolyeme giderken deniz gözlü adam, Emre Aydın'ın sözleriyle yaralıyordu beni. Aklıma geldi gülüşü, denizler kadar derin ve mavi.

Unutmadım, demek istedim bağıra çağıra. Bak, hâlâ kolyen boynumda, verdiğim söz hatırımda. Ölsem bile unutmam demiştim, sen öldün ama ben unutmadım. Unutmadım...

"Mihrem!" dediğinde başımı kaldırdım. Kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda hâlimin içler acısı olduğunu anladım. Gülümsedim, hani insan içi yanarken bile gülümserdi ya, öyle bir gülümsemeydi işte.

Dudaklarımdan intihar etti gülüşlerim...

İlk defa ismimi kullanmıştı, yumuşak bir tondaydı, sanki kırılacak gibi. Arabayı ne zaman durdurduğunu bilmiyordum. Gözlerim buğulu bakarken anladım ağladığımı. Arabadan indiğinde biraz sonra kapımı açtı. Göz göze geldik bir kez daha. Bana acıyormuş gibi bakmıyordu.

Bu bakış yabancıydı bana. Bakışlarında farklı bir şey vardı. Şefkatti sanırım bu bakış. Uzun zamandır görmediğim, en son babamın gözlerinde hatırladığım bakıştı bu. Acıyarak nasıl bakılır biliyordum çünkü çok fazla görmüştüm o bakışı. Kollarımdan tuttuğunda ilk defa hıçkırığımı serbest bıraktım. Canım yanıyordu ve deniz gözlü adam yanımda yoktu.

"Şişşşt!" diyerek omzumu sıvazladı.

Omzunda ağlarken başka bir şey söylemedi. Sanki bir söz söylese her şey yok olacak ve ben yine acımla baş başa kalacak gibiydim. Bir süre daha sessiz kalıp ikimiz de konuşmadık. Kendimi kontrol etmeyi başardığımda daha iyiydim. Ben ağabeyimin omzunda bile ağlamamıştım oysaki. Derin nefesler alarak geri çekildim ve gülümsedim.

“Teşekkür ederim, dev. Böyle çok sulu gözlü gibi oldum ama emin ol, değilim,” diyerek yanaklarımdaki yaşları sildim. Bir anda sinir boşalması yaşamıştım sanırım.

“İyi misin?” dediğinde dikkatli bakışları beni süzüyordu.

“İyiyim,” dediğimde geri çekilip diğer tarafa sürücü koltuğuna geçti. Kapıyı aynı anda kapattığımızda Semih arabayı çalıştırdı.

“Dev ha? Sanırım sevdim bunu,” diyerek tek kaşını kaldırdı. Ortamı yumuşatmak istemesine katıldım ben de.

“Küçük cadıdan iyiydi bence,” dedim omuz silkerek.

Yol boyunca havadan sudan hatta restorandaki yemeklerden bile konuştuk. Ama ikimiz de bir daha radyoya dokunmadık. Askeriyenin önüne geldiğimizde, kapı açılınca içeriye girip arka taraftaki park yerine arabayı bıraktı Semih. Arabadan inince ikimiz de yatakhaneye doğru sessiz bir şekilde ilerledik. Odalarımızın önüne geldiğimizde durduk.

“Teşekkür ederim, Semih.” İkimiz de bu teşekkürün yemek için olmadığını biliyorduk.

“Teşekkür edilecek bir şey yok, Komutanım,” dediğinde gülümsedim. İkimiz de odalarımızın kapısını açıp kapatmak için döndüğümüzde birbirimize iyi geceler diledik.

Kapıyı kapattığım anda birkaç saniye gözlerimi kapatıp kapının arkasına yaslandım. Hızla dolaba yönelip havlu ve temiz kıyafet çıkarttım, duş almam gerekiyordu. Üstümdeki bu ölü toprağı sanki beni içine çekiyordu. Odamdan çıkıp banyoların olduğu yere ilerledim. Üstümü çıkartıp duşun altına girdim ve soğuk su beni titretirken alışmak için kendime zaman verdim.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin nefesler aldım. İyiydim ve daha iyi olacaktım. Beni bu hâlde görse çok üzülürdü. Güçlü bir kadındım ben, her şeyin üstesinden gelebilirdim. Suyu alıştıktan sonra hızlı bir duş alıp çıktım. Kurulanıp, eşofmanlarımı giyip, eşyalarımı da alıp odama geri döndüm.

Yatağın içine girip gözlerimi kapattım. Mavi dalgalar vururken kıyıma, ben sahildeki taşlardım. Her vuruşunda çığlık attı benliğim, parçalandı, toz tanelerine dönüştü her zerrem. Gece boyunca silah sesleri hiç susmadı, kâbusların içinden çıkamadım. Mavi dalgalar, kırmızı ışık, kan...

Sabah yataktan kalktığımda gözlerimin acısını hissediyordum. Başımın ağrısı da artarken gece boyunca gördüğüm kâbuslara lanet ettim. Uykusuz ve sancılı geçen gecenin ardından vücudum da katılaşmıştı. Sabahın beşi olduğu için daha fazla oyalanmadan telefonumu ve su şişemi alıp odadan çıktım. Kulaklığımı takıp askeriye'nin parkuruna doğru ilerledim.

Isınma hareketlerimi tamamlamam otuz dakikamı almıştı. Parkura geçtiğimdeyse bedenim daha rahattı. Semih'le dün yarıştığım parkuru bu sefer kendi hızımda ve sınırlarımı zorlayarak defalarca kez aştım. Terim saç diplerimden boynuma doğru süzülürken durdum. Su şişemi açıp içmeye başladım.

"Erkencisiniz, Komutanım."

"Öyle oldu, Emre. Havalarda çok sıcak, fazla uyunmuyor," dedim şişenin kapağını kapatıp, karşımdaki adama dönerek.

"Öyle, Komutanım," diyerek onayladı beni. Etrafa bir göz gezdirip sonra bakışları tekrar beni buldu. Yüzünde kararsız bir ifade vardı.

"Sor Üsteğmen, ne için geldiysen?" diyerek parkurdan çıkmak için arkamı döndüm. Parkurun arka tarafındaki tel örgülerin önünde duruyordu. Yanına ilerlediğimde beni bekledi. Karşısında durup söyleyeceklerini bekledim.

"Dün tanıştınız eşim Gamze'yle, hatırlıyorsunuz, değil mi Komutanım?" dediğinde kaşlarımı çattım. Başımınla kısaca onayladım. "O çok zeki bir kadın. Birini tanıyorum diyorsa mutlaka hafızasında bir yer edinmiştir. Gamze bundan dört ay önce kaçırıldı. Siz o sırada Hakkâri'de görev yapıyordunuz. Ben o sırada bütün Türkiye'yi ayağa kaldırdım. İnanın, her taşın altına bakmak da dâhil. Sorum ise çok basit, Komutanım. Sizin bu konuda bilginiz var mı?"

Gözlerini yüzüme sabitlerken uzunca açıklamasının sebebi tepkilerimi izlemesiydi. Beden dilimi okuyordu. Zeki bir adamdı, mantıklı ve âşıktı. Ona kaybettiren ise buydu. Kendimden biliyordum. Eğer âşıksan dünyanın en dâhi insanı olsan bile seni aptallaştırıyordu. Yüzümde hüznü bir gülümseme oluştu.

“Hayır Emre, dört ay önce bir görevdeydim. Sizin adınıza çok mutlu oldum. Sen âşık olduğun kadına kavuşmuşsun, bulmuşsun. Bence geçmişe takılıp kalmak yerine bu anın tadını çıkar. Hayat bazı şeyleri yaşamak için çok kısa.”

Üzgünüm Emre, sana duymak istediklerini söyleyemem. Eğer söylersem bunu kimse kaldıramaz. Altında hepiniz kalırsınız.

“Peki, Komutanım. Nöbetim bitti, gidiyorum. Size de kolay gelsin.”

“Sağ ol, Emre.”

Arkasını dönüp nizamiyeye doğru ilerlerken derin bir nefes aldım. Yatakhaneye dönüp elimi yüzümü bol suyla yıkadım. Üstümü değiştirip kamuflajlarımı giydim ve saçlarımı tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım. Hazır olunca şapkamı da alıp odadan çıktım. Kahvaltı için yemekhaneye ilerledim.

“Günaydın, Komutanım,” diyerek selam verip yerime ilerledim.

Tufan Albay’ın yanına Mert oturduğu için ben de Mert’in yanına oturdum. Cahit Yüzbaşı kahvaltıya katılmayacaktı anlaşılan. Emre de nöbetten çıktığına göre yan tarafımdaki sandalye çekildiğinde Semih’in oturmasıyla başımı kaldırdım. Adam nereden baksan iki metreydi ve biraz kısa olsam yanında boy kompleksine girebilirdim.

“Komutanım, kahvaltıdan sonra muntaka temizliği var bugün. Her pazartesi sırayla bölükler olarak yapıyoruz,” diyerek Semih bilgilendirdi beni.

“Olur, çıkarız.”

Yemek duasından sonra kahvaltıya başladık. Arada soh-

bet edenleri dinliyordum. Gece düzgün uyuyamadığımdan baş ağrımın artmaması için konuşup kendimi yormuyordum. Uykusuzluğa alışmış olsam da beni yıpratın kâbuslardı.

Kahvaltı bittikten sonra Semih'le beraber ön avluya çıktım. Çavuşların hepsiyle henüz tanışmamıştım. Bekleyen çavuşa doğru ilerlerken yanımıza geldi.

"Üçüncü bölük; bir çavuş ve altmış sekiz erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırdır, Komutanım!" diyerek selam verdi bana.

"Rahat, Çavuş!" Soyadına baktığımda kim olduğunu anladım. Oğuz Egeli, sen Ceyda'nın ziyarete geldiği adamsın. Gözlerimi kısmış ona bakarken, onun da bakışlarında şaşkınlık vardı.

"Mıntika temizliği için sağa dön!" diye sert bir ses gelince, bakışlarımı üstünden çekip Semih'e döndüm.

Ben varken ona kim emir verebileceğini söylemişti? Bu beni yok saymak demekti. Kızgın bakışlarım onu bulduğunda öfkeyle parlayan gözleriyle karşılaştım. Bu adamın derdi neydi?

"Çavuş, mintika temizliği için arka taraftaki araziye geçin! Teğmen'le birlikte geliyoruz biz de!"

Buz gibi soğuk ve sert çıkan sesimle emir verdikten sonra Oğuz selam verip hızla bölüğün başına geçti. Bölük uzaklaşınca sinirle bağırdım.

"Derdin ne senin? Sana kimse öğretmedi mi yanında senden rütbeli bir komutanın varken emir önceliğinin kimde olduğunu?" diye başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Bakışmanız o kadar uzun sürdü ki bir an bizi unuttunuz sandım, Komutanım," diye alayla konuştuğunda yumruğunu sıktım.

"Sen, Semih Karaaslan, kendinde benimle böyle konuşma cüretini nereden buluyorsun? Her şeyden önce senin komutanınım ben! Bana saygı duyman gerekiyor! Sen beni yok sayamazsın!"

Bu, askeriye içindeki en önemli kurallardan biriydi. Eğer senden rütbe olarak birisi seni yok sayıyorsa kimseye o saat-ten sonra söz geçiremezdin. Özellikle kadın komutansan daha sert ve kararlı olman gerekiyordu. Bir kere taviz verirsen hep arkası gelirdi. Benimse buna hiç niyetim yoktu.

“Özür dilerim, Komutanım!” dediğinde sesi sertti, alaycılığı kaybolmuştu.

Arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Askeriyeden çıkıp, arka taraftaki arazi alanına geldiğimde peşimden geliyordu. Etrafta bulunan naylon, poşet, çöp gibi atıkları topluyordu askerler. Bakışlar bize dönerken askerlerden gördüğüm alaycı gülümsemeyle buna sebep olan adama döndüm.

“Buyurun Teğmen, mıntika temizliği sizi bekler!”

Birkaç saniye gözlerinden şaşkınlık geçse de selam verip, “Emredersiniz, Komutanım!” diyerek yanımdan geçti. Herkes şaşkın bakışlarla bakarken ben ciddiyetimi bozmadım. Semih eline eldiven taktıktan sonra askerlerin arasına katıldı. Yan tarafıma baktığımda Oğuz’un güldüğünü gördüm.

“Siz neyi bekliyorsunuz, Çavuş?”

Sorumla birlikte bana dönen Oğuz hemen başını sallayıp eldivenleri giydi. Arazi içinde dağılmış, hep birlikte temizlik yapıyorlardı. Kaytaran olmasın diye ben de aralarında geziyordum. Arkasında olduğum iki asker konuşunca durdum.

“Oğlum, kadın herkesi mum etti. Şuna bak, dağ gibi adam iki büklüm oldu.”

“Oğuz Çavuş’la Mihrem Üsteğmen selamlaşırken adam bakışlarıyla mezar kazdı Çavuş’a. Artık ne derdi varsa,” diye ima ettiğinde kaşlarım havaya kalktı. Sessizce ayrıldım yanlarından.

Sakin bir yere geçince seslenerek, “Semih, buraya gel!” dedim. Elindeki çöp poşetini başka bir askere verip eldivenlerini çıkarttı ve bana doğru ilerledi.

“Buyurun Komutanım, yaptığım temizliği mi beğen-

mediniz yoksa?" Tek kaşını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Zorlarsan elinde paspas yatakhânenin koridorunda bulursun kendini. Şimdi asıl konuya gelelim. Arkadaşlarına ne kadar güveniyorsun?" Sorumla birlikte bir an duraksadı.

"Kendimden çok güveniyorum, Komutanım," dediğinde gözlerim hemen arkasında bizi izleyen Oğuz'a döndü. Beni fark edince hızla başka tarafa geçti.

"Peki, Oğuz senin arkadaşın mı?"

"Ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorum, Komutanım," derken dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı.

"Dün nizamiyede ziyaretçi defterlerini kontrol ediyordum. Ben yanınızdan ayrıldıktan yarım saat sonra Ceyda buraya gelmiş. Neredeyse aynı saatlerde girmişiz askeriye. Kiminle görüşmüş, biliyor musun?" derken bakışlarım arkası bize dönük askerlere bir şeyler anlatan Oğuz'a döndü.

"Oğuz'la ne gibi bir alakaları olabilir ki?" diye düşünceli bir şekilde konuştu benim gibi Çavuş'a dönerek.

"Ceyda'ya beni *sevgilim* diye tanıştırdın. Beni takip etti. Buraya geldiyse seni ellerimle öldürürüm, Semih. Nizamiyeye içeriye giren kadını sorsa direkt benim adımları verirler. Ama yok, Oğuz'la konuşmaya geldiyse ve ona senin sevgilin olduğumu söyleyip beni tarif etmişse, Oğuz'un bunu bütün askeriye yayması durumunda da seni silahımla tanıştırmam, Semih. İnan, onunla tanışan bir daha unutamıyor. Şimdi bu bilgileri al, otur, düşün. Çünkü benim sorunum değil. Benim sorunum olursa işte o zaman sadece bir tokatla sınırlı kalmam."

Sessiz bir şekilde anlattığım durumla Semih ciddi bir şekilde beni dinlemiş, silahımdan bahsederken dudağının kenarı kıvrılmış, sonra tekrar ciddiyetini sağlamıştı.

"Ben halledeceğim, Komutanım," dedi tok ve kararlı bir ses tonuyla.

Semih'le konuşmamızdan sonra ikimiz de kendi köşeleri-

mize çekilmişti. İki saat süren muntaka temizliğinin ardından güneşin tam tepemize yükselmesiyle askeriye geri döndük. Öğle yemeğinden sonra askeriyenin etrafına dikilecek ağaç fidanları gelmişti. Olabildiğince çevreyi yeşillendirmeye çalışıyorduk. Askerlerle birlikte ağaçları dikmeye ben de yardım ettim. Toprağa dokunmak negatif enerjiyi alıyordu. Birkaç gündür Semih yüzünden oldukça sinirlenmiştim ve toprak bana çok iyi gelmişti. Üstümdeki tozu silkeleyip kalktım. Bütün ağaçlar dikilmişti. Can suyunu da verdikten sonra askeriye döndük.

Mesai saati bitince yatakhaneyle ilerleyip üstümü değiştirdim. Hava oldukça güzeldi. Kitaplarımdan birini alıp askeriyenin bahçesine doğru ilerledim. Ağaçların gölgesinde kalan bir banka oturup kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"Geri gelecek, değil mi?" dedi Asya durgun bir şekilde.

"Seni koruyacağım," dedi Alparslan kendinden emin bir şekilde.

"Nasıl yapacaksın?" dedi Asya, Alparslan'ın gözlerine çaresizce bakarak. Alparslan genç kızın yanına gelip elini tuttu, gözlerini hiç ayırmadan cevapladı sorusunu.

"Evlen benimle, Asya! Kabul et, seni koruyayım!"¹

Hızla gelen asker önümde selam verip durduğunda başımı okuduğum kitaptan kaldırdım. Nizamiyedeki çavuşlardan biri olan Gökhan'ı tanımıştım. Elimdeki kitabı bırakıp ben de oturduğum banktan ayağa kalktım ve konuşmasını bekledim.

"Komutanım, nizamiyeye sizin için bir paket bırakılmış. Telefonunuza ulaşamadığı için geldim," dediğinde telefonumu odada bıraktığım geldi aklıma.

"Tamam, geliyorum." Kaldığım sayfanın arasına ayracıyı koydum. Gökhan giderken ben de yönümü girişteki nizamiyeye çevirdim.

Ağabeyim bir şeyler göndermiş olabilirdi. Kıyafetlerim dışında eski evimdeki eşyalarımın hiçbirini almamıştım. As-

1. Rabia Gümüş-Reisin Sevdası.

linda gönderse haber de verirdi. Kafam karışırken düşünceli ve meraklı bir şekilde nizamiyeye geldim. Nöbet kulübesinin önüne geldiğimde, Oğuz kalkarak selam verdi.

“Komutanım, bu beyefendi sizi bekliyor. Getirdiğini size vermesi gerekiyormuş,” dediğinde kaşlarım çatıldı ve nizamiyenin dışında bekleyen adama doğru ilerledim.

“Merhaba, paketi bana getirmişsiniz?” diyerek adama seslendim.

“Mihrem Çelik siz misiniz?” diye sorduğunda sesi titriyordu. Yirmilerinin başında zayıf, esmer biriydi. Hareketleri telaşlı, şüphe uyandırıcıydı.

“Evet, benim.” İki adım geri atıp arkasındaki motosikletine ilerleyerek bagajını açtı. Elim belimdeki silaha giderken her an tetikteydim.

“Bunlar sizin için,” dediğinde elinde büyük bir gül buketi vardı.

“Kara gül...” diye fısıldadım. Elindeki siyah gülleri bana uzattığında aldım. Adam ben gülleri alır almaz motoruna atlayıp kaçarcasına gitti.

Acı, hüznün ve ölümün güllerini kollarıma bıraktı. Anlamı ise onun gönderdiğini yeterince belli ediyordu. Mirza benim için geliyordu.

Ellerimdeki gülleri sımsıkı tutunca dikenini parmağıma battı. Parmağımdan akan kan gülün yaprağına düştü. Ben orada öylece dururken kırmızıya boyanan kara gül diğerlerinden farklı duruyordu. Asıl olması gerektiği gibi... Güllerin içinde duran yeni fark ettiğim kartı aldım. Güller o kadar siyahtı ki kadife yaprakları insanı büyülüyordu. Kartı alıp sakince okudum.

Mırın, pıştî mıriné

Hiç değişmeyeceksin, değil mi Mirza? Hâlâ akıl oyunları, zekice yanıtlar ve geçmişini hatırlatma çaban. Ben çok değiştim ama, Mirza. Şimdi karşıma çıksan bulamazsın eski

beni. Zaten çıksan biz konuşamayız artık. Senin dediğin gibi:

“Ölüm, ölümümün peşinde.”

Sen benim peşimdesin, Mirza. Ölüm oldun, önüne çıktım, yine öldürmedin beni. Aslında biliyorsun, sen de benim ölümümün, senin ölümün demek olduğunu.

Kartı arka cebime koyup askeriye geri girdim. Güllerim elimde ilerlerken bakışların bana döndüğünü hissediyordum ama kimseyle göz göze gelmedim. Kantine doğru ilerledim. Odamda bu gülleri koyacağım bir vazoyu yoktu. En azından sürahi gibi bir şey bulmayı umuyordum. Kantine girdiğimde Semih, Emre, Ercan, Dursun, Mert ve Uğur bir masada oturmuşlardı. Konsey toplanmıştı anlaşılan.

“Vazo ya da sürahi var mı gülleri koyabileceğim?” diye sordum askere.

“Giden komutanlarımızdan kalan vazoyu vardı, Komutanım. Beklerseniz hemen getiririm,” dediğinde başımla onayladım.

“Komutanım, çay içiyoruz. Siz de gelir misiniz?” diyen Mert’le masaya doğru baktım.

Bugün Semih, onlarla konuşacaktı. Birazdan nöbeti başlayacaktı. O yüzden oturup oturmama konusunda kararsız kaldım. Bakışlarım ona döndüğünde ne demek istediğimi anlamış gibi küçük bir hareketle başını salladı. Elimdeki güllerle masaya doğru ilerledim. Herkes gülleri yeni fark ediyormuş gibi dikkatle bakıyordu. Sandalye çekip oturdum.

“Komutanım, vazoyu getirdim. Sizin için koyabilirim isterseniz?” dedi asker de yanımıza geldiğinde.

“Teşekkür ederim, iyi olur,” diyerek gülleri uzattım. Asker güllerle uzaklaşmıştı.

“İlginç bir seçim, siyah gül.” Uğur’un bakışlarıyla omuz silktim.

“Çok severim,” diye cevap verdim.

“Anlamı ölüm ve acı olan bir gül,” diyerek Semih bakış-

larını üzerime dikti. Tek kaşını kaldırıp sorgular biçimde bakıyordu. Cevap verme gereği duymadım. Ortamda sessizlik oluşunca Ercan bozdu.

“Sen ne anlatacaktın, Semih?” dediğinde Semih gerilmişti. Emre de destek olmak ister gibi Semih’in sırtına iki kere vurup elini geri çekti. Masada durumu bilen üç kişiydik.

“Biz Sema’yla ayrıldık, geçen Mersin’e gittiğimde nişanı bozduk. Ben sonrasında size söylemek istedim ama önce kendim kabullenmem gerekiyordu. Kısaca artık bekârlar listesine beni de ekleyebilirsiniz,” dedi sona doğru şakaya vurarak.

Masadaki herkes olayı kavramaya çalışırken sessizleşti. İçlerinde Semih’in nişanına gitmiş olanlar vardı mutlaka. Üstelik dört yıllık bir beraberlikten bahsediyoruz ki bu kolay bir şey değildi. Semih’e dediklerim aklıma geldi. Gerçekten de onun için yeniden sevmekten çok güvenmek zor olacaktı.

“Hayırlısı olsun, kardeşim,” diye ilk tepki Uğur’dan geldi. Diğerleri de ona katılan sözler söylediğinde Semih derin bir nefes aldı. Üstünden yük kalkmıştı.

“Aman Ceyda duymasın yalnız bunu,” dedi Ercan korkulu gözlerle bakarak. Dalga geçtiği sesinden belli oluyordu.

“Çok geç, kardeşim,” dedi Emre. Anlaşılan herkes Ceyda’nın, Semih’i sevdiğini biliyordu.

“Hangi ara lan?” diye tepki gösterdi Uğur.

“Gamze’yle beni telefonda konuşurken duymuş. Semih’le Mersin’e gittiğimizde biliyordum ben durumu, Gamze de öğrendi. Gamze’yle markette karşılaşmışlar ama fark edene kadar duyacağını duymuş.” Emre özür diler gibi durumdan rahatsız olduğunu belli ederek Semih’e mahcup bir şekilde bakmıştı.

“Ondan sinirliydin sen, geçen gün Emre’yle tartışıyordunuz.” Sözcükler ağzımdan çıkarken aslında bunlar düşüncelerimdi. Semih aslında Emre’ye değil, Ceyda’nın bunu öğrenmesine sinirlenmişti çünkü Ceyda aldatıldığını biliyordu.

“Evet,” dedi kısaca.

“Komutanım, çiçeğiniz hazır,” diyen askerle ayağa kalktım.

“Size iyi akşamlar,” dedim askerin elindeki vazoyu alarak.

“İyi akşamlar,” dediklerinde masadan ayrılıp çıkışa ilerledim.

Semih’in ne kadar gergin olduğunu şimdi daha iyi fark etmiştim. Yalandan ve sır saklamaktan hiç hoşlanmıyordu. Acaba benim yerimde olsa ne yapardı bu kadar yalanın ve sırrın içinde?

Odama girdiğimde vazoyu masamın üstüne bıraktım. Telefonumu aldığım da cevapsız çağrı vardı birkaç tane. Biri askeriye nin numarasıydı, diğeri ağabeyimdi ama birini tanımıyordum. Geri aradığımda telefon kapalıydı. Ağabeyimi aramak için de uygun bir zaman değildi. Üstümü değiştirip sivil giyindim. Saat daha erkendi, çıkıp bir kahve içebilirdim.

Ağabeyim yalnız kalmamı istemese de kendimi bunalmış hissediyordum. Beni dinleyecek bir arkadaşım olsa, en azından her şeyi anlatamasam da deniz gözlüden bahsederdim. Telefonumu, çantamı alıp, spor ayakkabılarımı giyip odadan çıktım. Binadan ayrılıp askeriye nin giriş kapısına ilerledim. Silahımı belime takmıştım her zamanki gibi.

“Komutanım!” diye selam verdi nizamiyedeki Çavuş.

“İyi akşamlar,” dedim ben de kısaca.

Askeriyeden çıktıktan sonra taksi çağırmayı ancak düşünebildim. Telefonumu çıkartıp taksi durağını aradım. Kapıda dikilmemek için yan taraftaki duvara yaslandım. Gözlerim öyle uzaklara dalarken ilerideki siyah araba dikkatimi çekti.

Kaşlarım çatılırken arabanın siyah film kaplı camlarına baktım. Gözlerim etrafı tararken ormanlık alanın başında alaca karanlıkta dikilen bir adam vardı. Yüzü görünmüyordu. Ben ona doğru ilerlerken, o sırtını bana dönüp arabaya doğru ilerledi. Arkasından bağırdığımda ise adımları durdu.

“Mirza!”

Bölüm 11

Ne ben bir adım atabiliyordum ne de o geri dönebiliyordu. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Dönme, bakma bana, henüz hazır değilim buna. Ellerim titrerken uzaktan gördüğüm silüeti karanlığın içinden bile kendini belli ediyordu. Ona doğru bir adım attığımda beynim durmam için emirler veriyordu.

Gitme! Gidersen ölürsün!

Olsun, diye düşündüm. Ölsem ne kaybederdim ki? Ağabeyin, diye düşündü zihnim, çok üzülür seni de kaybederse. Sonra deniz gözlüye verdiği söz var. Unutma, sana ne olursa olsun yaşayacak bir sebep bulacaksın, dedi sana. Söz verdin Mihrem, ona yaşayacağım dedin.

“Mihrem?” diyen sesle girdiğim düşünce karmaşasının içinden çıktım.

“Semih?”

Önümde duran ve görüşümü tamamen kapatan adama baktım. Kahverengi gözleri kısılmış, bir şeyler anlamak ister gibi bana bakıyordu. Arkasını döndüğünde görüşüm açıldı ve ben de onun baktığı yere baktım. Kimse yoktu.

“İyi misin? Seslendim ama duymadın. Taksi istemişsin, geldi,” dediğinde gözlerimi birkaç kez kırptıştırıp söylediklerine odaklandım.

“İyiyim, dalmışım sadece. Ben vazgeçtim gitmekten,” diyerek biraz ilerimde duran taksiye doğru yürüdüm. Taksiciye para verip özür diledim. Sonuçta boştan yere gelmişti gitmekten vazgeçtiğim için. Taksiyi gönderdikten sonra arkamı dönüp Semih’e doğru ilerledim.

“Nöbetçi sensin değil mi bu gece?” diye sordum yanında yürürken.

“Evet, yarın izinliyim.” Ellerini cebine koyup adımlarıma ayak uydurdu.

“Bir kahve içelim o zaman. Anlaşılan bu gece ikimizi de uyku tutmayacak.”

Sözlerimden sonra bir şey demese de aklındaki soru işaretlerinin farkındaydım. Beraber kantine girdiğimizde kimse yoktu. Semih masalardan birine geçtiğinde, ben de çantamı ve ceketimi çıkartıp sandalyenin üstüne bıraktım. Arka tarafa geçip kahve kavanozunu, fincanları çıkartıp kahveyi yaptım. Tepsiyi alıp masada oturan Semih’in yanına ilerledim.

“İyi değilsin.” Fincanını alırken başını kaldırmasıyla göz göze geldik.

“Nereden çıktı bu?” Fincanımı alıp ben de karşısına oturdum.

“Ellerin titriyor, sürekli etrafa bakıyorsun ama bakışların boş. Aklın başka bir yerde, tedirginsin. Yanına geldiğimden beri gözlerinde geçmişi görüyorum. Sanki bir şeyleri hatırlıyorsun ve canın yanıyor.” Kahvesine bakarak konuşuyor, sanki öylesine bir şeyden bahsediyordu.

“Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun? Beni ne kadar zamandır tanıyorsun ki?” diye sordum sözlerini inkâr etmeyerek.

“Bazen sana baktığımda kendimi görüyorum. Dört yıllık bir ilişkiden çıktım ve aklıma geldikçe ben de böyle oluyorum. Sana bakmak, bir aynaya bakmak gibi şu an benim için. Yanlış anlama, sen gerçekten sevmişsin ama benim kar-

şımdaki kadın beni sevecek kadar kendine layık görmedi.”

Kelimeleri içime dokunurken acı bir tebessüm can buldu dudaklarında. Çok üzmüşlerdi, çok kırmışlardı bu koca adamı. Kırıklardan oluşan bir yapboz gibiydi. Parçaları ne kadar birleştirtsen de aralarında hep boşluklar kalıyordu. İyi biliyordum çünkü ben de böyleydim.

“Beni seviyordu. O, öldü.”

Semih bakışlarını kaldırıp, bir anda bana bakınca gözlerimdeki acı denizini gördü. Yüzümde öyle bir tebessüm oluştu ki yine dedim, intihar ediyor gülüşlerim. Karşımdaki adam ise sadece bana bakıyor, ruhumu görüyor gibi hissettiriyordu. O da bilmiyordu ne diyeceğini. Belki de anlamıştı teselli cümlelerini çoktan ezberlediğimi.

Benim gözlerine denizleri sığdıramadığım adamı, bir avuç toprağa sığdırmışlardı.

“Başınız sağ olsun, Komutanım,” dediğinde sesi kısık çıkıyordu. Bana Mihrem demeyi yine bırakmıştı. Onun da duruma göre değişen dalgalı bir ruh hâli vardı.

“Mesai saatlerinde değiliz, Semih,” dedim konuyu dağıtmak amaçlı. Boğazımda oluşan yumruyu yok sayarak tebessüm ettim. Özellikle Mirza’nın yakınımda olduğunu bilerek bu konuyu konuşmak istemiyordum.

“O zaman ellerine sağlık, Mihrem. Gerçekten güzel kahve yapıyorsun,” diyerek bitmiş fincanını tepsiye bıraktı.

“Afiyet olsun,” dedim ben de kahvemden son yudumu mu alıp, tepsiye bırakırken.

Semih görev yerine gitmek için kalkarken ben de fincanları yıkamak için mutfağın arka tarafına geçtim. Fincanları yıkadıktan sonra çantamı ve ceketimi alıp kantinden ayrıldım. Binadan çıktığımda derin bir nefes aldım. Yatakhaneye doğru yürürken ortalık oldukça sessizdi.

Odamın önüne geldiğimde kapıyı açıp içeriye girecekken bir ses duydum. Yanlış duymuş olamazdım çünkü net

bir şekilde tıkırtı tekrar etti. Arkamı döndüm ve sesi daha dikkatli dinledim. Ses karşıdaki odadan geliyordu ama Semih'i biraz önce görmüştüm. Odasına uğramış olabilir diye düşündüm. Telefonumu çıkartıp Semih'e, "Neredesin?" diye mesaj attım.

Çok geçmeden "Ön taraftaki nizamiyede," diye cevap geldi. Silahımı çıkartıp kapıya doğru yaklaştım. Sesleri dinlemeye başladığımda içeride birisinin olduğu kesindi. Çıkmasını bekleyebilirdim ya da ani bir baskın yapabilirdim. İki şık arasında kalmışken koridorda ayak sesleri yankılandı. Yan tarafıma bakıp, Semih'i görmemle elimi dudaklarına koyup sus işareti yaptım.

Dev gibi boyu uzun olduğu için elim bayağı yukarıda kalmıştı. Semih şaşkın bir şekilde bir elime bir de bana bakıyordu. Gür çıkan sesi koridorda duyulursa içerideki anlardı. Özellikle Semih'in nöbetçi olduğu zamanı seçtiği belliydi.

Elimi dudaklarından çekip odayı işaret ettim. O da gelen sesi duymuş olacaktı ki başını salladı. İkimiz kapının iki yanına geçtik. Aniden kapıyı açtım ve kapı duvara sertçe çarptı. Elimdeki silahı karanlık odadaki silüete doğru tuttuğumda Semih ışıkları yaktı. İçerinin aydınlanmasıyla Oğuz'u karşımızda elleri havada bulmuştuk.

"Komutanım?" dedi sesi titrerken.

"Ne yapıyorsun, Çavuş?" Sert sesimle birlikte şaşkınlıkla açılan ağzını kapatıp yutkundu.

Semih öne doğru iki adım atıp karşısına dikeldiğinde silahımı indirdim. Çıkan yüksek sestten sonra diğer kapılar da bir bir açılmış; Mert, Dursun, Ercan ve Uğur da yanımıza gelmişlerdi. Ercan'ı görmemle gözlerimi kapatmam bir oldu.

"Ercan!" diye tısladığımda bir küfür duyuldu.

"Siktirme gelmişini geçmişini! Git, bir şey giy üstüne!" diyerek gürledi Semih.

Bu askeriye'nin komutanlarının derdi neydi böyle? Önce

Semih, şimdi de Ercan'ı görmüştüm. Ercan'ın koridorda yankılanan ayak sesleri kesilince gözlerimi açtım. Semih kaşlarını çatmış, arkasından sert bir şekilde bakıyordu.

“Ne oluyor?” diyen Uğur’la tekrar Oğuz’a döndük.

“Biz de onu merak ediyoruz. Gecenin bu saatinde odamda ne arıyorsun, Oğuz?” Semih’in sorusuyla gerilen Oğuz bir kez daha yutkundu.

“Ben yanlış gelmişim. Semih Komutanım, odanız benimle aynı yerde, bir alt katta, biliyorsunuz. Alt üst şeklinde,” diye saçmalamaya başladı.

“Ben sana şimdi buradan bir çıkarım, sen alt olursun, ben üst! Anladın herhâlde!” derken bakışlarımı tavana çevirdim. Yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

“Odanda eksik bir şey var mı?” diye sordu Ercan. Üstüne bir şeyler giyip gelmişti.

“Komutanım, tutanak tutalım mı?” Dursun’un bana olan sorusuyla ona doğru döndüm.

Bir Semih’e bir de korkudan titreyen Oğuz’a baktım. Bu gibi olaylarda tutanak tutulurdu. Derin bir nefes alıp odaya doğru ilerledim. Etrafa baktığımda dağınık bir yer yoktu. Semih’in kıyafetleri düzenli bir şekilde diziliydi dolabında. Dikkatimi çekense en alta fırlatılmış gibi atılan siyah bir tişörttü. Elime alınca az daha düşecek olan küçük şişeyi tuttum. Şişe normal bir parfüm şişesi gibiydi. Kapağını açıp havaya birkaç kez sıktım. Semih’in kokusu içeriye yayılırken onun parfümü olduğunu anladım. Arkamı döndüğümde hepsi beni izliyordu.

“Ne kadar verdi sana bunlar için?” dedim Oğuz’a tek kaşımı kaldırıp.

“Kim-kim, Komutanım?” diye kekelemeye başladığında emin oldum.

“Anlamıyorum Komutanım, birine mi verecekmiş benim eşyalarımı?” Semih’in hayretle sorduğu soru üzerine başımı olumlu anlamda salladım.

“Sana ziyaretçi kayıtlarından bahsetmiştim hatırlarsan. Ceyda senin eşyalarına ulaşmak için Oğuz’u kullanıyormuş anlaşılan.”

Sözlerimle birlikte Semih parçaları birleştirmişti. Sinirli bir şekilde gözleri Oğuz’a kayarken öldürecek gibi bakıyordu. Oğuz ise köşeye sıkışmış, sessiz bir şekilde kaderini kabullenmişti. İtiraz edecek bir hâlde bile değildi çünkü suçüstü yakalamıştık.

“Ulan tişörtü, parfümü anlarım da geçen hafta kaybolan baksırlarımdan ne istediniz? Yoksa onları da mı koklayarak uyuyor Ceyda Hanım?” diyen Semih sinirle konuştuğunda bu sefer kahkaha atan bendim.

Bu ruh hâli içinde daha fazla kendimi tutamadım. Gözümden yaş gelene kadar güldüm. Diğerleri de bana katılmış, karınlarını tutmuş, gülüyorlardı. Semih gözlerini dikmiş, hareketsiz bir şekilde bana bakarken dudaklarımı ısırıp sustum. Çocuk neyle uğraşıyordu, biz neye gülüyorduk.

“Kararı sana bırakıyorum, Semih. İstersen şikâyetçi olabilirsin,” dedim boğazımı temizleyip normal bir ses tonuyla.

“Şikâyetçi değilim Komutanım ama bir daha Oğuz bir şeyimi almaya kalkışırsa hepiniz şahitsiniz, ona öyle büyük bir şey veririm ki bir daha hiçbir şey alamaz,” derken sinsice gülerek Oğuz’a baktı.

Oğuz bir Semih’e bir de boyuna posuna bakıp yutkundu. Yaptığı ima ile benim bile yüzüm ısınmıştı. Oğuz başıyla onaylayıp, kaçarcasına gitti. Hepimiz arkasından öylece bakmıştık. Başımı iki yana sallayıp nefesimi verdim.

“Komutanım, ben özür dilerim. Hava çok sıcak, uyuyamadım diye şey yaptım, çıkardım üstümü. Sonra sesler gelince panikle çıktım odadan,” derken Ercan benim dışımda her yere bakıyordu. Utandığı belli oluyordu.

“Bu iki oldu. Bir daha bu ekipten birisi karşıma donla çıkarsa olacakları siz düşünün.” Odama doğru ilerlerken Dursun’un sesiyle durdum.

“İlki kimdu ki, Komitanum?”

Arkamı dönüp Semih’le göz göze geldiğimizde herkes anlamıştı. Semih ise gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Sinirle odaya girip kapıyı arkasından sertçe kapattım. Utanmazlar, arlanmazlar. Sakin ol Mihrem, derin nefesler al. Üstümü çıkartıp yatağa yattım. Günün yorgunluğu ile kâbussuz bir uyku uyumak istiyordum.

Mirza buradaydı, sonunda bulmuştu beni. Ona seslenirken aklımdan ne geçiyordu acaba? Yüzüne bakamazdım, o da biliyordu bunu. İkimiz de bu acıya dayanamazdık. Daha önce olanlar geldi aklıma ve acıyla bir nefes daha aldım. Uyuyana kadar zihnim bana geçmişimle eziyet etti.

Alarm çalarken zaten açık olan gözlerimle masada duran telefona baktım. Alarmı kapatıp yataktan kalktım. Üstümü değiştirip, kamuflajlarımı giyince saçlarımı tarayıp topuz yaptım. Hazır olunca, odamdan çıkıp yemekhaneye gitmek üzere binadan ayrıldım. Dünün yankıları beynimin içinde dönmeye devam ediyordu.

Yemekhaneye girince artık standart hâline gelen selamlaşma ve yemek duasının ardından kahvaltıya başladık. Semih nöbetçi olduğu için bu saatte uyumaya gitmişti. Cahit Yüzbaşı ve Emre Teğmen de evli oldukları için nadiren kahvaltı yapıyordu bizimle. Mert, Dursun, Uğur, Ercan ve Tufan Albay ile oturuyorduk.

Kahvaltının ardından bugün tek olacağım için içtimayı alıp eğitime başladım. Uzaktan silahla atışlar yapıyorduk. Sıraya geçen askerler sekiz kişilik gruplarla atış talimi yapmaya başladı. Ben de başlarında durup yanlışlarını düzeltiyordum.

“Komutanım!” diyerek Emre geldi yanıma, selam verdi.

“Bir şey mi oldu, Emre?” dedim telaşlı hâline bakarak.

“Camze burada, Komutanım. Bir saat sonra doktor randevumuz var. Ben Tufan Albay’dan izin almıştım. Şu an sınırdaki karakola acil gitmem gerekiyor, hareketlilik varmış.

Gamze'nin yanında durabilir misiniz? Biliyorum, çok saçma ama Semih uyuduğu için rahatsız etmek istemedim," dediğinde son çaresiymişim gibi bakıyordu.

"Sorun değil, git sen, Emre. Eğitim de zaten bitmişti," dedim sakın bir şekilde.

"Sağ olun, Komutanım," dedi üstünden yük kalkmış gibi. Adam karısını deli gibi kıskanıyordu ve Semih'e emanet edecek kadar güveniyordu anlaşılan.

"Çavuş, eğitim bitti! Öğle yemeğinden sonra içtima alıp serbest bırak!" diyerek emir verdim. Zaten güneş yükselmiş, herkes terlemeye başlamıştı. Duş alıp yemeğe öyle geçerlerdi.

Gamze'yi rütbelilerin olduğu kantinde otururken buldum. Zaten başka gideceği bir yer de yoktu. Sivilleri genelde burada ağırlardık. Beni görünce tebessüm edip ayağa kalktı. Elimi uzattığımda sıktı.

"Merhaba," diyerek karşısına oturdum.

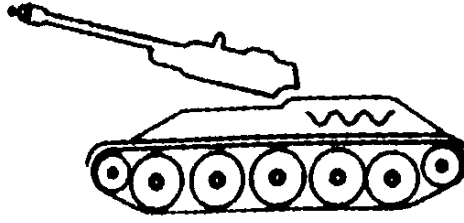
"Merhaba. Kusura bakmayın lütfen. Ben Emre'ye eve giderim dedim ama ne yazık ki bazı konularda fazlasıyla ısrarcı olabiliyor," dedi mahcup bir şekilde.

"Âşık ve kıskanç bir adam ama neden böyle olduğu belli. Seni çok seviyor." Sözlerimle birlikte Gamze'nin tebessümü büyüdü. *Ben senden uzak durmak istedikçe hayat bizi bir araya getiriyor, Gamze.*

"Kolyen çok güzel," diyerek gülümsedi Gamze.

Kamuflajımın üstüne çıkan kolyeme dokundum. Yüzümde gerçekçi bir gülümseme oluştu. Başımı kaldırıp, Gamze'ye baktığımda dikkatle beni izliyordu. Kolyeye derin bir bağlılık hissettiğimi anlamış olmalıydı.

"Çok sevdiğim birisinin hediyesiydi." Hüzünlü gülümsemem, kalbimi yaktı. Bana bu kolyeyi verdiği güne gitti aklım. Bedenim çekildi sanki bu zamandan, geçmiş araladı kapısını. O günü tekrar yaşadım.

1 Sene Önce

"Bak, bunun altından bir şey çıkarsa hepinizin canını okurum!" diye sinirle döndüm Cem'e.

Yürüdüğümüz çakıllı yolda gecenin karanlığında ilerliyorduk. Hakkâri'de geceler soğuk oluyordu. İhbar almıştık, köylülerden birisi etrafta şüpheli birilerinin gezdiğini söylemişti. Normalde çok ciddi ve her an hazırlıklı olmamız gerekiyordu ama dönüp dönüp, bana bakıp gülen bir ekiple sinirlerim gerilmişti.

"Komutanım, şimdi bizi kurşuna dizecek gibi bakıyorsunuz, korkuyorum," diye cevap verdi Hakan.

"Dikkat edin!" diye sessizce fısıldadım duyabilecekleri şekilde.

İleride ışıklar vardı ve biz ormanlık alanın içine girmiştik. Pusuya düşmek istemediğim için MPT-76'yı omzuma hizalayıp dürbününden baktım ama ortada kimse görünmüyordu. Arkamı döndüğümde yalnız olmamla küfrettim. Nereye gitmişti şimdi bunlar? Sessiz hareket etmelerini sevsem de bir anda yok olmaları canımı sıkıyordu.

Işıklı yere doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça ağaçlardan sarkan aydınlatmalar ile manzaranın gerçekten iyi görünmesiyle etrafa baktım. Dekor gibi döşenmişti, daire şeklinde ışıklandırmanın ortasında bir masa ve üstünde siyah güller vardı. Kaşlarım çatılırken ışıklandırmanın içine girdim.

"Sakin ol!" diyen sesi duyduğum anda arkamı döndüm ama sesi tanıdığım için silahımı indirmiştim.

"Neler oluyor?" dedim deniz gözlerine şaşkınlıkla bakarken.

Bana doğru yaklaştığında üstünde siyah bir takım elbise vardı ve her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Deniz mavisi gözlerine, buğday sarısı saçlarına, çıkık elmacık kemiklerine baktım. Biraz önce gülümseyen yüzü, şimdi ciddi bir hâl almıştı. Yutkunurken âdemelması belirginleşti.

“Biliyorum, şaşkınsın ama merak etme, kötlü bir şey yok. Ekip bana yardım etti sadece. Sana söyleyeceklerim var. Mihrem, seni ömrümün her bir anında görmek istiyorum. Uyurken, yemek yerken, korktuğumda, ağlarken, güldüğümde, ömrümün her anında yanımda olmamı istiyorum.”

Arkada çalan müzikle bir anda gözlerim doldu. İlk kez karşılaştığımızda yine bu şarkı çalıyordu. Eli cebine giderken ufak bir kutu çıkardı. Kalan iki adımı daha attıktan sonra şarkının giriş kısmıyla kutuyu açtı. Aynı zamanda Ahmet Şafak’ın sesi yankılandı.

“Durduk yerde bu kolye nereden çıktı diyorsun,
Ben ki ay yıldıza âşığım biliyorsun.”

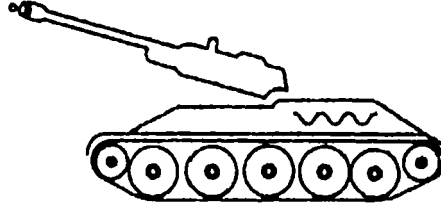
Kutuyu açtığı anda içinden çıkan kolye o kadar güzeldi ki hayranlıkla baktım. Kolyeyi eline alıp izin ister gibi bana baktı. Arkamı ona döndüğümde, kolyeyi boynumdan geçirip kopçasını taktı. Soğuk zincir benimle buluştu. Yüzümü ona geri döndüğümde öyle güzel bir gülümsemesi vardı ki ben de ona gülümsedim.

“Görevlere gittiğin için yüzük takmıyorsun, biliyorum. Ben de böyle bir şey düşündüm. Her an yanında olsun istedim, hiç çıkartma.”

“Ben her anında yanında olmaya söz veriyorum. Uyurken, yemek yerken, ağladığında, korktuğunda, ömrümün sonuna kadar senin yanında olacağım. Deniz gözlerine hep ilk kez bakıyormuş gibi aşkla bakacağım.”

Birbirimize sarılmışken, anın verdiği mutlulukla derin bir nefes alıp şükrettim. Bu adamın beni sevdiği için ve bu adamı sevdiğim için. Arkadan gelen alkış ve ıslık sesleriyle güldüm. Elleri belime kayarken ben de yavaşça ayrıldım. Ekip bizi tebrik ederken, gülümseyerek hepsini kabul ettim.

Masadaki kara güllerin yanına gittiğimde gülümsemem büyüdü. Hepsini kucağıma alıp kokladım. Acı, keskin bir kokusu vardı ama seviyordum. Yanıma geldiğinde dikkatle beni izliyordu. Hayatım boyunca ilk defa onun yanında huzur bulmuştum.

Şu An

“Sen de yakında evliler kervanına katılacaksın o zaman.”

Gamze’nin sözleriyle gerçek yüzüme çarptı. Anılar sisli bir karanlığın içine gömülürken kolyemi görünmeyecek şekilde içime geri koydum. Gözlerine baktığımda biraz önceki gülümsemesi solmuştu. Pot kırdığını fark etmiş olmalıydı, zeki bir kızdı.

“Üzülme, alıştım artık,” diyerek elini tuttum. Sesim samimi çıkarken Gamze de elimin üstüne elini koyup samimi bir şekilde gülümsedi.

“Senin gibi asker miydi?” diye sorduğunda merak ettiğini anladım. Konuşup konuşmama konusunda kararsız kalmıştım. Uzun süredir onu kimseye anlatmamıştım.

“Hayır, asker değildi. Hatta silahları hiç sevmezdi. Ona göre silahlar bırakılsa, herkes bir çocuğun başını okşayıp, yapabilirsin deyip güven verse bütün sorunlar çözülebilirdi. Çok sakin mizaçlı bir adamdı. Kalbi güzeldi, iyi niyetliydi, sevgi doluydu. Bazen onu bana bakarken yakalardım. O bakışı unutamam. ‘Neden böyle bakıyorsun?’ dedim bir keresinde. ‘Dünyadaki cennetimi izliyorum,’ demişti. Kimse kıramazdı onu ama o en çok kendine kırılırdı. İnsanlarda hata aramak yerine hep hatayı kendinde arardı. ‘Nerede yanlış yaptım da bunlar oldu?’ diye düşünür, kendini yargılardı.”

“Gerçekten de çok güzel kalbi olan bir adammış.”

Anlatırken fark ettiğim bir şey daha vardı. Çok özlemiştim, canımın yanacağı kadar çok özlemiştim. Yanımda olsun, bunlar da geçer, desin istiyordum. Kollarıyla sıkıca sarmasını, bir kez daha aşkını hissetmeyi istiyordum.

“Geldim ben,” diyen Emre’nin sesiyle kapıdan içeri girdiğini gördüm.

Semih kapının önünde kollarını bağlamış, yere bakıyordu. Ne zamandır orada olduğunu ve konuştuklarımızı duyup duymadığını merak ettim. Kıyafetleri sivildi, belki de Emre'yle karakola gidip gelmişti. Gamze ayağa kalkınca ben de dikkatimi onlara verdim.

"Teşekkür ederim, Komutanım. Sizi de işinizden alıkoyduk," dediğinde Emre'ye omuz silktim.

"Bana da iyi geldi biraz kız görmek. Erkek egosu kokuyor bütün askeriye," diyerek yüzümü buruşturdum.

"Bize de beklerim." Gamze'nin davetiyle sadece gülümsemeyle yetindim.

Emre ve Gamze gittikten sonra yerime geri oturdum. Başım ağrımaya başlayınca cebimdeki küçük ağrı kesici kutusunu çıkarttım. Önüme koyulan bir bardak suyla başımı kaldırdım. Semih suyu bırakmış, yandaki sandalyeyi çekip oturmuştu. Altında siyah bir eşofman, üstündeyse siyah dar bir tişört vardı. Kollarını önünde bağladığında bütün kasları belli olmuştu. Ürkütücü olabilirdi.

Hapı yutup üstüne suyu içtim. Öğle yemeği saati gelmişti. Ayağa kalktığımda Semih'e baktım. "Yemeğe gelmiyor musun?" diye sordum. Telefonu çalmaya başlayınca cebinden çıkarttı. "Geliyorum," derken birden kaşları çatıldı. Ayakta olduğum için telefondaki ismi rahatlıkla görmüştüm. *Sema* diye birisi arıyordu.

Konuşmasını bölmek için çıkışa doğru ilerledim. Telefon ısrarla çalıyor ama Semih bir türlü açmıyordu. Koridora çıktığımda telefonun melodisi susmuştu. Arkamdan gelen adım sesleriyle onun olduğunu anladım. Bir tek o bu kadar güçlü basıyordu zemine. Telefonu açmamıştı anlaşılan.

Beraber sessiz bir şekilde bir alt kata yemekhaneye indik. Herkes yerini almıştı. Tufan Albay'a selam verdim. Emre olmadığı için Semih ve Mert'in arasındaki sandalyeye oturmuştum. Yemekhanenin içinde uğultu başlarken, herkes bir şey-

lerden konuşup sohbet ediyordu. Yemek servisi başlayınca sessizlik oluştu.

Yanımda oturan Semih'in telefonu tekrar çalmaya başlayınca hızla telefonu meşgule attı. Telefonu sessize almıştı sanırım. Yemeğimi yemeye devam ettim. Öğle yemeğinin ardından askerleri serbest bıraktığım için Mert'le paylaştığım çalışma odasına ilerledim. Dosyalara birkaç gündür bakmıyordum. Eğitim raporlarını yazmam gerekiyordu.

Odaya girdiğimde Mert de kendi çalışma masasında oturuyordu. Bilgisayarı önünde açık, dosyalara bakıyordu. "Kolay gelsin," diyerek kendi masama geçtim. "Sağ olun, Üsteğmenim," diyerek cevap verdi. Ben de dosyaları açıp eğitim alanındaki yaptığım çalışmaları rapor hâlinde yazıyordum. Askeriye için açtığım e-posta adresini kontrol ettiğimde yeni iletilere baktım.

"Bu sene Ordu Millî Takımı maçları, Türkiye'de yapılacakmış," dedim gelen maili okuyarak.

"Evet Komutanım, bana da geldi mail. Bizim de iki askerimiz var takımda. Ankara'ya gidecekler," dedi Mert.

Burayla ilgili daha her şeyi öğrenmemiştim. "Ne güzel," dedim başımı sallayarak.

Her sene farklı milletlerin ordularından seçilen takımlar karşı karşıya geliyordu. Geçen sene Fransa'da yapılmıştı. Oldukça heyecanlı ve güzel geçtiğini duymuştum. Televizyonda yayımlanmadığı için maçları sadece katılan taraftarlar izleyebiliyordu, yani sadece askerler. Oldukça ciddi geçiyordu bu yüzden.

Mesai saati bitene kadar raporları hazırladım. En sonunda işim bitince odadan çıkıp binadan ayrıldım. Mert benden önce bitirmişti işini. Akşam esen rüzgârla kendimi daha iyi hissetmiştim. Kapalı bir yerde durmak bir süre sonra bunaltıyordu. Yatakhaneye geçip üstümü değiştirdim. Kot pantolon ve tişört giyip çantamı aldım. Spor ayakkabılarımı da giyince hazırdım. Odadan çıktığımda aynı anda Semih'in de kapısı açılmıştı.

“İyi akşamlar, Komutanım,” dedi Semih selam vererek.

“İyi akşamlar.” Semih de hazır bir şekildeydi, dışarı çıkacak gibi.

“Merkeze gidiyorsanız ben bırakırım, Komutanım. Ben de oraya gidiyorum,” dedi aynı şeyi düşünmüş gibi.

“Çok iyi olur.” Beraber yürümeye başladık.

Yataktan çıkıp arka taraftaki otoparka ilerledik. Herkes bir koşuşturmacanın içinde, etrafta dolaşıyordu. Semih ise sessiz bir şekilde yanımda yürüyordu. Cebinden çıkarttığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Yaktığında dumanın kokusu burnuma doldu. Derin bir nefes çektiğinde gözlerine baktım. Uzaklara bakıyordu, sıkıntılı gibiydi.

“Bir sorun mu var?” dedim arabanın yanına geldiğimizde, durup ona dönerek.

“Önemli değil,” dediğinde ısrar etmedim. Arabaya bindik ve Semih beklemeden sigarasının yarısında olmasına rağmen atıp çalıştırdı.

Radyoyu açmamıştı. Geçen olanlardan sonra açmadığını düşünüyordum ya da müzik dinlemeyi sevmiyordu. Sessiz bir şekilde yolu izlemeye başladım. Yarım saat süren yolculuk sonunda merkeze gelmiştik. Arabayı park eden Semih benimle birlikte indi.

“Geçen kahve aldığın yer neresiydi, Mihrem?” dediğinde askeriye geride bıraktığımızı anladım.

“Ara sokakta marketin oradan giriyorduk ama ismini hatırlamıyorum. İstersen götürebilirim,” diyerek teklif sundum. Kahvem şu anda askeriye vardı ama başka bir şeyler alabilirdim ben de.

“Çok iyi olur,” dedi gülümseyerek. Ben de tebessüm ettim.

Beraber yan yana yürürken etrafa bakıyordum. Sokağın kenarında duran çiçekçiye bakışlarım kayınca hayranlıkla rengârenk çiçeklere baktım. Bir anda kolumdan çekilmemle Semih’in göğsüne yapıştım. Yanımızdan hızla geçen bisiklete

kaşlarını çatmış bakıyordu. Ben daha ne olduğunu bile anlamamıştım.

“Semih?” diye bir ses duyunca kollarından ayrıldım ama hâlâ dip dibe duruyorduk. Karşımda sarı saçlı, yeşil gözlü bir kadın vardı. Boyu benden kısa olan kadın, gözleri dolu dolu bize bakıyordu. Semih’in bakışları da ondaydı ama eli belimde durmaya devam ediyordu.

“Özür dilerim,” dedi Semih fısıldayarak.

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım. Dudaklarındaki ani baskıyla gözlerim açılırken kızın Semih’i aldatan eski nişanlısı olduğunu anladım.

Bölüm 12

Dudakları ufak bir baskıyla dudaklarımda gezinirken bir süre olayın şokunu atlatamamıştım. Gözlerini kapatmış, bir eli belimde diğeri yüzümde dururken geçen birkaç saniyede beynimde şimşekler çaktı.

Semih beni öpüyordu!

Semih'i itmeden aramıza giren beden ikimizi ayırırken geriye gitmek zorunda kaldım. Araya giren bedenin sırtına bakıyorken gelen yumruk sesiyle arkaya doğru sendeleyerek Semih'i görebilmiştim. Dudağı patlamıştı. Mirza gelmişti.

Sırtı bana dönük duran adamın gerilen vücudunu ve sinirini hissediyordum. Semih'i öldürmüyorsa şu an kalabalık bir ortamda cadde üstünde olduğumuz içindi. Artık her şey için çok geçti. Mirza'nın arkasından çıkıp Semih'in karşısında durdum. Elimini yüzüne koyup dudağına baktım.

"İyi misin?" diye sordum sakın bir şekilde.

"İyiyim," derken bakışları karşıya bakıyordu ve sesi buz gibiydi.

Mirza'ya henüz bakmamıştım. Sinirli hâlini biliyordum. Şu an beni gözleriyle öldürüyordu. Yüzümü ona dönmediğim için oldukça kızgındı. Semih ile ilgilenmem onun için son nokta olacaktı ki bağıırışı yankılandı.

"Mizgin!"

Söylediği sözle yutkunurken Semih'ten bakışlarımı kaçırdım. Öğrenmemeleri gerekiyordu, bunu kimse bilmemeliydi.

"Ji Mirza derkeve! Mizgîn bi wê re mir!"²

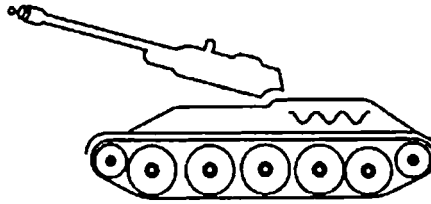
"Hûn dizanın ez ê wî bikujim! Piştî viya, min ew navnîşê zêde kir!"¹

Sesiyle birlikte korkuyla ona doğru döndüm. Hazır değildim ama buna izin veremezdim. Gözleri beni cehennemin en derin kuytularına atarken başımı iki yana salladım. Yapamazdı, buna izin vermezdim. Şimdi karşı çıkmasam yarın Semih'in ölüsünü bulurdum.

"Bana yaşattığın acı yetmedi mi? Onu da mı alacaksın elimden? Bu sefer izin vermem, Mirza!" dedim gözlerim dolarken. Semih'i sevdiğimi sanması, beni zorla öptüğünü düşünmesinden daha iyiydi.

"Mihrem, ne oluyor? Bu adam kim?" diye sordu Semih. Kolumdan tutup, beni yanına çekerken korumak ister gibi gövdesine yaslamıştı.

"Ona kim olduğumu söyleyelim mi, Mihrem?" Mirza'nın sesiyle yutkundum. Yüzüne bakarken bile acı çekiyordum. Neden bunu görmüyordu?

10 Ay Önce

Kapıdan içeri girdiğimde anahtarı bir kenara bıraktım. Sürpriz yapmak için görevden sonra direkt eve gelmiştim. Yedek anahtarı bende olduğu için gülümsedim. Telefonda konuştuğumuzda birazdan eve geçeceğini söylemişti. Beni yarın görevden gelecek sanıyordu.

Salona doğru geçtiğimde mutfaktan gelen seslerle erken geldiğini anladım. Sessiz hareket etmeme sevinerek mutfağa adımladım. Arkası bana dönük bir şekilde sigarasını içiyordu. Kaşlarını çatıldı,

2. Mızgîn onunla birlikte öldü! Mirza, git buradan!

3. Onu öldüreceğim, biliyorsun! Bundan sonra onu da listeye ekledim!

deniz gözlümü sigarayı bırakmıştı. Canını bir şey sıkmış olmalıydı.

“Ben geldim!” diyerek neşeyle seslendiğimde bana doğru döndü ve yüzünü görmemle koşup boynuna sarıldım. Elleri belimi bulurken gözleri farklı bakıyordu.

“Özlemedin mi yoksa beni?” diye sordum dudaklarımı bükerek.

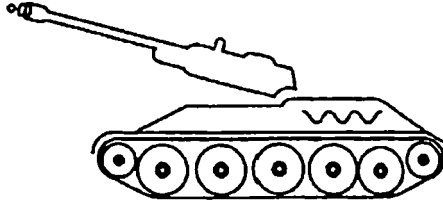
Hâlâ konuşmuyordu. Beni sıkıca tutup kaldırdı, mutfak tezgâhına oturttu. Dudaklarının kenarı kıvrılırken gözleri kısıldı. Her zaman güzel bulduğum gülümsemesi değildi; daha kıskırtıcı, baştan çıkartıcıydı.

“Ne oluyor?” dedim yutkunurken.

Elleri beni sıkıca kavrayıp bana doğru eğildi. Öpmeye başladığında bu öpücük her zamanki gibi değildi. Beni nahif bir şekilde öperdi, sevgiyle ama bu öpüş hırçındı, tutkuluydu ve sertti.

En sonunda kollarımı kurtarıp onu ittim ve hızla tezgâhtan indim. Yüzünde yaramaz bir çocuğun ifadesi gezerken dudaklarını yaladı. O sırada kapının sesi geldi. İçeriye giren adamla hayatımın en büyük şokunu yaşadım. Elim kalbime giderken biraz önce beni öpen adamla kapıdan giren adama bakıyordum.

“Sevgilim, erken gelmişsin. Mirza ile tanıştınız sanırım?” derken bana gülümsüyordu.

Şu An

“Mirza’nın ikiziyle nişanlıydım ben Semih, Miran’la.”

Sözlerimden sonra Mirza’nın gözlerinde şimşekler çıktı. Deniz gözlerine, sevdiğim adamla bire bir aynı olan yüze baktım. Gerilmiş bedeniyle sadece bana bakıyordu. Benim durgun denizlere benzettiğim sevdiğim adamın aksine onun gözleri alev alev yanıyordu. Bu denizlerin alev alması gibi bir şeydi. Onu ilk gördüğüm zaman da bana böyle bakıyordu.

Hiçbir zaman gerçeği söyleyememiştim Miran'a. O gün yaşananlar Mirza ile aramızda sır olarak kalmıştı. Mirza ve Miran ikizlerdi ama ikisi de doğduklarında yetimhaneye verilmişti. Başka ailelerde büyümüş ve yıllar sonra Miran'ın evlatlık olduğunu öğrenmesiyle kardeşine ulaşmıştı.

Ben görevde olduğum için bilmiyordum. Mirza, kardeşini tanımak için yanına gelmiş ve birkaç gündür onunla kalıyordu. Bakışları o günden sonra üzerimden hiç ayrılmadı. Mirza ve Miran siyahla beyaz kadar farklıydı.

"Gidiyoruz, Mihrem!" dediğinde eli kolumu tuttu. Beni götürecekti, bunu gözlerinde görmüştüm.

Semih, kolumu Mirza'dan kurtarıp beni arkasına alarak, "Sen onu götüremezsin!" dedi.

"An ew bimore an hûn tuyî!"⁴

Buz gibi sesi içime işlerken ölüm kokan adama doğru bir adım attım. Semih anlamadığı için bir bana bir Mirza'ya baktı. Sırtımı Mirza'ya dönüp Semih'e baktım. Eğer Mirza olmasaydı bunu hayatta yapmaz hatta seni kendi ellerimle öldürürdüm, Semih.

Ellerimi Semih'in omuzlarına koydum ve derin bir nefes aldım. Bakışları beni bulduğunda kaşlarını çatmış, gözleri anlamsızca bana bakıyordu. Parmak uçlarımin üstünde yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Semih biraz önce benim şaşkınlığımı kendi yüzünde yansıtırken, elimi ensesine koyup biraz daha bastırdım. Bunu bekliyormuş gibi dudakları aralandı ve bana gerçek bir öpücük sundu. Eğer Mirza onun beni zorla öptüğünü düşünürse Semih'i öldürürdü. Eğer sevdiğimi düşünürse oyunu başlatırdı.

Dudaklarının sıcaklığıyla sarsılırken arkamda duran adamın izini dudaklarımdan silmesini istiyordum. Beni en son Mirza öpmüştü ve ben buna lanet ediyordum. O günü kâbuslarımda tekrar yaşayamazdım.

4.Ya o ölür ya da gelirsin!

Beni kullanan adamı, kâbuslarımı dindirsin diye kullanıyordum. Bu adil bir anlaşma gibi görünmüştü.

Geri çekildiğimde kapattığı gözlerini açtı ve bana baktı. Bu bakışı biliyordum işte. Gözlerinde tutku vardı. Bakışları kararmış, avına yaklaşan yırtıcı bir aslan gibi bana kilitlenmişti. Ellerimi yüzünden çektiğim anda bir boşluk oluştu aramızda.

“Gitti,” diye fısıldadı.

Arkamı döndüğümde Mirza’nın gitmiş olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Biliyordum, dayanamazdı. Bir süre kalbimin acısıyla baş başa kaldım. Onu görmek beni mahvediyordu, kabuk tutan yaralarım yeniden kanıyordu.

“Mihrem!” dedi bir kez daha Semih. Gözlerim kararırken bedenim havalandı. Düşmeden tutmuştu beni. Göğsüne sığınırken, geçmiş tekrar ruhumu içine çektiğinde bilincim karanlığa gömüldü.

Çatışma sesleri geliyor uzaktan, duyuyorum seslerini. Kırmızı kod 647, diyor birisi. Telsizin sesini biraz daha açıyordum. Bağrısmalar yükseliyor, ben donup kalıyorum ve sonra büyük bir patlama sesi geliyor. Beni tutmaya çalışıyorlar ama çırpınıyorum.

Gitmem lazım. Biliyorum, bana ihtiyacı var. Dayanamıyorum, ölmüş olmasına ihtimal veremiyorum. Canımdan can gidiyor. Kalbim duruyor ve atmaya bırakıyor. Sonunda hepsinin ellerinden kurtulup çıkıyorum dışarıya. Amaçsızca oraya ulaşmaya çalışıyorum. Ortalık mahşer yeri gibi kalabalık, bağrısmalar yükseliyor, her yerde bir telaş var.

Sonra onu görüyorum, gayet iyi. Derin bir nefes alıp gülümsüyorum. Koşup sarılıyorum boynuna, dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Dudaklarına değdiğim anda anlıyorum onun olmadığını. Geri çekiliyorum hemen. Başımı iki yana sallıyorum.

“Öldü,” diyor buz gibi bir sesle ve ben bir kez daha ölüyorum.

“Mihrem, iyi misin?” Semih’in sesiyle gözlerimi açtığımda başımda yoğun bir ağrı vardı. Derin bir nefes alıp öksür-

meye başladım. Su şişesini dudaklarıma dayadığında büyük bir yudum içtim. Semih'in arabasındaydım.

"Hastaneye götüreceğim seni," dedi endişeli bir şekilde.

"Askeriyeye gidelim, uyumam gerek, çok yorgunum. Uyursam geçer." Sözlerime inanmıyormuş gibiydi ama başıyla onayladı. Beni zorla hastaneye de götüremeyeceğini biliyordu.

Arabayı çalıştırıp, yola çıktığımızda ikimizin de konuşacak bir şeyi yoktu. Ben sessizce yolu izledim, Semih ise arada bana bakıp arabayı sürmeye devam etti. Askeriyeye geldiğimizde arka tarafta arabayı durdurdu. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Kapıyı açıp indiğimde geri kapattım.

Semih'in arabayı kilitleme sesi geldi. Sert ve büyük adımları arkamdan beni takip ediyordu. Binaya girince merdivenlere yöneldim. Hep iki adım gerimden geliyordu. Tekrar kendimden geçmemden endişe ediyordu büyük ihtimalle. Resmen adamı öpmüş, sonra da kollarında kendimden geçmiştim.

"Özür dilerim," dedi odamın önünde durduğumda. Ona doğru dönmeden cevap verdim.

"Sen beni kullandın, ben de seni kullandım. Benim için hiçbir anlamı yok. Ercan'ı ya da Uğur'u öpmekten farksızdı. Onlar da olsa farklı bir tepki vermezdim. Üstüne alınma yani. Kısasa kısas oldu durum. Özür dilemene de gerek yok. Ben unuttum bile."

Konuşurken çantamdan anahtarımı çıkartıp kapıyı açmıştım. İçeri doğru bir adım atıp kapıyı ona bakmadan kapattım ve arkasına yaslandım. Hiçbir şey söylememişti. Yavaşça yere doğru oturdum. Aniden gelen çarpma sesiyle irkildim. Kapıyı kapatmak yerine seslice çarpmıştı.

Bazen kelimeler, davranışlardan daha çok canını yakardı insanın. Semih de onlardan biriydi. Bunu ona adam değilsin dedikten sonra bana gelip, kimseye söylemediği sırrını anlattınca anlamıştım. Onun canı da böyle yanıyordu ve ben canı

vansın istedim. Onu umursamadığımı, önemsemediğimi hissedince kırılmıştı.

Eğer Mirza gelmeseydi canını bu kadar yakmakla kalmaz, hastanede bekliyor olurdu şimdi. Öyle de yardımsever bir insandım işte. Önce vurur, sonra hastaneye götürürdüm. Telefonuma gelen bildirimle oturduğum yerden kalktım. Kim olduğunu tahmin etmeme bile gerek yoktu.

Oyun başladı.

Mirza.

Mesajı kapatıp telefonu masanın üstüne bıraktım. Bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu. Ağabeyim öğrenir öğrenmez beni yine kimsenin tanımadığı bir yere sürecekti. Hayatım boyunca oradan oraya kaçmak istemiyordum. Mirza'yla artık yüzleşip hayatımı yoluna koyacaktım. Ölürsem de ölürdüm. Hayat artık yaşamak için o kadar değerli değildi.

Miran'a, deniz gözlü sevdiğime verdiğim sözü tutmaya çalışmış, denemiştim. Her şeyden, herkesten kaçmıştım. Artık kaçmak istemiyordum.

Üstümü çıkartıp rahat bir şort ve tişört giydim. Hava çok sıcak olduğu için her gece yaptığım gibi pencereyi açtım. Perdenin arkasmda olduğum için dışarıdan biri beni görmezdi ama ben görebilirdim.

Duvara dayamıştı sırtını, elindeki sigarasından derin bir nefes çekti. Gözleri yerde sabit bir noktaya odaklanmış, öylece bakıyordu. Aydınlatmaların altında durduğu için oldukça belirgindi yüz hatları. Kaşları çatılmış, bir şeyler düşünüyordu. Umarım, olmayacak şeyler düşünmüyorsundur, Semih. Bu ancak daha fazla canını yakar. Pencereden uzaklaşıp yatağıma yattım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Uyuyacaktım ve her şey geçecekti. Ben de öyle yaptım ve çocukluğumda olduğu gibi uykuya sığındım.

Sabah uzun zamandır deliksiz bir uyku uyumanın enerjisiyle uyandım. Kâbus görmemiş, aksine rüyasız bir gece geçirmiştım. Yataktan kalktığımda kahvaltıya geç kalacağım

için direkt üstümü değiştirdim. Kantine uğrayıp çalışma odama getirilmesi için tost ve kahve söyledim. Mert'le paylaştığım çalışma odamın önüne geldim.

Kapıyı açtığım anda yüz yüze geldik. İlk bakışlarını kaçıran ben oldum. Kenara çekildiğimde geçmek yerine yerinde durmaya devam etti. Ben yanından geçeceğim zaman elini kapının pervazına dayayıp izin vermedi. Diğer elinde yeşil bir elma vardı.

"Neden yaptın bunu?" Sesindeki meraklı ton, aklındaki karmaşanın yansımasıydı. Onu neden öptüğümü soruyordu.

"Öyle gerekiyordu," dedim normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Ne konuştuğunuzu bana anlatmak zorundasın. Her ne olduysa fikrini değiştirdin birden. Seni az da olsa tanıyorsam bir şeyler değişti. Haklıyım, değil mi?" diye sordu. Bakışlarını yukarı doğru çevirip gözleriyle karşılaştım.

"Evet, fikrim değişti ama nedenini bilmene gerek yok. Ben senin komutanınım ve ne dersem yapmak zorundasın. Artık yardımcım olmanı istemiyorum. Bana yaklaşmanı istemiyorum. Karşıma çıkıp durmanı istemiyorum. Beni bir şeyler için kullanmanı istemiyorum. Aklımı karıştırmayı istemiyorum. Kısaca ben bu askeriye dışında, aramızdaki iş ilişkisi dışında seni tanımak istemiyorum, Semih!" dedim bütün kelimelerin üstüne bastırarak.

"Demek aklını karıştırıyorum?" derken yine o bilmiş gülüşlerinden birini bana sundu.

"Cidden mi? Bütün söylediklerim içinde bunu mu anladın?" dedim gözlerine inanamaz bir şekilde bakarken.

"İstesen de istemesen de beni göreceksin. Askeriye içinde ya da dışında fark etmez. Sana daha ilk günden söylemiştim. İğdir küçük bir yer. Ayrıca bunu sevdim. Aklını karıştırmayı yani," dedikten sonra bana göz kırpıp, elindeki elmayı keyifle ısırıp yürümeye başladı.

Mirza ile ne konuştuğumu ona söyleyemezdim. Biraz olsun Semih'i tanıdıysam bu işin peşini bırakmazdı. Eğer bu konuşma ağabeyime giderse her şey daha da birbirine girerdi. Odaya girip kapıyı kapattım. Mert bugün eğitimde olacağı için oda bana kalmıştı.

"Gel!" dedim kapı tıklatılınca. Tostumu ve kahvemi bırakıp çıktı asker.

Canım istemese de ilaç içeceğim için yedim. Migren ağrım yeniden başlamıştı. İlacımı içip, gözlerimi kapatarak koltukta geriye doğru yaslandım. Biraz böyle kalsam hafiflerdi.

Önce yüzünde bir gülümseme oluşuyor, sonra bana doğru eğiliyor. Dudakları yumuşak bir şekilde şakağıma sıcak bir öpücük bırakıyor. Geri çekilmeden sıkıca sarıyor beni. Ellerini saçlarımı bulduğunda hızla gözlerimi açtım. Lanet olsun! Adamı rüyamda görmediğim kalmıştı!

Kapıya vurulmasıyla hızla kendimi topladım. "Gel!" Kapı açılınca Emre elindeki dosyalarla birlikte içeriye girdi. Selam verdiğinde oturması için sandalyeleri gösterdim.

"İmzalamanız gereken iki dosya var, Komutanım," dedi dosyaları bana uzatıp, otururken. Dosyalara hızla bir göz attım. Aylık eğitim raporlarının onayındı. Kalemimi alıp ismin altına imzaladım. Dosyayı Emre'ye geri uzattığımda aldı.

"Başka bir şey var mı, Emre?" diye sordum dosyayı almasına rağmen gitmediği için.

"Semih ile aranızda bir sorun mu var, Komutanım?"

"Ne gibi bir sorundan bahsediyorsun, bilmiyorum ama benim bir sorunum yok. Şunu da eklemek isterim ki arkadaşına sahip çıkmalısın. Zor bir dönem geçiriyor olabilir ama haddini aşan davranışlarına göz yummayacağım," diyerek uyarımı da yaptım.

Semih'in dinleyeceği, sözlerine önem verdiği birisi varsa bu kişi Emre'ydі şüphesiz. Sema denen kız Semih'i aldattığını-

da da ilk bilen oydu. Semih ona güveniyordu. Emre de Gamze'yi emanet ettiğine göre birbirlerine güvenleri karşılıklıydı. Sözlerimin doğru yere gideceğine emindim.

"Açık olun Komutanım, ben de size karşı öyle olacağım," dediğinde elimdeki kalemi sıktım. Geriye yaslanıp ne söyleyeceğimi düşündüm.

"Emre, benim hayatımda biri yok. Benim birinde hayatım var. Ben nişanlıyım, yani öyleydim. Öldü, beni tek başıma bırakıp gitti. Ben hâlâ onu seviyorum. Semih'in yanlış bir düşünceye kapılmasını istemiyorum. Ben hayatımda birçok şey oldum ama kör olmadım hiç. Nasıl baktığını görüyorum bana ama olmaz. Benim yaralarım kanamaya devam ediyorken ben kimsenin yarasını iyileştiremem."

Dün beni öpmeden önce görmüştüm o bakışı. O an kızamamıştım çünkü onu anlıyordum. Unutmak istiyordu her şeyi ama yanlış kişide deniyordu şansını. Benim kalbim ağzıma kadar deniz gözlü ile doluydu, başkasma yer yoktu ki. Bugünkü tavırları da o yüzden böyleydi. Semih'i ne kadar kırsam kırayım, ben yara almıyorum, diyecekti. Ben onu kırmaktan başka bir şey veremezdim ki ona.

"Sizden uzak durması konusunda Semih'le konuşacağım ama beni ne kadar dinler, bilmiyorum. İyi günler, Komutanım," dedi ayağa kalkarken. Emre'nin de yüzü asılmıştı. Dosyaları alıp çıktı. En iyisi buydu. Mirza oyuna başlamışken Semih'in benden uzak durması gerekiyordu.

Telefonum çalınca, elimdeki kalemi bırakıp açtım. Bana bir paket geldiğini söylediklerinde kimden olduğunu biliyordum. Aşağı inip ön taraftaki nizamiyeye ilerledim. Bu sefer teslimata gelen başka bir adamdı.

"Mihrem Çelik?"

"Benim." Uzattığı kâğıdı alıp imzaladım.

Yine bir düzine kara gül ve küçük bir paket vardı. Elimde simsiyah güllerle ilerlediğimde yine bütün bakışlar üstümdeydi. Gözlerim bir yere takılı kalırken onun bakışları bende

değildi. Güllere bakıyordu. Gözlerimi ondan kaçırıp kantine doğru ilerledim.

“Vazo istiyorum, yoksa da gülleri koyacağım bir şeyler ayarla,” dedim askere.

“Emredersiniz, Komutanım!”

Masalardan birine geçip oturdum. Paketi açtığımda içindeki notu çıkarttım önce. Düz el yazısıyla yazılmıştı.

Bu akşam saat dokuzda askeriye'nin önündeki siyah arabaya bin.

Kâğıdı avucumun içinde sıktım. Paketi geri kapattım. İçinde elbise olduğunu anlamıştım. Elindeki vazoyla gelen askere çiçeklerimi verdim. Öğle yemeği saati gelmişti. Vazoya konan çiçeklerimi alıp aşağıya indim. Yatakhanedeki odama geçip gülleri diğer vazonun yanına koydum. Bana gönderdiği notu da zarfın içine koyup giysi dolabındaki sandığın içine yerleştirdim.

Elbiseyi paketten çıkarttım. Kalp yaka, düşük kollu, dizlerimin altında biten siyah elbise güzeldi. Benim sevdiğim tarzda ve modeldeydi. Siyah olmasına ise hiç şaşırmamıştım. Elbiseyi yatağın üstüne bırakıp odanın kapısını tam açıyordum ki Emre'nin sesini duydum. Elim kapı kolunda kaldı.

“Bak Semih, neler olduğunu bilmiyorum ama Mihrem'den uzak durmalısın bence.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Semih. Emre gerginken Semih'in sesi gayet rahat çıkıyordu.

“Bugün benimle konuştu ve o, ölen nişanlısına âşık. O adamdan bahsederken Gamze'nin bana olan bakışlarını gördüm ben o kadında. Acı çeken yine sen olursun, kardeşim. Benim önceliğim sensin.”

“Dikkat edeceğim,” dedi Semih ama başından savmak istercesine bir ses tonuyla. Adım sesleri uzaklaşınca biraz daha bekledim ve kapıyı açtım.

“Demek Emre'ye senden uzak durmam gerektiğini söyledin?”

Yine aynı şeyi yapıyordu. Dişlerimi sıkarak ona baktım. Karşı duvara yaslanmış, ellerini kolunun altından bağlamıştı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Tek kaşını kaldırmış, bana bakıyordu. Bu adamın dün söylediklerimden sonra değil benimle konuşmak, aynı ortamda bulunmaması gerekiyordu.

“Gölge mi gördün?” dedim keyifsiz bir şekilde. Kapının altına doğru baktığında koridorun ışıkları yandığı için gölge görünmüştü ve Semih benim burada olduğumu anlamıştı. Belki de Emre’yi bu yüzden susturup göndermişti.

“Evet,” dedi omzunu silkip.

Kapıyı kapatıp koridorda ilerlemeye başladım. Arkamdan geldiğini görmezden gelmeye çalıştım. Eli omzuma değdiği anda refleks olarak elini tutup büktüm ve Semih benden kurtulmak için omzumu kendine doğru çevirdi. Semih’in önünde yarım tur attıktan sonra arkasına geçip omzumdaki elinden kurtuldum ve belindeki silahını alıp ensesine dayadım.

“Benimle sakın oyun oynama! Ben oyuna girersem kimse sağ çıkamaz!” diye fısıldadım. Sesimdeki buz gibi tonla vücudu kaskatı kesildi.

Silahu ensesinden çekip önüne geçtim. Elini tutup silahı avucuna bıraktım. Arkamı dönüp hızlı adımlarla uzaklaştım oradan. Bu adamın derdi neyse en kısa zamanda öğrenmem gerekiyordu.

Emre’ye sadece onların görmek istediğini söyledim. Yoksa bu numaraları yutacak kadar saf biri olmadım hiçbir zaman. Bir günde Semih’in bana âşık olduğuna inanmak sadece saçmalıktan ibaretti. İlgisini çektiğimin de farkındaydım ama altında yatan mutlaka bir sebep vardı. Bunu öğrendiğim zaman ölümlerden ölüm beğen kendine!

Öğlen yemeğini de es geçmek zorunda kaldım. Kimseyle karşılaşmak, konuşmak ve bakışlarına maruz kalmak istemiyordum. Öğle arasında çalışma odasına geçip internetten yemek siparişi verdim. Yemeğim gelince sessizce tek başıma yedim. Yemek arası bitince nöbet yerlerini teftiş etmek

kin odadan çıktım. Uzak yerleri tercih etmiştim bunun için.

“Gökhan!” dedim ilerideki çavuşa seslenerek.

“Emredersiniz, Komutanım!” diyerek selam verdi yanıma geldiğinde.

“Ormanlık alanda tel örgülerde hasar var. Kim ilgileniyor çevreyle?” diye sordum.

“Uğur Komutanım ilgileniyor.”

“Git, çağır Uğur’u buraya, bekliyorum,” dedim askeriye-
nin çevresini adımlarken.

Gökhan gittikten sonra biraz daha çevreye baktım. Ormanlık alan sessiz ve sakin görünüyordu. Kaç kişinin kanıyla sulanmıştı bu topraklar? Ağaçların, kuşların, toprağın dili olsaydı da anlatsaydı yaşananları, kimlere mezar kimlere yuva olduğunu.

Uğur bana doğru hızlı adımlarla ilerledi. İçlerinde ekibin en sessizi Uğur, Ercan ise en neşelisi olarak görünüyordu. Emre sakin ve sabırlı olanıydı. Semih öfkeli ve tutkulu olandı. Dursun ise tam bir Laz inadıydı. Hepsinin tek tek dosyalarını okumuştum. Ayı ayrı zayıf noktalarını biliyordum.

“Beni çağırmışsınız, Komutanım?” dedi Uğur.

“Çevre güvenliğinde eksiklikler var, Uğur. Ormanlık alana bakan tel örgülerin alt kısımlarında sökülmeler, yan tarafta uzanan duvarda kırıklar mevcut. Bunların hepsi güvenlik za-
fiyeti,” dedim gördüğüm alanları işaret ederek.

“Haklısınız Komutanım, bu hafta ben de başvuru yazısı gönderdim düzenleme için. Yenileme yapılması için askeriye ile ilgilenen mimar yönlendirecekler. Burası eski bir bina, o yüzden yeni düzenlemeye göre yapılandırılacakmış,” dediğinde ilgiyle dinledim.

“Peki Uğur, gelişmeleri bana da bildir,” dedim memnun bir şekilde.

“Olur, Komutanım,” dediğinde askeriye doğru yürüyorduk.

"Bu arada Şu kız için giriş yasağı çıkartın askeriyeye, Uğur. İsmi Ceyda mı ne, onun için. Yoksa ortalık ciddi anlamda karıŐacak." Sözlerimle birlikte Semih'in o günkü tepkisi de gözümün önüne gelmişti. Gözleri kocaman açılmış, hayretle kaybolan i çamaŐırını soruyordu.

"Semih ilk iş olarak ziyaret yasağı çıkarttı, Komutanım. Oğuz'un da gözü korkmuŐ, gitmiş, Semih'e don almış," dediğinde sesli bir Şekilde güldüm. Uğur da bana katılıp tebessüm etti.

Askeriyenin i tarafına geldiğimiz için bakışlarım etraf-ta gezindi. Semih biraz uzağımızda sigara içip bizi izliyordu. *ok sigara içiyorsun ama ben sana içme, zararlı diyecek o kız deği-lim. Ben sana en fazla bir sigara daha yaktırırım.*

"Görüşürüz, Komutanım," diyerek yanımdan ayrıldı Uğur. Ben de başımı sallayıp diğer yöne doğru adımladım.

Mesai saati bitince yatakhaneye ilerledim. EŞyalarımı alıp banyoların olduğu kısma gittim. Duşa girdiğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Ilık suyla ferahladım. Suyun altında uzun süre kalmayı seviyordum. Duştan çıktıktan sonra üstüme eşofmanlarımı giyip odama geçtim.

Saat sekize gelirken ilk önce elbiseyi giydim. Her zaman hafif tuttuğu makyajımı bu sefer belirgin bir Şekilde yaptım. Bordo rujumla birlikte, kahve gözlerimi ortaya çıkartan gri-siyah dumanlı görünen bir göz makyajı yaptım. Aynadaki kadın, asker olan Mihrem'e yabancıydı.

Saçlarımı tarayıp alt kısımlarına dalga verdim. Uzun sa kullanıŐlı olmadığı için en fazla omzumun bir karıŐ altında kestirirdim saçlarımı. Bordo rengi hafif topuklu ayakkabılarımı ve kutu Şeklinde yandan askılı bordo çantamı aldım. anta-yaya küçük silahımı koyup kapattım. Parfmm de sıktığımda saat dokuza on vardı.

Odamdan çıkıp n taraftaki nizamiyeye doğru ilerledim. Askerler Şu anda yatmaya hazırlandığından dolayı avlu sessizdi. Gözlerin bana doğru döndüğüne emindim ama yere

hakarak yürüyordum. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Dışarı çıktığımda da beni bekleyen siyah arabanın arka koltuğuna kapıyı açıp oturdum. Araç beklemeden hareket etti.

Gideceğimiz yeri bilmediğim için telefonda oyalanmaya karar verdim. İnternete girip son haberleri, güncel olaylara baktım. Mirza beni öldürmek için çağırmazdı, o yüzden sadece onunla karşılaşmak geriordu beni. Tekrar onu görmüş gibi olmak...

Hayatınızda en çok sevdiğiniz kişi ölüydü ama onun bedenine sahip birisi yaşıyordu. Dışarıdan tıpatıp aynılardı, doğum lekeleri bile aynuydu. Sağ kolunun dirsek kısmındaki yarım hilal şekli...

Dışarıdan ne kadar aynı olsalar da içeriden o kadar farklılardı. Birisi silahlara âşıktı, diğeri silahlardan nefret ediyordu. Mirza alaycı, ukala, kibirli, öfkeli egoist biriydi. Miran yumuşak kalpli, iyi niyetli, hoşgörölü, sevecen, sakın, güvenilirdi.

Sanırım Semih ikisinin karışımıydı. Hem öfkeli hem sevecendi. Semih'i aklımdan çıkartıp başımı iki yana salladım. Kızgınlığım geçmemiştii henüz. Hayatta en nefret ettiğim şeylerden birisi de kararlarımaya saygı duyulmamasıydı. Uzak dur, demenin neresini anlamıyordu bu adam?

Araba durunca ben beynimdeki savaşla meşgulken geldiğimizi anladım. Etrafa baktığımda ormanlık alanın içinde güzel bir kulübenin önüne gelmiştik. Tatil yapanlar kullanıyordu sanırım burayı. Çatısı üçgen şeklinde bungalov evlerine benziyordu. Kapımın açılmasıyla aşağıya indim ve evi daha dikkatli inceledim. Omuzlarımı dik tutup ilerledim. Kapı aralık olduğu için beklemeden içeriye girdim. Ortada çok güzel hazırlanmış bir masa vardı.

"Hoş geldin. Ben de seni bekliyordum," dedi Semih.

Bölüm 13

Öylece donup kaldım. Gözlerimi kapatıp açtım ama sahne değişmemişti. Kendi kendime gülmeye başladım. Şaşkınlığım yerini gülmeye bırakınca Semih'in kaşları çatıldı. Bu denge-
siz davranışım karşısında gülümsemesi silindi.

"Yine mi rüya? Kapıdan geri çıksam uyanırım bence," diyerek kapıya doğru baktım.

"Beni rüyalarında görüyorsun?" derken kaşları yukarı kalkmış, şaşkın bir ses tonu kullanmıştı.

Olayın gerçekliğini anlayınca yutkundum. Bu dev resmen beni oyuna getirmişti. Sinirlerim gerilirken elim çantamdaki silaha gitti. Öldürsem iyi hâl indirimiyle birkaç yıla çıkardım. Nasıl olsa bu ülkede "pişmanım" diyen herkes serbest bırakılıyordu.

"Sadece beş saniye içinde beni neden buraya çağırdığını söylemezsen bu kapıdan en iyi ihtimalle sürünerek çıkarsın," dedim silahımı çantamdan çıkartırken, normal bir şekilde konuşarak.

"Tabii açıklarım. Sana bir yemek sözüm vardı," derken ellerini cebine koymuş, dudağını bükmişti.

"Son üç saniye." Emniyet kilidini açıp mermiyi namluya sürdüm.

“Oturmaz mısın?” Sesinin titrediğine yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

“Son bir saniye,” derken silahı ona doğrulttum. Semih gözlerime baktığında bir şeyden emin olmuş olmalıydı ki hızla konuştu.

“Mirza’dan zarf geldi bana!”

Derin bir nefes alıp silahı indirdim. Bunun bir rüya ya da kâbus olması konusunda şu an inanılmaz bir istek vardı içimde. Semih’in uzattığı zarfı aldım. Bana gönderdiğinin bir eşiydi bu zarf. Beklemeden içini açtım. Tam Mirza’ya göre bir hareketti.

Yanındaki kadının yalanlarını bilmediğine eminim, sor ona.

Mirza

Aklınca Semih’i benim *sevgilim* sandığı için üstüme oynuyordu. Semih bana yalanlarımın hesabını soracak hatta onu aldattığımı düşünecekti. Elimizde dün gecedен bir aday bile vardı. Nişanlımın bire bir aynısı olan ikiz kardeşıydi adayımız da. Oyun başladı, derken bu zarfı Semih’e göndermesini ima ediyordu. Sessizce gitmesinin nedeni de buydu. Semih üstünden benimle oynayacaktı.

“Otur,” dedim sandalyeyi göstererek ona. Beni ikiletmeden oturduğunda ben de karşısına geçip oturdum.

“Sana âşık, değil mi? Gözlerini bırak, yüzüne bile bakamıyorsun onun.” Semih’in sözleriyle başımı kaldırdım. Bunu anlamasını bekliyordum zaten. Mirza bunu o kadar belli ediyordu ki Semih’in anlaması uzun sürmemişti.

“Mirza ve Miran iki ayrı dünyanın insanlarıydı. Birisi ilkbahar, diğeri sonbahardı. Aileleri ölünce kimse onlara sahip çıkmamış ve yetiştirme yurduna verilmişlerdi. İlerleyen zamanlarda evlatlık edinilmiş, başka ailelerde büyümüşlerdi. Miran evlatlık olduğunu öğrenip Mirza’yı bulduğunda biz nişanlanmıştık. Sonrası ise tam bir felakete döndü. Miran’a gerçekleri anlatamadım. O kadar mutluydu ki kardeşini bul-

duğu için... Hep tek çocuk olarak büyümüştü, Mirza ise hep yanımızda değildi, arada gelirdi. Sonra Miran ölünce-" dedim yutkunup.

Elimle masa örtüsünü sıkıyordum. Anlatmak bile zor gelirken ben o günleri yaşamıştım. Sevdığım adama tek kelime bile edememiştim. Ne diyecektim ki? O beni öptüğünde, sen sanıp karşılık verdim mi? Miran çok nahif bir adamdı ve kalbi kırılırdı. Benim yanımda dururdu yine ama hayatının hatasını yaptığına da inanır, kardeşini bulduğu için hep kendini suçlardı.

"Şimdi de benim peşime düştü," diye durumu açıkladı Semih.

"O çok tehlikeli birisi, Semih," dedim gözlerine bakarak. Ondan uzak durması gerektiğini anlamasını istiyordum. Aksine yüzünde yaramaz bir gülümseme oluştu.

"Ben de pek tekin değilimdir," dedi oyunbaz bir tavırla.

"Ben halledeceğim ve sen bu işe karışmayacaksın!"

Sinirle söylediğim sözler pek etki etmiş gibi durmuyordu üstünde. Pencereden dışarı bakmaya başladığında ben de bakışlarını takip ettim. Ormanlık alana bakıyordu.

"Dışarıda bizi izliyor şu anda."

Mirza'nın bizi izlediğini biliyordum ama Semih'in bunun farkına varacağını düşünmemiştim. Elbette bizi izliyordu, silahı istesem de ateşleyemezdim. Bu yüzden o geri sayımı yapmıştım. Yoksa elim titremeden ateş ederdim deve. Ufak bir sıyrıktan kimseye zarar gelmezdi.

"Gördün mü onu?"

Mirza hayalet gibiydi, kendi istemediği sürece görünmezdi. Ama çok garip bir şey vardı ki daha önce Miran'ın varlığını nasıl hissediyorsam Mirza'nın varlığını da hissediyordum. Yakınımda olduğunda değişik bir ürperti sarıyordu beni. Sonra kendini belli ediyordu.

"Bizimkiler ormanlık alanın içinde. Emre, Dursun, Mert,

Uğur, Ercan hepsi silahlı bir şekilde etrafını sardı. Fark etmesi biraz geç oldu, dikkati dağınıktı büyük ihtimalle. Dikkatini neyin dağıttığı da ortada. Bu arada beni vurursan hastaneye götürmene de gerek yok.” Yine alaycı bir gülüş firar etti dudaklarından.

Semih bir plan yapmıştı. O, gerçekten de benim tek kelime edecek bir sözcük bulamayacağım bir plan yapmıştı. O beni hafife alırken aslında anlıyordum ki ben de onu hafife almıştım. Önündeki bardağa uzanıp, suyunu içerken gözlerini benden ayırmamıştı. Olayların farkına vardığını biliyordu.

“Sana attığım mesaja isim yazmadım. Sen de gözlerinin önünde bir başkasını öptüğün adamın çağırdığını düşündün ve hazırlanıp koşa koşa geldin. Aslında gelmeyeceğini düşünmüştüm,” derken hayal kırıklığı geçti bir anda gözlerinden. Duygularını çabuk gizlese de ben iyi bir okuyucuydum.

“Geldim çünkü bana da bir mesaj geldi. ‘Oyun başladı.’ Bana olan mesajı da buydu. Neden geldiğim hakkında sana bir açıklama yapmak zorunda değilim ama bu seferlik bunu görmezden geleceğim. Şimdi Emre’ye mesaj atıyorsun ve Mirza henüz onları fark etmeden geri çekiliyorlar!” dedim sert bir şekilde. Sandalyeden kalkıp masadan ayrıldım.

“Eğer oyun oynarsa ben de oynarım. Üstelik bundan keyif alacağıma eminim.”

Sandalyede gayet rahat bir şekilde otururken cebinden sigarasını çıkartmıştı. Sigarasını dudaklarının arasına koymuş, yakmak için çakmağını ateşe vermişti. Sigarasının ucu kıvılcımlı bir şekilde parlarken derin bir nefes çekti. Gözleri üstümde biraz daha oyalandı.

“Elbise tahmin ettiğimden daha güzel durmuş üstünde,” dedi sigarasından derin bir nefes çekip verirken. Boğuk bir şekilde konuşmuştu.

Adımlarımı ona doğru yönlendirdim. Masanın üstüne ellerimi koyup iyice yaklaştım. Bu hareketim onu şaşırtsa da gözlerini kısmış, ne yapacağımı bekliyordu. Bakışlarım du-

daklarına kayarken yutkundu. Dudağımın kenarını ısırırken gözleri orada takılı kalmıştı. Biraz daha dibine girdim ve kulağına dudaklarımı yaklaştırdım. Aramızda masa olmasa üstünde duruyormuş gibi görünebilirdim ama bunu umursamadım.

Nefes aldığımda içime sigarayla karışık Semih'in kokusu doldu. Semih ise nefes almıyormuş gibi duruyordu. Gözlerimin ateş saçtığına emindim. Çok tehlikeli bir oyun vardı ortada ve Semih bile isteye kendini dâhil etmişti. Artık istemesem bile bu oyun üç kişilik olmuştu. Mirza'nın bizi böyle gördüğüne delirdiğine emindim. Semih ise gözünü bile kırpıyordu.

"Sen sınırını çok fazla zorladın," derken elim bacağıma doğru gitti ve yan tarafındaki askıda duran küçük, zarif bıçağı çıkarttım. Semih'in bakışlarının baldırıma kadar açılan eteğime değdiğini fark ettim.

Bıçak elimde ustaca bir şekilde ters dönerken gözlerini oyabileceğimi düşünüyordum. En sonunda uslu bir kız çocuğu olmaya karar verdim ve bıçağı boynuna dayadım. Küçük bir çizik attım. Kan ince ince boynundan süzülürken transa girmiş bir şekilde hâlâ bana bakıyordu. Bıçağı çok fazla bastırmadığım için sadece uzunlamasına bir çizik oluşmuştu.

"Her aklına geldiğimde bu anı hatırla çünkü sen henüz beni tanıımıyorsun. İstersen canını çok daha fazla yakarım. Oyunlarına bir daha beni alet etme." Umarım uyarımı dikte alırdı. Gözlerim incecik çizige takılınca yüzüme konan tebessümle hiçbir şey olmamış gibi geri çekildim.

Arkamı dönüp çantamı aldım. Hızlı adımlarla kapıyı açıp çarptım. Sinirden ellerim titriyordu. Bana oyun oynamıştı, üstelik ikinci defa. Beni öpmesini henüz kabul edememişken, piyon olarak Mirza'yı bulmak için beni öne sürmesi işte bu dayanılmazdı. Geri dönüp gerçekten de elimdeki bıçakla vücudunda daha fazla kesikler açmak istiyordum. Kapının önündeki siyah arabayı gördüğüm an beklemeden bindim.

"Askeriyeye geri dön, artık sen de kimsen," dedim sesli bir şekilde.

“Benim, Komutanım,” dediğinde Oğuz’u görmemle bir çok daha yaşadım. Aklım o kadar dağınıktı ki şoförün kim olduğuna bile bakmamıştım.

“Çavuş!” dedim sesimdeki hayretle.

“Merak etmeyin Komutanım, benden sır çıkmaz. Zaten sizinle Semih Komutanım arasında bir şey olduğunu Ceyda söylemişti. Kimseye söylemedim. Semih Komutanım artık beni affeder umarım.”

“Yaktım çıranı, Semih!” diye bağırdığımda Oğuz yerinden sıçradı.

Arabayı çalıştırıp yola çıktığımızda sinirden yerimde tepinmek üzereydim. Ben de Mihrem’sem onun burnundan getirmez miydim bütün bunları! Yumruk yaptığım ellerime tımaklarım hilal şeklinde oturmuştu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Kafasını koparacaktım o devin!

Askeriyeye geldiğimizde hızla indim. Sinirli adımlarla içeriye girdiğimde saat onu geçtiği için ortalık sessizdi. Yatakhaneyle ilerledim, etrafta fazla görünmek istemiyordum. Sinirli adımlarım boş koridorda yankılanıyordu. Çantamdan çıkarttığım anahtarla hızla kapıyı açıp sinirle çarptım.

Üstümü çıkartırken hâlâ sinirle söyleniyordum. Beni resmen oyuna getirmişti. Gülleri gördüğü için aynı güllerden göndermiş, isim vermeden not yazmıştı. Ben de Mirza sandığım için hiç şüphe bile duymadan, hazırlanıp gitmiştim. Suç bendeydi! Aptal gibi sorgulamamıştım, her şeyi didik didik ederken bunu es geçmiştim.

Yarın hepsi görecekti. Hepsine soracaktım beni kandırmanın hesabını! Üstümden çıkarttıklarımı bir kenara atıp, tişört ve şortumu giyip yatağa yattım. Sağa sola dönerken sinirden uyuyamıyordum. Koridorda duyduğum seslerle geldiklerini anladım. Teker teker kapılar kapanırken, karşımdaki odanın kapanma sesi de gelince boynunu çizerken ki yüzü geldi aklıma.

Yüzümdeki hain gülümsemeyle yarın yapacaklarımı planladım. Dosyalarla bu ara uğraşmam iyi olmuştu. Akli-
ma gelen düşünceye sırtıp yattım. İçimden ellerimi birbirine
sürttüm. Planımı aklımda tamamladıktan sonra rahatça başı-
mı yastığa koyup uyudum.

Sabah kalkıp kamuflajlarımı giydim. Üstümü değiştirip,
saçlarımı tarayıp topladım. Kahvaltıya inmek için odadan
çıkтым. Kahvaltının başlamasına on dakika vardı. Yemekha-
neye girdiğimde etrafa göz attım. Hepsi tam takım yerinde
oturuyorlardı ama bana hiçbirini bakmadı. Semih'in boynunda
küçük bir bandaj vardı sadece.

"Günaydın, Komutanım!" dedim Tufan Albay'a selam
vererek.

"Geç Mihrem, otur," dedi Albay. Cahit Yüzbaşı olmadığı
için Tufan Albay'ın yanına oturdum.

"Komutanım, yemekten sonra sizinle bir şey konuşacak-
tım," dedim diğerlerinin de duyması için biraz yüksek sesle.

"Tabii, Mihrem."

Tufan Albay'ın onayıyla birlikte önüme döndüm. Bıçak
gibi kesilmişti konuşmalar. Ortamda gergin bir sessizlik olu-
şurken herkesin benim ne konuşacağımı merak ettiğini tah-
min ediyordum. *Siz daha çok gerileceksiniz.* Yemek duasının ar-
dından ben iştahla yemek yerken diğerleri öylece duruyordu.

"Kahvaltı da bugün başka güzel sanki. Siz neden yemi-
yorsunuz?" dedim alaycı bir gülümsemeyle diğerlerine ba-
karken.

"Duyduk, Komutanım," dedi Uğur kısık sesle bana bak-
madan.

"İhtiyacınız olacak, enerjinizi yüksek tutun bence," diye-
rek gülümsedim.

Tufan Albay kalkınca ben de beklemeden peşinden kalk-
tım. Kendi çalışma odama uğrayıp dosyayı aldım. Tufan Al-
bay'ın çalışma odasına girdiğimde dün gece kurduğum pla-

nımı devreye soktum. Albay'ın karşısındaki bana gösterdiği koltuğa oturdum. Elimdeki dosyayı uzattım.

"Komutanım, dün rütbeliler için eğitim emri gelmiş. Her yıl yapılıyor, biliyorsunuz. Bu seneki eğitim görevini de ben üstlenmek istiyorum," dedim gelme sebebimi açıklayarak. Tufan Albay elindeki eğitim dosyasını inceledi. Aslında bu işi Mert'e yıkacaktım ama zevkle üstlenmeye karar vermiştim dün gece.

"Bu eğitim biraz zor değil mi?" diye sordu Tufan Albay hazırladığım dosyayı kastederek.

"Gözlemlerime göre oldukça iyi askerler ve üstesinden kolayca geleceklerine eminim, Komutanım. Bir hafta benim için yeterli bir süre. Bence eğitimden tam puanla geçecekler. Böylelikle becerilerini de ne kadar geliştirdiklerini görürüz," diyerek ikna için elimden geleni yaptım.

"Peki, Mihrem. Ben Cahit ile görüşürüm. Eğitim görevi senin. Şimdiden acımaya başladım ama dediğin gibi onlar iyi askerler," dedi Tufan Albay hafifçe gülümseyerek.

"Komutanım, Mert Üsteğmen'i de dâhil etmek istiyorum izin verirseniz. Kıdem olarak ondan üstünüm, bence kendisinin de eğitime severek katılacağına eminim." Yüzümdeki gülümseme büyürken Tufan Albay tek kaşını kaldırdı. Sorgular ifadesi bir anda yumuşadı.

"Peki, Mert'i de dâhil et." Gülümsememi bastırıp başımı salladım.

"Ben hemen eğitime başlayayım, Komutanım. Sabahları eğitim veririm, öğleden sonra da kendi birliklerine dönerler." Tabii kollarını kaldıracak hâlleri kalırsa.

"Kolay gelsin, Üsteğmenim," diyen Tufan Albay ile ayağa kalkıp selam verdim.

"Sağ olun, Komutanım!"

Dosyamı masadan alıp çıktım. Yüzümdeki şeytani gülüşle çalışma odama girdim. Dosyayı bıraktıktan sonra ön avluya

çıkmaq için odadan ayrıldım. Hepsini bir yerde gördüğümde daha fazla beklemeden yanlarına doğru gittim. Bölüklerin hepsi içtima için toplanmıştı. İlk Emre fark etti beni, diğerlerini uyardı. Mert yanıma geldiğinde herkes hizaya geçmişti.

“İki üsteğmen, iki teğmen, iki kıdemli astsubay, iki uzman çavuş ve iki bin erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırız, Komutanım!” Mert’in sözlerinden sonra askerlere döndüm.

“Nasılsın, asker?”

“Sağ ol!”

“Beni rahatta dinleyin!”

Herkes rahat komutuyla hareket etti. Baştaki sırada duran rütbelilere doğru döndüm. Bütün rütbeliler ve askerlerle haftada bir genel içtima yapıliyordu. Cahit Yüzbaşı bugün izinli olduğu için ben alacaktım içtimayı. Oğlunun kontrolleri için hastaneye gideceklermiş. Kahvaltıda Tufan Albay herkeşe hitaben söylemişti.

“Bu hafta hepinizin eğitimleri öğleden sonra olacak. Bir hafta boyunca sabahları artık eğitim görmeyeceksiniz.” Sözlerimle birlikte küçük çaplı bir uğultu oldu. Herkes şaşırmıştı.

“Sessiz olun! Rütbeli subaylar bir adım öne çıksın,” dedim gözlerimi Semih’in ve diğerlerinin üstünde tutarken.

Sırayla öne çıktıklarında herkeste meraklı bir bakış vardı. Kibirli bir şekilde gülümsedim. Onlar da başlarına bir şeyin geleceğini anlamışlardı. Mert de ne olacağını bilmediği için yanımda kıpırdanıp duruyordu.

“Bu hafta subaylar için eğitim vereceğim. Senelik eğitim görevinizi Tufan Albay bana devretti. Beyler, sıkı bir eğitim için hazır olun çünkü hiç acımayacağım!”

Hepsinin gözleri büyürken Semih’e sinirli bakışlar atıyorlardı. Semih ise yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan bana bakıyordu. *Hadi bakalım dev, o gülümsemeyi ne kadar tutabileceksin yüzünde?*

“Bu arada bütün askerler bu eğitimleri izleyebilirler. He-

pınızın ne kadar cesur ve dayanıklı komutanlara sahip olduğunuzu görmeyi isterim.”

Askerler gülmeye başladığında sözlerimdeki ima ve kinaye yerine ulaşmıştı. Emre'nin dudakları oynuyordu, küfrettiğine emindim. Buraya kadar sesi gelmese de Semih duymuş olmalıydı ki yüzündeki gülümseme silindi bir anda.

“Ben çalışma odama gideyim. Hâlbuki katılmayı çok isterdim ama kısmet değilmiş. O zaman raporlar beni bekler,” dedi Mert yüzündeki gülümsemeyle.

“Sizin bu kadar istekli olacağınızı tahmin ettiğim için Tufan Albay ile konuşup sizi de dâhil ettim eğitimlere, Üsteğmenim. Teşekküre hiç gerek yok,” dedim gözlerimi kısıp. Mert'e bir an kal geldi sansam da yüzü kızarmaya başlayınca bir şeyinin olmadığını anladım.

Askerlere dönüp, “İstikamet eğitim alanı, uygun adım marş!” dedim. Sağa döndükten sonra yürümeye başladılar. En önde kurbanlık koyun gibi yürüyen Semih, Emre, Uğur, Ercan ve Dursun'u gülererek izledim. Her koyun kendi bacağından asılır, demişler.

Bu bir haftayı ben de sizin burnunuzdan getirmezsem Mihrem değilim!

Eğitim sahasına geldiğimizde Semih'le daha önce yarıştığımız yere geçtik. Askerler izlemek için alanın dışında kalırken diğerleri sırayla içeriye girdiler. “Kamuflajların üstünü çıkartın!” diye emir verdim. Parkaları çıkartıp kenara koydular. Üstlerindeki yeşil tişörtle kalınca ikişerli sıra oldular.

Semih ile Emre, Ercan ile Uğur, Dursun ile Mert birbiriyle yarışacaktı. Başlarına geçtim, cebimdeki düdüğü çıkartıp, çaldığımda en öndeki Semih ve Emre hızla çıktılar. Kronometreyi açtım, gayet hızlı ilerliyorlardı.

Semih, atlamada öne geçerken, Emre onu koşuda yakaladı. Bitirdiklerinde aynı anda geldiler. Onlar gelir gelmez düdüğü bir daha çaldım. Ercan ve Uğur çıktığında, Semih ve Emre nefes nefese kalmıştı. Uğur önde bitirince, Dursun ve

Mert çıktı bu sefer. Mert önde bitirmişti, kronometremi tekrar kontrol ettim.

“Eee, ne duruyorsunuz? Devam!” dedim tek turla yırtacağını sanarak dikildikleri için.

Terden önlerindeki tişörtleri tamamen ıslanana, nefesleri kesilene kadar devam ettim. Yerleri öpmemek için o kadar çok direndiler ki tebrik ettim hepsini. Askerler de kendi aralarında kimin kazanacağını tahmin ediyor, iddiaya giriyordu. Onlara da eğlence çıkmış, biraz olsun rahatlamışlardı. Bunun daha hafif versiyonunda eğitim görüyorlardı onlar.

Öğlen güneşi tepede yükselirken artık koşmaya bile hâlleri kalmamıştı. Ellinci turdan sonra ben de saymayı bırakmışım. Ağustos sıcaklığında, bacaklarında derman, alacakları nefes kalmayana kadar devam ettiler. Öğle yemeği saati geldiğinde düdüğü çaldım tekrar.

“Eğitimin birinci günü bitmiştir. Geriye kaldı altı gün. Öğle yemeği için paydos, asker!”

“Oğlum, benim mezarımın üstüne eğitim zayıyatı yazar-sınız artık!” diye söylendi Uğur. Duymadığımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

“Merak etme Uğur, onlar unutursa ben hatırlatırım,” dediğimde selam verdi.

“Emredersiniz, Komutanım!”

Yemekhaneye geçip keyifle yerime oturdum. En önce gelen bendim. Yemekler servis edilirken diğerleri de içeriye girmeye başladı. Yüzlerinden akan yorgunluk ifadesiyle sinsice güldüm. Bu daha başlangıçtı.

“Mihrem, ne yaptın bunlara?” diye sordu Tufan Albay, hem şaşkındı hem de gülüyordu.

“Eğitim, Komutanım. Paslanmışlar bayağı, çok yatmışlar belli. Şikâyeti olan varsa söylesin, kaldıramıyorum bu eğitimi, hafifletin Komutanım, dayanamıyorum diye. Ben de daha kolay bir eğitime geçerim. İp atlatmak gibi.”

Hiçbiri konuşmadı tabii ki. Kendilerine yedirip de yapamıyoruz diyemediler. Oturduğum sandalyede geriye yaslanıp gülümsedim. "Güzel. İtiraz yoksa sabah yedi buçukta devam ediyoruz o zaman."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Öğle yemeğinden sonra herkes kendi bölüğüyle eğitim yapmak için dağıldı. Semih arka taraftaki avluda bölümü topladığı için ben de yanına ilerledim. Atış eğitimi için poligona geçecektik.

"Merhaba, asker!"

"Sağ ol!"

"Poligona uygun adım marş!"

Semih'i yok saydığım için bozulmuş olacağını düşündüm. Yüzüne bile bakmadan ilerlemeye başladım. Poligona geçtiğimizde sırayla atış yapmaya başladılar. Üstüme düşen gölgeyle Semih'in geldiğini anlamamak mümkün değildi.

"Üç atış yapalım, Komutanım. Eğer siz kazanırsanız söz veriyorum, istediğiniz gibi uzak duracağım sizden." Ona doğru döndüğümde gayet ciddi duruyordu.

"Peki, sen kazanırsan?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Sorduğum üç soruya bütün açıklığıyla cevap vereceksiniz."

Semih'i yeneceğimi bildiğim için kabul etmek istedim. Ama nedense bu uzak durma konusu kafamı kurcalıyordu. Başımı iki yana salladım, istediğim benden uzak durmasıydı. Kararımı vermiştim, kabul edecektim.

"Tamam, sen başla önce," diyerek poligonu gösterdim. Semih beklemeden silahı eline alıp sekiz yüz metreden atış için ayarladı.

İlk iki atışı tam on ikiden olunca biraz hile yapmaya karar verdim. Yanına yaklaşıp askerlerin duyamayacağı kadar kısık bir sesle fısıldadım.

"Dün seni fazla etkiledim galiba, dev. Dudaklarıma ve ba-

caklarima kayan bakışların oldukça heyecanlı görünüyordu.”

Semih’in bedeni gerilirken bir anlık eli titredi ve o bir son sayısı oldu. Gülümseyerek geri çekildim. Gözleri şaşkınlıkla açılırken silahı bana doğru uzattı. Birazcık kirli oynamaktan zarar gelmezdi.

Silahı alıp poligona geçtiğimde Semih de yanımda duruyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve hedefi hizaladım. İlk iki atışımı tam on ikiden isabet ettirirken rahattım. Semih’in dikkatimi dağıtmasına izin vermeye niyetim yoktu.

“Ben kazanacağım,” dedi rahat bir şekilde. Cevap vermek istemesem bile kendimi tutamadım.

“Rüyanda.”

“İlk sorum hazır bile. Miran nasıl öldü?” dediğinde tetiğe basmıştım. Elim titredi ve karavana olduğunu anlamak için bakmaya ihtiyaç duymadım.

Bölüm 14

Silahu aşağı doğru indirdim. Derin bir nefes alıp yutkundum. Hedefe baktığımda karavana attığımı düşünüyordum ama tam isabet ettirmiştim yine. Gözümü bağlasalar bile yine hedefi tam isabet ettirirdim. Elimin bir anlık titremesiye kendimi kasmıştım ve mermi yine planladığım yere gitmişti.

“Teğmenim, doğru, pis oynadım ama siz çamura bulandınız. Benden uzak duracaksınız artık,” diyerek silahı yerine bıraktım. Yüzüne bile bakmadan arka tarafa geçtim.

“Devam et, asker!” dediğim anda askerler yerimizi doldurmaya başlamış, atış sesleri yeniden yükselmişti.

Semih oldukça sessiz bir şekilde geri çekildi. Miran’ın nasıl öldüğünü merak ettiğini bilmiyordum. Semih bir şeylerden şüpheleniyordu ama derin konuları düşündüğü için önlem almam gerekiyordu. Atış taliminin devamı olaysız bir şekilde bitmişti. Askerler dağılırken ben de çalışma odasına raporları doldurmak için ilerledim.

“Komutanım, konuşabilir miyiz?” diyen Semih ile olduğum yerde durdum. Oldukça ciddi görüldüğü için başımla onayladım.

“Çalışma odasına geçelim.”

Arkamı döndüğümde Semih beni takip ediyordu. Yönetim binasına geçtiğimizde çalışma odasını açtım. Mert bilgisayar-

yar başında oturmuş, raporları işliyordu. Bizi görünce bir anda duraksadı. Masamın arkasına geçip koltuğuma oturdum.

“Mert, bize biraz izin verir misin?” diye rica ettim.

“Tabii, ben de çay molası verecektim zaten. Bir şey ister misiniz göndereyim size de?” dedi ayağa kalkarken.

“Teşekkür ederim,” diyerek yanıt verdim.

Mert çıkınca Semih’e oturması için karşılıklı duran sandalyeleri gösterdim. Semih birine geçip oturduğunda devliğini yine ispat etmişti. Sandalyede fazlasıyla eğreti duran heybetli bedeni oraya ait olmadığını belli ediyordu. Ben ondan daha yüksekte oturmama rağmen boyu beni geçiyordu yine de.

“Seni dinliyorum.” Başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Elinizin nasıl titrediğini gördüm. O mermi nasıl oldu da hedefi hiç şaşmadı?” Sorusunun altında hem hayranlık hem de şaşkınlık vardı.

“Ağabeyim çok iyi silah kullanır. Küçük yaşlardan itibaren bana da öğretti. Çok meraklı bir çocuktum,” diyerek sorusuna tatmin edici bir cevap verdiğimi düşündüm.

“Komutanım, sizden ricam, askeriye içinde görev yerimi değiştirmemeniz. Bu durum herkes tarafından garip karşılanır ve şu anda herkesin gözü benim üstümdeyken bunu istemiyorum. Sözümün arkasındayım, sivil hayatta size karışmayacağım.”

Aslında ne kadar inkâr etmek istemesem de oldukça iyi bir askerdi. Buraya alışmam konusunda birçok yardımı olmuştu. Mirza’ya bulaştığı için yanımda tutmam gerekiyordu zaten. Kısaca eksileri, artıları gözden geçirdim.

“Tamam ama şartımı biliyorsun, alt-üst ilişkisi dışında herhangi bir sululukta affetmem,” diye noktayı koydum.

“Tabii ki, Komutanım. Siz üstte, ben alttayım.”

Ağzım açılırken yaptığının ima mı yoksa ciddi mi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yüzü oldukça ciddi dursa da gözlerindeki o yaramaz parıltıları görmemek imkânsızdı. Ben

öylece dururken ayağa kalkıp selam verdi ve odadan çıktı. Ben böyle çıktığı kapıya bakarken kapı açıldı ve içeriye Mert girdi.

“Üsteğmenim, iyi misiniz? Kıpırmızı olmuşsunuz?” derken ben hâlâ o aptal kapıya bakıyordum.

“İyiyim!” dedim ayağa kalkarak. Aceleyle odadan çıkıp elimi yüzümü yıkamak için lavaboya girdim.

Aynadaki yüzüm gerçekten de kızarmış, biraz sonra kulaklarımdan duman çıkacak gibi görünüyordu. Soğuk suyla iyice yüzümü yıkadığımda rahatlamış hissettim. Varlığını hissetmek ister gibi kolyemin ucunu tuttum sıkıca. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

Mesai bittiği için raporları işlemeyi yarına bıraktım. Yönetim binasından çıkıp yatakhaneyle ilerledim. Odama girdiğimde rahat bir kot pantolon ve bol beyaz tişört giydim. Saçlarımı tepeden toplayıp çıktım. Telefonumun ekran kilidini açıp, rehberden ağabeyimin ismini bulup aradım. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı.

“Nasılsın, ağabey?” dedim merdivenleri inerken.

“İyiyim güzelim, sen nasılsın? Alışabildin mi?” diye sordu her zaman benimle konuşurken kullandığı yumuşak ses tonuyla.

“Alıştım, gayet iyiyim, ağabey. Tek şikâyetim dışarı çıkamamam. Çok sıkıcı olmaya başladı bu durum,” diyerek sitem ettim. Erkeklerle dolu bir askeriyede olmaya alıştım ama insan arada da olsa hemcinsini görmek istiyordu. Bir arkadaşımın olmasını isterdim.

“Sıkma canını, hafta sonu yanına gelmeyi düşünüyordum. Şimdi sen söyleyince karar verdim, kesin geleceğim. Beraber bir yemek yeriz.” Ağabeyimin sözleriyle gülümsedim. Gerçekten özlemiştim onu.

“Harika olur!” Sesimdeki neşeyi duyduğunda güldü.

“Şimdi işim var biraz. Müsait olunca ararım ben seni. Gö-

rüşürüz.” Arkadan gelen telsiz sesiyle mesaisinin henüz bitmediğini anladım.

“Kolay gelsin ağabey, görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra askeriye'nin dışına doğru yürümeye başladım. Saat henüz erken olduğu için dışarıda kalan ormanı keşfe çıkabilirdim. Kendime arada yalnız kalabileceğim bir yer bulmak istiyordum. Nizamiyeden çıktığımda askeriye'nin arka tarafına doğru ilerledim. Güneş sıcaklığını hissettirerek kendisini belli ederken ağaçların gölgesine sığındım. Kulaklığımı takıp müzik listemi başlattım.

Ağaçların yapraklarının arasından sızan ışık tanecikleri arada rüzgârın esmesiyle kendini gösteriyordu. Salıncak kurup ağaçların altında yatmayı düşledim. Uzanıp yattığım salıncakta, her sallandığımda gözüme vuran ışığın etkisini, rüzgârın üstümde bıraktığı o hafif ürperti'yi, nefes aldığımda içime dolan temiz havayı düşündüm. Yüzümde huzurlu bir tebessüm oluştu.

Ormanın patika yolundan ayrılıp iç tarafına doğru yürümeye başladım. Toprak kuru ve sert olduğu için zorluk çekmiyordum. Kimi zaman kırılmış ağaç dallarının üstünden atlayıp, taşlara basarak engebeli yolumda devam ettim. Yön duygum iyi olduğu için kaybolmaktan korkmuyordum. Her türlü yolumu bulurdum.

Müzik listemin sonuna geldiğinde epey yürümüştüm. Saate baktığımda tahminimden bile uzun süre geçtiğini fark ettim. Geri dönmek için harekete geçtiğim an dudaklarımın üstüne bastırılan elle gözlerim büyüdü. Hızla harekete geçerken kulağımın dibinde sessiz fısıltısını duydum.

“Biraz ileride silahlı birileri var!”

Elinin üstüne elimi koyup hızla elini çektim. Semih bütün ışığı kapatırken bedeniyle yanı başımda dikiliyordu. Kulaklığımı çıkartıp etrafı dinledim. Ayak sesleri çok yakından gelmese de fazlasıyla kalabalıktı. On ya da on iki kişilik bir gruptu. Arkasından daha fazlasının geleceğini

belli ediyordu. Büyük ihtimalle öncü olarak ilerliyorlardı.

“Ağaca çıkabilir misin?” diye fısıldadım Semih’e. Kulaklığımı cebime koyduktan sonra ona döndüm.

İlk önce ağaçlara baktı. Oldukça yüksek olan ağaçlara tırmanmak kolay değildi ama hızlı olmamız gerekiyordu. “Çıkarım,” dediğinde en yakındaki ağaca ilerledim.

Gövdesine tutunup kendimi yukarı çekmeye başladım. Ellerimi tamamen çevresine sarıp bacaklarımla kendimi ittim. Semih hemen yanımda dallarını basamak olarak kullanacağı büyük bir ağaç bulmuştu. Dalları yere doğru sarkan ağaç onu daha iyi kamufle ederdi. Yeterince yüksekliğe ulaşınca dallarından birine oturdum.

Telefonum titreşince cebimden çıkardım. *“Bizimkilere haber verdim. Birazdan burada olurlar.”* Semih’in mesajına *“Tamam”* yazarak cevapladım. Telefonumu cebime geri koyarken sesler yaklaşımaya başlamıştı. Sessiz hareket etmeye çalışsalar da kalabalık oldukları için mümkün değildi. Aşağı doğru baktığımda tam ağacın altında olduklarını fark ettim. Belimde duran silahımı yavaş hareketlerle çıkarttım.

“Ne kadar kaldı yol? Arkadakiler soruyor.”

“Bir saat var daha. Arkadakilere söyle, hızlansınlar.”

Kendi aralarındaki konuşmayı dinlerken telefonum bir kez daha titredi. *“On beş dakika sonra bizimkiler burada. Grubun ilerleyişini durdurmamız gerekiyor. Biraz ileride nöbet noktaları var.”* Aşağıdaki adamlara baktığımda eğitimsiz, ölmeye gönderilmiş piyonlar olduklarını anladım. İlk gelenler her zaman gözden çıkarılanlardır. Sadece vakit kazandırmak için ileri sürerler.

“Zaman kazandıralım o zaman,” dedim ve üstümdeki dala tek elimle sıkıca tutunup bedenimi aşağı sarkıttım. Semih beni görmüş olacaktı ki bedenini aşağı sarkıttı o da. Ben tam altımda duran adamın arkasına atladım. Semih’ten daha hafif olduğum için aynı anda yere değdi ayaklarımız.

Boynunu iki elimin arasına alıp çevirdiğimde, gelen kırılma sesiyle ne olduğunu bile anlamadan boynunu kırmıştım. Silahsız hareket etmek zorundaydık. Öndeki konuşan iki adam da etkisiz hâle gelmişti. Semih elindeki bıçaklardan birini bana uzattığında aldım.

Ağacın arkasına geçtiğimde ayak sesleri tekrar yaklaşmıştı. Semih söğüt ağacının arkasında kendini kamufle etmiş, üstündeki üniformasıyla tamamen görünmez olmuştu. Adım sesleri biraz önce bizim olduğumuz yerde durmuş, ölmüş bedenlere bakıyordu. Bir adım öne çıkıp onlara seslenerek dikkatlerini dağıttım.

“Selam, gençler!” dedim beni gören ikiliye.

“Seni kancık!” diyerek bana doğru adım attı birisi.

Daha hamlesini yapamadan Semih arkadan bıçağını adamın boynuna dayadı. Elimdeki bıçağı çevirip silahını bana doğrultan adama fırlattım. Alnının ortasına gelen bıçakla gözleri açık yere düştü. Semih bıçağını geri çıkartıp benden tarafa geldi.

“Bizimkiler geldi,” dediğinde silahımı çıkarttım. Çatışma için artık endişe etmemiz gerekmiyordu. Emre, Mert, Cahit Yüzbaşı, Dursun, Ercan, Uğur, Oğuz, Gökhan gelmişti.

“Komutanım, ne yapıyoruz?” dedim Cahit Yüzbaşı’ya.

“Ormanın içi uydu görüntüsüyle tarandı. Otuz beş kişilik bir grup var önümüzde. Mihrem; sen Emre, Semih, Uğur’u al. Arkalarından dolaşın. Ben de kalanlarla buraya gelmelerini bekleyeceğim. Destek istemedik henüz,” dediğinde onayladım.

“Semih Komutanımıza yetmez zaten o kadar kişi, Komutanım. Dördünü indirmiş bile,” dedi Gökhan alayla.

“Aslında ikisi Mihrem Komutanımızın zayiatı. Çok iyi bıçak atıyor, bize böyle eğitim verilmemişti,” dedi Semih. Bütün bakışlar bana dönerken Semih’in uzattığı bıçağı geri aldım.

“Takip edin beni,” dedim konuyu uzatmadan.

Semih, Emre ve Uğur’u alıp, yarım daire çizip arkadan

dolanmak için harekete geçtim. Sessiz olmaya özen gösterirken elimdeki silahı aşağı doğru indirdim. Bıçağı koyacak bir yer bulamadığım için pantolonumun kemerine sıkıştırdım. Hava kararmaya başladığı için oldukça sessiz ve hızlı hareket etmeye çalışıyorduk.

Yaklaşık yarım saat sonra gelen seslerle olduğumuz yerde kalıp gizlendik. “Semih, sen ağaca tırman, gördüğünü indir!” dedim fısıldayarak. Keskin nişancı olduğu için bize yukarıdan destek vermesi daha iyiydi.

Başıyla onaylayıp sırtımızı verdiğimiz ağaca asıldı. Ağaç çok yaşlı olduğu için ses çıkartmasa da dalları sallandı. Rüzgâr estiği için şanslıydık. Emre’ye sağ tarafı, Uğur’a da sol tarafı işaret ettim. Öndeki grubun geçmesine izin verecektik. Arkadaki grubu biz alırken iki hat arasında kalacaklardı.

Derin bir nefes alıp odaklandım. Adım sesleri giderek arttı ve biz saklandığımız ağaçların arkasında ilk grubun geçmesini bekledik. On beş kişilik grup gittikten sonra on dakika geçti. Son grup geldiğinde hepimiz ağaçların arkasından çıkıp arkalarına geçtik. Gelen silah sesleriyle Cahit Yüzbaşı’nın başladığını anladım.

“Ateş serbest!” dediğim anda grup daha ne olduğunu anlamadan ilkini indirmiştim. Bizi göremedikleri için rastgele ateş ediyorlardı. Yukarıdan gelen silah sesini fark eden birisi Semih’e ateş edince bağırdım.

“Ortadaki siyahlıyı indirin!”

Yakınımıza gelenlere ateş ederken Emre’nin pozisyon aldığını gördüm. Siyahlı yere serilirken derin bir nefes aldım. Çalılar bizi gizlediği, hava karardığı için yerimiz net değildi ama onlar hep birlikte olduklarından dolayı net görünüyorlardı. Uzaktan gelen silah seslerine eklenen bağışmalar etrafın sessizliğini bozuyordu.

“Temiz!” Semih’in sesiyle silahımı önümde tutup ilerlemeye başladım. Diğer taraftan gelen silah sesleri henüz susmamıştı.

“Uğur, Semih, burada kalın. Emre, sen benimle ilerle,” dedim aceleyle.

Semih keskin nişancı olduğu için burada daha çok işe yarardı. Emre’nin hareket hâlindeki atışları daha iyiydi. Arkadan başka gelen olursa Uğur ve Semih’le karşılaşacaktı. Cahit Yüzbaşı’nın yanına geldiğimizde arkada kalan son beş kişiye ateş ettik. Kalanları da hallettikten sonra ormana yine sessizlik çöktü.

“İyi işti,” dedi Cahit Yüzbaşı.

“Sağ olun Komutanım, ekip olarak başardık,” dedim rahatlayarak.

Sağ kalan olmadığı için hepsinin direkt morga gitmesi gerekiyordu. Hastaneyi arayıp cesetleri almasını söyledik. Kimlik teşhisinin ardından ailesi olanlar ailelerine, olmayanlar ise kimsesizler mezarlığına gömülecekti. Kan kokusu ormanın kokusunu değiştirmişti.

Burada gezerken kurduğum o güzel hayal şimdi kanlı bir tabloya bürünmüştü. Salıncağımın ipleri kesilmiş, güneşim sönmüş, temiz hava kirlenmişti. Ekipler gelince ortalığı onlara bırakıp askeriyeye döndük. Beyaz tişörtüm şimdi kan rengiydi.

Odama gitmeden lavaboya uğrayıp elimi yüzümü sıcak suyla yıkadım. Yatakhaneye geldiğimde bedenim gerilmiş, oldukça huzursuzdum. Odamdan kıyafetlerimi ve havlumu alıp banyoya yöneldim. O pisliklerin kanı üstüme değdiği için kendimi kirlenmiş hissediyordum. Aldığım ılık duşun ardından üstümü giydim. Odama dönerken koridorda Semih’i gördüm. Uzaktan ateş ettiği için onun üstünde kan lekesi yoktu.

“Komutanım, raporlar sabah verilecekmiş. Tufan Albay herkes odasına çekilebilir, dedi.” Başımla onayladım.

“Sağ ol, goril adam,” dedim ağaca tırmandığını hatırlayınca.

“Devden gorile geçtim sanırım,” dedi saçlarını karıştırarak.

“Üzgünüm, maymunlar için fazla irisin,” derken odamın önüne gelmişim.

“Ve yakışıklı,” diye eklediğinde güldüm.

Odamın kapısını açtığımda beni izlediğini biliyordum. Bugün herkes gergin bir gün geçirmişti, daha fazla endişeye yer yoktu. “Diğerlerine haber ver de kantine gelsinler. Geçen sevdiğiniz kahveden yapacağım,” dedim daha yumuşak bir tonda.

“Bugünün üstüne harika olur!”

Odadan içeriye girip kapıyı kapattım. Tişörtümü direkt çöpe attım. O pisliklerin kanı olan bir şeyi temiz olsa da artık giyme zdim. Pantolonum hasar almadığı için kirli sepetine koydum. Saçlarımı tarayıp alttan ördüm. Üstümde askeriye-nin eşofman takımını vardı.

Kahve kavanozumu, geçen aldığım çikolata ve bisküvi-leri de alıp odadan çıktım. Yataktaneden çıktığımda Semih yine duvara sırtını verip yaslanmış, sigara içiyordu. Dumanı-nı havaya doğru üflediğinde dudakları aralandı. *Beni öptüğü dudakları...*

“Çok içiyorsun,” dedim normal bir şekilde yanından ge-çerken.

“İçme diyenim yok,” diyerek omuz silkti.

Üzgünüm, onu diyecek kişi ben değilim.

“Gidiyorum, kahven soğumadan gel.” Yoluma devam ederken arkamdan ayak sesleri yankılandı. Sigarasını yarıda atmış, geliyordu.

Kantine girdiğimizde herkes buradaydı. Emre nöbetçi ol-duğu için kalmıştı. Tufan Albay çıktığı için Cahit Yüzbaşı gö-revliyle hâlâ iletişim hâlindeydi. Arka tarafa yönelip cezveyi çıkarttım. Kahveyi hazırlayıp ocağa koydum. Atıştırmalıkları tabaklara bölerek fincanları hazırladım. Kahveleri fincanlara

bölüştürüp tepsiyi elime aldım. Hazırlaması benden, temizlemesi onlardandı.

Arkamı döndüğüm gibi Semih'le karşı karşıya geldim. Tepsi elimden düşmeden diğer ucundan sıkıca tuttu. Normalde ayak sesinden birinin geldiğini hemen anlardım ama fazla dalmıştım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Dudağımı ısır-dığımdaysa bakışları dudaklarıma kaydı.

"Yapma, yanarız," dediğinde dudağımı serbest bırakıp, gözlerimi ondan çektim.

"Bunu sen al o zaman," dedim söylediğini duymazdan gelerek. Tepsiyi bırakıp arkadaki atıştırmalıkların olduğu tepsiyi aldım elime. Semih arkasını dönüp ilerleyince ben de onu takip ettim. Masaya geldiğimizde Ercan güldü önce.

"Ooo, hanım kızımız da pek hamarat," diyerek kahvesini aldı.

"Tam kıvamında, köpüğü bol," diyerek ona uydu Uğur da.

"Eline de yakışmış hani," diyerek tamamladı Emre de.

"Sen de mi? Hadi bunlar böyle de Emre senden beklemezdim!" diye hayıflandı Semih yerine otururken.

"Durin durin, ben kaldım. Gelinluk kayfelerun olsun inşallah," dediğinde Dursun, gülmemi daha fazla bastıramadım. Hep son golleri Dursun atıyordu.

"Bana en çok *dev* lakabı yakışıyor. Ben onda karar kıldım," derken bana bakan Semih'le öksürmeye başladım. Gözleri parlarken dudağının kenarı kıvrıldı.

"Onu kim dedi ki?" Uğur'un sözüyle önümdeki kahvemden bir yudum aldım.

"Sizce de yakışmıyor mu, Komutanım?" dedi Semih. Bana seslendiği ortadaydı.

"Tam oturmuş, kim dediyse on ikiden vurmuş," dedim yapay bir gülümsemeyle. Tek kaşımı kaldırıp, devam et istersen, demek istedim bakışlarımla.

“Ben kaçır artık, nöbet saatim geldi. Elinize sağlık, Komutanım,” dedi Emre, arkadaşını kurtararak.

“Afıyet olsun.”

Kahveler biterken arka tarafa bıraktım fincanları. Yapa-
cak bir işim olmadığı için daha fazla oyalanmadan kahve ka-
vanozumu alıp, kantinden çıkıp yatakhaneyle ilerledim. Hava
oldukça bunaltıcıydı. Odama girince, eşofmanları çıkartıp
şort ve tişört giydim. Yatağa kendimi bıraktığım gibi gözleri-
mi kapattım ve uykuya daldım.

Sabah uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum.
Pencereyi açıp odayı havalandırdım. Üstümü giyip kahvaltı
için aşağıya indim. Beni görünce selam veren askerlere başı-
mı sallayıp devam ettim. Yemekhaneye geldiğimde yükselen
seslerle içeriye girdim. Tufan Albay’a selam verip yanına otur-
dum. Cahit Yüzbaşı kahvaltıya gelmeyecekti, Emre de gece
nöbetçi olduğu için şimdi evindeydi büyük ihtimalle.

“Mihrem, dün çok iyi iş başarmışsınız. Tebrik ederim,”
dedi Tufan Albay.

“Teşekkür ederim Komutanım, ekip işiydi. Herkes üstü-
ne düşenden fazlasını yaptı.”

Kahvaltı başladıktan sonra herkes dün olanları konuşma-
ya başlamıştı. Kahvaltı bitince rapor yazmak üzere çalışma
odasına ilerledim. Bugün subaylar yorgun olduğu için eğitimi
yarın öğleden sonraya almıştım. Benim de yazmam gereken
raporlar vardı. Bilgisayar başına geçip olayı baştan sona an-
lattığım raporun bir kopyasını Tufan Albay’a, diğerini Merkez
Komutanlığına gönderdim.

Kapı çalınca, “Gel!” dedim.

“Komutanım, Tufan Albay sizi çağırıyor,” dedi asker.

“Geliyorum,” dedim ayağa kalkarak. Üstümü düzelterip
şapkamı başıma geçirdim. Üst kattaki çalışma odasına çık-
tım. Kapıyı çalıp bekledim. Tufan Albay’ın onayıyla içeriye
girdim.

“Beni çağırmissınız, Komutanım!” dedim selam vererek.

“Gel Mihrem, biz de senden konuşuyorduk,” dediğinde Tufan Albay, toplantı masası etrafına oturmuş bizimkileri gördüm. Emre dâhil herkes buradaydı. Bir de bana sırtı dönük oturan birisi vardı masada fazla olarak.

Semih’e baktığımda oldukça sinirli görünüyordu. Masa-nın üstündeki elleri yumruk olmuş, kaşları çatılmıştı. Sıkılı yumrukları her an birinin üstüne inecek gibi duruyordu. Bakışları benim üzerimde sabitli kalmıştı. Gerginliği sanki bana da geçmiş gibi ben de gerildim. Tufan Albay’a doğru ilerledim. İki adım gerisinde durduğumda adam ayağa kalkınca onu tanıdım. Saçlarını kestirmiş, daha da kısaltmış ve çocukluktan kalma yara izini ortaya çıkartmıştı.

“Millî İstihbarat Teşkilatı da dâhil oldu sınırdaki hareketliliğe,” dedi Tufan Albay.

Yüzünü bana döndüğünde, bu kadar kişinin içinde olduğumuzu unutup, kollarının arasına girip sıkıca sarılmak istedim. Çok özlemiştim. Elini bana uzattığında sıktım. Ağabeyim benim için gelmişti.

Bölüm 15

“Bu süreçte Arda Bey’le iş birliği yapacağız. Sen de boş bir yere geç, otur Mihrem.”

Tufan Albay’ın sesiyle bana en yakın masadaki yere, ağabeyimin yanına oturdum. Ağabeyim de oturduktan sonra olayları düşündüm. Demek ki sınır gerçekten de sorun çıkartmaya başlamıştı ki yukarıdan müdahale gecikmemişti. Herkesin önünde duran dosyalar, bilgilendirme amaçlıydı. Ben de kendi önümdeki mavi dosyayı açtım. Sınırdan başlayarak Iğdır ve Kars üzerinden yapılan kaçakçılık raporlarıydı.

“Son zamanlarda silah kaçakçılığına dair yoğun ihbarlar alıyoruz. İçerideki muhbirlerimiz de bunu doğruladı. Amacımız, büyük bir operasyonla müdahale etmek ve bu şebekeyi daha da baskın hâle gelmeden çökertmek. Sizinle birlikte Kars’ta bulunan ekipler de operasyona dâhil olacak.”

Ağabeyimin söze başlamasıyla herkes dikkatli bir şekilde dinlemeye başlamıştı. Son aylarda oluşan istatistiki verilerin, bu ay içerisinde tavan yapması kırmızı alarm olarak herkesin üstünde bir tedirginlik oluşturmuştu. Dosyayı bırakıp geriye yaslandım, konuşulanlara odaklandım.

“Peki, bu şebekenin başında kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Emre.

“Hayır, ismi gizli tutuluyor. Yakalanan adamları ise onun

ismini vermek yerine ölmeyi tercih ediyor. Arkasında gerçekten de çok güçlü birileri var. Bizim amacımız da en tepeye ulaşmak.”

Arkasında kim olduğunu ağabeyim de ben de biliyorduk ama ispat olmadığı sürece bunu kesinlikle dile getiremiyorduk. Bunu bir kez denemiştım ve neredeyse hayatım bitiyordu. Kesinlikle onun adının bir yerde geçmesi demek, bunu bilen herkesin hayatının bitmesi demekti. Ağabeyim de bunu biliyordu ve yalnızca bunu ispat etmek için bu operasyonu kendisinin devraldığını düşünüyordum. Mirza yine işinin başındaydı.

“Peki, operasyon ne zaman olacak? Belirli bir zamanı var mı?” Cahit Yüzbaşı’nın sorusuyla birlikte Tufan Albay’a döndü gözler.

“Kars’taki meslektaşlarım ile bağlantıdayız. Bu olayın duyulmaması ve baskın haberinin gitmemesi için elimizi çabuk tutmalıyız. En geç iki gün içinde baskın gerçekleşecek. Elinizdeki dosyalarda ayrıntılar yazıyor. Bu oda dışında bir daha bu konu konuşulmayacak. Dosyaları okuduktan sonra okunamayacak şekilde imha edin. Sorusu olan yoksa toplantı bitmiştir.”

Herkes sessiz kalınca Albay’ın ayağa kalkmasıyla biz de kalktık. Ağabeyim ve Tufan Albay beraber odadan çıkarlar-ken dikkat çekeceği için peşlerinden gitmedim. Dosyayı alıp biraz daha inceledim.

“Komutanım, Tufan Albay sizi çağırıyor,” diyen askerle başımı dosyadan kaldırdım.

“Tamam, asker.” Dosyayı yeterince okuduğum için masada duran çakmağı alıp dışarı çıktım. Yaktıktan sonra boş olan çöp kovasının içine attım, kül olana kadar bekledim. Sonra geriye dönüp bakmadan kapıdan çıktım.

Semih’in neden sinirli olduğunu bilmiyordum ama bana olan bakışlarından benimle bir ilgisi olduğu kesindi. Şu an ne yeri ne de zamanı olduğu için sormayacaktım. Üst kata çıkıp

Albay'ın odasının önünde durdum. Kapıyı tıkladıktan sonra gelmemi söylediğinde kapıyı açtım.

"Beni çağırmışsınız, Komutanım," dedim resmiyeti bırakmayarak.

"Gel Mihrem, ağabeyinle biraz vakit geçir. Ben çıkıyorum, yarım saate siz de çıkarsınız. İçeriye kimsenin girmemesi gerektiğini söylerim," dedi Tufan Albay.

"Teşekkür ederim, Komutanım."

Tufan Albay çıktıktan sonra beklemeden ağabeyimin bana doğru açtığı kollarının arasına girdim hemen. Sıkıca sarılırken bir aydan fazladır görüşmediğimiz için özlemim ağır bastı. Ağabeyim başıma bir öpücük kondurduğunda gülümsedim.

"Çok özledim seni, ağabey!" Sesim titrerken içim burkuldu. Geriye kalan tek ailemdi benim, birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

"Ben de çok özledim, Mizgin."

"Mizgin yok ağabey, Mihrem'im ben," dedim kollarının arasından geri çekilirken.

"Sen ne kadar inkâr edersen et, Mizgin'sin, güzelim. O seni Mihrem yapan parçan, inkâr edemezsin," dediğinde içimi yakan sözleri derin bir nefesle kabullendim.

Beni Mihrem yapan adam artık yaşamıyordu. Deniz gözlerine ömrümü sığdırdığım adam beni Mihrem olarak kabullenmişti, sevmişti ve âşık olmuştu. Oysa ben en çok Mihrem'ken yara almışken Mizgin'i kabullenemiyordum. Başımı yerden kaldırıp ağabeyime baktım.

"Oysaki annem ismimi onlara müjde olduğumu düşünerek ne umutlarla vermiştir. Kızlarının bu ismi bir daha kullanmak istemeyeceğini hiç düşünmemiş olmalıydılar. Henüz kabullenemediğimi sen bile görmüyorsun, ağabey. Ben Mizgin'ken ona ait değilim, beni yaralayan bu. Miran beni Mihrem olarak tanıdı ve kabullendi. Eğer Mizgin olduğumu bilseydi hayatında hiçbir zaman yer bulamayacaktım belki de."

Gözlerine bakarken söylediklerimin doğruluğunu ikimiz de biliyorduk. Artık hayatıma devam etmemi bekliyordu benden ama yapamıyordum. Elimden bir şey gelmiyordu, geride bırakamıyordum o geceyi. Miran'ın ölüm haberini alışımlı, yıkılışımlı, intikam almak için yanıp tutuştuğum zamanları... Unutamıyordum.

"Mihrem, benden gizleme artık, seni bulduğunu biliyorum. Bu yüzden gönüllü olarak geldim buraya. Benim önceliğim vatanım ve sensin. İkiniz için de ne gerekiyorsa yapacağım. Askeriyede kalamayacağım. Kars'a dönüyorum biraz sonra, yarın da Ankara'ya geçeceğim."

"Doğru, beni buldu ama onunla baş edebilirim. Beni öldürmek istese bile bunu hemen yapamaz, ona bir neden verdim. Beni merak etme, sen operasyon için aklını benden uzak tut." Bütün her şeyi bir kenara bırakarak tekrar sarıldım. Kapı çalınca geri çekildim.

Tufan Albay kimseye gelmemesini söyleyecekti. Kaşlarım çatılırken belki de kendisi gelmişti, haber vermek için kapıyı tıklattı diye düşündüm. Ağabeyim de ben de ses çıkartmadık ve kapı açılmadı. Gelen kişi geri dönmüştü herhâlde.

"Görüşürüz güzelim, ararım seni," dedi ağabeyim saatine bakarak. Bana döndüğünde gülümsedi.

"Tamam, ben de ararım," dedim tebessüm ederek.

Kapıyı açtım ve ağabeyimden önce çıktım. Kapının önünde her zaman duran asker yoktu. Tuvalete gitmişti herhâlde. Tufan Albay'a gideceğini haber vereceği için ağabeyim içeride kaldı. Koridorda iki adım atmıştım ki Semih tam karşımda durdu.

"Tufan Albay içeride mi? Kapıyı çaldım ama cevap veren olmadı," dediğinde gelenin kim olduğu da belli oldu.

"Hayır, içeride değil." Tekrar içeri girmesine izin vermeye niyetim yoktu. Ağabeyim içerideydi ve bizim baş başa odada olmamız dışarıdan bakıldığında garip bir durumdu. Üstelik tanışmadığımızı söylemiştik.

“Ben de sana bir şey soracaktım, Semih. Kahve alacağım, kantine geçelim mi?”

Şaşkınlıkla bana bakarken kaşları havaya kalktı. Tabii ben de önce azarlayıp, sonra iyi davransam altında bir şey arardım. Semih ise zeki bir adamdı ve bunu kaçıracağını sanmıyordum. Arkaya kaçamak bir bakış attığımda ağabeyim her an o kapıdan çıkacağı için Semih’in koluna elimi koydum. *Ne yapıyordum ben?*

“Tabii, Komutanım,” dedi Semih bir kolundaki elime bir de bana bakıp.

Elimi hızla çekip yürümeye başladım. *Derin bir nefes daha al ve sakinleşmeye çalış, Mihrem.* Bu hâllerim eminim ki onun gözünden kaçmıyordur. Koridorun köşesini dönüp merdivenlerden inmeye başladık. Binadan çıkınca akşamın serin havasını içime çektim. Yan binaya girdiğimizde önümüzde Ercan ve Uğur vardı. Onlar da merdivenlere yöneldi, kantine çıkıyorlardı.

Kantinden içeriye önce onlar, sonra da biz girdik. Hadi bakalım, herkesin içinde ne konuşacaksın bu adamla, Mihrem? Adama sormazlar mı niye buraya çağırdın diye? Semih hâlâ oturmamış, bir arkadaşlarına bir de bana bakıyordu. Daha kötüsü onlar da bizi fark etmişti.

“Ben kahve yapacağım, evet kahve. Sen geç, otur yanlarına, bir ara konuşuruz biz, zaten önemli değildi.”

Alelacele kurduğum cümleden sonra arka taraftaki bölmeye ilerledim. En azından şimdilik kurtulmuştum. Kendime bir bardak su doldurup bir dikişte içtim. Su kuruyan boğazıma iyi gelirken, açık olan cam kısımdan masaların olduğu yere baktım. Semih arkadaşlarının yanına oturmuş, konuşuyordu ama gözleri benim üstümdeydi. Arkamı döndüm.

Buradaki kimse benim kim olduğumu bilmiyordu, Tufan Albay hariç. Onun bilme sebebi ise ağabeyimi ve beni tanımasıydı. Kimsenin bilmesini istemiyordum, ben onlar için sıradan bir askerdim, hepsi bu. Geçmişimi peşimden sü-

rüklerken daha ne kadar bunu gizleyeceğimi bilmiyordum.

Pişen kahveyi fincanlara bölüştürüp tepsiyi elime aldım. Semih'in o günkü sözleri geldi aklıma: *"Yapma, yanarız."* Başımı iki yana sallayıp adımlarımı hızlandırdım. *Ben çoktan kül oldum dev, bu saatten sonra kimse yakamaz beni. Köz bile kalmadı ki bende.*

Masaya yaklaştığım an sesler kesildi. Tepsiyi yavaşça masanın üstüne bıraktım ve boş olan sandalyeyi çekip oturdum. "Afiyet olsun," dedim kendi fincanımı önüme alarak. "Elinize sağlık, Komutanım," dediler sırayla. Ercan, Uğur, Dursun, Semih oturuyordu. Cahit Yüzbaşı ve Emre burada kalmadıkları için çıkmışlardı. Mert de biraz sonra gelip oturdu.

"Komutanım, ev arıyor musunuz daha?" diye sordu Ercan. Bana sorduğunu *"Komutanım"* demesinden anladım. Fincanımı masaya bırakıp, ben de ona doğru dönüp cevap verdim.

"Şu an aramıyorum, Ercan. Bir süre daha burada kalacağım. Yoksa benden sıkıldınız da ev mi bakmaya başladınız bana?" Ciddi yüz ifadesiyle söylediğim için Ercan kızarmaya başladı. Ortama bir sessizlik çöktü.

"Yok, Komutanım. Şey, yani biz hiç öyle-" diye saçmalayınca Ercan'ın sözünü kestim.

"Şaka yapıyorum, Ercan," dedim gülümseyerek. Ercan derin bir nefes alırken rahatlamıştı.

"Bizim sürekli gittiğimiz bir mangal evi var, kırsal tarafta, Komutanım. Sahibi evini kiraya veriyormuş, kiracısı çıkmış. Biz de düşünüyorsanız diye size soralım dedik. Biz aslında evi Semih için sormuştuk ama o da taşınmaktan vazgeçmiş," diye açıkladı durumu Uğur.

"Kim uğraşacak, yemek yap, temizlik falan burada hepsi var," dedi Semih öylesine söylüyormuş gibi.

"Oğlum, hani sen özel alanın olmazsa yapamazdın? Herkes burada kalmak rahat derken sen burun kıvırıyordun.

Şimdi değere bindi nedense.” Mert konuşurken konuyla ilgim yokmuş gibi kahvemin son yudumunu içtim.

Fincanları tepsiye koymaya başladım, herkes bitirmişti. “Düşünceler değişir.” Semih’in sesiyle bir an başımı kaldırıp baksam da gözleri bende değildi. Elindeki küçük bir kâğıt parçasıyla oynuyordu. Tepsiyi elime alacakken önümden çekildi.

“Ben götürürüm, Komutanım. Siz yaptınız, biz de yıkalım.”

“Peki, Ercan. O zaman herkese iyi geceler diyorum, sabah yedide eğitimde görüşmek üzere.” Sözlerimin sonunda ben gülümserken diğerlerinin yüzü asıldı.

“İyi geceler, Komutanım.” Gönülsüzce söylediklerinde gülümsemem genişledi.

Masadan kalkıp çıkışa doğru ilerledim. Ağabeyim şimdiye çoktan gitmiş olmalıydı. Kapıdan çıktıktan sonra rüzgârın hafif dokunuşlarını hissettim. Yatakhaneyle ilerlemek yerine ziyaretçi parkına doğru yürümeye başladım. Gökyüzü bugün ısl ıslıdı, yıldızlar parlıyordu.

Çocukken çok severdim yıldızlara bakmayı. Ağabeyim ise yanımda oturup tek tek söylerdi isimlerini. Ama ben en çok Kutup Yıldızı’nı severdim. Ne zaman kaybolsam bana yönümü göstereceğini bildiğim için. Uzun zaman önce kaybolmuştum, yıldızım sönmüştü ve yönümü bulamıyordum artık. Aklımda ise yine zamansız bir soru belirdi.

Sahi benim bütün yollarım sana çıkıyorken, senin bütün yolların neden çıktı ölüme?

Cevapsız bir soru daha eklendi bugün haneme. Ziyaretçi parkının ışıkları açılmıştı, aydınlatmalar sayesinde etraf daha net bir şekilde görünüyordu. Biraz iç tarafta kalan banklardan birine oturdum. Burada çok fazla yalnız kalmak mümkün değildi. Şu anda bile nöbet tutan askerlerin değişimi için ön avluda hareketlilik vardı.

Durup, biraz düşünmek için gözlerimi kapatıp bankta

geriye doğru yaslandım. Ellerimi, göğsümün altında birleştirdim. Geceyi dinledim. Cırcır böceklerinin sesi geliyordu biraz uzaktan ve birkaç guguk kuşunun ötüş sesleriyle birleşince ahenk oluşturuyordu.

Aslında her şey uyum ve ahenk içindeydi doğada. Birbirleriyle zıt olarak gördüğümüz şeyler bile aslında bir devamlılığın parçasıydı. Gece olmadan gündüz olmuyordu, gündüz olmadan da gece. İnsana belki de bu yüzden yasak olan daha cezbedici geliyordu. Belki de yasakları koyan bizler; bunu delmek, meşru kılmak için de bahaneler uydurmaya karar vermiştik. Zıtlık dediğimiz şey de aslında çekimdi.

“Daha ne kadar orada duracaksın?” dedim sesimi fazla yükseltmeden. Beni duyacağını biliyordum.

“Sadece ne düşündüğünü merak ediyordum.”

Gözlerimi açıp biraz önce sessiz olmaya çalışan ama benim etrafı dinlediğim için rahatlıkla duyduğum sesin geldiği yöne baktım. Semih kollarını birbirine bağlamış, büyük bir ağacın gövdesine yaslanmış, bana bakıyordu. Ellerimi çözüp banka düşen bir yaprağı aldım.

“Yasak olanın cazibesini,” dedim yaprağı elimde çevirirken.

“Nereye çekersek oraya girecek bir konu gibi duruyor.”

Sesindeki o yaramaz tınıyla tebessüm ettim istemsizce. Gözlerindeki o parıltıyı yakalamak için başımı kaldırıp kahverengi gözlerine baktım.

“Öyle ama benim şu an için senden dinleyeceğim tek konu neden burada olduğun.” İki büyük adımda yanıma gelmişti. Bankın diğer köşesine benimle arasma mesafe koyarak oturdu.

“Benimle konuşmak istediğin konuyu dinlemeye geldim, Mihrem. Hani Tufan Albay’ın odasında o istihbaratçıyla baş başa konuştuğunuzu gizlemek için bahane ettiğin konuyu.”

Bunu nasıl bilebilirdi ki? Ağabeyimi görmediğine eminim. Şaşkınlığımı üstümden atıp elimdeki yaprağı yere doğru

fırlattım. “Şimdi de kapı dinlemeye mi başladın, dev?” dedim alaycılık akan ses tonumla. Neleri bildiğini merak ediyordum tabii ki.

“Hayır, aslında bunun doğru olduğunu kendin onayladın. Uğur, sen gittikten sonra istihbaratçının burada olup olmadığını sordu. Mert de askeriye'nin işleriyle ilgili rapor vermek için Tufan Albay'ın odasına gitmiş. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde adamı tek başına bulmuş. O sırada ise biz koridoru dönüyormuşuz. Ne tesadüf, değil mi?”

“Peki, bu seni neden ilgilendiriyor? İstediğim kişiyle yalnız olarak istediğim yerde konuşabilirim. Beni kıskandın mı yoksa?” *Hadi Mihrem, yapabilirsin, aklını dağıt, odağını değiştir.*

“Kıskanmamı mı isterdin?” *Evet, işte böyle oltaya gel!*

“Bilmem, belki gizli servis ilgimi çekiyordur,” dedim oyunbaz bir şekilde gülümseyerek.

“Yemiyorum Komutanım, bilin istedim. Bu arada Arda Bey sadece ismini verdi, soy ismini neden vermediği ise merak uyandırıcı. Sizin bir bilginiz var mı?”

Tam isabet bu soruları nasıl soruyordu bu adam? Oturdüğüm yerden kalktım. Daha fazla soru sorması olayları daha fazla kurcalamasına neden olurdu. Semih yerinde oturmaya devam ederken yönümü ona doğru çevirdim.

“Sen ve ben burada yalnız konuşuyoruz. Dışarıdan nasıl görüldüğü umurumda bile değil, Semih. Çünkü aramızda hiçbir şey olmayacağını herkes bilir, sen de dâhil. Sorun, onunla baş başa konuşurken dışarıdan nasıl görüldüğü değil mi? Bu kadar belli etme,” diyerek alaycı bir şekilde gülümsedim. Daha fazla beklemeden arkamı dönüp ilerlemeye başladım.

“O adamla aranda bir şey olmadığını biliyorum, Mihrem. Sen boynunda o kolyeyi taşıırken birine umut verecek birisi değilsin. Bu işin peşini de bırakacağım ama şimdilik.” Arkamdan seslenmesine rağmen yoluma devam edip ziyaretçi parkından ayrıldım.

Yatakhaneye geçip merdivenlere yöneldim. Odanın önüne gelince kapıyı açıp içeriye girdim. stm değiştirip kamuflajını kirli sepetine attım. Yedekte olan kamuflajlarımı çıkartıp masanın üstüne bıraktım. Saçlarımı açtıktan sonra elimle sa diplerimi ovduım. Bütün gün bağlı olduğu için başım ağrımaya başlamıştı. Silahımı dolaba kaldırıp dişlerimi fırçalamak için lavaboya yöneldim. Odada tuvalet vardı, iyiydi de keşke bir de duşa kabin koysalardı. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım.

Havluyla yüzümü kuruladıktan sonra odaya geçtim ve ışığı kapattım. Ayağımdaki terlikleri çıkartıp yatağa oturdum. İçeride ayakkabı giyip çıkartmak zor olduğu için beyaz düz tek tip terlik kullanıyordum. Telefonuma baktıktan sonra alarmı kurup yattım. Biraz sonra gelen seslerle kapıya doğru baktım. Semih gelmiş olmalıydı. Karşı odanın kapısı açıldı ve kapandı. Yatakta sırtüstü yatıp gözlerimi kapattım. Uyumam gerekiyordu, uyumalıydım.

“Of dev, bok vardı aklımı karıştıracak!” diye söylendim sinirlice. Gözlerimi kapattığım anda alaycı gülümsemesi gözlerimin önüne geldi. Hırsla yataktan kalkıp kapalı olan pencereyi açtım. Havalar artık geceleri soğumaya başlamıştı. Yaz sıcakları yerini yavaş yavaş sonbahara bırakıyordu.

Dışarıya baktığımda odanın camı arka cepheye baktığı için uzaklardaki karanlık ormana daldı gözlerim. Yan tarafta Semih’in penceresinden yana baktım. Dışarıya doğru süzülen dumanla sigara içtiğini anladım.

“Seni rapor etmemi istemiyorsan o sigarayı hemen at,” dedim normal bir ses tonuyla.

Ona sigara içme demezdim ama kuralları hatırlatabilirdim. Biraz sonra Semih’in yüzü belirdi camda. Sigarasından son bir nefes çekip söndürdü. İçeride bir küllük vardı sanırım. Bana döndüğünde yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

“Sizi tanımasam beni izlediğinizi zannederim, Komutanım. Tabii sizi tanıdığım için ikimiz de gerçeği biliyoruz.” Dudak büküp bir cevap bekledi benden.

Beni tanımıyorsun, Semih. Eğer beni tanısan belki de nefretle bakarsın.

"İyi geceler, Semih," dedikten sonra geri çekilip pencereyi kapattım.

Yatağıma geri dönüp bu sefer uyumak için çabaladım. Bir süre sonra yorgun düşen bedenim, uykuyu misafir etti. Uykunun en derinliklerine dalarken yine bir rüya süsledi gecemi. Oysaki ben kâbus olmasını bekliyordum.

"Neden buradayız, Miran?" diye sordum, sıcacık elini tutmanın mutluluğuyla gülümseyerek. Karşımda uçsuz bucaksız bir deniz, yanımda o denizin aynası olan gözlere sahip sevdiğim adam duruyordu.

"Veda etmenin zamanı gelmedi mi artık?" derken gülümsüyordu.

O an bir rüyanın içinde olduğumu anladım. Benim deniz gözlü sevdiğim adam asla vedadan bahsetmezdi. Ellerimiz ayrılırken yüzümdeki o huzurlu gülümseme silindi.

"Sen giderken ben sana veda edemedim, . Her gece yaşıyordum o anı tekrar tekrar. Patlama sesleriyle nefes nefese uyanıyorum. Ben sana veda edemem, Miran," dedim çaresizce. Aramızdaki mesafeyi bir adım geriye atıp açtı.

"Artık bana ihtiyacın yok, Mihrem. Kalbin değişiyor, sen de farkındasın. Bana bağımlı kalmanı istemiyorum. Eğer sana bir şey olsaydı kendime acı çektirmemi ister miydin böyle? Ben seni özgür bıraktım, sen de beni özgür bırak."

Miran denize doğru ilerlemeye başladığında ben de ona doğru gidiyordum. Bırakamazdım, yapamazdım. Suyun içine kendini tamamen bıraktığında gök gürledi, yıldırımlar düştü, su karardı.

"Buraya gel, Mihrem!"

Arkamdaki sesle bakışlarımı denizden çektim. Semih bana elini uzatıyordu. Dizlerime kadar suyun içindeydim. Miran'ın peşinden gitmek istedim, su beni de alsın, onun yanına götürsün.

"Tuttum seni, gidemezsin! Buna asla izin vermem!" dedi Semih. Denize doğru bir adım attığımda sıkıca sarıldı arkamdan. Üşü-

yen bedenime sıcaklığı çarptı ve gözyaşlarım akarken teslim oldum ona.

Alarmın odada bangır bangır çalan sesiyle gözlerimi açtım. Gece parça parça hatırladığım garip bir rüya görmüş-tüm. Elim kalbime giderken derin bir nefes aldım. Telefonu masanın üzerinden alıp alarmı kapattım ve yataktan kalktım. Kamuflajlarımı üstüme giyip, dağılmış saçlarımı tarayıp topladım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra odadan çıktım. Uğur da kapısını yeni açmıştı.

“Günaydın, Komutanım!”

“Günaydın Uğur, biz mi erkenciyiz yoksa onlar mı?” diye sordum başka kimse olmadığı için koridorda. Uğur’la merdivenlerden inmeye başladık.

“Biz erkenciyiz, Komutanım. Ercan ucu ucuna hazırlanıyor, uykusu ağırdır. Dursun geceleri Nazlı’yla konuşuyor sürekli. Düğüne az kaldı, hazırlıklarla uğraşıyorlar. Mert Komutanım bugün izinli, o yüzden kalkmaz daha. Semih de erken uyanırdı normalde ama son olanlardan sonra ailesiyle falan onu da uyku tutmuyor sanırım.” Uğur’un son cümlesinde takılı kaldım nedense.

“Semih’in derdi ne? Ailesinde rahatsızlığı olan falan varsa izin işini hallederiz.” Yatakhaneden çıkmış, yemekhaneye ilerliyorduk.

“Aslında konuşmayı sevmem ama siz de durumu biliyorsunuz, Komutanım. Sema ile ayrıldıktan sonra durumu ona söylemedikleri için ailesiyle sıkıntı yaşadı. Olanları kız kardeşi haber vermiş ve Semih aslında nişanlı olduğunu sanıyorken bir anda kızın başka biriyle evleneceğini öğrendi. Üstelik bir ay önce vurulmuştu, bu durumu da üzülürler diye ailesine söylemedi. Yeni nişanlanmışlardı, düğün hazırlığı yapıliyordu.”

Uğur’un anlattıkları işin benim bilmediğim kısmıydı aslında. Semih’in de yara aldığını biliyordum ama derine inince altında gerçekten de kötü bir olay çıkıyordu. Onun için üzül-müştüm.

Yemekhaneye geldiğimizde biraz önce uyuduğunu düşündüğüm Semih yerinde oturuyordu. Tufan Albay'a selam verip Uğur ile biz de yerlerimize geçtik. Diğerleri de geldikten sonra kahvaltı başladı. Sessiz bir kahvaltının ardından içtima için ön avluya çıktık. Semih sayımdan sonra bana döndü.

"Üçüncü bölük, bir teğmen, bir çavuş ve altmış sekiz erbaş ile erle emir ve görüşlerinize hazırdır, Komutanım!"

"Merhaba, asker!"

"Sağ ol!"

"Beni rahatta dinleyin! Öğle saatine kadar görevli olanlar görev yerlerine, görevli olmayanlar ise muntika temizliğine gidecek. Çavuş komuta sende." Oğuz, askerleri görev yerlerine dağıtırken eğitim sahasına doğru ilerledim.

Mert bugün izinli olduğu için kurtulmuştu. Sahaya geldiğimde diğerleri de arkamdan geliyordu. Yüzümdeki ciddi ifadeyi bozmadan onlara doğru döndüm. Hepsinin yüzünde *bugün acaba ne yapacağız* ifadesi vardı. Arkamdan iş çevirmenin bedeli işte, beyler.

"Umarım, engelli koşu parkurunda yeterince iyisinizdir. Mert olmadığı için ikişer yerine tek tek sırayla gideceksiniz. O arada ben dinlenirim diyenler için söylüyorum. On saniye arayla çıkacaksınız. Sizden sonra çıkan sizi geçerse de iki tur daha fazla parkurda koşacaksınız. Evet beyler, şimdi sıraya geçin."

Üstlerindeki parkaları tek tek çıkartıp ağacın dalına astılar. Engelli koşu parkuru, uzun sııkların dört farklı aşamalı şekilde yerleştirilmiş hâliydi. Yukarıdan atlama, aşağıdan geçme, tek basamağa basıp atlama ve ellerini tahtanın üstüne koyup, takla atarak atlama. Saetime baktım ve işaret vermemle birlikte Dursun çıktı.

Her saat başında on dakika mola veriyordum. Çift tura iki kez kalan Ercan ve Dursun artık kıpkırmızı olmuşlardı çünkü Uğur, Emre ve Semih geç çıksalar da koşuda onları sürekli yakalıyorlardı. Nefes nefese bitap düştüklerinde

saat yeni on bir olmuştu. Öğle yemeğine bir saat vardı daha.

“Komutanım!” diyerek selam verdi yanıma gelen asker.

“Söyle, asker!”

“Bir ziyaretçiniz var, Komutanım. Ziyaretçi parkında sizi bekliyor.”

“Kimmiş, ismini verdi mi?” diye sordum merak ederek. Ağabeyim olamazdı ve benim kafam karışmıştı bu durumda.

“Bilmiyorum Komutanım, bana sadece haber vermem söylendi.” Sorguya çekmiş gibi davrandığım için asker yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu büyük ihtimalle.

“Tamam, sen git,” dedim daha sakın bir ses tonuyla. Asker yanımızdan ayrılınca arkadaki ekibe döndüm.

“Öğle yemeğine bir saat var. Paydos veriyorum.”

“Gidip kendimi duşa atacağım,” diye söylendi Ercan.

“Geberiyorum,” dedi Dursun da. Düğünü yakın olduğu için ona biraz daha tolerans gösterecektim artık. Evlenemeden sakat bırakmayalım adamı. Elli tur yerine kırk dokuz falan koştururdum.

Koşu parkurundan çıkarken, söylenmelerini duymazdan geldim. Semih’i o gün karşımda gördüğümde hayatımın şokunu yaşamıştım ve hepsi bunu sonuna kadar hak etmişti. Bir daha benim arkamdan iş çevirmemeleri gerektiğini anlarılardı umarım.

Ziyaretçi parkına girdiğimde dün akşam geldi aklıma. Semih yine sinirlerimi bozmadan etrafa bakmaya başladım. Bugün ziyaret günü olmadığı için asker yoktu bu kısımda. Bakışlarım etrafı tararken gördüğüm kişiyle kaşlarım çatıldı.

“Merhaba,” dediğinde yanına doğru ilerledim.

“Beni neden çağırdınız?” diye sordum soğuk bir şekilde.

“Konuşmak istedim.” Beni baştan aşağı süzerken, ben daha cevap veremeden aramızdaki sessizlik bozuldu bir anda.

“Sema!” dedi Semih sert bir şekilde.

Bölüm 16

Arkamı döndüğümde Semih'in buraya doğru hızlı adımlarla geldiğini gördüm. Nasıl haberi olduğunu bile bilmiyordum ama oldukça kızgın görünüyordu. Bakışlarımı ondan çekip karşımdaki gözleri dolan kadına baktım. Onun için üzülüyordum. Semih'in bana olanları anlatırken ki hâli geldi gözümün önüne.

O kadın her şeyi hak ediyordu!

"Ne işin var burada?" diye kelimelerin üstüne bastıra bastıra sordu Semih, yanımda durduğunda.

"Ben konuşmak istiyordum," dedi kadın sesi titrerken.

"Bizim seninle konuşacak bir şeyimiz yok," derken Semih'in belimde elini hissettim.

Olduğum yerde hareketsiz ve sessiz kaldım. Sema'nın gözleri, Semih'in belimde duran eline kaydı. Sonra yavaşça gözyaşları akmaya başladı. Semih'in gerilen bedenini hissettim. Hâlâ onu önemsiyor olabilir miydi? O iyi bir adamdı ama benim bile bir kadın olarak bu durumdan midem bulanmıştı. Dört yıllık sevgilini, nişanlını, evleneceğin adamı bırakıp başkasından hamile kalmak da neydi?

Aldatmanın cinsiyetle bir ilgisi yoktu bana göre. Bu bir cinsiyet değil, karakter meselesiydi.

"Neden burada olduğumu sormayacak mısın?" derken

gözleri bana döndü. Konuşma sırası bana geçmişti anlaşılan. Ama ben Semih kadar sakın duramayacaktım sanırım.

“Ne o, hamile kaldığın adam seni kabul etmedi de Semih’ten medet ummaya mı geldin?” dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Kaşları çatılırken öfkeyle baktı bana. Semih elini belimde daha fazla sıkıştırıp beni yanına çekti. Sanki Sema’ya bir bütün olduğumuzu göstermek istiyor gibiydi. Kimse kusura bakmasın, lafımı esirgeyecek değildim bu yılan karşısında. Buraya gelerek kendi kaşınmıştı sonuçta.

“Sen bizim özelimizi nasıl anlatırsın?” derken gözleri hayal kırıklığı ile yanımdaki adama döndü.

“Sizin özeliniz mi? Sen çok yanlış anlamışsın. Semih ile benim aramda sen ya da ben yok. Şimdi bana ne anlatmaya geldiysen seni dinliyoruz,” dedim kendimden emin bir şekilde.

Birisi şu hâlimizi görse sıçtığımızın resmiydi Semih’le. Mesai saati içinde sarmaş dolaş ziyaretçi parkındaydık! Bağır çağır birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu söylemediğimiz kalmıştı zaten geriye. Gelen giden birisi var mı diye etrafa hızlıca baktım.

“Peki madem konuşalım. Yanındaki adam beni Sema’m diye severdi. Dile kolay, dört yıl birlikteydik! Seni seviyorum, demeden kapatmazdı telefonu, sesimi duymadan uyumazdı. Hasta mı oldum, benden daha çok üzülürdü! Canım mı yandı, herkesten önce o koşardı! Şimdi sizin birbirinizi iki günde sevdiğinize kim inanır?”

Sema’nın bağırarak anlattığı şeylerle ben de gerildim. İçimdeki burukluğa inat gülümsedim ve sustum. Soruyu bana sorsa da muhatabı ben değildim. Semih’e iki günde beni ne çabuk unuttun, demek istiyordu şair burada alttan alttan laf sokarak. Semih ise mesajı almış ve konuşmaya başlamıştı.

“Biliyor musun, biz ayrıldıktan sonra en iyi neyi anladım? Sen hiçbir zaman bana sevda olamamışsın. Bizimkisi aşk değil, alışkanlıkmiş. Hani her sabah kalktığında elini yüzünü yı-

karsın ya, alışmışsındır, bizimki de öyleydi. Şimdi Mihrem'le başka bir hayat tadıyorum. Yaşadığımı hissediyorum, aşırılıklar yapıyorum. Sana göstermediğim aşırılıklarımı onunla paylaşıyorum, başka bir adam oluyorum. Ben senin yanında hep durgun bir deniz oldum Sema ama Mihrem'de öyle bir fırtınayım ki kimse durmaya cesaret edemez önümdel Ezer şayrim!"

Semih'in içten sözleri ile ürperdim. Ben bu adamın hiç durgun hâlini görmemiştim, hep fırtınalıydı. Bedenime değen sıcaklığı ile sarsıldım. Sanki gerçekten de Sema için değil de benim için konuşuyordu bütün bunları. Gözlerim Semih'e kayarken onun da bana baktığını gördüm. Kahve gözleri bir başkaydı bu sefer.

Gelen ayak sesleriyle bakışlarımı çektim. Sema hızla bize doğru ilerledi. Çantasını koluna almış, gidiyordu. Semih'in sözlerinden sonra zaten kalması hataydı. Gözleri kızarıırken aldığı darbeden sonra bir daha geleceğini sanmıyordum. Semih'i geri kazanmaya ve beni tehdit etmeye gelmişti büyük ihtimalle.

"Pişman olacaksın!" derken Semih'e değil, bana bakıyordu. Sonra yanıımızdan geçip gitti.

Semih elini belimden çekince bir an üşüdüğümü hissettim. Ellerimi kolumun altından bağladım. İkimiz de oldukça sessizdik. Az önce burada bir bomba patlamıştı ama kimse sağ çıkamamış gibiydi. Bütün bunları onu öptüğümde kabullenmiştim. Mirza konusunda benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da Sema konusunda bana ihtiyacı vardı.

"Vay be!" diyen sesle birlikte gelen alkış sesiyle gözlerimi kapattım.

Yapacak bir şey olmadığı için gözlerimi açıp derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Emre, Dursun, Uğur, Ercan ve Mert tam karşımızda duruyordu. Ellerinde bir mısır paketleri eksikti. Biraz önce oynadığımız piyesten oldukça memnun görünüyorlardı.

“Kimse yanlış anlamasın!” dedim üstüne bastırarak.

“Gerilmeyin, Komutanım. Semih için böyle bir şey yaptığınızı anladık biz zaten.” Emre’nin sözleriyle rahatladım.

“Nereden anladınız?” dedi Semih hâlâ yanımda dururken.

“Kardeşim, seni tanıyoruz. Kusura bakmayın Mihrem Komutanım, sözüm size değil. Semih, bir ayda âşık olacak bir adam değilsin sen zaten,” dedi Ercan normal bir şekilde omuz silkip.

“Aynen kardeşim, için rahat olsun. Sema’yı geri göndermek ve hayatınızdan çıkartmak için kesin sana yardım etti, Mihrem Komutanım,” diyerek destek verdi Uğur da.

“Gittu sonunda, rahatla da uşağum.” Dursun’un sözlerinden sonra yanımda bir kıpırtı hissettim.

“Sen Mert, senin de diyecek bir şeyin var mı?” diye burundan soludu Semih.

“Yok, hepsi benim söyleyeceklerimi söyledi zaten.”

Mert’in cevabından sonra Semih’e döndüm. Kızgın bir boğaya benziyordu şu anda. Elini kaldırıp parmağını karşındaki adamlara doğru salladı. Konuştuğunda ses tonundan ben bile tırsmadım desem yalan olurdu.

“Hiçbiriniz ulan, hiçbiriniz tanınmamışsınız beni! Köpek gibi âşığım ben bu kadına!” diye bağırdı.

Bakışlarım Semih’e dönerken nefessiz kaldığımı hissettim. Oyun yapmıyordu, yalan söylemiyordu. Adam resmen bana âşık olduğunu haykırıyordu. Bu zamana kadar hep bir oyun sezdim, altında bir çıkar aradım ama bu sefer o kadar gerçekçiydi ki kelimeler, iki cümleyle nefesim kesilmişti.

“Sonunda itiraf ettin,” diyen Emre’nin sesiyle ona doğru döndüm.

İtiraf etmesi için Semih’i oyuna getirmişlerdi. Biraz önce Semih’in kurduğu cümle beynimde yankılandı. “Köpek gibi âşığım,” demişti. Bana âşıktı, beni seviyordu. Beynim idrak etmeye çalışırken bir adım geriye attım. Herkes bunun farkın-

daydı. Yakınlaşma çabaları, iddia ortaya koymalar, siyah gül ve not gönderip yemeğe çağırmalar... Semih bana âşıktı.

Bileğimde hissettiğim elle birlikte öne doğru çekilmeye başladım. Ziyaretçi parkının arka tarafındaki yol yatakhanelere çıkıyordu. Semih arkadaşlarına sırtını dönmüş, beni de peşinden sürüklüyordu. Şu an ona dur diyecek kelimeleri bulamıyordum.

Bütün askerler öğle yemeğinde olduğu için etrafta kimse yoktu. Nöbetçi askerlerin ise arkası bize dönük olduğu için görmüyordu. Çok hızlı bir şekilde hareket ediyorduk. Yatakhaneye girip, merdivenleri çıktığımızda bile bileğimi bırakmadı. Kendi odasının önüne geldiğimizde beklemeden kapıyı açtı ve içeriye girdiğimiz gibi bileğimi bıraktı. Çok sıkı tutmadığı için acımamıştı bileğim.

Sinirle dolduğumu hissediyordum. Onun bana olan duygularının herkes farkındaydı ama benimle oynamaktan öteye gitmemişti Semih. Herkese karşı sinirliydim, öfkeden ellerim titremeye başlarken yapacağımız konuşma için sakın kalmaya çalıştım. Her şey konuşulsun ve bitsin istiyordum bu odanın içinde.

Bunun duyulması hâlinde askerliğini yakabilirdi.

Odanın içinde karşı karşıya kaldığımızda göz göze gelmemek için yere bakıyordum. Benden bir şey dememi bekliyordu ama ilk o konuşsun istiyordum. Sessiz kalıp bekledim. Bir süre sonra sessizliğe dayanamamış olacaktı ki konuşmaya başladı.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dediğinde bana bakmak istemişti ama gözlerimi ondan kaçırdım.

“Semih, benim hayatım yeterince zor ve karışık. Bir de üstüne sen eklenince ben daha çok bocalıyorum. Beni yoruyorsun aynı zamanda, yıpranıyorum. Yapma, daha yeni bir yere alışmaya başlamışken, kökümünden koparıldıktan sonra ilk defa yeni bir yeri benimsemişken beni gitmeye mecbur etme çünkü giderim.”

Derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştım. Oldukça sınırlı olmama rağmen sakince konuşmama hâlâ şaşıırıyordum. Şimdiye kadar bu yaptıklarının hesabını sormam gerekiyordu sanırım ama yapamıyordum. Bu olay duyulursa ikimizin askerliğini de yakabilirdi. Görevden atılırdı, bunu düşünmemiştii bile. İçimdeki öfkemi bastırmaya çalışırken gözlerimi yerden ayırmadım.

“Korkuyorsun Mihrem, o kadar çok korkuyorsun ki... Hem de bunu kendine dahi itiraf edemiyorsun.”

Benim aksime onun sesi büyük bir güç barındırıyordu. Odaya girdiğimizden beri ilk defa başımı yerden kaldırıp gözlerine baktım. Kahverenginin içine yıldızlar serpiştirilmişti sanki. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı. Sesinin netliği karşısında kendimi sorguladım. Sahi neyden korkuyordum ben?

“Korkmuyorum Semih, sadece hissetmiyorum,” dedim gözlerimi ondan kaçırarak.

İlk defa gözlerine bakmak istemedim. Biraz önce olanlar karşısında şaşkınlığım yerindeydi ama öfkem neden terk ediyordu beni? Gözlerimi kaldırıp tekrar baktığımda bu sefer tek kaşını kaldırmıştı. Sözlerimden emin olup olmadığını sorguluyordu sanki. Bu sefer kendimden, sözlerimden eminim dercesine kararlılıkla baktım gözlerine.

“Neyden korkuyorsun, biliyor musun Mihrem? Sen yeniden sevmekten ve sevmekten korkuyorsun. Kaybetme korkusu o kadar işlemiş ki derinlerine, bir daha sevemeyeceğine öyle inandırmışsın ki kendini korkun kalbini sarmış, gözlerini kör, seni sağır etmiş. Oysaki kalbinin sesini dinlesen, biraz etrafında olup bitenleri görsen sen de anlayacaksın. Bir kez, sadece bir kez bıraksan korkularını işte o zaman anlayacaksın gerçek hislerini.”

Biraz önceki ses tonuna göre daha yumuşak konuşuyordu. Beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Boynumdaki kolyemin zinciri etimi sıkıştırınca elim kolyeme gitti hemen. Semih'in

gözleri boynumda takılı kaldı. Aklından şu an neler geçtiğini merak ediyordum. Gözleri derin bir şekilde bakıyorken dikkatini çekmek için konuştum.

“Ben hiçbir şeyden korkmuyorum.” Üstüne basa basa kurduğum cümleyle yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu.

“Peki, o zaman yeniden birini sevebilir misin?” diye sordu gözlerimin içine baka baka. Zorlukla yutkundum. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. İfadesi ciddileşirken kendi kararını çoktan vermişti.

“Bize karşı çıkan her şeyle, herkesle savaşıyorum, seninle bile senin için savaşıyorum. Ama bir hayaletle savaşamam, Mihrem.”

Başka bir şey söylemeden ya da benim söylememi beklemeden arkasındaki kapıyı açıp çıktı. Kapıyı geri kapatıp beni öylece arkasında bıraktı. Ne düşüneceğimi bile bilmeden, son sözleri beynimde dönüp dururken kapattığı kapıda takılı kaldı bakışlarım.

Ne yapacağımı bilemeyerek öylece Semih’in odasında kaldım. Derin bir nefes aldığımda kokusu burnuma doldu. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Yatağın üstüne oturdum ve düşünmeye başladım. Nerede hata yapmıştım ben? Semih’e bunu düşündürecek bir umut vermiş miydim? Eğer onu öpmüş olmasaydım belki de hisleri oluşmayacaktı.

Sırtımı duvara verip, dizlerimi kollarımın üstünde birleştirip başımı dayadım. Ah Semih, beni nasıl bir çıkmaza soktuğunun farkında mısın? Ben zaten ne hissettiğimi anlamıyorken bir de senin hislerinle başa çıkmak beni ne hâle getirecek hiç düşündün mü? Gözlerimi sıkıca kapattığımda biraz önceki hâli geldi gözlerimin önüne.

Bana âşık olduğunu bile bile nasıl bakacaktım yüzüne? Herkes biliyorken nasıl devam edecektim burada? Gitmek istemiyordum ama kalamazdım da. Görevden sonra ağabeyimle konuşup yeni bir yer değişimi istemeye karar verdim. Yine kaçırıyorsun, diyen iç sesime kulaklarımı tıkadım. En iyisi buydu, şimdilik başka bir şey gelmiyordu elimden. Öğ-

leden sonra beni idare edeceklerini bildiğim için aşağıya inmemiştim. Semih'in odasında öylece oturmaya devam ettim.

Semih'in, Miran için söylediklerini düşündüm. Bir hayalet, demişti onun için. Ölenler aslında ölmüyorlardı ki hatıralarda yaşatanlar için. Miran benim için hâlâ yaşıyordu. Ben onu geride bırakamazdım, bunu yapamazdım. Sadece benim değil, Semih'in de canı yanardı. Bu duruma katlanamadığına sözleriyle bile belli etmişti. Benim bir yarım hâlâ Miran'da yaşıyordu.

Beynimde sözcükler iç içe geçene kadar düşündüm. Çıkar yollar aradım, çıkmaz sokaklarla karşılaştım. Bir yanım bütün olanları unut derken diğer yanım itiraz etti. Miran seni severken unutmadın, neden Semih'in sevgisini unutacaksın diye karşı çıktı. Arada kalmadım, arafta kaldım bu defa.

"Sessiz ol, uyuyakalmış," diye bir fısıltı duyduğumda yerimden hafifçe kıpırdadım.

"Semih, eminsin değil mi hislerinden?" Emre'nin sorusuyla gözlerimi açmak istesem de yorgunluk ağır basıyordu.

"Eminim." Semih'in sesinden sonra bilincim uykuya yenik düştü.

Gözlerimi açtığımda sağ tarafıma döndüm. Kendi odamda yatıyordum ama en son Semih'in odasında yatağa oturduğumu hatırlıyordum. Yataktan kalktığımda masanın üstündeki kâğıt dikkatimi çekti. Elime alıp üstündeki tek cümlelik yazıyı okudum.

Seni yatağına getirdim.

Semih.

Derin bir nefes alıp saate baktım. Gece yarısına geliyordu. Bütün bir öğleden sonrayı uyuyarak geçirdiğim için uykunamına bir şey kalmamıştı. Semih'in yatağı daha rahattı sanırım. Pencereyi açtığımda gözlerim istemsizce yan taraftaki pencereye kaydı. Kapalı olduğunu görünce iç çektim. Aşağıya bahçeye baktığımda Semih'in köşede duran bankta otur-

duğunu gördüm. Elinde her zamanki gibi bir sigara vardı ve beni izliyordu ya da bekliyordu. Pencereden geri çekilip perdeyi kapattım.

Dolabıma yönelip kot pantolon ve tişört çıkarttım. Kamufajlarımı çıkartıp kenara koydum. Üstümü değiştirip saçlarımı topladım. Odayı düzenledikten sonra kot ceketimi ve çantamı yanıma aldım. Uzun süredir telefonuma bakmadığım için gelen mesajlara baktım. İki yeni mesaj vardı.

Ağabeyim

"Arabamı gönderdim. Anahtarı nizamiyeden alırsın."

Buna gerçekten sevinmişim. Burada her yere taksiyle gitmem mümkün olmuyordu. Buradan gideceğim aklıma gelince bunu şimdilik düşünmemeye karar verdim. Yarın göreve çıkacaktık büyük ihtimalle. Biraz hava almak fena olmazdı şimdilik. Diğer mesaja geçtim.

Mirza

"Bekliyorum gece yarısı."

Konum bilgisi paylaşıldı.

Saate baktığımda yarım saat vardı gece yarısına. Gitmekle gitmemek arasında kalsam da gitmek için kapıdan çıktım. Konuma baktığımda buradan biraz uzakta olduğunu fark ettim. Hızla merdivenlerden inip arka avluya çıktım. Köşeyi dönmeden Semih'i gördüğümde beni dikkatlice süzdü. Bu saatte nereye gittiğimi merak ediyordu.

Yarından geçip giderken bir şey demedim. Nizamiyenin önüne geldiğimde Çavuş selam verip ayağa kalktı. "Benim için araba anahtarı bırakılmış buraya." Önündeki masanın çekmecesini açıp arabanın anahtarlarını bana doğru uzattı. "Arka taraftaki otoparka bırakıldı arabanız, Komutanım," dedi asker. Anahtarı alıp nizamiyeden ayrıldım.

Arabamı gördüğümde genişçe gülümsedim. Siyah mini Cooper bana göz kırparken kapılarını açtı. İçine yerleştiğimde direksiyonuna dokundum. Arabamı özlemiştim.

Anahtarı kontağa yerleştirip çalıştırdım. Gaza yüklenmemle hızlı bir şekilde ileri atılan arabayla otoparktan çıkıp nizamiyenin önüne geldim. Büyük araçlar için kullanılan demir kapının açılmasıyla dışarı çıktım.

Askeriyeden ayrılırken konum bilgisini araç navigasyonuna girdim. Geri dönüş için de navigasyon kullanacaktım, yolları henüz bilmiyordum. Mirza'nın attığı konuma yaklaştığımda, farları kapatıp sessiz bir şekilde ilerlemeye başladım. Telefonumda ağabeyimin telefonuna bağlı bir verici vardı. Tehlikede olduğumu hissettiğim an, tek tuşa basıp aktif hâle getirmemle konum bilgim acil çağrı olarak onunla paylaşıyordu.

Etrafı incelemeye başladığımda burasının boş bir arazide iki katlı bir ev olduğunu fark ettim. Etrafı aydınlatılmıştı ama kimse görünmüyordu. Bahçe kapısının önünde siyah bir Mercedes duruyordu. Arabayı birkaç metre geride durdurup indim. Etrafta birkaç ağaç dışında başka bir şey yoktu. Beyaz badanalı, sade ve normal bir ev gibi duruyordu dışarıdan. Belimdeki silahımı kontrol edip yavaşça ilerlemeye başladım. Bahçe kapısını açıp içeriye girdim.

"Hoş geldin ama geç kaldın," diyen sesle birlikte sağ tarafıma döndüm. Pembe çiçeklerin süslediği kiraz ağacının altında küçük bir masanın etrafına konulmuş iki sandalyeden birinde oturuyordu. Beni beklediği açıkça ortadaydı. Elindeki viski bardağını hafifçe kaldırıp başıyla sandalyeyi işaret etti.

Bahçenin çiçek kokusu, ateş böceklerinin ötüşleri, hafif esen rüzgâr burası Mirza için garip bir yerdi. O daha çok karanlık depoların, işkence odalarının adamıydı. Gösterdiği sandalyeye yavaşça oturdum ve göz temasımızı kesmedim. Gözlerine bakmaktan çekindiğimi biliyordu ama bu sefer bu tuzağa düşmeyecektim. O benim deniz gözlüm değildi.

"Neden çağırdın beni buraya?" Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordum. Bir an önce beni neden çağırdığını öğrenip gitmeliydim. Beni öldürmek istese buraya çağırmayacağını biliyordum.

“Yarın bir operasyona çıkacaksınız. Kaçakçılık yapan iki örgüte sınırda baskın düzenlenecek. Sen de o ekiplerden birinde olacaksın.” Elindeki bardağı kaldırıp tek dikişte içti ve masaya bıraktı.

“Nereden bildiğini sormayacağım. Şimdi sen öğrendiğine göre planı değiştirmeleri için görüşeceğim.” İçten içe öfkeliydim ama bunu saklamam gerekiyordu. Her zaman yanına çekecek birilerini bulurdu.

“Hayır, operasyonu yapmanızı istiyorum. Hatta bizzat ben vereceğim onları sana. Ayağıma fazla dolanmaya başladılar, kısaca sizi çöpçü olarak kullanacağım.” Dudağının kenarı alay edercesine kıvrıldı. Gözlerimi kıstığımda, belimdeki silahı ani bir şekilde çıkartıp ona doğru tuttum.

“Şu an her şeyi bitirebilirim!” Silahın emniyet kilidini açıp mermiyi namlunun ucuna gönderdim. Tetiğe basmam gerekiyordu sadece.

“Yerinde olsam bunu denemezdim,” derken arkamda kalan çatıyı işaret etti. Göz ucuyla baktığımda keskin nişancı tüfeğin ışığını üstüme tuttu. Ondandır temiz oynamasını beklemek zaten saçmalıktı.

“Ne istiyorsun?” dedim üstüne basa basa tekrar.

“O adamdan uzak dur, Mihrem. Yarın bir bakarsın, kim vurduya gitmiş, tabutunu kaldırıyorsunuz.” Buz gibi çıkan sesi yüzüme sert bir şekilde çarptı. *Bu kadar belli etme Mirza, açık veriyorsun fazlasıyla.* Gülümsemem bütün yüzüme yayıldı.

“Biliyor musun Mirza, anne olmaya karar verdim. Malum yaşıma da geçiyor, yirmi altı oldum neredeyse. Elimde böyle güçlü kuvvetli bir baba adayı varken ondan vazgeçmem biraz zor.” *Hadi Mirza, hata yap, bekliyorum.*

Semih bunları duysa neler olurdu acaba? Odaklan, Mihrem!

“Eski nişanlısı onu pek unutmuş gibi durmuyor. Belki de koynuna girmek için fırsat arıyordur. Dikkatli ol Mihrem,

ikinci kez kaybetmeyi istemezsin." Sema'yı onun gönderdiğini biliyordum ama şimdi kendisi söylemişti.

"Ah Mirza, hep çok kibirlisin. Sema'yı gönderdiğini keşke bu kadar belli etmeseydin. Sen de biliyorsun, o kız benim tırnağım etmez. Semih ise çoktan bana âşık oldu. Beni zorlama bence, eğer ona zarar verirsen beni geri çekeceğini mi zannediyorsun? İnan, hamilelik haberimi ilk sana veririm. Anlarsın ya, Semih çok boş duracak biri değil." Göz kırptıktan sonra silahımı belime koyup masadan kalktım. Arkamı dönmüş ilerlerken gelen kırılma sesini umursamadım.

"Eğer sana bir daha dokunursa onu öldürürüm!"

Bağırması umurumda bile değildi. Bu tehditlerle beni sindireceğini sanıyorsa eğer beni etrafındaki itlerle karıştırmış demektir. Üstüme geldikçe ben onun üstüne daha fazla gidiyordum. Geri adım atmak zorunda kalıyordu yoksa dediğimi yapacağım konusunda ne kadar kararlı olduğumu biliyordu. Daha önce yapmıştım, yine yapardım. Bana yapamazsın, demişti ve ben oturup onun yaptıklarını izlemesini sağlamıştım. Beni öldürmek istiyordu ama yapamayacağını artık ben de görmüştüm. Bu kesin olan tek şeydi.

Arabama bindiğim gibi gaza yüklendim ve hızlı bir şekilde uzaklaşmaya başladım. Saat bire geliyordu. Hızı biraz daha arttırdım, navigasyonu takip ederek askeriye çıkış yola geldiğim yolda yan çekilmiş arabayla kaşlarımı çattım. Bu arabayı tanıyordum. Derin bir nefes verip yavaşladım ve sağ tarafa çekip arabayı durdurdum. Farlar etrafı aydınlatırken arabasına yaslanmış, elindeki sigarasını içiyordu. Arabadan aşağı inip ona doğru yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim önünde durduğumda.

"Seni bekliyorum. Çünkü gerçekten merak ediyorum." Gözlerimi, gözlerine diktiğinde altında yatan öfkeyi hissettim. Çok sinirliydi.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sakın bir şekilde sordum.

"Gecenin bir yarısı o adamın yanına niye gittiğini, Mih-

rem! O adam senin kâbuslarına sebep oluyorken, neden her çağırıldığında gidiyorsun? Ben sana daha bugün seni sevdiğimi söylemişken sen, sana âşık olan adamın yanından geliyorsun!" İçinde biriken öfkeyi serbest bırakması için ona zaman verdim. En sonunda sustuğunda göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ona doğru bir adım daha atıp yaklaştım. Eline doğru uzandığımda kaşlarını çatsa da umursamadım. Sigarasını alıp yere attım ve üstüne bastım. Sakince konuştum.

"Çok içiyorsun, içme."

Semih bir bana baktı bir de yerdeki sigarasına. Aradaki hağı çözmeye çalışır gibiydi ama buna fırsat vermeden konuşmaya başladım. "Yarın operasyona gelmiyorsun. Öncelikli hedef olarak seni görecekler. Mirza beni uyarmak için çağırdı. Operasyonla Mirza'nın alakasını sorma, söyleyemem. Sen de kimseye bundan bahsedemezsin. Eğer bahsedersen seni buradan sürerler, Semih. Sana sırrımı veriyorum, onu iyi koru yoksa sadece kendini değil, bütün görev arkadaşlarınla birlikte beni de sürgün ettirirsin." Dikkatli bir şekilde beni dinledikten sonra gözlerinde o öfkeyi yeniden gördüm.

"Bizi sevgili sanıyor, Mihrem. Beni öldürmemesi için onu nasıl ikna ettin? Gerçi öldürmesi için önce karşıma çıkması ve sağ kalması gerekiyor." Karşısına çıkmasına son derece istekli olduğu belliydi.

"Eğer seni öldürmeyi dener ve başaramazsa senden bebek yapacağımı söyledim."

Semih ilk önce söylediklerimi anlamaya çalıştı. Sonra kelimeleri tekrar gözden geçirdi ve anladığında yutkundu. Yüzünde hafif bir gülümseme oluşurken başını öne eğerek saklamaya çalıştı. Bunu görmemiş gibi davranabilirdim.

"Evlilik dışı bir bebeğe karşıyım. En azından bir imam bulabiliriz," derken sesindeki o yaramaz tınıyı resmen hissetmiştim.

"Semih, seninle her şeye karşıyım. İmamı cenazen için de bulabiliriz. Ben gidiyorum ve sen şimdi yolu açıyorsun.

Bu konuştuklarımız da aramızda kalıyor,” diyerek uyardım.

“Biraz önce gittiğin yerde midir?” Semih’in tek kaşına kaldırarak sorduğu soruyla beni takip ettiğini anlamam ~~zır~~ olmadı.

“Çoktan toza karışmıştır.”

Arkamı dönüp yürümeye başladım. Bu adam gerçekten de deliydi! Geri dönüp Mirza’nın karşısına çıkmak gibi bir düşüncesi varsa mezar yerini şimdiden almalıydı. Semih, onu karşı karşıya kalsalar alt edebilecek güce sahipti. Bu işin içinde bir ama vardı ki o da Mirza’nın kirli oynamasıydı. Kendi elini bile kirletmez, Semih’i yüz metre ileride görse te-tiği çektirirdi.

Semih arabasını çektikten sonra yola devam ettim. Askeriyeye arka arkaya girdik. Arabayı park eder etmez yatakhaneye girip merdivenlere yöneldim. Arkadan gelen ayak seslerini önemsemeden odama girdim ve kapıyı kilitledim. Üstümü değiştirip kendimi yatağa atmam beş dakikamı aldı. Ağabeyime mesaj attıktan sonra alarmı kurdum. Gözlerimi sıkıca kapatıp uyumayı denedim. Zor da olsa bir süre sonra uyuyakalmıştım.

Sabah uyandığımda telefonun alarmını kapattım. Kahvaltıya geç kalmıştım. Hızla hazırlanıp odadan çıktım. Yatakhane-neden ayrılıp kantine gittim. Bir tost ve çay alıp kahvaltımı yaptıktan sonra Tufan Albay’ın odasına gitmek için yönetim binasına ilerledim. Bugün göreve gideceğimiz için içtima çavuşlar tarafından yapılacaktı. Kapıyı tıklatıp içeriye girdim.

“Komutanım!” diyerek selam verdim Albay’a.

Herkes çalışma masasında yerine yerleşmişti. Benim için boş bırakılan yere Cahit Yüzbaşı ve Mert Üsteğmen’in arasına oturdum. Bütün rütbeliler ve ağabeyim de buradaydı. Uyuyakaldığım için en geç gelen bendim. Tufan Albay, ben yerleştikten sonra konuşmasına başladı. Herkes dikkatlice dinliyordu.

“Birazdan yola çıkacağız. Kars’tan gelen birlikle sınırda

buluşup keşif yapacağız. Gece sınırdan malları geçirirken suçüstü baskın olacak. Herkes hazırlansın, yarım saate çıkıyoruz. Semih, Ercan, siz çavuşlarla birlikte burada kalacaksınız.” Tufan Albay’ın son sözleriyle bakışlarımı Semih’e çevirdim. Oldukça sinirli görünüyordu ama Emre itaatsizlik yapamazdı.

“Emredersiniz, Komutanım!” dedi zar zor bastırıldığı sesiyle Semih.

“Emredersiniz, Komutanım!” Ercan da pek hoşnut değildi bu durumdan.

Tufan Albay ayağa kalktığı anda biz de kalktık. Silahlarımızı kontrol ettikten sonra sırt çantalarımızı yanımıza aldık. Kırsala gidiyorduk sonuçta; su, yiyecek, telsiz, bıçak gibi ihtiyaç duyacağımız şeyleri çantada barındırıyorduk. Çantamı sırtıma taktıktan sonra postallarımın iplerini sıkılaştırdım.

Semih’e son kez baktıktan sonra dışarı çıktım. Arazi araçlarına bindikten sonra beklemeden hareket ettik. Bana sinirli bile olsa ortada açıkça bir tehdit varken kendisi için gelmesi gerekiyordu. Akşam ağabeyime mesaj atmıştım. Bütün her şeyi anlatmıştım -tabii Semih’ten olacak bir bebeği es geçerek- buna göre de plan yeniden yapılmıştı. Yola çıktıktan sonra Ermenistan sınırına kadar yaklaşık iki saatlik yolda pek bir şey konuşulmamıştı. Araçlar durup, araziye ayak bastığımızda içimde bir huzursuzluk vardı.

Kars’tan gelen ekiple kısaca tanışmış, birlikte hareket etmek için planı yapmak üzere gözden uzak bir yere çekilmiştik. Hiçbir şekilde hareketlilik olmaması işleri daha gergin bir hâle getiriyordu. Biraz sonra telsizden gelen anons sesleriyle herkes gibi telsizimi açtım. Çavuşlardan birinin sesi duyuldu.

“İğdır Jandarma Komutanlığına saldırı var! Tekrar ediyorum, pusuya düştük! Etrafımızı çeviriyorlar, acil destek istiyoruz!” dedikten sonra büyük bir patlama sesi duyuldu.

Bölüm 17

Bir daha telsizden ses gelmezken hepimiz öylece donup kalmıştık. Semih, diye düşündüm beynimin odalarında tehli-ke sinyalleri çalarken. Hemen telsizi askerin elinden aldım ve frekansı ayarladım, seslendim ama cevap yoktu. Emre telefonunu çıkartmış, ulaşabileceği birilerini aramaya başlamıştı ama en yakın destek ekip bile bir saat uzaklıktaydı.

“Emre, Uğur, Dursun, Mert arabaya binin, gidiyoruz!” diye emir verdim hızlıca. Cahit Yüzbaşı buraya gelen destek ekiplerle birlikte kalabilirlerdi. Zaten çoğunluğun hedefi askeriye yapılabilecek olan saldırı olduğu belli olmuştu, burası sadece oyalamaydı.

Askerî araçların olduğu yere doğru hızla yürümeye başladım. “Mihrem Üsteğmen, gidemezsin! Bu göreve itaatsizlik!” diye arkamdan seslendi Kars’tan gelen bölüğün başındaki Yüzbaşı. Sinirle arkamı döndüm. “Bütün sorumluluğu üstüme alıyorum! Eğer burada ölmekten korkuyorsanız orada daha yirmi yaşını yeni görmüş yüzlerce gencecik canları düşünün!” Sesimin yankılanmasıyla birlikte sınırdan köpüren adam kaskatı kesildi.

Tekrar konuşmasına izin vermeden aracın sürücü koltuğuna bindim. Diğerleri de bana yetişmişti, yanıma Emre otururken Mert, Uğur, Dursun’la birlikte arkaya oturdu. Kantağı çalıştırıp, ayağımı debriyajdan çekip gaza yüklendim. “Sıkı

tutunun, beyler!” dedikten sonra hızımı arttırıp U dönüşü yaptım ve geldiğimiz yola geri dönmek üzere çıktım.

Ayağımı gazdan hiç çekmeden son sürat ilerliyordum, bir vandan da onlara bir şey olmaması için dua ediyordum. Sadece Semih’i korumak istemiştım, Mirza’nın böyle bir şey yapacağı aklımın ucuna dahi gelmemiştı. Kendime olan sinirimden gaza daha fazla yüklendim, dağlık alan olduğu için yollar boştu şansımıza. Bir an önce yetişmek istiyordum. Semih’in bana son sözleri geldi aklıma. *Bir hayaletle savaşamam*, demişti. Şimdi eğer o da giderse, beni seven birini daha kaybedersem ben nasıl hayatta kalmak için savaşıacaktım?

“Telefonların hiçbirine ulaşamıyoruz, sinyal kesici kullanıyorlar büyük ihtimalle!” diyerek sonuna bir küfür ekledi Uğur.

Herkes oldukça gergin ve sinirliydi. Bütün yol boyunca o kadar kendimi sıkımtıım ki patlamak üzereydim. Askeriyeye yaklaştığımızda bir patlama sesi daha duyuldu. Büyük bir duman bulutu yükseldi önümüzde. Direksiyonu kırıp yoldan çıktım, yan taraftaki ormanın kenarından ilerleyen taşlı patikadan askeriyeenin arka tarafına çıkabilirdim. Diğerleri de benim gibi düşünmüş olmalıydı ki kimse itiraz etmedi. Aracı durdurduğumda neredeyse boyumuza gelen duvarın önündeydik. Üstünde bir o kadar da tel vardı. Kapılardan giremeyeceğimiz için başka şansımız yoktu. Araçtan hızlıca inip duvarın önünde durduk.

“Komutanım, siz atlayın önce, bize otoparka açılan kapıyı açarsanız daha çabuk hareket edebiliriz. Siz içeri girdikten sonra biz de oraya geçeriz,” diyerek öneri sundu Emre.

Duvarın yüksekliğini geçtim, hepimiz buradan atlarsak direkt görünürdük. Ben atlarsam hızlı hareket ederek onlara iki yüz metre ilerideki kapıyı açabilirdim. Ön taraftan hâlâ silah sesleri ve bağrıışmalar geliyordu. Hızlı düşün, mantıklı karar ver, Mihrem.

“Emre, Uğur, kule olun. Dursun, sen de tek dizinin üs-

tünde çök," dedim aceleyle. Emre ve Uğur kollarını birleştirdikten sonra birbirlerine sıkıca tutundular. Dursun çökünce, dizine basıp Emre ve Uğur'un omuzlarına bastım. Mert dizlerimden yükseltip destek oldu. Beni kaldırdıklarında onlara daha fazla yük olmamak için duvarın üstüne hızla atladım.

"Gidin!" dedim duyabilecekleri şekilde seslenerek.

Dikenli tel örgü ellerimin üstünü çizse de ses çıkartmadım. Ellerimle üstünden tutup bastığımda birkaç sivri uç parmaklarımı kanatmaya başlamıştı bile. Derin bir nefes alıp eğdiğim telin üstünden atladım. Duvarın diğer tarafına geçtiğimde aşağıya atlamak için dengemi korudum. Onların yardımı olmadan zorlansam da yukarı çıkardım ama şüphe çekmemek için yardım almıştım. Atlamak daha kolaydı, ayaklarımın üstünde zıplayıp ters takla attım ve iki ayağımın üstüne indim. Umarım, biri görmemiştir.

Bütün askerler ön nizamiyeye gittiği için arka tarafta kimse kalmamıştı. Duvar dibinden ilerleyerek hem hızlı hem de sessiz olmaya çalışıyordum. Arkada kalan otopark için kullanılan demir kapı sadece içeriden otomatik olarak açılıyordu. Araçların tek giriş noktası ön nizamiye olsa da tehlike anlarında çıkmak için buraya bir kapı eklenmişti. Üst düzey yöneticiler teftişe ya da ziyarete geldiğinde genelde bu kapıyı kullanıyorlardı.

Düğmeye bastığım anda kapı yana kayarak açılmaya başladı. Uğur, Emre, Dursun, Mert girdiği anda her ihtimale karşı kapıyı geri kapattım. Hepimiz silahlarımızı çekmiş, ön tarafa koşmaya başlamıştık. Yeni gelen acemi askerler içeriye gönderilmiş, eğitiminin son günlerinde olan usta erler silahla karşılık vermeye başlamıştı. Çavuşlar emir verirken bir süre Semih'i aradı gözlerim. Ön tarafta yerimi aldıktan sonra yanımdaki askerin tüfeğini aldım. Beyaz bir pikabın üstünde konuşlandırılmış taramalı tüfeği tutan adamı hedef aldım. Tek kurşunla alnından vurduktan sonra bu sefer sürücüyü hedef aldım.

“Yere yatın!” diye bağırarak Emre’nin sesiyle başımı eğdim. Rüyük bir patlama daha olmuştu.

“Semih yaralı!”

İşte duymaktan çok korktuğum o iki kelime çıktı o karışık birisinin ağzından. Başımı kaldırdığımda kulaklarımda çınlamaya benzer bir uğultu vardı. Toz dumana karışmış, herkes koşturmaya içindeydi. Ayağa kalktığımda tüfeğimi atış için göz hizama getirdim ama patlamadan sonra bir daha mermi sesi duyulmadı. Toz yavaşça dağılırken hızlıca Semih’in olabileceği yerleri taradım. Onu bulduğumda Emre ve Uğur’un arasındaydı. Sağ omzunun üstündeki kamuflaj tamamen yanmış, derisini göremesem bile zarar gördüğünü biliyordum. Ayağının ucunda duran roketatara baktım. Son patlamanın sebebiydi, Semih yapmıştı.

Hızla onlara doğru ilerlemeye başladım. Gözleri açıktı, bilinci yerindeydi. Bu gibi durumları çokça görmüştüm, her zamanki gibi serinkanlı olmalıydım. Duygularımı bastırdım, yapmam gereken buydu. Şimdi önemli olan herkesin iyi olması ve Semih’in bir an önce hastaneye gitmesiydi. Yanlarına geldiğimde omzuna bakmaktan kendimi alamadım. Roketatarla arka arkaya birkaç kez atış yapmıştı, sağ omzunun derisi yanmıştı. Oldukça kötü görünüyordu.

“Uğur, Emre, siz Semih’i hastaneye götürün. Arka kapıdan geldiğiniz yerden çıkın. Başka yaralı asker varsa hemen gönderiyorum arkanızdan!” diyerek yönlendirdim.

“Komutanım, bir şeyim yok,” dedi Semih. *İnat etme be adam!*

“Bu bir emirdir!”

Sözlerimden sonra Uğur ve Emre hızla hareket ederken ben de artık duran silah sesleriyle askerleri kontrol etmeye başladım. İki asker daha yaralıydı. Kurşun birisinin omzundan sıyırmıştı, diğerinin de kulağına gelmişti. Dursun’un yanına Oğuz Çavuş’u verip başka bir arabayla da onları gönderdim. Mert benimle kalıp hasar kontrolü yaptı. Destek

geldiğinde ise her şey bitmişti. Askeriyeden çıkıp yan yana duran üç beyaz pikaba baktım. Birini ben indirmiştım, diğer ikisini Semih'in attığı roketatarlar. Canlı birini arıyordum, ağzını açıp konuşacak kadar yaşasa yeterdi. Sonra nasıl olsa ben öldürecektim.

İnleme sesi duyduğumda ormanlık alana giden patika yolu takip etmeye başladım. Yerde sürünerek gidiyordu, iki ayağından da vurulmuştu. Ayağımı sırtına geçirip yüzünü yere bastırdım. Acı çılgılığı yankılandı ama bu kargaşada kimse duymazdı. Yanına eğilip, silahımı kafasına dayadığımda beni görmeyi beklemediği şaşkınlığından belliydi. Kadın asker görmeyi genelde beklemezlerdi, bizim ne kadar güçlü olduğumuzu onların olmayan beyinleri anlamazdı çünkü.

"Eee heval, anlat bakalım, orada havalar nasıl?" Yüzümdeki gülümsemeye aldanan adam kaçabileceğini umut etti.

"Bırak beni karı!" diye çırpındığında yüzüne yediği yumrukla neye uğradığını şaşırdı. Hâlbuki bayılmaması için sert bile vurmamıştım.

"Bak, üzülüyorum heval, nereye? Daha beraber bomba atıp kim kimi önce patlatıyor oynayacaktık?" Kıkırdadığımda adam sertçe yutkundu.

"Se-sen onlardan değilsin! Dağda gördüm senin gibi olanlarından ben." İşte şimdi işim daha kolaydı. İyice yaklaşıp gözlerinin içine baktım.

"Seç heval, kolay ölüm mü yoksa zor ölüm mü? Sadece sorulara cevap istiyorum. Eğer tatmin olursam kafana sıkar giderim ama yok, ben ellerinin maharetini görmek istiyorum diyorsan senin ufaklığı mangal yapar, sana yediririm. Bak, aklıma bir fikir daha geldi. Seni serbest bırakırım ve herkese muhbir olduğunu söylerim. Bence bu daha iyi bir fikir."

Sözlerimin altında yatan delilik uzun zamandır inzivaya çekilmişti. Yüzümdeki kan dondurucu gülümseme, gözlerimdeki ölüm görmek isteyen parıltılar benim gerçek benliğimdi. Mizgin'di. Adam duydukları yüzünden bayılacak gibi

olmuştu. Kendine gelsin diye biraz daha şiddetli bir tokat attım. Fazla zamanım yoktu, birileri gelebilirdi ya da yokluğum fark edilebilirdi.

“Sizi buraya kim gönderdi?” Sorum oldukça basitti.

“Beni öldürürler!” Bunların beyninin olmadığını daha önce söylemiş miydim?

“Ben yaşatacağım demedim ki?” diyerek adama göz kırptım, bacaklarını işaret ederek. Acıyla inlemişti, giderek daha fazla kan kaybediyordu.

“Cihat Başkan gönderdi.” Aceleyle konuştuğunda Mirza’nın haberinin olup olmadığını sorguladım.

“Başka biri biliyor muydu ani baskın yapılacağını?” Dikkatlice bütün hareketlerini izledim, yalan söylerse her kelimesini anlardım.

“Yolda öğrendik, biz bile bilmiyorduk. Son anda kararını değiştirdi, geride kalanlar sınıra gittik sanıyor.”

Tek el silah sesi yankılandı. Başımı kaldırdığımda ağabeyimi gördüm. Öfkeli gözlerle ona bakarken ayağa kalktım. Oldukça sinirlenmiştim, derin bir nefes alıp bağırmadan konuştum.

“Onu ben öldürecektim! Üstelik sorgu sırasında müdahale edilmesinden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun!”

“Geliyorlar!” Tek kelime ederek hızlıca yanıma geldi. Adamın yüzünü açığa çıkarttı, hemen arkasından Cahit Yüzbaşı göründü.

Yüzümü normal bir ifade tutmak benim için zor olmadı. Adamı da diğerlerinin yanına götürmek için aldılar. Mirza buraya baskın olacağını bilmiyordu, adamın sözleri doğrudu. Son anda başlarındaki adam planı değiştirmişti. Bunu yaparak daha çok asker öldürüp konumunu yükseltmek istemiş ya da diğerleriyle ters düşünüş olabilirdi. Cihat’ın ölenlerle birlikte olup olmadığını öğrenmeden ölmesi sinirlendirse de Cahit Yüzbaşı’nın beni o hâlde görmemesi daha iyiydi.

Askeriye büyük bir hızla kendini toplamıştı. Gelen destek ekiple birlikte hızlı bir şekilde bütün olasılıklar gözden geçirilmiş, tehlikenin devam etmesi hâlinde çevredeki karakollardan askerler getirilecekti. Emre'yi aramış, yaralı askerler hakkında kısaca bilgi almıştım. Semih'e sabah yanık üzerine uzman bir doktor bakacaktı. Şimdilik yarasını temizlemiş, pansuman yapmışlardı. Ağrı kesicinin etkisiyle uyuyordu. Er olan diğer iki askerden omzunu kurşun sıyıran gayet iyiydi. Hastaneden sonra terhis edilirdi. Kulağına kurşun gelenin durumu ise daha kötüydü, duyma kaybı yaşıyordu.

Herkesle birlikte toplantı odasına geçtik. Durum değerlendirmesi için Tufan Albay acil bir toplantı yapma kararı almıştı. Emre ve Dursun hastanede kalmıştı, Uğur geri gelmişti. Mert bütün bunlar olurken benimle birlikte krizi yönetmişti. Ağabeyim ve Cahit Yüzbaşı ise sınırdan geri kalan askerler ile birlikte bizden bir saat sonra yola çıkmışlardı. Herkes geç olsa da aslında hedefin burası olduğunu ve şaşırtmacayla bütün askerlerin sınıra gönderildiğini anlamıştı. Fena hâlde oyuna gelmiş, pusu yemiştik.

"Kars'tan gelen ekip şu an sınırdaki bekliyor. Hareketlilik olması dâhilinde haber verecekler ama bu kadar ağır bir darbe aldıktan sonra tekrar saldırımları zor. Mihrem, Cahit'le birlikte bu gece buradasınız. Ben de burada kalacağım. Uğur, Mert gidip dinlenin, Arda sen de misafir odalarından birine geç, askeriye'den kimse ayrılmayacak." Tufan Albay'm emriyle hepimiz ayağa kalktık.

"Emredersiniz, Komutanım!"

Herkes odadan ayrılırken cebimden odamın anahtarını çıkarttım. "Odanın üstünde adım yazıyor," diyerek ağabeyime anahtarı uzattım. Anahtarı alıp elimi tuttu. Gözlerinde bugün benim için ne kadar korktuğunu görüyordum. Defalarca kez çatışmaya girmiştik, ağabeyimin işi benden daha az silah getirirse de o da her zaman tehlikeydi. Gözlerimi kapatıp açtım. Bu bizim sözsüz *iyiyim* deme şeklimizdi.

“Komutanım?” Uğur’un sesiyle elimi hızlıca çektim. Kapıya doğru döndüğümde bakışları ben ve ağabeyim arasında gidip geldi. Bende sabit kalıp kararsız olsa da sözlerine devam etti.

“Sabah hastaneye gideceğim, siz de gelecek misiniz?”

“Geleceğim, Uğur. Biz gideriz. Emre, Dursun’la birlikte döner, onlar da dinlenir.” Başıyla onay verdiğinde henüz gitmeye niyeti yok gibiydi. Semih için bekçilik mi yapıyordu yoksa? Tek kaşımı kaldırıp ona bakmaya devam ettim.

“İyi geceler, Komutanım. Arda Bey size misafirhaneye kadar eşlik etmemi ister misiniz?” diyerek bu sefer ağabeyime döndü.

“Teşekkürler, yatakhaneye gideceğim,” dedi ağabeyim elindeki anahtarı göstererek.

Ah ağabey, yanlış ata oynuyorsun! Benimle ilgilenen bunun bir büyük boyu. Uğur sadece onun yokluğunda kimsenin yanına gelmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Ağabeyim bana bakıp başımla onaylamam üzerine Uğur’la yatakhaneye gitmek üzere ilerledi.

Derin bir nefes alıp onlar gittikten sonra kendimi bahçeye attım. Bakışlarım her zaman Semih’in durduğu duvara kaydı. Elinde sigarasıyla burada durur, düşüncelere daldardı. Gözlerimi kaçırıp yürümeye devam ettim. Duvarlarda mermilerin geldiği yerlerde delikler vardı. Yakında bir mimar geleceği için buraların da kısa sürede halledileceğini umuyordum. Yeni gelen askerler içeride kaldıkları için zarar görmemişti ama psikolojik olarak etkilenmişlerdi. Bu gibi durumlarda moral etkinlikleri düzenlenirdi.

Nizamiyeden başlayarak nöbet yerlerini kontrol etmeye başladım. Tedirginlik olsa da herkes görevinin başındaydı. Düşüncelerimin arasına sızan o görüntüyle duraksadım. Semih’i gördüğüm yerdeydim. O an bakışlarımı hemen kaçırsam da her detayını incelemiştim. Saçlarının arasından sızan ter damlası kaşına doğru iniyordu. Üstü başı toz içindeydi,

gözleri açık olsa da baygın bakıyordu. Göz göze gelmeden gözlerimi ondan çekip hastaneye götürülmesi için emir vermiştim. Yarası iyileşirdi, dev güçlüydü, buna tutunuyordum.

Şimdi hastaneye gidip onu görmemek için tutunduğum tek şey ise görevimdi. Görev, her şeyden önce gelirdi. İyi olduğunu bilmesen yine de gitmez miydin, Mihrem? Aklımı kurcalayan sorunun cevap kısmına boşluk bıraktım. Nöbet yerlerini denetlemeye devam ettim. Herkes alarm durumunda olduğu için daha dikkatli davranıyordu. Lojmanlara da iki ekip gitmişti, askeriyeden sonra her zaman ikinci hedef asker evleri olurdu. İnsan kendisi için değil ama ailesi için korkuyordu işte.

Annem ve babamı düşündüm. O gece hep birlikte yola çıkmıştık. Dedemi ziyarete gitmiştik köye, geri dönüyorduk Yolumuzu kestiler. Annemin direndiğini hatırlıyorum, bizi bırakmak istemiyordu. Babamsa hepimizin önüne geçmişti. Silahını çıkartıp ateş etse hepimizin öleceğini bildiği için onları gitmemiz konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Korkuyla ağabeyime sarılmıştım, ağladığımı hatırlıyordum. Sonrası ise annemi arabadan indirmeleriyle duyulan iki el silah sesi.

Vurulduklarını çocuk aklıyla anlamamıştım ama ağabeyim biliyordu. Beni öyle sıkıca sarmıştı ki kollarımın ağrıdığını hissetmiştim. Bizi de öldüreceklerdi ama buna engel olan tek şey, silah seslerini duyan bir aracın durmasıydı. Devriye gezen askerler karşılık olarak ateş ettiğinde kurtulmuştuk. Annemin ve babamın katilleri ölmüştü. Asker olmamdaki amaç onların yolundan gitmek olsa da çok sonradan anlamıştım: Hiçbir çocuk annesiz ve babasız kalsın istemediğim için asker olmuştum.

Bu düşüncelerle geceyi sabah ederken güneş yüzünü gösterdi. Sabah saat yediyi gösterdiğinde nöbetim bittiği için Tufan Albay'ın yanına uğradım. Hastaneye gideceğimi söyledikten sonra üstümü değiştirmek için yatakhaneyle ilerledim. Anahtarım olmadığı için odamın kapısını tıkladıp bekledim.

Ağabeyim kapıyı açtığında onu hazır görmek beni şaşırtmadı. Her zaman saat altıda uyanırdı.

“Günaydın,” diyerek içeriye girdim.

“Günaydın, güzelim. Ben çıkıyorum, Albay’ın yanına gideceğim. Kahvaltıda görüşürüz,” diyerek kapıya ilerledi.

“Ağabey, ben hastaneye geçeceğim, geldiğimde görüşürüz,” diyerek yanağından öptüm.

Başını sallayıp kapıdan çıktı. Hızlıca üstümdeki kamufajlardan kurtulup siyah kot pantolon, bordo bir tişört giydim. Sabah hava serin olduğu için üstüme siyah kot ceketimi aldım. Silahımı belime taktım, siyah spor ayakkabılarımı giydim. Çantamı aldıktan sonra masanın üstündeki anahtarla odadan çıkıp kapıyı kilitledim. Hızlı adımlarla otoparka inip arabama bindim.

“Komutanım!” Uğur’un sesini duyduğumda onu unuttuğumu fark ettim. Hastaneye gitmek için acele etmişim. Arabanın kapısını açtı.

“Kusura bakma, Uğur. Sana haber vermeyi unuttum, bin hadi,” dedim mahcup bir şekilde.

“Sorun değil, Komutanım,” dedi arabaya binip.

Uğur’un tarifiyle hastaneyi kısa sürede bulmuştum. Gelmesi iyi olmuştu, en azından hastaneyi aramak zorunda kalmamıştım. Yol boyunca sessizdik, zaten dün geceki baskından sonra hepimiz yorgun düşmüştük. Psikolojik olarak arkadaşlarımızın yaralı olması da etkiliyordu. Semih hepsi için kardeş gibiydi, bu onları daha çok yıpratmıştı.

Peki, sen Mihrem? Sen ne hissettin?

Cevapsız bir soru daha bıraktım geride. Arabayı hastanenin otoparkına park ettikten sonra ilerledik. Bakışlarım birinde takılı kaldığında durdum. Mirza beni bekliyordu, etraf kalabalık olduğu için daha güvenli olsa da Semih’in yanına bu kadar yaklaşması canımı sıkıyordu. Uğur’a doğru döndüm.

“Uğur, sen git, ben birazdan geliyorum.”

“Peki, Komutanım.” Uğur hastaneye doğru giderken ben de bahçenin sakın bir köşesinde beni bekleyen Mirza’ya ilerledim.

“Bunun altında da sen varsan eğer-” diye söze başladığımda gülümsedi.

“Ne o, beni öldürür müsün?” diyerek sözümü kesti.

“Öldürmek yanında hiç kalır! Uzak duracaksın Semih’ten, herkesten!” Sinirlice üstüne yürüdüğümde gözleri boynumdaki kolyeye kaydı.

“Onunla birlikte olamazsın. Hepsi yalan değil mi, Mihrem? Sadece göstermelik, boynunda hâlâ o kolyeyi taşıyorsun.” Nefes alamadım. Eğer bunu öğrenirse sırf bana dokunduğu, öptüğü için Semih’i öldürürdü.

“Yanıliyorsun, onu seviyorum. Sana bir şey söylemişim, hatırlıyor musun? Eğer ona zarar verirsen dedim ki ileri giderim.” Derin bir nefes alıp başımı dik tuttum. “Ben verdiğim sözleri tutarım.”

Mirza bana doğru bir adım attığında geri adım atmamak için kendimi sıktım. Bana bu kadar yakın olması canımı yakıyordu. Gözlerimi kaçırmamak için kendime onun Miran olmadığını sürekli hatırlatıyordum.

“Yani kararlısın, onunla birlikte olacaksın?” Alayla sormuştu bu soruyu, *yapamayacağını biliyorum* der gibi.

“Evet, kararlıyım. Sana ondan uzak dur, dedim ama beni dinlemedin. Ben de sana bunun sonucunu göstereceğim.”

Mirza elini bana kaldırdığı zaman, ben daha müdahale edemeden aramıza birisi girdi. Ne olduğunu bile anlamamıştım. Hastanenin bahçesinde olay çıkmaması için sessiz kalmıştım ama bu kadarı da fazlaydı. Bana vurmaya mı kalkmıştı o şerefsiz?

“O elini kırarım!”

Uğur ani bir şekilde Mirza’nın elini geriye doğru çevirip arkasına geçti. Mirza’nın öfke saçan gözleri benim yüzümde

dolandı. Elimi kaldırıp yüzüne sağlam bir yumruk geçirdim. Bu yaptığına tabii ki sessiz kalmayacaktım. Bütün gücümle vurduğum için gelen o kırılma sesiyle burnundan kan boşalmaya başladı. Etrafta ağzı açık bize bakanları görünce derin bir nefes aldım.

“Uğur, hastanenin kapısına kadar eşlik et. Yolu bilmiyor anlaşılan kendini bilmediği gibi!” dedim sinirle Mirza’ya bakarken.

“Bunu ödeyeceksin, Mizgin!”

Uğur’un gözleri bir an bana kaysa da bir şey demeden yakasından tuttuğu gibi Mirza’yı peşinden sürüklemeye başladı. Bahçedeki çeşmeye doğru yürüdüm. Ellerimi iyice yıkadıktan sonra yüzüme ve boynuma soğuk sudan serptim. Yanımda dikilen gölgeyle bakışlarım Uğur’u buldu. Onu bu işe karıştırmamam gerekiyordu.

“Komutanım, bir sorun olduğu belli. Konu özelse beni ilgilendirmiyor ama yine de yardıma ihtiyacınız varsa ben buradayım.” Semih’in arkadaşları da kendi gibiydi, her koşulda yardıma ihtiyaç olduğu anda hiç düşünmeden destek oluyorlardı.

“Teşekkür ederim Uğur, ben halledebilirim,” dedim onu daha fazla bu olaya katmak istemediğim için.

“Bu arada şimdiden özür diliyorum ama bu olayı Semih’e anlatacağım, Komutanım. Haberiniz olsun.”

“Aferin, iyi halt edeceksin! Hadi sen içeriye geç, ben de geliyorum birazdan!” dedim sinirle.

Semih’in bunu bilmesini tabii ki istemiyordum. O dev bunu öğrenince üstüme daha çok düşecekti. Uğur gidince kendimi bir banka atıp oturdum. Uğur’un ona her şeyi anlatması için zaman verdim. Yarım saat sonra hastaneye ilerleyip danışmadan Semih’in odasının yerini öğrendim. Kapıyı açacakken Uğur benden önce davrandı. O çıkarken ben içeriye girdim. Arkamdan kapıyı kapattım.

Semih sağı omzu sargılı bir şekilde bedeni yataktan taşıyormuş gibi sırtını yatağı vermiş oturuyordu. Yatak çökmüş müydü? Derin bir nefes alıp yanına doğru yaklaştım. O da beni izliyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. Yatağın yanında durduğumda bakışlarım omzuna kaydı.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Fena değil.” Sessizce cevap vermişti.

“İyi görünüyorsun,” dedim yatağın kenarına hafifçe oturarak.

“Uğur bir şeyler söyledi,” dedi keyifsizce. Gözlerimiz tekrar birleşti.

“Önemli değil, hallediyorum ben,” dedim en son konuşmamızı hatırlayarak.

Semih’in gözlerine yerleşen kararlılık ile sol eliyle elimi tuttu. Sanki bir şeyler söylemek istiyormuş ama nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi. Bana âşık olduğunu bilmek ise olayları hiç kolaylaştırmıyordu. Derin bir nefes aldı, birleşen ellerimize baktı bir süre. Elimi geri çekmemiştim. Başını kaldırdığında birkaç tane saç teli alnına düştü. Elimi daha sıkı tuttu. Tam ağzımı açmış, bir şeyler söylemeyi düşünüyordum ki benden önce davrandı.

“Benimle evlenir misin, Mihrem?”

Bölüm 18

Şok bütün hızıyla düşüncelerime yayılırken dudaklarım aralık, karşımdaki adama bakıyordum. Kulağımda aynı cümle tekrar tekrar yankılandı, sanırım anlamakta güçlük çekiyordum. Biraz önce Semih bana evlilik teklifi etmiş olabilir miydi? Yok, olamazdı, olmazdı.

“Şoka girdin sanırım,” derken sesi biraz öncekine göre daha rahat ve muzip geliyordu.

“Sen az önce bana evlilik teklifi mi ettin?” dedim tane tane kelimeleri söyleyerek, anlamak ister gibi sordum.

“Hâlbuki askerî zekâna vurulmuştum ilk önce ama sanırım askeriye dışında olunca kısa devre yaptı.” Semih gülerken ben hâlâ onda sabitliydim.

“Önce evlilik teklifi ettin, şimdi de zekâma hakaret ediyorsun!” dedim benimle dalga geçtiğini anlayarak. Kaşlarımı çatıp, elimi hızla ellerinin arasından çekip ayağa kalktım.

Yüzünde biraz önceki gülüşünden kalan izler vardı. Tek kaşını havaya kaldırıp omuz silkti. Yaptığı yaramazlığı bilen ama bundan zevk alan küçük bir çocuk geldi o an gözümün önüne. Önce kaşlarımın çatılması normal hâlini aldı, sonra da sinirim yavaşça benden uzaklaştı. Yutkunurken gözlerimi kaçırdım. Derin bir nefes alıp koltuğa oturdum.

“Ne diyebilirim ki? Şansımı denedim, ölümden kıl payı

kurtuldum sonuçta,” derken sesi biraz önceki muzip hâline göre hüzünlü çıkıyordu.

Geriye doğru yaslanıp gözlerimi kapattım. Semih’in dün hastaneye getirilmeden önceki hâlini düşündüm. Kamuflajın üst ceketinin sağ omzu tamamen yanmıştı, derisi çiğ kırmızı duruyordu. Akan kan ise sanki hiç bitmeyecek gibi gövdesine doğru süzülüyordu. Kalbimde derin bir sızı oluştu, bu his Semih için değildi sadece. Hangi askeri bu hâlde görsem kalbim acırdı. Semih’i tanıdığım için bu acı biraz daha fazlaydı tabii.

“Ellerine pansuman yaptır.” Sözleriyle birlikte çoktan unuttuğum elimin üstünde oluşan çizikleri hatırladım. Pansuman yaptırmaya gerek yoktu, kabuk bağlamışlardı bile. dikenli teller derine batmamıştı zaten.

“Gerek yok,” diye mırıldandığımda içini çektiğini duydum.

Gözlerimi açtığımda onun da beni izlediğini gördüm. Aramızdaki bu sessiz konuşmayı ikimiz de orada bıraktık.

“Ciddi olsaydım kabul eder miydin teklifi?” dedi gözleri.

“Hayır,” dedim duraksasam da.

“Neden?” diye sordu.

“Etmezdim değil, edemezdim,” diye cevap verdim.

Ben müsaade istedim, onun gözleri beni yolcu etti. Ayağa kalkıp hafifçe başımı eğdim. Selamımı alarak o da başını salladı. Kapıya doğru ilerleyip ziyaretin kısıası makbuldür, diyerek hastaneden ayrıldım.

Arabama binerken Uğur’u bir daha görmemiştim. Anlatığı için ona kızmamıştım, sonuçta söyleyeceğini bana bildirmişti. Derin bir nefes alıp, arabayı çalıştırıp şehir merkezine doğru yola çıktım. Biraz alışveriş yapmak istiyordum, aklımın dağılmasına ihtiyacım vardı. Semih, az daha kalbime indiriyordu ve aklım çok karışmıştı. Biraz askeriyeden uzaklaşmak istedim. Dün gece nöbet tuttuğum için bugün izinliydim. Ara sokaklardan birine arabayı park edip işlek caddeye doğru yürüdüm. Mağaza vitrinlerine, aksesuarlara bakarken

gördüğüm yeşil dev ile gözlerimi bir süre üstünde gezdirdim. Ayaklarım beni yönetirken, düşünmeden içeriye girdim.

“Hoş geldiniz. Yardımcı olacağım bir şey var mıydı?” diyen satış personeli olan kıza baktım.

“Hoş buldum. Vitrindeki yeşil devi istiyorum.”

Kız vitrine doğru hareketlenip, cam bölmeyi açıp yeşil devi aldı. Beraber kasaya doğru ilerledik. Yaklaşık on beş santimetre olan ama oldukça kalıplı duran devin ücretini ödedikten sonra mağazadan çıktım. Elimdeki pakete anlamsızca bakıyordum. Birkaç gün sonra gidecektim ve buradan bana kalan bir anım olsun istiyordum. Her baktığımda buraya anımsadığım bir şey sadece.

Gitmem gerektiğini bugün bir kez daha anlamıştım. Semih’in bakışlarındaki kararlılığı görmüştüm. Bugünkü şaka olabilirdi ama yarın ciddi olmadığını nereden bilecektim? Ona bunu yapmaya ve umut vermeye hakkım yoktu. Gidersen üzülmüzdü belki ama unutturdu. Belki bir başkası unutturdu...

Bu düşünce nefesimi keserken daha fazla saçma düşüncelere kapılmamak için silkelendim. Alışveriş için en uygun yere markete, çikolata reyonuna doğru ilerledim. Birkaç çeşit çikolata aldıktan sonra da yanına cips ekledim. Ödeme yaptıktan sonra elimdeki poşetlerle arabamın olduğu sokağa doğru yöneldim. Arabaya geldiğimde, kilidi açıp bagaja poşetleri yerleştirdim. Bagajı kapatıp arabaya binmek üzere kapımı açtım.

“Pardon, bir şey sorabilir miyim?” Arkamdan gelen genç bir kadının sesiyle o yöne doğru döndüm.

“Tabii,” dedim karşımdaki kadını incelerken. 1.65 boylarında minyon, kıvılcık saçları dalgalar hâlinde beline inen, benim yaşlarımda ela gözlü oldukça güzel bir kadındı.

“Buradan askeriye nasıl gidebilirim? Hiçbir taksici götürmüyor, dün bir saldırı olmuş galiba,” dedi meraklı çıkan ses tonuyla.

“Ben de oraya gidiyorum, benimle gelebilirsiniz. Üsteğmenim,” dedim askerî kimliğimi göstererek. Kısaca kimliğe göz attıktan sonra sevinçle gülümsedi.

“Çok teşekkür ederim. Ben de Esra, askerî mimarım,” diyerek elini uzattığında sıktım. Beklediğimiz mimar olmalıydı, şaşırmıştım. Normalde askerî mimarlar oldukça sert mizaçlı ve erkekti. İlk defa bu kadar tatlı bir askerî mimarla tanışıyordum.

“Memnun oldum, Esra,” dedim sizli bizli konuşmayı es geçerek. Sonuçta askerî personel değildi. “Ben de Mihrem.”

Beraber arabaya geçtiğimizde Esra’nın söylediklerini düşündüm. Dün askeriyede gerçekten de büyük bir baskın ve çatışma olmuştu. İnsanların korkması çok normaldi. Bu iki gün içinde yapılacak bütün operasyon için ağabeyimle konuşmam gerekiyordu. Iğdır ayağı sekteye uğrasa da Kars ayağı operasyonu hâlâ devam ediyordu. Şehir merkezinden çıkıp, çevre yoluna giriş yaptığımda telefonum çaldı. Ekрана baktığımda ağabeyimin aradığını fark ederek beklemeden açtım.

“Efendim?” dedim normal bir ses tonuyla.

“Mihrem, neredesin?” Sesindeki o sert tonla içimi çektim. Bir şeyler olmuştu.

“Askeriyeye geçiyorum. Bir şey mi oldu?” Yandan Esra’ya bir bakış attığımda telefonuyla uğraştığını gördüm.

“Anladım, yanında birisi var. Sadece evet ya da hayır de. Mirza seni bugün gördü mü?” Kaşlarımı çatarak cevap verdim. Nereden öğrenmişti?

“Evet.”

“Aranızda bir şey geçti mi? İtişme gibi ya da zarar verecek bir şey?”

“Evet.”

“Kahretsin, Mihrem! Sana kaç kere dedim onun kuyruğuna basma diye! Şu an acil olarak Kars’a geldim, ben gelene kadar askeriyeden adım dahi atmıyorsun! Orayı bombalasa-

lar dahi başını çıkartma!" Sinirli soluklarını ve bağırmasını bir kenara bıraktım.

"Bana tatmin edici bir cevap ver, ben de kabul edeyim." Sakin sesime karşı derin bir nefes verdi.

"Hakkâri'de olanları biliyor."

Elimdeki telefon düşerken frene bastım çünkü az daha karşıdaki arabayla burun buruna girecektik. Direksiyonu kırmamla geç de olsa toparladım. Esra'nın kısık çığlığı arabanın içinde yankılandı. Arabayı toprak yola sürüp durdurdum. Düşen telefonumu alıp arabadan aşağıya indim. Kapanmış olan telefonu ellerim titrerken açıp ağabeyimi geri aradım.

"Nasıl biliyor?" dedim açılır açılmaz.

"Miran onun kardeşi, dosyasına erişim hakkı verilmiş. Araya birilerini de sokup doğru kişilere doğru soruları sormuş ve olayları birleştirmiş. Elimde Mirza'nın bana gönderdiği bir not var. *'Mihrem'e söyle, Hakkâri'deki her şeyi biliyorum artık. Birazcık akli varsa hastanedeki adamdan uzak durmasını ona söylersin.'* Semih'le senin ne alakan var?"

Bugün Mihrem'i şok etme günüydü galiba.

"Yüz yüze konuşuruz. Şimdi müsait değilim," dedim hâlâ arabada oturan Esra'ya göz atarak.

"Ben gelene kadar cevaplarını hazırlasan iyi olur."

Telefondan gelen dıt sesiyle kapattığını anladım. Sinirle olduğum yerde birkaç saniye gözlerimi kapattım. Derin derin nefesler alarak, gözlerimi açıp arabaya tekrar bindim. Şaşkın bir şekilde bakan Esra'ya tebessüm ettim. "Kusura bakma, bir haber aldım da tepkim o yüzdendi," diyerek açıkladım. Başını sallayıp önüne döndü. Telefonumu cebime koyup, arabayı çalıştırıp devam ettim.

Yeni tanıştığımız için fazla konuşacak bir şeyimiz yoktu. Benim aklım zaten sorularla doluydu. Mirza'nın bildikleri beni oldukça geriyordu. Bugün ona attığım yumruktan sonra bunu yanıma bırakmayacağına emindim zaten. İşler çok hızlı

bir şekilde değişiyordu. Gitmek için gün sayarken, her er bırmayı düşünürken karşıma hiç hoş olmayan şeyler çıkmıyordu sürekli. Düşünmekten başıma ağrı girmeye başlamıştı artık.

Askeriyenin kapısı açılırken Esra da kimliğini girişteki askere uzattı. Ziyaretçi olmadığı için kayıt yapılmadı ama bilgileri doğrulandı. Her zaman temkinliydik, iimize kimin gireceğini en ince ayrıntısına kadar araştırıyorduk. Bunu yapmazsak bir gün sırtımıza saplanan hançerin nereden, kimden geldiğini bilemezdik.

Arabayı otoparka çektikten sonra Esra ile birlikte indik. Bagajdaki poşetleri aldım. Yeni bir kadın görmenin şaşkınlığı vardı askerlerin üstünde. Bana daha yeni alışmışlardı. Esra'yı Tufan Albay'ın odasına götürmek için poşetleri kapıdaki çavuşa bıraktım. Kız burayı bilmiyordu ve tek bırakmak istememiştim. Askeriye oldukça büyük ve karmaşık bir yapıydı.

"Tufan Albay'a geldiğimi haber verin," dedim kapıdaki askere. Birkaç dakika sonra içeriye girdik.

"Komutanım, size bir misafir getirdim," diyerek selam verdim. Bugün izinli olsam da alışkanlık olmuştu selam vermek.

"Merhaba ben Esra Dinçer, askerî mimar," diyerek kendini tanıttı. Tufan Albay ile el sıkıştıktan sonra gösterilen koltuğa oturdu.

"Komutanım, ben ıkıyorum." Esra'yı buraya kadar getirmiştim sonuçta. Bundan sonrasını onlar halledebilirdi.

"Tamam, Mihrem. Esra Hanım bir süre misafirimiz. Kendisine yardımcı olursun," dediğinde gözlerim Esra'ya kaydı. Daha ne kadar buradaydım, bilmiyordum ama onaylayarak başımı salladım.

"Emredersiniz, Komutanım!"

Odadan çıktıktan sonra ilk önce poşetlerimi bıraktığım avuşun yanına uğradım. Poşetlerimi aldıktan sonra yatakhaneye yöneldim. Merdivenleri çıktıktan sonra odanın kapısını

açtım. Elimdeki poşetleri masanın üstüne bırakıp nefeslendim. Havalara soğumaya başladığından dolayı odada çikolataların eriyeceğini sanmıyordum.

Öğle yemeği yemediğim için üstümü hızla değiştirip yemek için aşağıya indim. Yemekhaneye girdiğimde ortalık oldukça sessizdi. Dünkü baskından sonra askerlerin bir kısmı bugün başka karakollara gönderilmişti. Yeni askerler ise bu hafta gelecekti. Herkesin özellikle bu hafta gelen askerlerin psikolojisi oldukça etkilenmişti. Dün gece nöbetçi olduğum için de biliyordum, çoğu asker uyumamış, gece baskın olur endişesiyle sabahlamıştı. Güvenlik önlemleri de oldukça fazlaştırılmıştı. Nöbet yerleri ve askeriye giriş çıkışlarda kontroller arttırılmıştı.

Her zaman oturduğumuz masaya ilerlediğimde herkes yerine yerleşmişti, Uğur ve Semih dışında. Onlar hastanede olduğu için yerlerinde yoktular. Esra da masanın başında Tufan Albay'ın karşısında oturuyordu. Misafir olduğu ve rütbeli olmadığı için oturduğu yer önemli değildi. Yemek duasının ardından herkes büyük bir sessizlik eşliğinde yemeğe başladı. Yaralı olan iki asker hastanedeydiler. Hastaneden çıktıktan sonra evlerine aileleri ile birlikte gönderileceklerdi.

Yemekten sonra herkes görev yerlerine dağılırken yapacak bir işim olmadığı için Esra'ya askeriye gezdirme görevini üstlendim. Dün çatışma sırasında hasar olan yerlerle birlikte, daha önce tespit ettiğim orman sınırındaki yıkılmış yerleri göstermek istiyordum. En azından kendimi böylelikle meşgul edebilirdim.

"Kurşun izleri alçıyla kapatılır," diye tespitte bulundu Esra, duvarın üstünde bulunan onlarca kurşundan birinin üstünde elini gezdirerek.

"Askerler arasında alçı yapabilecek birileri vardır."

Askeriye çoğu zaman zorunlu olmadığı süreçte içerideki işler için askerleri tercih ederdi. Hem mesleklerini yapar hem de askerlik görevini yerine getirirlerdi. Böylelikle dışa-

rıdan içeriye girecek kişiler azaltılmış, hem de güvenlik daha iyi sağlanmış olurdu. Esra etrafı incelerken bir yandan da not alıyordu yapılacakları.

“Hem alçı yapacak lazım hem de boya. Bir de duvar örecek birilerini bulursak arka taraftaki duvarda çok fazla çatlak var, yeniden sağlamlaştırmak gerekiyor.”

Önerilerini sıralayarak, arkada kalan duvarı gösterdiğinde geçen Uğur ile baktığımız yer olduğunu fark ettim. Esra şimdiden birçok yeri işaretlemiş, neler yapılacağını planlamaya başlamıştı. Ben de ufak fikirler verdim, askeriye'nin yapısına göre nasıl düzenleme yapacağımızı konuştuk.

Akşam yemeğinde yemekhane artık biraz daha sesliydi. Her şey normale dönmeye başlamıştı. Esra da rütbeli komutan olan diğerleriyle tanışmıştı. Herkes saygılı bir şekilde selam vermişti. İçlerinden en konuşkan olan Ercan bile herhangi bir konuşmanın içine girmeye çalışmamıştı. Sanırım bu kısa süre içinde onları az çok tanımıştım. Çok iyi askerlerdi, üstlerindeki üniformanın hakkını veriyordu hepsi.

Esra birkaç haftalığına geldiği için ve kalacak yer olmadığından benim yan tarafımdaki odaya yerleşti. Dışarıdan gelen misafirler normalde orduevindeki misafirhanede kalırlardı ama askeriye'ye oldukça uzaktı. Esra'nın her günü burada geçeceği için git gel yapmasın diye Tufan Albay izin vermişti. Kızın arabası da yoktu zaten, o kadar yolu taksiyle bile gidip gelmesi yüklü bir miktara neden olurdu.

Odama girip duş için kıyafet ve havlu aldım. Dün çok fazla toza dumana maruz kalmıştım. Ferah ve güzel, sıcak bir duş iyi gelecekti. Şampuanımı da kolumun altına sıkıştırıp odadan çıktım. Şu an herkes kantinde toplandığı için etrafta kimse yoktu. Emre bu gece nöbetçiydi, Cahit Yüzbaşı evine gitmişti; Mert, Dursun ve Ercan her gün bu saatlerde çay içiyorlardı. Şu an burada olmayan Semih ve Uğur da onlara katılıyordu. Bense en son aşamada kahve içmede katılıyordum onlara. Bütün gün kaçmıştım ama Semih'i yine

düşünürken bulmuştum kendimi. Derin bir nefes aldım.

Duşa girdiğimde suyu sıcaktan kademeli olarak soğuttum. Ilık suyla saçları yıkamak daha parlak ve canlı durmasını sağlıyordu. Ben de normal vücut sıcaklığından aşamalı olarak suyu soğutarak duş alırdım. Hem bedenim hem de zihnim dinç olurdu, mayışmamı da engellerdi.

Duştan sonra saçlarımı tarayıp kuruttum. Üstüme eşofman takımlarımı da giydikten sonra saçlarımı dağınık ev topuzu yaptım. Kirli kıyafetlerim birikmişti, banyodan çıkıp odama ilerledim. Odamdaki kirli sepetindeki kıyafetleri de alıp spor çantama koydum. Aşağı çamaşırhaneye gitmek için odadan ayrılıp merdivenlere yöneldim. Gece kimse çalışmadığı için oldukça sessiz oluyordu. Kıyafetlerimi yıkamaya atıp ardından kurumayı ayarladım. İşim bitince çantamın içine bu sefer temiz kıyafetleri koydum.

Odama girdiğimde kıyafetleri dolaba yerleştirdim. Asker olmanın sana kattığı şeylerden biriydi düzenli olmak. Tabii bu durum herkes için geçerli değildi ama ben öyleydim. Semih'in odası aklıma gelince onun da oldukça düzenli olduğunu hatırladım. Konu yine Semih'e gelirken geçenlerde aldığım ama okumaya fırsat bulamadığım kitabı masanın üstünden aldım. Çikolatalardan birini de açıp kitabın sayfaları arasında kayboldum.

Modern Zaman Prensesi.⁵ Kitap tam anlamıyla benim için büyümlü bir dünyaydı. Rose ve Gül iki ayrı dünyada yaşamıştı ve ikisinin hikâyesi de nefes kesiciydi. Okurken kitap o kadar beni benden almıştı ki fantastik dünyanın içinde bulmuştum kendimi. Ben hâlâ Arel mi, Ares mi karar veremezken gözlerim kapanmaya başlamıştı.

Kitabın kaldığım bölümüne ayracımı koydum. Kitaplarım benim için ayrı değerliydi. Kitabın kenarını katlayan, sayfalarının üzerine bir şeyler damlatan, verdiğim kitabı geri getirmeyenlerden gerçekten de hoşlanmıyordum. Kitaplar ile

5.Rabia Gümüş.

aramda özel bir bağ vardı. Bazen benim söyleyemediklerimi, içimde kalanları ya da haykırmam gereken şeyleri satırlarında barındırıyordu.

Bir kitap sizi asla sırtınızdan vurmazdı. Sizi incitmez, kırmaz, yargılamazdı. Sanırım bu yüzden hiç arkadaşım yoktu. İkiyüzlü insanlara tahammülüm olmamıştı hiçbir zaman. Üniversite dönemimde de çok fazla arkadaş edinmemiş, sadece iki kişiyle muhabbet kurmuştum. Üstelik o ikisi şimdi evliydi ve bir oğulları vardı. Onlar adına çok mutlu olmuştum. Görevde olduğum için düğünlerine gidemesem de birbirlerini ne kadar sevdiklerine yakından şahit olmuştum.

Uyku iyice beni esir alırken gözlerim tamamen kapandı. Elimde tuttuğum kitabı gözlerim kapalı bir şekilde yan tarafta duran masaya bıraktım. Tek isteğim kâbussuz bir rüya görmektir.

Şu an burada ne aradığımı ya da yaptığımı bilmiyordum. Hastanenin arka tarafına arabamı park etmiş, hızlı adımlarla yataklı servisin önüne gelmişim. Yaklaşık kırk dakika önce nefes nefese uyanmışım. Semih'i görmüştüm rüyamda, tam kalbinin üstünden vuruyordum onu. Üstünde siyah bir takım elbise ve elinde kan kırmızısı bir gül vardı. Onu vurduğumda oldukça şaşkındı. Bense titreyen ellerime bakıyordum, kan parmaklarımın üstünden süzülüyordu. Semih'in başucuna oturmuş, elimi kalbinin üstüne koymuştum. Uyandığımda ise ne olduğunu anlamadan arabama binmiş, soluğu burada almışım.

İyi olduğunu, nefes aldığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Daha bu sabah çıktığım merdivenlere yönelip odasının önünde bekledim. İçeri girip girmemekte tereddüt ediyordum. Odayı dinlediğimde herhangi bir ses yoktu. Uyuyor olduğunu düşündüm ama o dev benim geldiğimi hissederdi hemen. Asker refleksleri bizi tilki uykusuna mahkûm ederdi. En ufak tıkırtıda gözlerini açarsın, tehlikeyi sezersin.

“Merhaba, içeriye girecek misiniz?” diyen hemşire ile düşüncelerimden sıyrıldım.

“Hayır,” diyerek kenara çekildim. Hemşire odaya elinde ufak demir bir tepsiyle girmişti. Üstünde iğne ve pansuman malzemeleri vardı. Beş dakika sonra çıkmıştı.

Hemşire çıktıktan bir beş dakika sonra kapıyı yavaşça açtım. Neden geldiğimi sorarsa ellerimdeki çizikleri bahane edebilirdim sanırım. Sonuçta pansuman yaptırmamı öneren kendisiydi. Ben ses beklerken, içeride ziyaretçi olarak kimse olmamasıyla derin bir sessizlik karşıladı beni. Uğur’u göndermişti sanırım. Yatağın yanındaki boş koltuğa oturup ona doğru döndüm.

Hayatımda bazı şeyler dışında pek çok şeye yön vermiştim. Mesela vatanıma hizmet etmeyi daha ortaokula giderken karar vermiştim. Öğretmen, doktor ya da savcı olabilirdim ama ben asker olmayı seçmiştim. Şimdi ise benim elimde olmadan hayatım bir şekilde kendine yön veriyordu.

Yatağın içinde huzurla uyuyan adama baktım. Omzunun üstü sargılı, gövdesinin üst kısmı açıktaydı. Altında siyah bir eşofmanla sağ tarafına dönmüş uyuyordu. Normalde burada olduğumu hemen anlardı, iyi bir askerdi. Biraz önce ben odaya girmeden hemşirenin yaptığı ağrı kesici ve uyumasına yardımcı olacak yatıştırıcı iğnenin etkisindeydi.

Kaşları bir an çatılacak gibi oldu ama sonra hemen rahatladı. Biraz kıpırdanıp sonra yeniden huzurlu uykusuna geri daldı. Oturduğum sandalyeden hemen kalkıp gidecek gibi diken üstündeydim. Saat dörde geliyordu ve benim burada olmamam gerekiyordu. İki gün önce bana aşkını ilan etmiş ve saatler önce bana evlilik teklifi etmişti. Burada olmamalıyım.

Ben bunları düşünürken, kapı açıldığında hemşire olması için dua ettim. Yavaşça başımı kapıya doğru çevirdiğimde Uğur’un şaşkın yüzüyle karşılaştım. Semih’in bana evlilik teklifi ettiğini kimse bilmiyordu. Henüz. Kendini toplayıp içeriye girdi. Kapıyı kapatmadı çünkü oda karanlıktı. Koridordan içeriye sızan ışık odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu.

“Komutanım?” dedi sorar bir ses tonuyla.

“Mihrem de, Uğur. Burası askeriye değil,” dedim sesimi rahat tutmaya çalışarak. Konuyu basitleştiriyordum.

“Peki, Mihrem. Semih uyuyakalınca ben de sigara içmeye inmiştım aşağıya,” dediğinde aslında Semih’in yalnız olmadığını anladım. Uğur arkadaşının yanında kalıyordu.

“Anladım, ben gideyim artık o zaman. İyi geceler, Uğur,” dedim yerimden kalkarak. Kapıya doğru ilerlerken Uğur içeriye girdi.

“İyi geceler, Mihrem.”

Kapıdan çıkmadan yatakta yatan Semih’e baktım. Huzursuz görünüyordu şimdi, belki de gittiğimi hissediyordu. Aklıma gelen şeyle bakışlarımı Uğur’a çevirdim. Biraz önce benim oturduğum koltuğa oturmuştu. Onun da bakışları Semih’teydi, arkadaşının durumuna üzülüyordu.

“Uğur, buraya geldiğimi Semih’e söyleme,” dedim daha bir gün olmadan, Semih’e anlattıklarını hatırlatarak.

“Bunu bilmek hakkı, üstelik bu kadar çok seviyorken seni,” diyerek karşı çıktı.

“Bu bir emirdir, asker!” dedim sesimi sert tonuna bürüyerek.

“Üzgünüm Mihrem, burası askeriye değil,” dediğinde gayet ciddi duruyordu.

“Gidiyorum Uğur, yarın da buralarda olmayacağım. Onu umutlandırma ve bunu ona ben söylemek istiyorum. Bu yüzden lütfen ona bir şey söyleme,” dedim bunu birisiyle paylaşma ihtiyacı duyarak. Semih’e gideceğimi kendim söylemek istiyordum.

“Kaçıyorsun, Mihrem! Bunu anladığında ve geri döndüğünde umarım hâlâ seni bekleyen, isteyen, seven bir Semih bulursun. Sessiz kalacağım, kendin anlatman şartıyla.” Uğur’un tekrar soğuk hâline bürünmesiyle açtığım kapıdan çıkıp kapıyı geri kapattım.

Bir yanım haklı, diye bağırırken diğer yanım gitmezsem,

burada kalırsam olacakları düşünüyordu. Mirza'dan korkmuyordum ama bildiği sırları ortaya dökmesi beni tedirgin ediyordu. Mizgin hakkında kimsenin bir şey bilmemesi gerekiyordu yoksa bu zamana kadar inşa ettiğim her şey üstüme yıkılırdı. Ve ben bir enkazı kaldıracak kadar güçlü müydüm emin değildim.

Hastaneden çıkıp, askeriyeye geçerken düşünceler beynimi kemiriyordu. Ağabeyim döndüğüne dair mesaj atmıştı. Kapıyı kilitlemediğim için odama geçmesini söyledim. Buradan gidecektim, başka çare kalmamıştı artık. Gün aydınlanmaya başlarken bir yandan da uçak bileti bakıyordum. Müşteri hizmetleriyle görüştüğüm uçak şirketinde sonunda sabah sekizde boş bir yer bulmuştum. Bileti ayırttırdıktan sonra telefonu kapattım. Askeriye gelince, arabayı park edip yatakhaneyle ilerledim ve odama çıktım.

Odanın kapısına üç kere vurunca açıldı. Ağabeyim beni kolları arasına alırken sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım. "Gitmem gerekiyor," dediğimde benden uzaklaştı, kaşları çatılmıştı. Masanın üstünden bir kâğıt ve kalem aldım. Cümlelerimi toplayarak hızlıca kalemi kâğıdın üstünde oynattım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu ağabeyim.

Arkamı dönüp kıyafet dolabının üstünde duran bavulu indirdim. Dolabımı açıp içinden kıyafetlerimi çıkartmaya başladım. Elimdeki kıyafetleri bavulun içine koyarken ona doğru döndüm. Gitmemi istemiyordu ama o da biliyordu ki gitmekten başka çarem yoktu. Burada kalırsam herkes daha fazla zarar görürdü. Mirza benim meselemdi ve diğerlerini korumak istiyordum. Hepsinin bir ailesi, bekleyeni vardı. Benim ise ağabeyimden başka kimsem yoktu bu hayatta.

"Semih?" diyen aklımı susturdum. Gitmem belki de en çok onun için iyi olacaktı.

"Önce Ankara'ya geçeceğim. Rapor vermem gerekiyor, biliyorsun. Ondan sonra bana nereye git derlerse oraya gideceğim. Belki yeni bir kimlik verirler, Mihrem de geride kalır,"

diyerek cevap verdim. Son bir yılımı Mihrem olarak geçirmiştim sadece.

Semih'e yazdığım mektubu da çikolata poşetiyle birlikte yanıma aldım. Nizamiyeye bırakacaktım. Uğur'a kendim konuşacağım desem de buna vaktim yoktu. Kendimi kandırıyordum, Semih ile yüz yüze gelmek istemiyordum. Gideceğim, dedikten sonra gözlerinde hüznü görmek istemiyordum. En çok da ona zarar gelmemesi için gidiyordum.

Valizimi kapatıp fermuarını çektim. Masanın üstünde duran ufak tefek eşyalarımı çantamın içine attım. Etrafa baktığımda bir şey kalmadığını görünce duraksadım. Sanki ben hiç burada olmamışım gibi, ilk geldiğim günkü hâline dönmüştü oda. Derin bir nefes alıp ağabeyime doğru döndüm.

"Hadi seni havaalanına bırakayım," dedi bavuluma uzanarak.

"Olmaz, beraber çıktığımızı kimse görmemeli, ağabey. Arabamla giderim, oradaki otoparka bırakırım, sen alırsın. Ayrıca Tufan Albay ile görüşmen gerekiyor." Bizim için bir veda değildi. Ben nereye gidersem gideyim, ağabeyim hep orada, yanımda olurdu.

Ağabeyime sıkıca sarılıp bavulumu aldım. Çantamı omzuma taktıktan sonra elimdeki poşetin içine attım mektubu. Odanın kapısını kapatıp merdivenlere yöneldim. Ağabeyim bu gece burada kalacaktı. Öyle hızlı ve pervasız hareket ediyordum ki ben bile şaşkındım. Arabamın bagajını açıp bavulu yerleştirdim. Arabaya binince beklemeden çalıştırıp nizamiyeye geçtim. Poşetle birlikte arabadan indim.

"Çavuş, bu poşeti Semih Teğmen'e verin. Ondan başkasına verirsen kendisiyle sen muhatap olursun." Kısa sürede anladığım kadarıyla askeriyede Semih'ten çoğu kişi çekiniyordu.

"Emredersiniz, Komutanım!" dedi Çavuş poşeti alarak.

Arabama doğru ilerleyip bindim. Havaalanına doğru yola çıktığımda aklımda o kadar çok düşünce vardı ki hangi

birini düşüneneceğimi şaşıırıyordum. Semih'i geride bırakıp gitmem, Mirza'nın gittiğimi ne zaman fark edeceği, ağabeyimin sorgusu, olaylar iyice karışıyordu. Eğer Mirza öğrenmişse öfkesi daha da artmıştı ya da tamamen geçmişti. Bilmiyordum.

Yaklaşık bir saat sonra havaalanının otoparkına girmiştim. Arabayı park ettikten sonra ağabeyime bıraktığım yerin fotoğrafını çekip attım. Daha kolay bulabilmesi için hangi blokta olduğunu net bir şekilde paylaşmışım. Bavulumu ve çantamı arabadan aldım. Kapıları kilitleyip anahtarı çantama attım, ağabeyimde yedek anahtarı vardı zaten. Son kez dönüp geldiğim yere baktım, sonra da derin bir nefes alıp yoluma devam ettim.

Havaalanına girdiğim anda ellerim buz kesti. İlk önce ayırttığım biletin ödemesini yapıp aldım. Sonra da bavulumu yanıma alıp bekleme alanına doğru ilerledim. Uçuşa daha kırk dakika vardı, yaklaşık on dakika sonra bavulu teslim edecektim. Gerisi ise kolaydı, biletimi onaylatıp uçağa binecektim. Çantamı açıp içindeki küçük yeşil dev biblosunu çıkarttım.

Semih ile ilk kez burada karşılaşmıştık. Bana çarptığında biraz ilerideki giriş çıkış kapılarının önündeydik. Aklım çok karışık, düşünceler içinde yürüyordum. Normalde çarpmadan bile üstüme geldiğini fark ederdim ama o an bütün sistemlerim kapalıydı. Miran'ı düşünüyordum, Iğdır'a gelmeden önce mezarlığa gitmişim.

Sonrasında her şey birdenbire oldu. Dev ile çarpışmış, bir de üstüne benimle dalga geçmesine çok sinirlenmişim. Küçük cadı, diye alay ettiğinde kırmızı çizgimi geçmişti ve o cadının ona bin farklı yolla işkence etmesi kaçınılmaz bile değildi. Ama ben küçük bir uyarıyla yeterli kalmışım. Arkamdan bağıırken o sesindeki muzip tını, gözlerindeki parlaklık gözümün önüne geldi. Derin bir iç çektim.

Saate baktığımda ayağa kalktım. Bavulumu elime alıp çantamı koluma taktım. Topladığım saçlarımdan birkaç tutam yüzüme düşünce geri çektim. Gözlerim ellerimin üstün-

deki çiziklere kayarken tebessüm ettim. Semih'in o hâlde bile beni düşünmesi, bu his kendini değerli hissettiriyordu.

Başımı sert bir şeye çarpmamla yavaşça kaldırdım. Bir çift kapkara göz karşıladı beni. Yine aynı yerde, ilk tanıştığımız yerdeydik ve yine çarpışmıştık. Ama bu sefer Semih'in gözlerindeki alevlerden kasıtlı bir çarpışma olduğunu anlamıştım. Gözlerimi hızla gözlerinden çektim. Altında hastanede giydiği siyah eşofman, üstünde de asker yeşili bir tişört vardı.

"Bir veda bile etmeden korkak gibi kaçacak mıydın gerçekten?" Buz gibi sesiyle iliklerime kadar ürperdim.

"En iyisi buydu," dedim ne olursa olsun taviz vermeyecek. Benim içimde fırtınalar kopuyordu ama Semih dışarıdan hiçbir şey görmüyordu.

"Ve buna tek başına karar verdin?" Tek kaşını kaldırıp bana doğru eğildi.

"Gitmek için sana mı sormam gerekiyordu?" Hırçın tavra bürünürken onu üzmemek de istemiyordum bir yandan.

"Ah Mihrem, tabii ki soracaktın! Çünkü sen tek gitmiyorsun ki! Giderken ellerinin arasındaki kalbimi de götürüyorsun!" Semih'in sakinliği buraya kadardı. Gök gürültüsünü andıran sesiyle herkes bize dönmüştü.

"Semih, yapma böyle, üzülmeni istemiyorum. Senden ve benden, biz olmaz. Son sözünü söylemedin mi bana? Hayaletle savaşamam, dedin ama ben daha Miran'ı içimde öldüremedim!" Artık ben de hiçbir şeyi önemsemeyip içimde tuttuklarımı bağırdım.

Etrafta sesler oluşurken birileri güvenliğe haber vermişti. Semih'in arkasından bize doğru gelen iki adamı gördüğümde bu işin böyle olmayacağı belli olmuştu. Semih'in elini tutup çıkışa doğru ilerledim. O sanırım şoka girmişti çünkü sesini hiç çıkarmıyordu. Benim sesim de nasıl çıkacaksa artık! Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken elimden elektrik akımı geçti. Havaalanının yan tarafında arabaların park edildiği yerin arasında durdum. Elimi ondan çekip karşısına geçtim. Diğer

elimde duran bavulu da bıraktım. Yüzüne bakmıyordum, orada ne bulacağımı henüz bilmiyordum.

"Gitmem gerekiyor, Semih. Ben burada kalınca başınıza neler geldiğini iki gün önce gördük," dedim kararlı durarak.

"Seninle ne ilgisi var?" Semih'in sorgulayan sesiyle, Mirza ile yaptığımız konuşma geldi aklıma.

Ondan uzak durmazsam herkesin zarar göreceğini açık bir şekilde söylemişti. Buna karşı çıkmıştım, ta ki onu yaralı olarak hastane yatağında görene kadar. Semih'in istediği aşkı ben ona veremezdim. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Saatler önce uyuyuşunu izlediğim adam şimdi karşımda duruyordu. Elini kaldırıp yüzüme düşen saç tutamına uzandı. Okşar gibi hafifçe kulağımın arkasına koydu saçımı.

Kalbim hızlanırken o an bir şey fark ettim. Semih bana ne zaman dokunsa kalbim hızlanıyordu. Olabilir miydi bu? Ben Semih'e âşık olmaya başlamış olabilir miydim?

"Seninle olan ilgisini söylesene, Mizgin!"

Semih ile birbirimize o kadar dalmıştık ki Semih'in arkasında kalan Mirza'nın sesiyle irkildim. Semih kaşlarını çatarken yana doğru çekilip Mirza'ya baktı. İkisi de birazdan silahlarını çıkartıp birbirine ateş etse şaşırmazdım. Tabii o silah Semih'e doğru kalktığı anda, her şeyi bir kenara bırakıp ben de belimdeki silahın namlusunu Mirza'ya çevirirdim.

"Ben de diyordum her delikten çıkan bu şerefsiz nerede kaldı diye!" Semih'in alaycı sözleri üzerine Mirza hiç oralı olmamıştı.

"Cık cık cık Semih. Mizgin küfürden hiç hoşlanmaz," dedi bana bakarak Mirza.

"Siktir git!" dedim gözlerinin içine bakarak. Bu benim *Mizgin değilim ben* deme şeklimdi.

"Duydun Mihrem'i, şimdi siktir git!" dedi Semih, *Mihrem* kısmına bastırarak.

"Onun Mihrem olduğuna bu kadar eminsin yani? O ger-

ekte Mizgin, Mihrem onun yalancı yüzü. Hadi anlat ona, Mizgin! Gamze ve Emre'ye nasıl zarar verdiğini!"

Mirza'nın sözlerinden sonra Semih'e baktım. Gözlerindeki yıkılışla ben yine bir enkazın altında kaldım.

Bölüm 19

Mirza'nın sözleri bomba gibi aramıza düşerken Semih bir adım geri çekildi. Bakışlarımı ondan çekip biraz önce beni darmadağın eden adama baktım. Söyleyecekti, eğer söylemek için buraya kadar gelmese bile o yumruğun bedelini bana ödetecekti. Derin bir nefes aldım, elimden bir şey gelmiyordu başka.

"Ne diyor bu adam, Mihrem? Mizgin kim? Sen, Emre ve Gamze'ye ne gibi bir zarar vermiş olabilirsin ki? Buraya gelene kadar onları tanımıyordun bile?" Semih'in sırayla gelen sorularıyla düşündüm ama vereceğim bir cevap yoktu.

"Susmasana, Mizgin!" Başımı kaldırdığım anda Semih'le göz göze geldik. Bana Mizgin, demişti.

"Ben Mizgin değilim!" Öfkeyle bağırmama hiç aldırış etmedi.

"Bi min re were Mizgîn, ya na ez ê her tiştî jê re vebêjim. Ev şansê weya dawî ye."⁶

"Tamam," dediğimde ikisi de hangisine tamam dediğimi anlamamıştı.

Mirza'ya doğru dönüp gözlerinin içine bakarak, "Tamam, seninle geliyorum," dedim bir kez daha kime söylediğimi belirterek. Mirza'nın uzattığı eline bavulumu verdim. Semih'e

⁶.Benimle gel Mizgin yoksa ona her şeyi anlatacağım. Bu son şansın.

hiç bakmadan ilerlemeye başladım. Bunu yapmak zorundaydım yoksa benden nefret edecekti. Sadece o da değil, herkes benden nefret edecekti.

Mirza'nın peşinden ilerlerken kendime ve bütün olanlara lanet ettim. O görev emrinin geldiği güne lanet ettim. Ben ilk defa bir görevde başarısız olmuşum. Oysa bu iş için o kadar kişinin içinden özellikle ben seçilmiştim. Eğitimleri en üst düzeyde almıştım, başarmaktan başka bir yolum yoktu.

Sonra ne mi yaptım? Fena çuvalladım, hem de öyle böyle değil. O kadar kötü batırdım ki sahip olduğum her şey elimden gitti. Bana düzeltmem için bir şans daha verdiklerinde çabaladım. Elimden gelen her şeyi yaptım ve tayinimi buraya istedim. Hayatları yoluna girmiş mi, diye kontrol etmek istemiştım. Bana verilen ikinci şansı kullanmış, hasarlı olan yerleri onarmıştım. Buraya gelmem tesadüf değildi, başından beri belliydi.

“Konuşacağız Mizgin, sonra seni nereye istersen bırakırım.”

Mirza arabasının bagajını açıp bavulumu koydu. Benim arabam da buradaydı ama şu an sürecekte durumda hissetmiyordum kendimi. Daha sonra alabilirdim ya da ağabeyime söylerdim. Bir de ağabeyim vardı, gitmediğimi öğrenince sıkı bir sorgu bekliyordu beni. Arabanın kapısını açıp bindim.

Semih'i gözlerinde kızgınlıkla ve aklındaki sorularla geride bırakmıştım. Bana gitme bile dememişti çünkü gideceğimi biliyordu. Başımı cama yasladım, dalgın gözlerim biraz önce bana bakan gözleri hatırladı. Kahverenginin en koyu tonundaki bakışları, hapsediyordu içine beni. Bu kadar içinizde olup nasıl göremedim ben seni? Oysaki aranızda bile dolaşmıştım, siz beni görmeden.

Mirza arabayı çalıştırdığında olduğum yerden kıpırdamadım. Yola çıktığımızda nereye gideceğimizi bilmiyordum ama umurumda da değildi. Beni konuştuktan sonra bırakacağını söylemişti, söylediğini yapardı. Bana bu zamana kadar

istemediği bir şeyi yapmadığı olmamıştı. Bu yüzden Semih'i
andan sakınıyordum.

Araba durduğunda geldiğimiz yere baktım. Geçen geldiğim evdi burası, yarı yolda Semih'in önümü kestiği yerd. Mirza'ya Semih'ten bir çocuk düşündüğümü burada demişim. Üstünden çok uzun zaman geçmiş gibi duruyordu ama birkaç hafta önceydi. Arabadan indiğimizde etrafa göz attım, kimse yoktu. Mirza'yı öldürüp buraya gömsem ben olduğumu anlarlar mıydı?

"Beni öldürmeyi hayal ediyorsan şimdi yap. O tetiği gözlerimin içine bakarak çekmeni izlemek keyifli olacak." Bahçe kapısından geçerken bana doğru seslendi. Onu öldürmek istediğimi bana bakmadan bile anlayabilirdi.

Bahçeye girdiğimizde masanın yanında karşılıklı duran sandalyelere oturduk. Onu öldürmeyi gerçekten istiyor olsam da yapamayacağımı ikimiz de biliyorduk. Sadece Miran'a benzemesi değildi sorun, eğer ölürse bu krize sebep olurdu. Ne kadar kabul etmek istemesem de onu öldüremezdim. Ellerimi masanın üstüne koyup ona baktım ve o an beklemediğim bir şeyle daha karşılaştım. Eskiden gözlerine bakmaktan çekinirken şimdi ona bakmak ayrı şeyi hissettirmiyordu. Bu duruma o da şaşırmış gibiydi, tek kaşını kaldırıp bana bakmaya devam etti.

"Ne istiyorsun?" Konuyu uzatmadan direkt sordum. Daha fazla burada kalmak istemiyordum.

"Ne istediğim belli değil mi? Her şeyi geride bırak Mizgin, unut Mihrem olduğunu. Mihrem'i unutursan ne Miran kalır ne de Semih." Gayet ciddi olan ses tonu karşımda sahte bir kahkaha attım.

"Hadi Mihrem'i geride bıraktım diyelim, hiç Mihrem olmadım. Devlet izin verir miydi bizim birlikte olmamıza? Ben bu devlet için çalışıyorum ve bundan vazgeçmem düşünülemez bile!"

Sona doğru yükselen sesimle Mirza'nın kaşları çatıldı. Bu

ihtimali daha önce düşündüğünü biliyordum. İkimiz karşı taraflardaydık, benim kadar o da durumun farkındaydı. Bana yaklaşması konusunda kardeşinin nişanlısı olmam bile onun için sorun değildi ama işin içinde daha büyük olaylar vardı. Eğer beni kaçırırsa ya da ben kendi rızamla onunla evlenmeye karar versem bile ikimizin de ölüm fermanını imzalamış olurduk. Şimdiye kadar geride durmasının tek nedeni buydu.

“İmkânsızı seviyorum,” dedi geriye doğru yaslanarak, gözleri uzaklara dalarken. Düşündüğü kadar basit değildi hiçbir şey.

“Yukarıdan baskı yemeye başladığına eminim, uzun süredir buradasın.”

Doğru yere parmak bastığımı gerildiğinde anladım. Kollarımı önümde birleştirip geriye yaslandım. Konuşmadığında kaşlarımı çattım. Ortada olan ama konuşulmayan bir şeyler vardı. Eminim ki burada olmasının benim dışımda bir nedeni vardı yoksa bu kadar uzun süre onu bırakmazlardı. Ne de olsa o da benim gibi görevinde başarısız olmuştu. Onun aksine devlet benim arkamda durmuş, sahiplenmişti. Mirza’nın arkasındakiler için ise başarısızlık ölüm demekti. Yaşamaya devam ettiğine göre kendini yine önemli hâle getirmişti.

“Ne planlıyorsun?”

“Gitme vaktin geldi, tabii kalmak için can atmıyorsan?”

Ayağa kalktığında benden gizlediği bir şeyler olduğunu doğruladı. Bunun peşini bırakmayacaktım ama gitmem gerekiyordu. Devlete karşı yaptığı her atakta önüne siper olacağını biliyordu. Beni uzak tutmaya çalışmak istemesiyle bu duruma engel olacağını sanıyorsa yanılıyordu. Bahçe kapısından çıktığımızda ormanlık alanın başlangıcında siyah arabayı fark ettim.

“Ben giderim,” dedim arabayı gayet iyi tanıdığım için.

Mirza baktığım yere doğru başını çevirdiğinde ellerini yumruk yaptı. Miran’dan bile beni kıskanmayan adam Semih’ten kıskanıyordu. Onun gözünün önünde Miran’ı öp-

müş, sarılmış hatta nişanlanmışım. Mirza tüm bunlara sessiz kalırken, Semih söz konusu olduğunda, sinirlenip hata yapıyordu.

“Bu arada mor yakışmış,” dedim biraz önce indiğim arabaya doğru yürürken. Yumruğumun etkisiyle oluşan burun kınılması, gözlerinin altına morluk olarak dönmüştü. Burnunda ise küçük bir bandaj vardı sadece. İstedğim ölçüde büyük bir zarar verememiştim anlaşılan. Arabanın arkasındaki bavulumu çıkartıp bana doğru uzattı.

“Sana o gün vurmayacaktım, Mizgin. Bunu asla yapmam, şimdiye kadar anlamış olmalıydın.”

Bundan emin değildim ama şimdiye kadar bana fiziksel olarak hiçbir zarar vermemişti. Psikolojik olarak ilerlemişti hep, en çok da görüntüsünü kullanarak. Bu fiziksel zarardan daha çok canımı yaktığı için onun bu sözlerine güvenmiyordum. Bir gün bana psikolojik olarak zarar veremediğini anladığımda fiziksel zararı da denerdi.

Mirza’ya cevap vermeden bir elimde bavulumla ilerlemeye devam ettim. Şu an benim için önemli olan sonuçlardı. O el kalkmış mıydı? Kalkmıştı. O zaman benim için ortada tereddüt edecek bir şey yoktu. Mirza ile konuşmasak da anlaşmıştık. Ben bir yere gitmeyecektim, o da susacaktı. Semih’in arabasını nerede görsem tanırdım, büyük bir canavardı. Siyah cipin yüksekliği bile dikkat çekiciydi. Arabası da kendisi gibi devdi. Gerçi o boyla daha azı beklenemezdi ondan.

Arabanın önüne geldiğimde artık siyah filmli camlara yakın olduğum için daha rahat görüyordum onu. Dikkatli gözleri üzerimdeydi, aşağı inip bavulumu bana bakmadan alıp arka koltuğa koydu. Arabanın ön yolcu kapısını açıp bindim, emniyet kemerini taktım. Kendimi koltuğa attığımda o da arabaya binmişti. Arabayı çalıştırıp, yola çıktığımızda gözleri sadece yola bakıyordu. Ben onu bırakıp Mirza ile gittikten sonra buraya kadar gelmez diye düşünüyordum ama yanılmışım.

“Mirza doğruyu söylüyordu, değil mi Mihrem? Bana anlatmasın diye o yüzden onunla buraya geldin?” Semih’i artık hafife almıyordum. O zeki bir adamdı.

“Gamze kaçırıldığında Hakkârî’de görev yapıyordum. Gamze’nin arandığından haberim vardı, arama ekiplerinde değildim ama görevdeydim. Mirza benim görevimi biliyor, bunu açıklamakla tehdit ediyor beni.”

Semih bir anda frene basınca kemerim takılı olduğu için fazla sarsılmadım. Bakışları bana döndüğünde o gözlerden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Duygularını bazen o kadar iyi gizliyordu ki duvar oluyordu. Şimdi o anlardan birindeydik. Semih’in ne düşündüğünü anlayabiliyordum.

“Görevin neydi, Mihrem?” Keskin ses tonu arabanın içini doldurdu.

“Söyleyemem. Sen de biliyorsun Semih, gideceğimiz görevi bırak, yeri bile bazen ailemize söylemiyoruz. Sana söyleyebileceğim her şeyi inan söyledim. Görevimin Emre ya da Gamze’yle alakası yoktu.” Kesin bir şekilde konuşmamla Semih’in gergin bedeni biraz rahatladı. Arabayı tekrar çalıştırıp yola devam etti.

Askeriyeye geldiğimizde bavulumu Semih’in arabasından indirip yatakhaneye doğru yürüdüm. Aramızda konuşacak bir şey kalmamıştı. Neredeyse öğlen olmuştu, saat on bire geliyordu. Odama çıkıp kapıyı açtım. Bıraktığım gibi duruyordu. Bavulu köşeye bırakıp giysi dolabının kapaklarını açtım. Bavulu yerleştirip, işim bitince dolabın üstüne kaldırdım. Kamufrajlarımı giyip Tufan Albay’ın odasına gitmek için odadan çıktım. Gitmediğimi söylemem gerekiyordu. Bir anda gitmeye karar verdiğim için benim yerime ağabeyim konuşacaktı.

Yatakhaneden ayrılıp yönetim binasına geçtim. Tufan Albay odasında olduğu için kapıyı çalıp içeriye girdim. Ağabeyimin de burada olmasını beklemiyordum. Beni görünce oldukça şaşırdı. Odadan içeriye girip Tufan Albay’a selam verdim.

“Komutanım, fazla vaktinizi almayacağım. Ben gitmekten vazgeçtim, görevime burada devam edeceğim izniniz olursa.” Tufan Albay’a bakarak direkt konuya girdim.

“Gideceğini ağabeyin söyledi, ben de seni sabah göremeyince gittin sanmıştım. Gitmediğin için sevindim Mihrem, görevine geri dönebilirsin. Bugün izin yap, hafta sonu nöbetçi olursun,” dediğinde tekrar selam verdim.

“Emredersiniz, Komutanım!”

Ağabeyime bakmadan çıktım odadan. Sinirli olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Beni korumak için benim hakkımda her şeyi bilmek isterdi. Mirza bana musallat olduğundan beri yalnız bırakmıyordu beni. Ne kadar kendimi koruyabilsem de o benim ağabeyimdi ve ailemden geriye kalan tek kişiydi. Bahçeye çıktığımda izinli olduğum için oturacak bir yer aradım. Hava öğlen olduğu için ısınmaya başlamıştı.

“Neden vazgeçtin, Mihrem?” Ağabeyimin sert çıkan ses tonuyla derin bir nefes verdim.

“Kalmam gerekiyordu, kaldım,” diyerek sakince cevap verdim, yüzümü ona döndüğümde. Bahçeye göz gezdirdiğimde etrafta kimsenin olmamasını umuyordum. Her an bir yerlerden birinin çıkacak olması, konuşmanın gidişatına göre riskliydi.

“O, Semih denen Teğmen değil mi bu işin arkasında? Gitmeni o engelledi?” Her ne kadar onun da payı olsa da tek başına güçlü bir etken değildi.

“Mirza beni köşeye sıkıştırdı, gitme konusunda elimden bir şey gelmedi o an ve yapmam gerekeni yapıp kaldım. Sakın bana suçlayıcı şekilde bakma! Mirza’nın peşimde olmasının nedenlerinden biri de sensin, bunu çok iyi biliyorsun!” dedim kızgın gözlerimi gözlerine dikerek.

“Allah kahretsin ki biliyorum! Lütfen Mihrem, kendi iyiliğini de geçtim, Semih’in iyiliği için ondan uzak dur.”

Boğazıma düğümlenen yumruyla başımı sallayıp hızla

arkamı döndüm. Adımlarım benden bağımsız olarak arka bahçeye ilerledi. Ormanın sınırında başlayan duvarın önündeki banka oturdum. Ayağımın altındaki taşları sert bir şekilde iterken sinirle nefesimi verdim.

Herkes benden Semih'ten uzak durmamı istiyordu. Neden kimse Semih'e benim dışımda Mihrem'den uzak dur demiyordu? O gelsin, benim aklımı karıştırsın, o kahvenin en koyu tonundaki gözlerini bana diksin, sevdiğini hatta âşık olduğunu bağıra bağıra söylesin ama ben ondan uzak durayım. Adaletini seveyim dünya!

Başımdaki tokayı saçlarımdan çıkartıp bileğime taktım. Dağılan saçlarımdan elimi geçirip ağrımaya başlayan saç diplerini ovdu. Bir de migren ağrısıyla uğraşamayacak kadar yorgundum. Derin nefesler alarak serin havayı içime çektim. Başımı ellerimin arasına yaslayıp dirseklerimi dizlerime dayadım. Düşünmekten kafayı sıyırmama az kalmıştı.

Başımı kaldırdığımda Ercan'ın bana doğru geldiğini fark ettim. Karşımda durduğunda, yan tarafımı işaret ederken oturması için kenara kaydım. Onun da yüzü sirke satıyordu, canı bir şeylere sıkılmış gibiydi. Sıkıntılı bir nefes verdiğiğinde konuşmasını bekledim. Elbet konuşacaktı.

"Kadınları anlamak gerçekten de çok zor." Tahammül sınırına ulaşmış gibiydi.

"Anlamaya çalışma sen de," dedim omzumu silkip.

"Nasıl yani?" diye bana doğru baktığında bir cevap bekliyordu.

"Biz kadınlar, erkekler için oldukça üst seviyede düşünüyoruz. Siz bir çiçek görürsünüz, güzel der, geçersiniz ama biz öyle değiliz. Çiçeğin yapraklarını okşarız, koklarız, severiz. Esra'yı soruyorsan o kız nasıl görünüyorsa öyle," dedim geriye yaslanıp.

Ercan gözlerini büyültüp bana bakarken nereden anladığımı merak ediyor olmalıydı. Akşam yemeğinde kimsenin fark etmediği birkaç şey görmüştüm. Ercan'm yanımda otu-

ran kıza olan bakışları gibi... Esra ise yönünü ondan yana bir kez bile dönmemiş, özellikle Ercan'ın oturduğu tarafa bakmamıştı bile. Bu ikilinin arasında kesinlikle bir şey geçmişti.

"Esra olduğunu nereden bildin, kendi mi söyledi?" dediğinde hafifçe gülümsedim sadece.

"Hayır. Ne o söyledi ne de başkasından duydum. İyi bir gözlemciyim sadece."

Ercan'ın omuzları çökerken Esra'nın onun hakkında bir şeyler söylediği için heyecanlandığını görebiliyordum. Kız geleli iki gün olmuştu ama şimdi aralarında bir şeyin olduğundan daha fazla emindim. Ercan'a bunu sormayacaktım çünkü askeriyedeki Esra dışında tek kadın ben olduğum için mecbur anlatacaktı, fikir almak istiyorsa eğer. İkimiz de geriye doğru yaslanmış, bahçeye bakıyorduk.

"Bu da ne böyle?" diye tıslayan Ercan'la baktığı yöne çevirdim başımı.

Semih ile Esra arka bahçeye dönen köşede duruyordu. Aydınlatma lambası ikisini de net bir şekilde gösterirken, Esra'nın yüksek bir şekilde kahkaha atmasıyla kaşlarım çatıldı. Semih ise ona bakarak gülümsüyordu. Sonra izlenildiğini fark etmiş gibi başını bizim durduğumuz yere çevirmişti. Göz göze geldiğimizde gözlerimi kaçırmadan sert bir ifadeyle ona baktım.

Madem canı oyun oynamak istiyordu, oynardık biz de!

"Esra ve Semih'in daha önce tanışma gibi bir ihtimali var mı?" diye sordum. Esra iyi bir kıza benziyordu ve Semih daha dün tanıştığı bir kızla bu kadar samimiyse eğer biraz bile tanımamıştım onu o zaman.

"Esra mimar olduğu için bütün askeriyeleri geziyor. Bilmiyorum ama olabilir," derken Ercan'ın sesi biraz öncekine göre daha normaldi.

"Ercan, bugün izinliyim. Bizden kim nöbetçi bu gece?" Yüzümdeki gülümsemeyle sorduğum soru karşısında Ercan tek kaşını kaldırdı.

“Bu akşam bizden nöbetçi yok. Cahit Yüzbaşı nöbette olacak.” Çok iyiydi!

“Herkes haber verip Mihrem Üsteğmen akşama dışarıda yemek ısmarlıyormuş, diyorsun. Emre’nin eşi, Mert’in şu seviyor dediğiniz kız Mine de dâhil. Onlar da gelsin.” Neşeli bir şekilde konuşurken gözlerim konuşmaya devam eden Semih ve Esra’daydı.

“Emredersiniz, Komutanım,” dedi Ercan bir şeyler karıştırdığının farkında olarak.

Ercan yanımdan ayrıldığı anda ben de daha fazla gözlerimi dikip onlara bakmadım. Arka taraftaki duvarların tahrip olan yerlerine bakıyorlardı. Birkaç yeri daha gezdikten sonra bana doğru geldiklerinde telefonumla uğraşıyordum. Onlarla ilgilenmiyor gibi gözüksen de bir gözüm uzaktan onları izliyordu.

“Mihrem?” Esra’nın sesiyle başımı telefonumdan kaldırıp gülümsedim.

“Esra, kolay gelsin,” dedim elindeki kaleme ve çizelgeye bakarak.

“Teşekkür ederim. Semih bana arka bahçedeki onarılacak yerleri gösteriyordu. Seninle ön bahçeyi gezmiştik, buralar kalmıştı,” dediğinde başımı salladım onaylayarak.

Semih’e baktığımda telefonuna gelen mesaja bakıyordu. Bir an telefondan başını kaldırıp bana baktı. Dudağının kenarı kıvrıldığında ifadesini geri sabitledi. Telefonunu kapatıp, cebine koyduğunda bakışları bendeydi.

“Bu akşam yemek yemeye herkesi davet etmişsiniz, Komutanım?” dediğinde tek kaşını kaldırdı.

“Evet, bu aralar her şey üst üste geldi. Moral yemeği vereyim, biraz gülelim istedim. Bu arada Esra, sen de davetlisin,” diyerek yanımda duran kıza doğru döndüm.

“Tabii gelirim ama benim arabam yok,” dediğinde zaten bunu biliyordum.

“Semih getirir seni, onun arabasında herkese yer var. Değil mi Semih?” Bu çıkışımı beklemeyen Semih sorgular bir şekilde bana baktı.

“Tabii gideriz,” diye geveledi, ondan cevap bekleyen Esra’ya da.

“O zaman siz işinize devam edin, sizi tutmayayım,” diyerek ayağa kalktım.

İkisine de gülümsedikten sonra arka bahçeden çıkmak için ilerledim. Semih’in ne yapmaya çalıştığını anlamasının pek imkânı yoktu. Odama çıktıktan sonra sabah erken kalktığım için oldukça yorgundum. Kamuflajlarımı çıkartıp üstüme eşofmanlarımı giydim. Benim odamın yan tarafındaki boş odayı Esra’ya vermişlerdi. O da askeriyede kalıyordu artık. Yatağıma yatıp gözlerimi kapattım.

Uyandığımda saat beşe geliyordu. Yemek için saat yedide anlaşmıştık. Yerimden kalkıp odanın içindeki tuvalete yöneldim. Elimini yüzümü yıkayıp saçlarımı topladım. Banyo malzemelerimi alıp koridordaki büyük banyoya ilerledim. Hızlı bir duş aldıktan sonra üstümü giyip odaya geri döndüm. Kot pantolon ve koyu yeşil tişört giymiştim. Saçlarımı tarayıp, kurutmadan ördüm. Telefonumdan rehber girip Uğur’un ismini tıkladım.

“Efendim, Mihrem?” diyerek açtı telefonu.

“Uğur, arabayı alabilir miyim? Akşam yemeğe gideceğiz, biliyorsun. Benim arabam burada değil.”

“Tabii alabilirsin, ben bizimkilerden biriyle giderim. Anahtarı nizamiyeye bırakıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu kapattıktan sonra çantamı yanıma alıp odadan çıktım. Önce nizamiyeye uğrayıp, Uğur’un bıraktığı anahtarı alıp sonra da arka taraftaki otoparka doğru ilerledim. Uğur’un arabasını bulduğumda kilidini açıp sürücü koltuğuna yerleştim.

Askeriyeden ayrıldığımda direkt merkeze doğru sürdüm arabayı. Gideceğimiz yeri onlar bildiği için bana konum atmışlardı. Iğdır'ı pek bilmediğim için restoranı onlara bırakmışım. İnternette fotoğraflarına baktığımda gayet güzel bir yere benziyordu. Merkeze geldiğimde arabayı park edip mağazalara doğru yürümeye başladım.

Mankenin üstünde gördüğüm elbiseyle gülümseyip mağazadan içeriye girdim. Çıktığımda elimdeki karton çantayla birlikte cadde üstünde kuaför arayışına girdim. O dev bugün farklı bir Mihrem görecekti. Caddenin sonuna gelirken, bulduğum kuaföre gülümseyerek girdim. Kuaförde işim çok fazla sürmemişti, nemli saçlarımı kurutup dalga vermişlerdi. Makyajımı kendim yapmışım. Arka taraftaki bölmede üstümü değiştirip kuaförden ayrıldım.

Eylül ayında olmamıza rağmen havalar hâlâ sıcaktı. Sabah erken saatlerde ya da gece geç saatlerde soğumaya başlıyordu. Tamamen hazır olduğumda arabaya geri döndüm. Konumu girip bana gönderdikleri adrese doğru yola çıktım. Restoranın önünde durduğumda saat yediyi on geçiyordu. Herkes gelmiş olmalıydı. Arabayı park edip, sadece küçük el çantamı alıp arabadan indim. Restorandan içeriye girdiğimde, cam kenarında iki masayı birleştirmiş otururken gördüm onları. Beni ilk fark eden Semih olmuştu. Ben gelene kadar sürekli kapıya baktığına emindim. Gözleri açılırken beni baştan aşağıya süzdü. Yutkundüğünde gülümsedim.

Sen kaşındın, Semih! Masadaki diğer bakışlar da bana dönerken ben de yanlarına gelmişim. Beni ilk defa böyle görüyorlardı. Sadece Semih, kendini Mirza olarak gösterdiğinde beni elbiseyle görmüştü. Ama o elbise de fazlasıyla kapalı bir elbiseydi.

"İyi akşamlar, geç kalmadım sanırım?" dedim tek boş yer olan Semih'in yanına oturarak. Diğer yanında Esra, onun yanında Ercan, en sonda Mert oturuyordu.

"Yok Mihrem, biz de geleli çok olmadı," dedi Uğur.

Karşımda Uğur, onun yanında Emre, Gamze, Mine vardı. Dursun'u göremeyince henüz gelmediğini düşündüm ama herkes buradaydı.

"Dursun nerede?" diye sordum.

"Nazlı görüntülü arayacakmış, evlerinin son hâline bakacaklarmış. Bu ayın sonunda düğünleri var," diyerek açıkladı Ercan.

"Ne güzel! Siparişleri verelim o zaman."

Garsonun gelmesiyle siparişleri vermeye başladık. Herkes bir şekilde kendi içinde konuşmaya başlamıştı. Sohbet ortamı kurulduğunda Ercan ve Esra'nın konuştuklarını görüp tebessüm ettim. Gözüm bir ara Gamze'ye kaydıığında, Emre'yle gülümseyerek konuşuyordu. İkisinin de gözlerindeki aşk öyle yoğundu ki dışarıdan bile hissediliyordu.

"Yemeğin ücretini ben öderim." Semih'in yandan gelen kısık sesiyle ona doğru döndüm.

"Nedenmiş?" Gözlerine bakarak sorduğumda tekrar beni şöyle bir süzdü. Kaşlarını daha da çatı.

"Sen de gidip elbisenin geri kalanını alabilirsin. Bu elbisenin sırtı nerede? Siktir!"

Sırtıma değen eliyle bir anda elini kızgın bir ateşe değmiş gibi geri çekti. Tenime değen elinin sıcaklığıyla duraksadım. İkimiz de gözlerimizi birbirimizden çektik. Sessiz konuştuğumuz için kimse bizi duymuyordu. Bakışlarımı masada gezdirirken Gamze'nin de bana baktığını fark ettim.

"Çok güzel olmuşsun, Mihrem," dedi bana bakmaya devam ederek.

"Teşekkür ederim, sen de çok güzelsin," dedim tebessüm ederek. Üstünde bordo rengi kolları tülден gömlek vardı. Omuzlarına gelen saçlarını düzleştirmişti. Gayet şık görünüyordu. Emre'nin üstünde de bedenine oturan aynı renk gömlek vardı. Tam çift gibi görünüyordular.

Semih'e doğru döndüğümde üstünde beyaz gömlek, al-

tında gri kareli kumaş pantolon vardı. G mleğin kollarındaki d ğmeyi a mış, dirseklerine kadar katlamıştı. İri bedenine oturan g mlek olduk a iyi duruyordu. Sa larına her zamanki gibi yukarıya doğru kaldırarak çekil vermişti. Verilen siparişler geldikten sonra herkes yemeğe başlamıştı. Arada sohbet katılıp ben de bir şeyler s yl yordum ama genelde onları dinliyordum. Gamze'nin sık sık bana bakmasıyla gerilmedim değil.

“şimdi hatırladım! Ben seni Ankara'da g rd m Mihrem, Emre'yle beraberdik. Bana kara g l  g nderip ka mamızı s yleyen sendin!” dediğinde Gamze, herkes susmuştu.

Bölüm 20

Bütün bakışlar ben ve Gamze arasında gidip gelirken, herkesin bu olayı bildiğini anladım. Sadece gülü gönderen kişinin kimliğini bilmiyorlardı. Gamze onlara birinin kaçmalarına yardım ettiğini söylemişti ama hiçbiri bu konuda bir iz bulamamıştı. Derin bir nefes alıp masanın kenarındaki peçeyle dudaklarımı hafifçe sildim ve boş bakışlarımı Gamze'ye çevirdim.

“Gamze, üzgünüm ama dediklerinden bir şey anlamıyorum. Daha açık olabilir misin? Bir yerde mi karşılaştık daha önce?” diyerek tek kaşımı kaldırdım, sorgulayıcı tavra bürünerek.

“Sanırım Gamze seni birisine benzetti, Mihrem. Değil mi Gamze?” diyerek yan tarafında oturan eşine döndü Emre.

“Evet, sanırım. Üzgünüm, bu aralar aklım oldukça karışık,” diyerek toparladı Gamze, hafifçe gülümseyerek.

“Sorun değil, insan insana benzer,” dedim ben de yumuşak bir ses tonuyla. Önümdeki su dolu bardağa uzanıp birkaç yudum aldım.

Yemek kaldığı yerden devam ederken herkes eskisi kadar olmasa da sohbet etmeye devam etmişti. Bakışlarım Semih ve Emre arasındaki kısa bir göz göze gelmeyi yakaladığında içime büyük bir şüphe düştü. Biliyor olabilirler miydi? Gam-

ze'ye baktığımda neşeli bir şekilde heyecanla Mine'ye bir şeyler anlatıyordu. Esra ise Ercan'a kaşlarını çatmıştı, sanırım bir şey tartışıyorlardı. Uğur'la Mert ise bu hafta sonu olan maçı konuşuyorlardı.

Yemeğin ardından gelen kahve ve tatlılarla ortamın havası da değişmişti. Çok gergindim ama dışarıya bunu yansıtmadığıma oldukça emindim. Lavaboya gitmek için izin isteyip kalktım. Adımlarımı normal tutarak tuvaletlerin olduğu bölüme ilerledim. İçeri girdiğimde kapıyı kapatıp yüzüme baktım. Makyaj yaptığım için belli olmasa da tenimin ruh gibi olduğuna emindim. Yemek yediğim için hafifçe silinen ruju mu tazeledim. Ellerimi yıkayıp boynuma biraz soğuk su deği dirdim. Aynada kendime baktığımda gayet iyi görüldüğüme karar verip çıktım.

“Emre?” dedim kapıyı açtığımda gördüğüm kişiyle.

“İki dakika konuşabilir miyiz?” dediğinde başımla onayladım.

Burası masaların olduğu bölümün arkasında kaldığı için diğerlerine görünmüyordu. Biraz ilerleyip sigara içenler için ayrılmış açık alana çıktık. Emre rahat görünse de öyle olmadığını biliyordum. İyi bir askerdi ama ben de iyi bir vücut dili okuyucusuydum. Dışarısı esmeye başladığı için kollarımı bedenime sardım. Akşam soğuğu kendini belli ediyordu artık.

“Bir şey mi oldu?” diyerek konuşmayı başlattım.

“Gamze'nin söyledikleri hakkında konuşmak istedim. Çok zor şeyler yaşadı ve hâlâ yaşıyor maalesef. Birlikte atlatmaya çalışıyoruz. Psikoloğa gidiyor, destek alıyor. Masada sana söylediklerini umursama lütfen, bu ara aklı çok karışık. Doktoruyla şu anda geçmişte olanlar hakkında konuşuyorlar ve Ankara'da yaşadığımız olayları yeniden anlattığı için bilinçaltı sürekli bunu ona aşıyor. Geçen hafta da öldüğüne emin olduğumuz birisini gördüğünü söyledi.”

Emre'nin gözlerindeki bakışları kırıldı ve altında yatan sevgi dolu adamı gördüm. Üzülme, demek istesem de bunu

ma söylemek bana düşmezdi. Gamze için gerçekten çok üzgündüm ama beni ortaya çıkarması hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Eğer düzeleceğine inansam bunu kendim yapardım. Gamze'nin psikolojisini tahmin ettiğim için de sessiz kalıyordum. Onlar şimdi birlikte daha güçlüydüler. Semih ve Emre arasındaki bakışmayı da anlamıştım böylelikle.

"Dediğim gibi sorun değil, Emre. Gamze dediğin gibi her şeyin üstesinden gelmişse çok güçlü bir kadın," diyerek teşekkür ettim samimiyetle.

"Evet, çok güçlü ve özel bir kadın," dediğinde ifadesiz hâli dağılmış, yerini büyük bir aşka bırakmıştı.

Emre sigara içmek için kalırken ben masaya doğru geçtim. Geldiğimde yerime oturup tatlımı yedim. Semih bir daha elini arka kısma koymamış ama ara ara bana bakıp başını iki yana sallamaya devam etmişti. Bir şeyler söylemek istediği ama kendini tuttuğu belliydi. Bu bana büyük bir zevk verirken genişçe gülümsedim.

Emre de katıldıktan sonra biten kahvelerle gitmek için kalkmıştık. Hesap için itiraz etseler de ben davet ettiğim için herkesi susturup ödedim. Zaten burada para harcayacağım bir yer yoktu. Askeriyede kalıyordum; yemek, kalacak yer ve faturalara para ödemişyordum. Ödemeyi yaptıktan sonra diğerlerinin yanına doğru ilerledim. Arabam olmadığı için onlarla birlikte dönecektim askeriye.

"Kim kiminle gidiyor?" diye sordu Ercan. Daha çok Esra'ya soruyor gibiydi, Semih'le gelmişti çünkü.

"Gamze ve Emre, siz gidin evinize. Mert, sen Mine'yi bırakırsın; Emre ve Gamze dışında evini bilen bir tek sen varsın zaten. Uğur'la Ercan birlikte gelmişti, siz de Esra'yı alırsınız. Komutanım, siz de bana kaldınız," diyerek bütün ayarlamayı yaptı Semih. Nedense bunu başından itibaren zaten tahmin ediyordum. Yalnız kalmak istiyordu benimle.

Bana kaldınız, derken gözleri parlayan adama baktım. Gözlerimi kısıp ona baktığımda eğleniyor gibi görünüyordu.

Herkes itiraz etmeden, iyi akşamlar dileyerek, arabalarına yönelirken ben de Semih'in canavarına doğru ilerledim. Araba demek az kalırdı çünkü Semih'e yakışır bir büyüklükteydi. Kapısını açıp kendimi içine attığımda sertçe çekip kapıyı kapattım. Semih de sürücü koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdığında yola çıktık.

"Elbisenin geri kalanı konusunda kararlıyım, Mihrem. Seni iyi kazıklamışlar, dünya para vermişsindir bu bez parçasına bir de!" diyerek hararetli bir şekilde söylenirken, konunun kapanmadığını söylediği sözlerle belli etti dev.

"Eğer paramın hesabını yapamadığım için endişe ediyorsan merak etme dev, yeterince param var." Neşeli çıkan sesimle birlikte bana yandan bir bakış attı, üzgünüm ama ürk-müyorum.

"Hayır, hasta olursun, sonbahar aylarındayız artık. Kendi sağlığını düşünmüyorsan benim sağlığımı düşün!" Sinirli sinirli konuşması üzerine eğlendiğimi belli ederek gülüm-sedim.

"Neden, elbiseyi ödünç mü isteyecektin yoksa? Gerçi uzun olduğun için biraz kısa gelebilir ama yakışacağını düşünüyorum," diyerek kıkırdadım.

"Mihrem!" dedi Semih uyanan bir ses tonuyla.

Bu kadar eğlence yeterdi. Derin bir nefes alıp yüzümdeki gülümsemeyi sildim. Sessizliğimi anlayan Semih bana baktığında kaşlarını çatı. Telefonumu çıkartıp, mesaj attıktan sonra çantama geri koyup Semih'e doğru yan döndüm.

"Sağa çek, konuşmamız gerekiyor."

"Gittiğimizde konuşuruz, burası ıssız bir yol," diyerek devam etti.

"Semih, durdur arabayı, yoksa ben yaparım!" Kendim-den son derece emin çıkan sesimle Semih yavaşlayıp durdu.

Arabadan indiğimde sert rüzgâr yüzüme çarptı. Soğuğa alışık olan bünyem kendini çabuk toparladı. Semih de araba-

nın kapısını açıp çıktı ve sert bir şekilde kapattı. Sinirlendiğini hissediyordum ama ben de son noktaya gelmiştim artık. Bu gecenin asıl amacı şu an yaşanacak olanlardı.

“Seni dinliyorum,” dediğinde kollarını birbirine bağladı. Sokak lambasının ışığında durduğumuz için yüzünü net bir şekilde görüyordum.

“Asıl ben seni dinliyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun?” Soğuk çıkan ses tonumla afallasa da kaşlarını çatmakta gecikmedi.

“Ne yapıyormuşum?” diye sorduğunda ciddiydi.

“Geliyorsun, sana âşığım diyorsun, üstelik herkesin içinde. Sonra gidip herkesin göreceği bir yerde Esra’yla kahkaha atıp gülüyorsun. Bugünse beni kıskanıp sürekli laf söylüyorsun. Yarın da gidip Esra ya da başka biriyle yemeğe çıkarsın. Ne yapıyorsun, biliyor musun dev? Beni kıskandırmaya çalışırken komik duruma düşüyorsun!” diyerek ne yaptığını açıkladım.

“Sen beni kıskandın mı?” Ben ne diyorum, adam ne anlıyor?

Semih’e bakıp yalancı bir kahkaha attım. Yüzüne bakarak alayla gülmem sinirini bozmuş olmalıydı ki biraz önce eğlenerek sorduğu sorunun yerini soğuk rüzgârlara bırakmıştı.

“Beni ilgilendiren tek kısım ne, biliyor musun? Kör olman! Ercan’ın Esra’ya ne kadar ilgi duyduğunu fark etmeden böyle saçma işlere kalkışman! Esra’nın senden etkileneceğini hiç düşünmedin mi? Ercan’ın ne hissedeceğini peki? Sen ben-cil herifin tekisin!”

Arka arkaya sorduğum sorularla Semih şok olmuş bir şekilde bakakaldı. Buradan anlıyordum ki Ercan’ın durumunu anlamamıştı, gerçi kimsenin bildiğini sanmıyordum. Bu ona Esra’dan uzak durması için büyük bir duvar ördürmüştü. *Zekisin Semih, kabul ediyorum ama henüz Mihrem Çelik’in neler yapacağını bilmiyorsun.*

Semih ağzını açmış bir şeyler diyecekken çalan korna ile başımızı ışığa doğru çevirdik. Arabanın farları gözümüzü alacak kadar yakinken içeride kimin olduğu görünmüyordu. Tabii ki ben kim olduğunu biliyordum.

“Gecenin sana ayrılan kısmının sonuna geldik. İyi geceler,” diyerek arabaya doğru ilerledim.

“Mihrem!” diye bağırdığında arkamı dönmedim.

Öyle kışkandırılmaz, dev! Eğer bir şeyi yapacaksan tam yapacaksın!

Arabanın kapısını açıp bindiğimde bakışlarım onu buldu. Elleri ceplerinde öylece durmuş, arabaya bakıyordu. Yüzünde buzdan daha soğuk bir duvar vardı. Arabanın kapısını kapattığım anda hızlı bir şekilde yolda ilerlemeye başladık. Yanından geçerken arabanın siyah filmli camları yüzünden o beni görmese de ben ona baktım.

“Doğru olanı yaptın,” dedi ağabeyim.

Başımı usulca sallayıp tek kelime etmedim. Bugün askeriye gitmeyecektim, ağabeyim kendi kaldığı otelde yer ayırtmıştı benim için. Önceden küçük bir çanta hazırlayıp biz çıktıktan sonra ağabeyime odadan almasını söylemiştim. Arabada da mesaj atıp beni almasını yazmıştım. Restorandan ayrıldığımız andan itibaren zaten peşimizden geliyordu.

Otelin önüne geldiğimizde arka koltuktaki küçük sırt çantamı alıp arabadan indim. Ağabeyimle otele girdiğimizde kimliğimi verip giriş yaptım. Odamın anahtarını aldıktan sonra ağabeyimin karşısında olan odanın kapısını açtım. Kısa bir “İyi geceler,” dedikten sonra kapımı kapatıp kendimi yatağa attım.

Ruhen kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki bu davranışlarıma da yansiyordu. Yataktan kalkıp odadaki küçük banyoya yöneldim. Elimi yüzümü yıkayıp makyajımı çıkarttıktan sonra saçlarımı topuz yaptım. Odaya dönüp elbiseyi çıkarttım. Çantamdan çıkarttığım gri tişörtümü ve siyah eşofmanımı giyip yatağa yattım. Gözlerimi kapattığım anda

Semih'in buz gibi ifadesiyle yatakta bir o yana bir bu yana döndüm ama en sonunda zor da olsa uykuya daldım.

Alarmın çalmasıyla zaten düzgün olmayan uykuymdan uyandım. Gece birçok kez uyanmış, kısa süreyle geri dalmıştım. Telefonumu kapatıp yataktan çıktım. Elim yüzümü banyoda yıkayıp üstümü değiştirdim. Yanıma bir tarak almadığım için saçlarımı elimle düzeltip sıkı bir topuz yaptım. Etrafı topladıktan sonra kapıyı açtığımda ağabeyimi gördüm. Takım elbisesini giymiş, hazırda.

"Ben de kapını çalacaktım, günaydın," derken yürümeye başlamıştık birlikte.

"Günaydın," dedim ben de. Yalnız olmadığımız zamanlarda özellikle ağabey demekten geri duruyordum.

"Ben askeriyeye geçiyorum. Bir şey diyor musun?" Otelden çıktığımızda taksilerin olduğu sokağın köşesini çoktan gözüme kestirmiştim.

"Araban askeriyede, dün bıraktım. Benim görüşmelerim var bugün ama buralardayım. İhtiyacın olursa ara." Yanağımdan öptükten sonra gözlerimin içine baktı.

"Tamam," diyerek onayladım.

Ağabeyim kendi arabasına yönelirken ben taksilerin olduğu durağa ilerledim. Biraz sonra bir takside askeriyeye gitmek üzere yola çıkmıştım. Herkes dün gece Semih'le gelmediğimi büyük ihtimalle fark etmişti. Kimin ne düşündüğü umurumda değildi ama Semih'in onlara ne söylediğini de merak ediyordum. Askeriyenin girişinde taksicinin ücretini ödeyip indim. Nizamiyeden geçip yatakhaneyle ilerledim. Kahvaltıya on dakika vardı daha, o arada çantamı odama bırakabilirdim.

Yatakhaneyle girip üçüncü kata çıktığımda etraf oldukça sessizdi. Odamın kapısını anahtarım ile açıp çantamı içeriye bıraktım. Saçlarımı açıp taradıktan sonra geri toplayıp bağladım. Hızlı adımlarla yemekhaneye yöneldim bu sefer. Son dakikada yetişirken, Tufan Albay'a selam verip yerime otur-

dum. Semih, Cahit Yüzbaşı ve Emre yoktu. Cahit Yüzbaşı dün nöbetçi olduğu için bugün evindeydi. Emre genelde kahvaltıyı burada yapmıyordu ama Semih kahvaltıyı ben geldim geleli bir kez bile kaçırmamıştı. Yemek duasının ardından kahvaltıya başladık.

Kahvaltının ardından içtima için ön avluya çıktım. Ercan yanıma gelirken kaşlarım çatıldı, benim yardımcı komutanım Semih'ti. Onu bu görevden uzaklaştırdığımda bile geri dönmek için çabalayan kendisiydi. Şimdi kendisi mi istemiyordu?

"Bugün Cahit Yüzbaşı olmadığı için diğer bölüğün başına Emre Üsteğmen ve Semih Teğmen geçti, Komutanım. Ben de size kaldım," diyerek sormadan açıkladı Ercan.

"Uğur'la Mert de diğer bölüğün başında o zaman," dedim geçiştirerek, Semih'i sormadığımı belirtmek ister gibi.

"Evet, Komutanım," dedi Ercan.

"Ercan, içtima alalım, sonra atış yapılacak, öğleden sonra da muntika temizliği," diyerek bugünün planlamasını söyledim.

"Emredersiniz, Komutanım!" diyerek selam verdi.

Ercan'daki soğukluğu hissetsem de bir şey demedim. Geçen günkü konuşmamızdan sonra aramızın iyi olduğunu sanıyordum ama anlaşılan başa geri dönmüştüm. Derin bir nefes verip atış alanına doğru ilerledim. Öğlene kadar atış dersleri ve denemeleriyle geçti. Bu zaman içinde Uğur'u bir kez gördüm ve o da soğuk bir asker selamı verip geçti yanımdan. Öğle yemeğinde bu duruma daha fazla katlanmak istemediğim için çalışma odama geçip dışarıdan yemek siparişi verdim. Yemeğimi yedikten sonra son üç günün çalışma planını raporlayıp muntika temizliğine katıldım. Ercan, askerlerin başında durup kaytarmalarını engelliyordu.

"Komutanım, imzalanması gerekiyormuş," diyen Semih'in yüzüme bakmadan verdiği evrakı elinden aldım.

Üstünden inceledikten sonra yönergeyle ilgili değişikliklerin olduğunu anlayıp fazla bakmadım. İmzaladıktan sonra

Semih'e geri uzattığımda elime değmemek için kenardan tuttu. Beni iyice sınırlendirirken kâğıdı bırakmadım. Kâğıt ikimizin elinin arasında kalmışken, gözlerini kaldırıp bana baktı. Bu kâğıt yırtılırsa ikimiz de biliyorduk ki benim değil, onun başı derde girerdi. Gözlerine baktığımda buzdan oluşan bir duvara bakıyormuş gibi hissettim. Elimini kâğıttan çektiğimde, gözlerimin içine baka baka selam verip gitti. Ben öylece arkasında kalırken kaşlarım çatılmış şekilde gidene kadar izledim.

Mesaim bitince odama dönüp üstümü değiştirdim. Yanıma bir tek telefonumu ve anahtarımı alıp çıktım. Yatakhane-den ayrıldıktan sonra arka taraftaki otoparka yöneldim. Arabamın kapısını açtıktan sonra binip çalıştırdım. Askeriyeden ayrıldıktan sonra nereye gittiğimi ben bile bilmiyordum. Telefonumdan haritaları açıp, yürüyüş yapacağım bir yer ararken yakınlarda küçük bir orman korusu buldum. Orman çok uzak olmadığı için yönümü oraya çevirdim. Geldiğimde arabadan inip ormanın içine daldım.

Derin bir nefes alıp havanın o güzel kokusunu içime çektim. Ağaçların arasında dolaşırken çoktandır böyle bir yere gelmediğimi düşünüyordum. Uzun zamandır kendimle ilgili hiçbir şey yapmamıştım zaten. Hayatım büyük bir sekteye uğramıştı ve bir yerlerde düştüğüm yerde donmuştu tamamen. Şimdi ise düştüğüm yerden kalkmış, yaralarımı sarıyordum.

Büyük, kalın bir ağaç dalı devrilmişti ve oturacak yer bulmanın rahatlığıyla oraya doğru ilerledim. Üstüne oturduğum dal hafif sarsılrsa da sırtımı ağaca doğru yaslayıp yerimi sağlam aldım. Ormanın içindeki kuş seslerini dinlerken son günlerin en sıcak güneşini yüzümde hissediyordum. Sonbahar aylarına girmiştik ve havalar artık soğumaya yüz tutmuştu. Şimdi ise yüzüme vuran güneşle ısındığımı hissediyordum.

Gözlerimi kapattığımda gözümün önüne gelen adamla yutkundum. Gözlerimi aralayıp sanki buradaymış gibi etrafa baktım ama bir tek kuş sesleri duyuluyordu. Semih'in o keskin kahverengi gözlerini hatırlayınca -aslında aklımdan

hiç çıkmıyordu- bana söylediği sözler bir bir düştü aklıma.

"Sana âşığım, Mihrem!"

"Bir hayaletle savaşıyorum, Mihrem!"

"Benden ne saklıyorsun, Mihrem?"

Aramızda şu anda buz gibi bir soğukluk vardı. Dün gecenin etkisini üstümden bir türlü atamıyordum. Üstelik herkes bunun farkındaydı. Mesaim biter bitmez kimseyle yüz yüze gelmemek için kaçmamış mıydım sanki askeriyeden? Şimdiyse bana bir yabancıya bakar gibi bakıyorlardı. Tam içlerine girdiğimi sandığım anda kendimi kapı dışında bulmuştum. Oysaki bana hep muzip bakan Semih'in gözlerindeki o titrek alev canımı yakmıştı. Öfkeliydi dev.

Ondan bir şeyler gizlediğimi başından beri tahmin ediyordu ama hiçbir şekilde bunu dile getirmemişti. Onun hassas noktası ailesi ve arkadaşlarıydı. Kız kardeşi olarak gördüğü Gamze ve kardeşi gibi sevdiği Emre ise onun bam teliydi. Bu üçlü çok şey yaşamış, acılar çekmiş, her şeylerini birlikte paylaşmıştı. Onların sırlarını onlardan habersiz bilen tek kişi bendim. Kurt'un gözünün karardığında neler yapacağına ilk elden şahit olmuştum. Arkasında bıraktığı cesetlerden bir tek Semih'in haberi vardı. Ekibin geri kalanı bile bilmiyordu. Semih ise hiç masum değildi, Kurt kadar eli kanlıydı.

Ara ara Gamze ve Emre'ye olan ziyaretlerim sırasında onu neden hiç görmediğimi düşünüyordum. Ben batırdığım şeyleri Vural ile toplamaya çalışırken gözüm hiçbir şey görmüyordu gerçi. Gamze kaçırılmıştı, Emre'nin gözünü kan bürümüşü, Sercan hayattaydı, Miran ölmüştü ve ben görevimde başarısız olduğum için yargılanmışım. İkinci bir şans verdiklerinde ise o gün Vural yanıma gelmişti. Emre'nin kuzeni olduğunu söylemiş, bana yardım edeceğini dile getirmişti. Emre sadece kuzeninin ona yardım ettiğini sanıyordu ama aslında bütün hepsi benim planımdı. Öldürdüğü adamların arkasını ben toplamışım.

Gamze o gün ara sokakta beklerken, yanına gidip bura-

dan gitmesini söyleyecektim ama Vural beni geri çekmişti. O gün, o eve girmesi sadece Gamze'yi üzerdi ama buna rağmen güçlü durmuştu. Kurt, gözlerinin önünde birini öldürdüğünde dahi Gamze'nin Emre'ye olan sadakati değişmemişti.

Vural'la birlikte Gamze'nin bindiği taksiyi takip ediyorduk çünkü Emre ve Semih çoktan yola çıkmıştı. Gamze tek başına güvende olmayacağı için peşine takılmıştık. Beklerken bir anda Gamze'nin eve ilerlediğini fark ettim. Açığa çıkma pahasına onu geri çekmek istediğimde Vural kesinlikle reddetti. Emre kızın geldiğini biliyordu, bu yüzden biz karışmayacaktık. Gamze içeri girdikten sonra fark edilmemek için hızlıca biz de oradan ayrıldık.

Sonrasındaysa davetli oldukları sünnet düğününde bulmuştum onları. Sercan, Emre'nin Gamze'nin yanında olduğunu öğrenmişti ve yapmam gerekeni yaptım. Kendimi göstermek zorunda kaldım çünkü Gamze bunun Sercan'ın bir oyunu olduğunu düşünmemeliydi. Eğer bunu düşünürse Kurt kaçmazdı. Gamze tehlikede olduğu için alarm çanları Kurt için çaldı ve Gamze'yi alıp gitti ama sonra geri döndü.

Onları son kez ziyaret etmem ise hepsinden daha kötüydü. Yaptığım hatanın bedelini görmek için gitmişim hastaneye. Ben pencerenin arkasından onları izlerken doktorlarla konuşan Emre ve Gamze beni görmüyordu. Onların yıkılışını izlediğim anda bu iş bittiğinde Iğdır'a gitmem gerektiğine karar vermişim.

Şimdi ise daha önce bana bir nefes kadar yakın olan ama hiç fark etmediğim adamın bana karşı olan duygularıyla baş etmek zorunda kalıyordum. Ama sorun sadece bu değildi, onunla baş edebilirdim. Asıl sorun artık kendi duygularımla baş edemememdi.

Kendi iç dünyamın en derinliklerine daldığımda telefonumun çalmasıyla irkildim. Gözlerimi açıp cebimdeki telefonu çıkarttım. Arayan kişiyi gördüğümde derin bir iç çektim. Telefon çalarken kapanmadan açtım ve kulağıma tuttum.

“Ne istiyorsun, Mirza?”

“Seni izliyordum dün gece, Semih’le aranız kötü sanırım?” Sesi oldukça neşeli geliyordu.

“Bu seni ilgilendirmez! Köpeklerini etrafımdan çek!” diye tısladım.

“Gözüm üstünde, Mizgin,” diyerek telefonu kapattı. Kaşlarım çatılırken yine ne bok yiyeceğini bilmemek beni deli ediyordu.

Telefonu cebime attığım gibi yerimden kalktım. Yok, bana hiçbir yerde huzur yoktu. Geldiğim yoldan, geri çıktım korudan. Gelişimin aksine gidiş yolu daha kısa sürmüştü. Arabama ulaştığımda beklemeden binip çalıştırdım. Gidecek başka yerim olmadığı için askeriye geri döndüm.

Arabamı park edip, indiğimde hava çoktan kararmıştı. Kışın gelmesiyle erkenden kararan hava, soğuğu da beraberinde getirmişti. İçimi ısıtacak bir şeyler içmek için kantine doğru ilerledim. Kapıdan içeriye girdiğimde herkesin burada olduğunu fark ettim. İçlerinde bir tek Emre yoktu, o da mesaisi bitince evine gittiği içindi.

Kantinin arka tarafındaki bölmeye geçip kendime bir bardak çay doldurdum. Şekersiz içtiğim için kaşık alma gereksinimi duymadan çıktım. Diğerlerinin yanına oturmak konusunda kararsız kaldığım için adımlarımı dışarı doğru yönlendirmiştim ki Uğur’un bana seslenmesiyle arkamı döndüm.

“Bizimle oturmaz mısınız, Komutanım?”

“Teşekkür ederim Uğur, sohbetinizi bölmeyeyim,” diyerek geçiştirdim. Kapıdan gelen adım sesleriyle Esra görüş açma girip yanımda durdu.

“Ben de bir çay alayım, konuşalım mı biraz?” Bana sorduğunda başımı salladım Esra’ya. Çayını aldıktan sonra yanıma geldiğinde diğerlerine bakmamıştım hiç.

Esra’yla kantinden çıkıp arka bahçeye doğru yürüdük. Elimdeki kupanın sıcaklığı ellerimi ısıtıyordu. Dün Ercan’la

oturduğumuz banka oturduk birlikte. Çayımдан bir yudum alıp Esra konuşana kadar sessiz kaldım. Nasıl konuya gireceğini bilmediği için içini çeken kıza baktım. Sonunda daha fazla beklemeden konuştu.

"Semih ile beni dün yanlış anladın sanırım," dediğinde sözünü kestim.

"Ben kimseyi yanlış anlamadım," dedim kesin bir şekilde.

"Lütfen açıklamama izin ver. Ben Ercan'ı daha önceden tanıyorum, tabii o beni hatırlamıyor. Ben stajyer mimar olarak onun görev yaptığı askeriye gelmişim. O zamanlar dersler ve staj o kadar ağır geliyordu ki özellikle o gün felaket görünüyordum. Manisa'da okuyordum, yaklaşık altı yıl oluyor. Ercan'ı görür görmez etkilenmişim. Üstündeki üniformayla o sert bakışlı asker beni ilk görüşte dumura uğratmıştı. O sırada eğitim veriyordu ve beni görünce ne dedi, biliyor musun?" Esra'nın gözlerinden hü zün geçerken zar zor tebessüm etti.

"Ziyaretçi parkı sağ tarafta çocuk, burada olmaman gerekiyor! Boyum kısaydı ve o zamanlar üstümde pembe sweat olduğu için beni çocuk sanmıştı. O gün askerlerin bana gülmesini asla unutmam. Ben de ona sinirle, 'Çocuk sensin, insan yarması!' diye bağı rıp arkamı döndüm. Buraya ilk geldiğimde de onu görür görmez tanıdım."

"Ve o seni tanımadı," diye ekledim. Geçmişe dalan kız şimdi uyanır gibi bana doğru döndü. Başını olumlu anlamda salladı.

"Tanımadı ama önemli değil, zaten üstünden seneler geçti, çoktan unuttum. Ama ben içimdeki o rezil olmanın acısını atamadığım için sinirliydim. Bana karşı olan bakışlarını yakaladım ama umurumda olmadığı için bir kez bile bakmadım ona. Dün de ikinizi otururken görünce, bir an sinirle Semih'e bakarak eğer ben konuşurken gülümserse Ercan'a karşılık vereceğimi söyledim çünkü o da Ercan'ın bakışlarının farkındaydı. O benim Ercan'ın kıskanıp kıskanmadığını denediğimi sanıyordu aslında ama ben Ercan'ı sinir etmek

istemiştim. D  n de dediğim gibi yemekte Ercan'a karşılık verdim ve konuştum."

şimdi olayları ne kadar yanlış yerden g  rd  ğ  m   anlıyordum. Aslında devin amacı beni kıskandırmak değildi. Ercan'ın duygularının bir an   nce farkına varıp Esra ile konuşmasını istiyordu. Ona k  rs  n demiştim ama k  r olan bendim aslında. Herkes d  n gece Semih'le gelmediğimi bildiği i  in bana soğuktu, onunla geleceğimi s  yledikten sonra   stelik. Hepsi arkadaşlarının bana   şık olduğunu biliyordu. Ercan, Semih'i kıskanmamıştı; arkadaşının b  yle bir şey yapmayacağını biliyordu. Esra'nın Semih'e ilgi duymasından korkmuştu. Allah'ım, ben neler demiştim adama?

"Neden bana bunları anlattın?" diye sordum Esra'ya.

"         serin ve Semih'in bakışlarını g  rd  m d  n gece, aranızda bir şeyler olduğu belli ve beni yanlış anlamanı istemiyorum. Semih'e karşı hi  bir şey hissetmiyorum." S  zlerinin doğruluğunu hem g  zlerinden hem de rahat konuşmasından anlamıştım.

"Sağ ol, Esra."

"Ercan i  in haince kurduğum planlara yardım edersen anlaştık, demektir." G  zlerini kısarak s  ylediği s  zlerle g  l  msedim. Bu kız   oktan   şık olmuştu bizim sırtkana. Bana da bu   şkı pekiştirmek d  şerdi.

"Zevkle!" diyerek ayağa kalktım.   ayım artık soğuduğu i  in ağacın dibine d  kt  m.

Esra odasına d  nerken ben de kantine doğru ilerledim. Semih'le konuşmam gereken bir konu vardı malum. Kantine geldiğimde Semih hari   herkesin oturduğunu g  rd  m. Elimdeki kupayı mutfak b  l  m  ne bırakıp   ıktım. Yatakhaneye giden arka tarafta sigara i  iyor olabilirdi. Genelde onu hep orada g  r  yordum akşamları. şans benden yana değildi ki orada da yoktu. Derin bir nefes alıp yatakhaneye ilerledim.

Semih'in kapısının   n  nde durunca bir an yarın konuşsam mı, diye d  ş  nd  m. Evet, mantıklı olan yarm konuş-

mamdı. Tam arkamı dönecektim ki kapı açıldı. Ben daha ne olduğunu anlamamışken Semih'in üstünde bir şey olmadığını fark ettim. Altında sadece kamuflaj pantolonu vardı. Bakışlarım göğsünde odaklı kalırken, ne yaptığımı fark edip gözlerimi yere sabitledim.

"Konuşmak istiyordum," diye mırıldandım.

"Dinliyorum." Yine o sesindeki yaramaz tınıyı yakaladım. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Üstüne bir şey giyersen!" diyerek huysuzca söylendim.

"Ben çok rahatım aslında böyle. Ne o, dikkatin mi dağılıyor?" Kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırdı.

"Birisi böyle görürse yanlış anlayabilir. Lütfen sadece üstüne bir şey giy," deyip gözlerimi aç a aç sızlandım.

Semih kapıyı açık bırakıp içeriye girdi. Kapıda konuşamayacağımız için ben de peşinden ilerledim. Yatağın üstüne koyduğu tişörtü alıp başından geçirdi. Bu sefer de arkasını bana döndüğü için kürek kemikleri çok fena görünüyordu. *Bakma Mihrem, ne için geldiğini hatırla, Mihrem! Konuşacaktık biz ama ne konuşacaktık?*

"Şimdi üstüme giydiğime göre dikkatin artık dağılamaz. Dinliyorum." Özellikle beni kızdırmak için böyle konuştuğuna emindim. Acısını çıkarıyordu.

"Ben dün için özür dilerim. Bu kavganın sebebi sadece ben değilim ama sen de suçlusun, bana zaten bildiğini söyleyebilirdin. Sadece bunu söylemek istemiştin ve söylediklerim için gerçekten özür dilerim." Alayını görmezden gelip odadan çıkmak için arkamı döndüm.

Semih kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. Sırtımı duvara yaslariken sıkmadan gevşekçe kolumu tutuyordu. Gözlerime diktiği gözlerini bir an olsun çekmedi. Tek hamlede elinden kurtulabilirdim ama yapmadım. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını merak ediyordum ya da kendimi öyle kandırıyordum.

“Söyleyecektim, eğer o adamla çekip gitmeseydin,” dediğinde göz bebeklerinin kanlanmış olduğunu daha yakından bakınca fark ettim. Sanki gece boyunca hiç uyumamış gibiydi.

“Kim olduğunu merak etmiyor musun?” Ateşin üstüne bilerek gidiyordum.

“Kim olduğunu biliyorum, arabasından tanıdım. Arda denen istihbaratçıydı.” Yüzüme doğru ılık nefesini verdiğinde söylediği sözlerle buz gibi oldum.

“Başka kime söyledin bunu?” Zar zor çıkan sesimi Semih de fark etmişti. Biraz geri çekilip yüzümün hâline baktı.

“Kimseye söylemedim, sadece yolda inip taksiye bindiğini biliyorlar.” Semih’in net çıkan sesiyle derin bir nefes verdim. Planımızda Arda’yı bilmesi yoktu.

“Bundan kimseye bahsetme,” diyerek kolunun altından çıkıp kapıya ulaştım. Açamadan Semih’in sözleri beni durdurdu.

“Tek bir şartla: O adamın kim olduğunu söyle bana, Mihrem! Yoksa kim olduğunu bulana kadar durmam!” Sert çıkan ses tonuyla yutkundum. Arkamı son kez döndüm ve yüzüne bakmadan konuştum.

“Arda, benim öz ağabeyim. Kimse bilmiyor, lütfen sen de bunu gizli tut,” dedikten sonra kapıyı açıp çıktım.

Arda bunu söylediğimi öğrenirse bana çok kızardı. Semih’e güvenmek istiyordum, sırlarımı bir bir açık ediyordu ve ben de buna izin veriyordum. Kardeş olduğumuzu biz değil, istihbarat gizlememizi istemişti. Kimliğim değiştiğinde artık soyadım da farklıydı. Eğer Semih altını kurcalarsa Arda Başar isminden başka bir şeye ulaşamazdı. Bir yıl önce ölen Mizgin Başar’ın ağabeyiydi, Mihrem Çelik’in değil.

Kendimi odaya atıp üstümü çıkarttım. Havalar soğuduğu için uzun kollu sweat ve eşofman altı giydim. Yatağa yattığımda zor da olsa gözlerimi kapattım. Düşüncelerim arasında uyumak o kadar zordu ki yatakta bir sağa bir sola döndüm

durdum. En sonunda uyuyakaldığımda saat oldukça geçti.

Sabah uyandığımda saate baktım. Yataktan fırladığım gibi kalktım. Geç uyuduğum için alarmımı duymamıştım ve geç kalmıştım. Kahvaltıyı kaçırmıştım, hızla üstümü giydim. Saçlarımı tarayıp topladım. Hazır olunca beklemeden çıktım. Yataktan ayrılırken Uğur'u gördüm, beni görünce yanına geldi.

"Komutanım, ben de sizin yanınıza geliyordum. Tufan Albay herkesi toplantı odasına çağırdı."

"Tamam, Uğur gidelim."

Toplantı odasına en son biz gelmiştik. Herkes buradaydı, ağabeyim bile. Ben de yanlarına ilerleyip yerime geçtim. Bir tek Tufan Albay eksikti. Kendi aralarında toplantının neden olduğunu soruyorlardı ama kimse biliyor gibi görünmüyordu. Kapı açıldığında içeriye Tufan Albay girdi.

"Sizleri neden topladığımı merak ediyorsunuz. Kısaca açıklayayım, sınırdaki kaçakçılık ve terör olaylarını değerlendiren yetkililer iki ülke arasında yeni bir ortaklığa gittiler. Amerika'dan gelen, bize yardımcı olacak görevli birazdan burada olur." Tufan Albay yerine geçtikten sonra kapı birkaç saniye sonra açıldı.

Bakışlarımız daha kapıdayken buluştu. "Marcus Dawson," diyerek içeriye adımladı. Şimdi ise asıl kimliği ile karşıma çıkmıştı. Mirza aslında Amerika için çalışan, onların Türkiye üstünden pis işlerini yürüten bir maşaydı.

Bölüm 21

Olduğum yerde kalırken Mirza ile göz göze geldik. Yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu. Peşimdeydi, bırakmayacaktı. Semih'e hızlı bir şekilde döndüğümde onun bakışları da Mirza'nın üstündeydi. Hiçbir şey olmamış gibi Mirza masaya geçip Tufan Albay'ın tam karşısındaki başköşeye oturdu. Semih, bakışlarını bana çevirdiğinde yüzü sabitti ama altında yatan öfkeyi hissediyordum.

"Merhaba arkadaşlar, uzun süre Türkiye'de kaldığım için dilinizi gayet iyi biliyorum. Bir süre birlikte çalışacağız ve bu süreyi verimli bir şekilde geçirmek için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz."

Mirza'nın sözlerinden sonra sessizlik oluştu. Semih sessiz kalmıştı ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar verememiştim. Bakışlarım bu sefer Uğur'a dönmüştü. Mirza'yı benim yanımda gördüğü hâlde tanııyordu. Gerçek kimliğini bilmediği ama şüphe ettiği için kaşları çatık bir şekilde onu inceliyordu.

"Emre, bölgeyi iyi tanıdığın için Marcus ile iletişimde olacak kişi sensin. Size Arda da katılacak. Hareket planlamasını birlikte yapın, sınır birliklerimizle iletişime geçin. Cahit ile Mihrem burada kalıp askeriye'nin işleriyle ilgilenir." Tufan Albay konuştuğunda bir nebze de olsa içim rahatladı. Emre'yle birlikte sürekli dışarıda olacakları için en azından onu görmeyecektim.

“Aslında yanımızda bir kadın asker olması daha iyi olurdu. Çevre köylerle de konuşmak istiyorum, erkeklerle biz iletişime geçebiliriz ancak kadınlar bizden çekinebilirler. Ama hemcinsleri ile iletişim konusunda sorun olacağını sanmıyorum. Değil mi Üsteğmenim?” diyerek Mirza bana tek kaşını kaldırıp, baktığında tırnaklarımı avucuma geçirdim.

Kalkıp yüzüne bir tane daha yumruk geçirsem aslında hiç fena olmazdı. Deli olma Mihrem, Türkiye-Amerika arasında bir gerilim çıksın istemezsin. Şu anda sivil değilsin ve yapacağın her şeyi aleyhine kullanır. Tamam, sakınım ve sakince cevap vereceğim.

“Bizim kadınlarımız askerlerimizden korkmaz ya da çekinmez, başka ülkelerin aksine biz kendi askerimizle gurur duyuyoruz.” Küçümseyici bir şekilde ona baktığımda yüz hatları gerildi ama yüzündeki alaycı gülümseme genişledi.

Herkes ağzı açık bir şekilde bana bakarken “Ne?” demek istedim. Geriye doğru yaslanıp üstümdeki bakışları yok saydım. Mirza’ya anladığı dilden konuşmazsanız, ileriye gitmekten çekinmezdi. Amerika’nın polislerinin ve askerlerinin ne kadar vahşi olduğunu bilmeyen yoktu dünyada. Özellikle siyahilere uyguladıkları ırkçı yaklaşımlarından dolayı sürekli haberlere konu oluyorlardı. Yanlış bir şey söylememiştim bana göre.

“Üsteğmenimiz bu konuda oldukça haklı, çevre köylerle iletişim içindeyiz zaten. Mihrem Üsteğmen de kendisi yeni tayin olduğu için bölge olarak henüz araştırma yapamadı. Ama siz merak etmeyin, bizim oldukça geniş bir bilgi ağıımız var.” Emre’nin desteğiyle derin bir nefes verdim.

“Bu konuda sana güveniyorum, Emre. Marcus’u alıp araziye çık. Mert, sen Ercan’ı al; Mihrem, sen de Semih’i. Uğur ve Ercan, siz de berabersiniz, bu hafta yangın tatbikatı eğitimi verilmiş. Bölüklerinizi eğitime hazırlayın. Dursun, senin iznin çıkmış, nikâh izniyle birlikte bir ay, yarın yola çıkabilirsin. Sorusu olan yoksa toplantı bitmiştir.”

Tufan Albay durum değerlendirmesi yapmış, herkesin görev yerlerini belirttikten sonra sorusu olan olmadığı için oturduğu yerden kalkmıştı. Cahit Yüzbaşı'yla birlikte konuşarak çıktıklarında ben de arkalarından beklemeden çıktım. şu an kimsenin sorularına verecek cevabım yoktu. Semih'le birlikte eğitim verecektik ama en azından bu konuşmayı bir süre daha erteleyebilirdim.

Yönetim binasından çıkıp n tarafta içtima için bekleyen askerlere ilerledim. Acil toplantı olduğu için avuş bekliyordu başlarında. Çavuş'a ilerlediğimde bana doğru koşup selam verdi ve mevcut belirtti.

"nc bölük; bir avuş, altmış sekiz erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırdır, Komutanım!"

"Yerine dönebilirsin, avuş," dedikten sonra askerlere döndüm.

"Beni rahatta dinleyin! Bugün yangın eğitimi yapacağız. İlk önce sözlü, sonra uygulamalı olarak size yapılması gerekenleri göstereceğiz. şimdi eğitim alanına ileri adım marş!" dediğimde sağa dönüp, uygun adım ilerlediler.

Ben de bölükle birlikte ilerlemeye başladığımda üstüme düşen gölgeyle Semih'in de bize katıldığını anladım. Konuşmak istediğini biliyordum ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Eğitim alanına geldiğimizde daha önce bu eğitimi verdiğim için askerleri on kişilik gruplara ayırdım. Çavuş ve Semih'le birlikte yetmiş kişi oldukları için tam sayıya bölünmüşlerdi.

"Yangın anında ilk yapmanız gereken binadan çıkmak için merdivenleri kullanmanız. Eğer dumandan çok etkileniyorsanız yüzünüzü ıslattığınız nemli bir bez ya da havluyla kapatın. ıkamayacak durumdaysanız en yakın pencereye ya da balkona ilerleyin, temiz hava almanızı sağlayacaktır. Ateş daha küçük bir alanda sndrebileceğiniz şekildeyse ateşe su dökmeye kalkmayın, bu ateşi söndürmek yerine dağılmasını sağlar. Yangın söndürme tüpüyle müdahale edin ya da ıslattığınız battaniyeyi ateş alan yerin üzerine atın, böylelikle hava-

sız kalan ateş sönecektir. Hava olmayan ortamda ateş olmaz. Eğer ateş kontrol edemeyeceğiniz bir ortamdaysa oradan uzaklaşıp 110' u arayarak itfaiyeden yardım isteyin. Konumunuzu bildirdikten sonra içeride birinin olup olmadığını bildirin. Unutmayın; panik yapmak, hayatınızı karartmak demek olabilir.”

Bilgilendirme yaptıktan sonra eğitim alanında bulunan büyük varillere yöneldim. İçine attığımız odunları biraz benzin döküp ateşi yaktık. Alevler yükselirken her gruba bir tane varil düşecek şekilde ayarladık. Her gruba bir tane yangın tüpü verdim. Yangın tüpünü nasıl kullanacaklarını anlattım. En sonunda ateşi söndürmeleri için grupları tedbirli bir şekilde bıraktım.

Gruplar geç de olsa kontrollü bir şekilde ateşi söndürdüğünde öğle yemeği saati gelmişti. Askerler varillerin sıcaklığı gidince öğlenden sonra geri yerlerine götürecekti. Daha sonraki eğitim alanlar için temizleyip, bırakınca serbesttiler. Sabah da bir şey yemediğim için oldukça acıkmıştım. Semih'i askerlerin başına diktiğim için peşimden gelememişti.

Yemek katındaki lavaboya ilerleyip elimi yüzümü iyice yıkadım. Havalar soğuk olsa da ateşin etrafında olduğumuz için bir hayli ısınmıştık. Yemekhaneye girdiğimde bu sefer erken gelmiştim. Tufan Albay bile henüz yoktu ki sürekli odasında çalıştığı için en erken o gelirdi. Uğur, Mert, Ercan vardı bir tek. Emre, Mirza ile araziye çıktığı için yoktu. Ağabeyim de onlarla gitmişti, umarım Mirza'nın boğazma yapışıp Emre'nin dikkatini çekmezdi.

“Afiyet olsun,” diyerek yerime oturdum.

“Size de, Komutanım!” diyerek cevap verdiler.

Uğur bir şeyler soracak olsa bile herkesin içinde soracak değildi. En azından şimdilik bundan da yırtmıştım. Biraz sonra Semih yanıma gelip oturdu, huysuzca ağzının içinde homurdanıyordu. Şu an tam bir deve benziyordu. Ne kadar da uygun bir lakap bulmuştum bu adama.

Bana doğru döndüğünde bakışlarımı kapıdan çekmedim. Birini beklemiyordum ama kimseyle yüz yüze gelmek de istemiyordum. Tufan Albay geldiğinde hepimiz ayağa kalktık. Arkasından Cahit Yüzbaşı geldi. Yemek duasından sonra hepimiz yemeğe başladık. Oldukça aç olduğum için beklemeden yemeye başladım.

Yemek bitiminde Tufan Albay'dan izin alıp kalktığımda aklımda buradan bir an önce uzaklaşmak vardı. Semih'in yanında diken üstünde oturuyordum. Bana baktığını hissettiğim için ondan tarafa bir kere bile bakmamıştım. Hızlı adımlarla yemekhaneden ayrıldığımda arkamdan gelen hızlı adımları duyuyordum. Tam köşeyi dönmüştüm ki bağırmasıyla durmak zorunda kaldım çünkü etrafta askerler vardı.

"Komutanım!"

"Söyle, asker!" dedim sert bir ses tonuyla. *Konuşmak istemiyorum, anla be adam!*

"Geçen gün verdiğiniz evraklarda bir sorun var, önemli yerlerinde eksikler çıktı. Bence hemen bakmalıyız," diyerek gözlerini bana sabitlediğinde, ben tırnaklarıma bakıyordum.

Bana baktığını nereden mi anladım? Çünkü yan yana duruyorduk ve tam yan tarafımızda askerlerin üstlerini düzeltmesi için konulan aynalardan vardı. Bana baktığını gördüğüm anda tırnaklarıma bakmayı tercih etmiştim.

"Bence evrakları siz Cahit Yüzbaşı'ya ya da Mert Üsteğmen'e götürün. Onlar benden daha uzun zamandır burada," dedim sakın ifademi koruyarak.

"Ben o evrakları sizinle inceleyeceğim, Üsteğmenim." Ses tonundaki o tonlamayla bir an için aklıma o sahne canlandı.

Yaz, kızım! İki yüz torba çimento, yirmi kamyon çakıl, on beş tane kapı. Allah korusun!

"O dosyalar incelenmeyecek, asker!" diye nasıl bağırdıysam gelen geçen askerler bile korkup hızlıca kaçmaya başladı.

"Emredersiniz, Komutanım!" dedi mecburen.

“Senin de komutanının da...” diyerek yürümeye başladım.

Öğleden sonra eğitim alanını askerler düzenlerken, Semih’i başında bırakıp eğitim raporu hazırlamak için çalışma odasına geçtim. Mert hâlâ eğitimde olduğu için yoktu. Bilgisayarda hazırladığım raporu gönderdikten sonra bir kopyasını dosya için çıktığı aldım. Masamın üstünü topladıktan sonra saate baktım. Mesainin bitmesine biraz daha vardı. Semih’ten tabii ki kaçmıyordum!

Etrafı kontrol ettikten sonra üst kata Tufan Albay’ın odasına çıktım. Asker geldiğimi haber verdikten sonra içeriye girip selam verdim.

“Geç Mihrem, otur. Bir sorun mu var?” diye sordu Tufan Albay.

“Sorun yok Komutanım ama Emre’nin söylediklerini düşündüm de bölgeyi gerçekten iyi bilmiyorum. İzniniz olursa bölge keşfine çıkmak istiyorum.”

“Tabii, yanına birini al. Semih değil miydi senin yardımcın?” dediğinde panikle atladım söze.

“Semih olmaz! Yani şey, askerler onda şimdi, eğitim bitti, görev yerlerine dağıtıyor. Uğur’u alayım, Komutanım. Hem Emre yok, onların bölüğün eğitimi yarm.” Uğur iyidir, sessizdir.

“Tamam, mesai bitimine iki saat var zaten. Önce yakın yerlere bakın, askeriye çevresiyle başlayın,” dediğinde ayağa kalktım.

“Emredersiniz, Komutanım!” dedikten sonra tekrar selam verip çıktım.

Yönetim binasından çıkıp Uğur’u bulmak için ön avluya doğru gittim. Bu gece nöbetçi zaten Uğur olduğu için yarın izinliydi. İki saat benimle boş boş dolaşsa sorun olmazdı. Uğur’u nizamiyede ziyaretçi defterlerini kontrol ederken buldum. Tahmin ettiğim gibi eğitim alanında değildi.

“Uğur, burada bekle beni, geliyorum!” dedim biraz uzak-
tan seslenip.

Başını sallayıp onayladığında arka taraftaki otoparka iler-
ledim. Arabamı bulduğumda kapıyı açıp sürücü koltuğuna
oturdum. Çalıştırdıktan sonra beklemeden otoparktan çık-
tım. Bahçeden geçerken Semih’in bana baktığını gördüğüm
anda nizamiyede durdum. Arka aynaya baktığımda buraya
doğru geldiğini gördüm. Tekrar ediyorum, Semih’ten kesin-
likle kaçmıyordum!

“Uğur, beş saniye içinde arabaya binmezsen bu hafta nö-
bet sayın üç olur!” dedim camı indirdiğimde. Ben daha iki di-
yemeden kapı açılmış, Uğur yan koltuğa oturmuştu. Semih’in
geldiğini gördüğü anda binmemek için bir şeyler diyebilirdi
ki bunu istemiyordum. Yanlış anlaşılmasın, Semih’le bir ala-
kası yoktu!”

Nereye gidiyoruz?” diye sordu askeriyeden çıktığımızda.

“Boş boş gezmeye,” dedim omuz silkerek.

Uğur’la çok boş gezmedik aslında. Askeriyenin çevresini
ve lojmanların yerini öğrendim. En yakın orduevinin yerini
de öğrenmiş bulundum, en azından ihtiyacım olduğunda
gideceğim bir yer olduğu vardı artık. Uğur ben soru sorma-
dıkça konuşmamıştı. Dönüş yoluna geçtiğimizde mesai saati
dolmuştu, askeriye gelmek üzereydik neredeyse.

“Ne zaman kabul edeceksin?” diye sordu normal bir şe-
kilde.

“Neyi?” dedim yolun ortasındaki çukura girmemek için
kenardan geçerek.

“Semih’ten kaçtığını,” dediğinde o çukura fena girmiştim.

“Bu düşünceye de nereden kapıldın?” diye sordum sanki
ütöpik bir şeyden bahsediyormuş gibi.

“Koridorun ortasında ona üstü olduğunu belirttin ki sen
hiçbirimize bu konuda bir kere bile üstünlük taslamadın.
İkincisi, eğitimi ona kilitlediğini biliyorum, oldukça sınırlı

görünüyordu öğleden sonra. Nereden anladın dersin sabah eğitime beraber gitmiştiniz. Son olarak bize doğru gelirken nizamiyede arabaya binmem için beni tehdit ettin.”

Ben size Uğur sessiz mi demiştim? Sözlerimi geri alıyorum!

“Tamam, kabul, kaçıyorum ama haklı sebeplerim var,” diyerek kabul etmek zorunda kaldım. Zaten adam her şeyi çözmüştü, nereye kadar inkâr edecektim?

“Semih dışarıdan çok güçlü görünüyor, Mihrem. Herkes buna güveniyor ama sen güvenme. O adamın da bir kalbi var ve kınlabılır. Seni sevmesi, senden vazgeçmeyeceği anlamına gelmez.”

Uğur’un sözlerinden sonra tek kelime edemedim çünkü boğazıma bir yumru oturmuştu. Usulca başımı sallayıp yola odaklandım. Askeriyeye gelince arabayı park ettim. Uğur gidince ben de yatakhaneye doğru yürüdüm. Emre ile konuşan Mirza’yı gördüğümde adımlarımı hızlandırdım. Bunca şeyin üstüne bir de onu çekemezdim. Asla buraya gelmemeliydi. Bunu nasıl yapardı, aklım almıyordu! Buraya gelecek kadar çıldırmış mıydı? Kendini daha önce Semih ve Uğur’a göstermişti, Mirza olarak tanıyordu herkes onu. Sinirle odamın içinde bir o yana bir bu yana yürüyordum. Yerimde duramıyordum, elimden bir şey de gelmiyordu. Lanet adam!

Kapımın tıklatılmasıyla bakışlarım kapıya doğru döndü. Umanım, buraya gelmiştir ve ben de ona tek kurşun sıkıp bu işi artık bitirirdim. Sinirle kapının kilidini çevirip, hızlıca açtığım da karşımda Semih’i görmeyi beklemiyordum ama beklemeliydim. Tabii ki sorularla gelmişti dev.

“Bu ne demek oluyor, Mihrem? Bu adam Mirza değil miydi, ölen nişanlının ikizi? Adam resmen ajan çıktı!” derken sinirlenme konusunda benden geri kalır yanı yoktu.

“Sessiz ol ve içeri gir!” Semih içeri adımlarken koridorun boş olmasıyla rahat bir nefes aldım.

Semih varlığıyla bütün odayı kaplarken sandalyeyi çekip

oturdum. Başımda öyle dikilince kendimi küçük hissettim. Boyum 1.72 olmasına rağmen adamın yanında küçük kalmak sinirimi bozuyordu. Sonunda Semih de dikilmenin bir anlamı olmadığını anlamış olacaktı ki yatağıma oturdu.

Yatak çöktü yatak!

“Anlat yoksa o adamın yakasına sarılıp herkesin gözü önünde aynı soruları sorarım.” Kaşlarım çatılırken sinirle Semih’e baktım.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” Yüksek çıkan sesimle gözlerini üzerime dikti.

“Tehdit etmiyorum, yapacaklarımı söylüyorum, Mihrem.”

Biraz daha yumuşak çıkan sesiyle sinirim azaldı. Ellerimi sıkıca topuz yaptığım saçlarıma attım. Başım ağrımaya başlamıştı, lastik tokayı çekip saçlarımı serbest bıraktım. Saçlarımı dağıttıktan sonra alnımı ovdu. Ne düşüneceğimi, Semih’e bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Başımı kaldırdığım anda Semih’le göz göze geldik. Bakışlarında başka bir şey vardı o anda. Sanki sorularına cevap beklemiyordu da akşam kahve içmeye bana gelmiş gibiydi. O kahve normal bir kahve değildi ama. Hani baş başa romantik bir yemek yemiştiz de beni eve bırakmış, ben de demişim ki gel bir kahve içelim yukarıda.

Yok daha tabancamın dipçığı!

“Ne düşünüyorsan hemen unut.” Sesimle birlikte kendine gelen Semih’e gülmek istesem de şu an sırası değildi.

“Uğur’a bu konuda kimseye bir şey söylememesini kesin bir şekilde dile getirdim. En azından şimdilik bana bir açıklama borçlusun.”

Oturduğum sandalyeden kalkıp pencereye ilerledim. Pencereyi açıp içeriye serin akşam havasını davet ettim. Yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı uçururken gözlerimi kapattım. O güne, Mirza ile karşılaştığımız zamana geri döndüm. Bunları Semih’e anlatmak çok zordu ama bir yerden başlamam

gerekiyordu. Hep içimde tuttuklarım yüzünden bu hâlde değil miydim zaten? Olduğu gibi anlatacaktım.

Pencereden uzaklaşıp giysi dolabına adımladım. Kapağını açıp, en üstte duran fotoğraf albümünü çekip aldım. Semih ona uzattığım albümü alıp içini açtı. O fotoğraflarda bana sarılan adam, benim gözlerime aşkla bakan adam artık yaşamıyordu. Semih fotoğraflara gözlerini ayırmadan bakarken, pencereden dışarıyı izlemeye devam ettim. Hem ona hem de kendime biraz zaman verdim. Albümü masanın üstüne bıraktığında konuşmaya başladım.

“Mirza çıkıp geldiğinde biz Miran’la sevgili olalı henüz iki ay olmuştu. Ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin çünkü Miran bana ikizi olduğunu hiç söylememişti. Miran yetiştirme yurduna verilmiş, annesi ve babası bir cinayete kurban gitmişler. İkizler ortada kalmış, kimse sahip çıkmamış. Yetimhaneye ziyarete gelen Amerikan Büyükelçisi ikizleri görüyor. Çocuğu olmadığı için evlat edinmek istiyor ama prosedürler tabii izin vermiyor. Mirza’nın araştırdığına göre otuz yıl önce yetimhane müdüründen yüklü bir miktar karşılığı ikizlerden birisini alıyor. Daha sonrasında ise Miran başka bir aile tarafından evlatlık alınıyor. İkisi de yaşını bile doldurmadıkları için birbirlerini hatırlamıyorlar. Bir gün Miran’ın kapısını Mirza çalıyor ve her şey ortaya çıkıyor.”

Sözlerim bittikten sonra arkamı dönüp Semih’e baktım. Yüzünde ifadesiz bir hâl vardı ama şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Bu hikâyenin asıl devamı daha ilgi çekiciydi. Anlatıp anlatmama konusunda kararsız kalmıştım ama konuşmaya bir kere başlamıştım, devam edecektim.

“Büyükelçi görevi boyunca Türkiye’de kalıyor, Mirza ortaokula başlarken Amerika’ya döndüğünde herkes kendi çocuğu olduğuna inanıyor çünkü kimlik bölümünde kendi soyadları yazıyor. Adam Büyükelçi, Mirza’nın kimliğini kendisi konsoloslukta çıkartıyor, ismini Marcus koyuyor. Sonrasında ise hiçbir şeyden haberi olmayan Mirza, babasının bağlantıla-

rı sayesinde CIA'de ajan olarak göreve başlıyor. Asıl bölgesi İsrail aslında, orada görev yapıyordu.”

Bu kadar çok şeyi nereden bildiğimi sormasını bekliyordum, soracaktı da ama buna verecek cevabım var mıydı, işte orası belirsizdi. Mirza'nın her hareketini avucumun içi gibi biliyor, neler yapacağını tahmin ediyordum. Bu yüzden başından beri Semih için bu kadar endişe etmişim. O öpüşmeden sonra peşimizi bırakmayacağımı biliyordum ama bu kadar ileriye gideceğini de düşünmemiştim. Şimdi dışarıda oynadığımız bu sevgililik oyununu, askeriye'nin içinde de devam ettirmemiz gerekiyordu.

“Semih, biliyorsun, Mirza bizi şey sanıyor,” diye mırıldanarak konuya girdim.

“Şey, ne?” Biraz öncekine göre gayet haylaz bir parıltı vardı gözlerinde ki bu sesine de yansımıştı.

“Ebenin şimdi... Of!” diye saçlarımı biraz daha dağıttım.

“Ebemi anan o kadar çok oldu ki duysa kadıncağızın kemikleri sızlar.” Yatakta geriye doğru oturup uzun bacaklarını üst üste attı.

“Ebene sevgilerimi iletiyorum. Neyse konumuz bu değil, *sevgilim* olacaksın,” dedim konuya girerek.

“Düşünmem lazım, sevgililik kriterlerime pek uyduğunu sanmıyorum,” derken tam aksini iddia etmek ister gibi beni baştan aşağıya süzdü. Yüzü sabit kalsa da o gözler bambaşka şeyler düşünüyordu.

“Ben de aynı şeyleri düşünüyorum ama maalesef el mecbur. Tabii Mirza'ya koşa koşa ayrıldığımızı söylemek istersen sen bilirsin. Ufak bir not: Eğer bunu öğrenirse bir dakika peşimden ayrılmaz,” dedim omuz silkip. En önemli kozumu önüne sürmüştüm.

“Sanki bir dakika ayrılıyor pezevenk!” diye sinirle mırıldandı.

Kapım tıklatıldığı an bakışlarım kapıya yöneldi. Semih'e

haktığımda gayet rahat bir şekilde yerinde oturuyordu. Kapının kilidini açıp ne ara kilitlediğimi bile hatırlamıyordum. Sahi bu kapı ne ara kilitlenmişti? Gözlerimi kısıp, Semih'e haktığımda göz kırptı.

Başımı iki yana sallayıp kapıyı sadece kendimi gösterecek kadar açtım. Açmasam şüphe çekerdi çünkü. Karşımda ilk görmeyi beklediğim kişi vardı. Mirza bir kolunu kapının pervazına dayamış, bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedim sert bir şekilde.

"Konuşmamız gerekmiyor mu sence de?" Ne hakkmda konuşacağını tahmin ettiğim için yerimde rahatsızca kıpırdandım. Semih bizi dinliyorken olmazdı.

"Konuşmak istemiyorum Marcus, lütfen beni rahat bırak!" dedim ismine özellikle bastırarak. Burada ona Mirza demem, çok dikkat çekerdi. İsmi farklı bildiğiniz birisine başka bir isimle seslenen birini gördüğünüzde sizin de kafanız karışırdı.

"Hadi ama Mihrem, öğrendiklerimi duyunca buna değeceğine emin olacaksın. Unutma, biz aynı taraftaydık, ikimiz de Miran'ın iyiliğini düşünüyorduk," dediğinde sınırını çoktan aşmıştı.

"Asla ama asla Miran'ın ismini ağzına alma! Seni mahvederim, öldürürüm seni!" diye nasıl kendimden geçtiysem Mirza geri adım attı.

"Nişanlısının kardeşiyle öpüşen biri için ilginç ithamlar bunlar. Kollarımdayken hiç böyle demiyordun?" diyerek bana üstten bir bakış attı.

Hiçbir şey duyamıyordum. Öyle donup kalmıştım sanki orada. Nefesim kesilirken Mirza'nın canımı yakan sözleri beni o günlere götürdü. Gözlerim dolarken hayatım boyunca bundan pişman olacağımı bilmiyordum. Miran'a en başından söylemem gerekiyordu.

"Sen beni kardeşinden vuracak kadar adisin!" diyebil-

dim sadece. Mirza tam aksine bana doğru yaklaşıp fısıldadı.

“O adamın içeride olduğunu biliyorum. Eğer buna devam edersen ona daha neler anlatacağımı düşün, ondan uzak dur, Mihrem.”

Mirza bana son kez bakıp, arkasını dönüp giderken olduğum yerde kaldım. Kapıyı kapattığımda gözlerimi kapattım. Semih’in yüzüne bakmak istemiyordum. Ben öyle biri değilim, nişanlısının ikizini ayartacak biri değildim. Gözlerimin dolduğunu biliyordum ama açmadım.

“Aç gözlerini.” Semih’in eli çenemin altına değerken gözlerimi açtım.

“Ben onu Miran sandım... Yemin ederim, bilmiyordum, Semih! O bana kim olduğunu söylemedi, ben Miran diye sarıldım ona. Söylemek istedim, inan, istedim ama yapamadım. Miran’a hiçbir şey anlatamadım. Keşke yapabilseydim, bunun pişmanlığını bir ömür yaşayacağım çünkü artık ona anlatamam, o öldü. Kardeşini bulduğu için o kadar mutluydu ki... Ailesinden geriye kalan tek kişiyi elinden almak istemedim,” dedim gözlerimden yaşlar akarken.

“Biliyorum Mihrem, senin içini görüyorum, sen öyle bir kadın değilsin.”

Semih kollarımdan tutup sıkıca sarıldı bana. Buna ihtiyacım vardı, bana sarılmasına çok ihtiyacım vardı. Beline ellerimi koyup sıkıca sarıldım ona. Bencil birisi değildim ben, acılarım vardı, yaşamadığım yıllarım vardı. Yirmi dört yaşında hayatındaki tek adamı toprağa vermiş bir kadındım ben. Her şeyle tek başıma baş etmeye çalışmaktan yorulmuştum. Sevdiğim adamın acısını yaşayamadan kardeşiyle uğraşmaya başlamıştım. O benim sevdiğim adam değildi, ona hiçbir zaman o gözle bakmamıştım. Ama Mirza artık aramızda bir sorun kalmadığını düşünüyordu. Hatırladığım her şeyi unutmak istedim.

Semih’in kokusunu içime çekerken gözyaşlarım durmuş-

tu. Geri çekildiğinde gözlerine baktım. O gözlerde ne bir suçlama ne de bir aşağılama vardı. Bana inanıyordu ve benim, bana inanan bir adama ihtiyacım vardı. Gözlerine bakarak ona yaklaştım ve dudaklarının üstüne dudaklarımı bastırdım. Bu sefer onu bilerek ve isteyerek ben öpüyordum.

Bölüm 22

Öpüşmenin şiddeti artarken bütün duygularım altüst oldu. Öyle bir tutuyordu ki beni, öyle bir sahiplenmişti ki iliklerime kadar hissetmiştim bunu. Yumuşak, sıcak dudaklarının arasında karışan ruhum onunla buluşuyordu. Ensesindeki saçlarma elimi geçirdiğimde, belimden sıkıca tutup kendi bedenine yasladı beni.

Dudağıma son bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde gözlerim hâlâ kapalıydı. Alnını, alnıma yaslandığında verdiği nefes boynuma çarptı. İyi de ben Semih'le aynı boyda değilim ki! Sonradan aklıma gelen şeyle gözlerimi açtım. Ben ne zaman kucağına çıkmıştım bu devin?

Semih'in gözleriyle karşılaştığımda alev alev yanan kahveleri karşıladı beni. Omuzlarından tutunup, kendimi geri çekip yere ayaklarımın üzerine bastım. Bunu nasıl yaptığımı düşünüyordum. Derin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım.

"Yine mi kaçacaksın benden?" Hüzünlü çıkan sesiyle gözlerim gözlerini buldu.

"Ben..." diyebildim sadece.

"Görmüyor musun? Ne kadar kaçarsan kaç, sonunda yine bana sığınyorsun."

Yumruk yaptığı eline indi bakışlarım. Hızlı hızlı nefes alı-

şından bile bu duruma dayanamadığını anlıyordum. Kapıya doğru hareketlendiğinde önüne geçtim.

“Bana sakın pişman oldum, unut falan deme. Bunu duyarsam ağır gelir, dayanamam. Dağlara göğüs geren kalbim bir sana karşı gelemiyor.”

Ona daha önce demiştim bunu, üstelik hak etmediği hâlde. Ama o zaman her şey çok farklıydı. Semih’i tanımıyordum ki... Hayatımın ne yöne gideceğini bile bilmiyordum. Şimdiyse dikkatlice bana bakan gözlerde bir gelecek görüyordum.

“Yanalım.” Başımı kaldırıp gözlerinin içine baka baka ciddiyetle söyledim.

“Mihrem, oynama benimle!” Gözlerini kısıp bana bakıyordu.

“Yapma, yanarız demedin mi sen bana? Yapıyorum işte Semih, şu an karşında durmuş, yanalım, diyorum sana. Benimle yanmayacak mısın?”

Uzun süre gözlerime baktı, orada ne gördüğünü bilmiyordum ama ben onun gözlerinde çok şey görmüştüm. Ellerini yanağıma koyup bu sefer o öptü beni. Kokusunu içime çekerken yanacağım ateşe sarılıyordum. Yanmak için doğru adamı, beni seven adamı seçmiştim.

“Sen şimdi bana...” dedi geri çekildiğinde inanamıyormuş gibi.

“Ben, sana âşık oluyorum,” dedim artık korkmadan, açıkça bunu ona da söyleyerek.

Beni öyle bir sardı ki hem nefes alamadığımı hissettim hem de dünyadaki en güzel nefesimi aldığımı. O an yüzümde oluşan gülümsemeyle beni havaya kaldırıp kollarımı boynuna doladım. Eğer yanacaksam bu, Semih’ten başkasıyla olmazdı.

Telefonumun çalmasıyla Semih beni yere bıraktı. Masanın üstünde duran telefona baktığımda ağabeyimin aradığını gördüm. Semih’e bir bakış atıp telefonu açtım. Arda’nın ağa-

beyim olduğunu biliyordu zaten, açmasam da ağabeyim şüphelenip odama gelebilirdi.

“Efendim, ağabey?”

“Neredesin Mihrem, göremedim seni?”

“Hiç ağabey, odamdayım, üstümü falan değiştireceğim. Kendimi yorgun hissediyorum,” dedim bana gülümseyerek bakan Semih’e. Bana göz kırptıktan sonra yatağıma yatıp rahatça arkasına yaslandı.

“Mirza bir şeyler karıştırıyor, dikkatli ol. Şimdi Albay’ın odasına geçeceğim, raporları inceliyoruz. Görüşürüz,” diyerek sessizce uyardı beni.

“Olurum ağabey, görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda Mirza’nın yine neyin peşinde olduğu aklıma takıldı. İsrail’e dönmesi gerekiyordu, burada bir amacı olmasa kalmazdı. Amacının ben olduğumu bilsem bile bu bana yeterli olarak gelmiyordu.

“Hadi bakalım dev, odana gidiyorsun. Benim de yapmam gerekenler var.” Daha çok bu anın kritiğini yapacak ve kendimi dinleyecektim. Tabii ki en başta Semih’in burada olması sorun olacaktı.

“Nedense bu bahane gibi geldi bana, Komutanım. Neyse ki odalarımız karşılıklı ve gece askeriyenin bu tarafında kimse olmuyor,” dedi yataktan kalkıp, kapıya doğru yürürken.

Tam ne ima ettiğini soracağım an kapıyı açtı. Kapının önünde eli havada kalan Emre’yi görünce ağzım açık kaldı. Emre bir bana bir Semih’e bakıp başını öne eğdi. Gülüyor muydu o?

“Senin burada olacağını tahmin etmemiştim Semih ama karşılaşmamız iyi oldu. Tufan Albay herkesi çağırıyor, değerlendirme toplantısı var,” diyerek açıkladı Emre. Ağabeyimin de biraz önce Albay’ın yanına gittiğini biliyordum. Demek herkes çağırılmıştı.

“Semih, sana söylediğim raporları hazırla. Ben şeyi, şey

“İnce alırım senden. Emre, geliyorum ben, sen devî de al gît,” dedim aceleyle.

Sonrasında Semih’i kapının önüne, büyük ihtimalle Emre’nin üstüne doğru atıp kapıyı yüzlerine kapattım. Rezil oldun, üstüne basıldın, Mihrem! Kapının arkasına yaslandığımda Semih ve Emre’nin sesini duydum.

“Tam gelecek zamanı buldun!” diye söyleniyordu dev.

“Gamze’yle beni bastıklarına sayarsın,” dedi Emre de gülerек.

Yüzümde gülümseme oluşurken ikisinin uzaklaşmasıyla koridorda çıkan adım seslerini dinledim. Ben de toplantıya çok geç kalmamak için hızla üstümü değiştirdim. Siyah kot pantolon, üstüne de gri renk ince kazak giydim. Askeriyenin içi sıcak olsa da artık sonbahar kendisini soğukluğuyla belli ediyordu. Ayağıma spor ayakkabılarımı giyip saçlarımı topladım. Telefonumu cebime koyduktan sonra odadan çıktım. Kapıyı kilitleyip anahtarımı cebime koydum.

Tufan Albay’ın odasına geldiğimde kapıyı tıklatıp içeriye girdim. Herkes masaya oturmuştu, buradaydı. Anlaşılan mesai bitimi dağılmamışlardı. Ben de Mert’in yanındaki boş sandalyeyi çekip oturdum. Tam karşımda Semih oturuyordu. Ağabeyimi aradım ama masada yoktu.

“Kısa bir toplantı yapacağız, çok tutmayacağım sizi. İki gün sonra Dursun’un düğünü var, biliyorsunuz. Hepinizin gitmek istediğini de biliyorum. Cahit’le konuştuk. Şöyle yapacağız: İki gruba ayıracağız sizi. Bir grup cuma gidip cumartesi akşam dönecek, diğer grup pazar sabah gidip pazartesi sabah dönecek,” diyerek konuya giriş yaptı Tufan Albay.

“Çok iyi düşünmüşsünüz Komutanım, herkes gitmiş olur böylece,” diyerek onayladı Uğur.

“Şimdi kendi aranızda konuşup karar verin. Ben de nöbet çizelgesini sabah ona göre ayarlayacağım.” Tufan Albay ayarlamayı bize bırakmıştı.

“Ben cuma giderim,” dedi Cahit Yüzbaşı.

“Ben de cuma giderim,” diyerek katıldı Mert.

Geriye Uğur, Ercan, Emre ve Semih kalıyordu. Hepsinin uzun süredir birlikte görev yaptığını biliyordum. Birlikte çalışmaya başladıkları zaman iki yıldan fazla olmuştu.

“Geriye bir kişi kaldı, ben de cuma giderim.” Ben gitmezsem içlerinden biri kalacaktı ve ben onları ayırmak istemiyordum.

“Olmaz!” diyen Semih’le herkesin bakışı ona kaydı.

“Olur dedik ya Semih,” diyerek Emre durumu toparladı hemen. Bir yandan da yüzünde eğlenerek ifade vardı.

Ben ikisine baktıktan sonra susması için Semih’e gözlerimi kısıp baktım. Benim için cumartesi kalsa hepsinden ayrı gidecekti. Benim onlarla gitmem demek bir kişinin kalması demekti.

“Komutanım, Arda ve Marcus da burada görevliler. Onlar düğüne zaten gelmiyorlar. Mert Üsteğmen ve Cahit Yüzbaşı cumartesi giderse, pazar günü yine dört kişi oluyorlar. Biz de Mihrem Üsteğmen, Semih Teğmen, Emre Teğmen ve Ercan Astsubay’la birlikte beş kişi yapıyoruz. Siz de kalıyorsunuz, beşe beş oluyoruz.” Uğur, arkasına yaslanmış Albay’a bakarken bizi işaret ederek konuştu.

Ağabeyim ve Mirza düğün mevzusu olduğu için odada değillerdi. Dursun’u ikisi de tanımıyordu ve düğüne gitmeyecekleri davetli olmadıkları için ortadaydı. Uğur’un zekice hamlesiyle son anda sıyrılmıştık. Semih’e baktığımda bu durumdan gayet memnundu. Mirza ve ağabeyim burada kalıyordu, ben gidiyordum, bir zahmet memnun olsun.

Tufan Albay, “Gayet iyi, tamam o zaman, itiraz eden yoksa dağılabilirsiniz,” dediğinde kimseden ses çıkmadı.

Mesai saati bittiği için herkes dağılırken ben de kalktım. Semih ve Emre’ye çok bakmadan odadan çıktım. Yönetim binasından ayrıldığımda saat henüz sekizdi. Kantinde kahve iç-

mek için yandaki binaya girdim. Semih'i görmek istiyordum aslında, birazdan buraya geleceğini biliyordum. Her akşam kantinde oturuyorlardı.

Kantine girdiğimde Mirza'yı kahve içerken gördüm. Bu adam neden hâlâ gitmemişti?

Geri çıkmak için arkamı döndüğüm an Semih, Mert, Uğur ve Ercan içeriye girdi. Mecburen çıkmadım, kantinde duran askere doğru ilerledim. Kendime kahve söylerken Semih de çay istemişti.

"Bizimle otur." Semih arkamda olduğu için kısık çıkan sesini net bir şekilde duymuştum.

Semih'i orada bırakıp dikkat çekmemek için ondan önce diğerlerinin yanına ilerledim. Uğur'un uzattığı sandalyeyi alıp oturdum. Biraz sonra elinde tepsiyle Semih geldi. Askerlerin yatış saati yaklaştığı için yavaş yavaş gidiyorlardı. Semih önüme kahvemi bıraktı ama bir farkla, yanında her zaman aldığım çikolatalardan vardı.

"Teşekkür ederim." Kahvemi getirdiği için de teşekkür ediyor olabilirdim sonuçta.

Semih de yanıma oturunca diğerleri de çaylarını almıştı. Dursun'un düğünü hakkında konuşuluyordu. Uçakla gitmek mi daha rahattı yoksa arabayla mı diye. Sonunda uçağa karar verdiler, oradan araba kiralayacaklardı. Bana sorduklarında benim için fark etmeyeceğini söyledim.

"Esra nerede? Çok yoğun olduğum için göremedim onu bugün," dedim daha çok Ercan'a sorar gibiydim.

"Ev tutmuş, taşınma işlemleri için Tufan Albay'dan iki gün izin almış," diyerek cevap veren beklediğim gibi Ercan olmuştu.

Aslında buradan kaçıp gitmek fena fikir değildi.

"Oturabilir miyim?" Mirza'nın sesini duymamla birlikte gerildim.

"Hayır!" dedi Semih sert bir şekilde.

“Sizden daha üst biri varken cevap vermeniz ne kadar doğru?” Mirza’nın sözlerinden sonra Semih’e baktım. Acilen müdahale etmem gerekiyordu.

“Oturmamanız için masadan bir kişinin onayını almanız yeterli. Biraz önce size *hayır* dendiğine eminim.” Bakışlarımı ona çevirip, düz bir ifadeyle cevap verdiğimde yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Ah Mihrem, bu hâllerine bayılıyorum. Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?”

Buz gibi oldum o an. Neden geldiğini anladım, herkesi bana düşman etmeye gelmişti. Buradan gitmemi, Semih’ten tamamen uzaklaşmamı istiyordu. Amacı beni içlerine girdiğim anda yerle bir etmekti. Onların bana karşı olan güvenini kıracaktı ilk önce.

“Sen ölmeyi bayılmak sanıyorsun galiba?” diye sordu Semih ayağa kalkarken.

“Siz tanışıyorsunuz?” Ercan’ın sorusuyla bakışlarım olayı anlamaya çalışan üçlüye döndü. Uğur daha önce Mirza’yı görmüştü ama henüz kim olduğunu bilmiyordu.

Derin bir nefes aldım, Semih’in kolundan tuttuğumda bana baktı. Sandalyesine geri çekip oturttum. Sandalyemi geriye çekip ayağa kalktım. Mirza’nın karşısına geçtiğimde bana bakıyordu.

“Madem kendini bu kadar açık etmek istiyorsun Mirza, bu senin tercihin. Arkadaşlar tanıştırayım, kendisi ölen nişanlımın kardeşi olur. Bu arada kendisinin saplantılı derecede bana takıntılı olduğunu belirtmek isterim. Söylesene Mirza, kardeşinin nişanlısına âşık olmak nasıl bir duygu? Buradan bakınca iğrenç görünüyor, haberin olsun.”

Gittikçe sertleşen ifadesiyle beni dinledi, bense gözlerine bakmaktan çekinmedim. İlk defa ona bu kadar karşı koyuyordum. O da bunun farkındaydı çünkü kaçan taraf hep ben olurdum. Şimdi karşısında duvar gibi durmuş, aslında en başında söylemem gereken şeyi söylüyordum. Bana doğru

bir adım atıp yaklaştığında Semih ayağa kalktı. Elimi kaldırıp onu durdurdum. Mirza sadece benim duyacağım bir şekilde fısıldadı.

“Peki, Miran’a nasıl âşık olduğun konusunu da böyle cecurca anlatabilecek misin, Mizgin?”

Geri çekildiğinde gözlerinde Miran’da görmeye alışık olduğum o bakış vardı. Her şeye rağmen aşkla bakıyordu bana. Arkamı döndüğümde Mirza da bunu yapamayacağını bildiği için gitti. Eğer beni zorlarsa bunu yapardım ama o zaman ikimiz de mahvolurduk. Hayatımda yaptığım en büyük yanlış Miran’a âşık olmaktı.

“İyi akşamlar!” dedikten sonra ben de kimseye bakmadan ilerlemeye başladım.

Mirza’nın gittiği yönün aksine ilerleyip arka tarafa açılan kapıdan bahçeye çıktım. Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordum. Gerçeğin bir kısmını sadece Semih biliyordu. Miran’a nasıl âşık olduğumu anlatamazdım. Yaptığım hataları anlatamazdım. Eğer bunu yaparsam beni affetmeyebilirdi. Karanlıkta kalan banklardan birine geçip oturdum. Kendimi nefes alamıyormuş gibi hissediyordum, çok yorulmuştum artık.

Üstümdeki yüklerden arınıp tamamen kendim olmak istiyordum. Bir avucumda ateşle geziyordum ben. Kendimi yakıp kül olacağımı bile bile. Diğer avucumda toprak vardı, ateşi söndürürdü ama beni tamamen bir mezarın içine çekerdi.

“Mihrem?”

Başımı kaldırdığım an bana doğru gelen Semih’i gördüm. Nerede olursam olayım, beni bir şekilde buluyordu. Beni gördüğünde yüzü rahat bir ifade aldı. Öyle bir anda çıkıp gidince büyük ihtimalle endişelenmişti. Yana kaydığında gelip yanıma oturdu.

“Öldüreceğim o herifi!” dedi sinirle. Ona doğru dönüp elinin üstüne elimi koydum.

“O da bunu istiyor zaten. Buraya bizi kışkırtmak için geldi, Mirza insanların zayıf noktalarıyla oynamayı iyi bilir. Bu yüzden ona karşı birlikte durmalıyız.”

Elim sıcak ellerinin arasında kaybolurken gözlerimiz buluştu. Başını usulca salladığında biraz olsun rahatladım. Elim birinin görme ihtimaline karşı yavaşça çektim.

“Yarın Cahit ağabey ve Mert yola çıkacak, pazar sabah da biz gideceğiz. Pazar günü sabah biraz Trabzon’u gezeriz, düğünden sonra pazartesi sabah da dönüş var,” diyerek farklı bir konu açtığına sevindim.

“Nerede kalacağız? Otel ayarladınız mı yoksa gidince mi bakacağız?” diye sordum.

“Dursun çok ısrar etti, ailesinin evinde kalacağız. Zaten Emre ve Gamze, Nazlı’nın ailesiyle de tanışıyorlar, bir nevi kız tarafı da sayılırlar. Nazlı ve Gamze arkadaşlar.” Bunu duyduğuma şaşırmıştım, demek daha önce tanışıyorlardı.

“Doğru ya içinizde bir tek Emre evli, Nazlı başka kiminle arkadaş olacaktı?”

“Gamze, Nazlı’yı Dursun için kaçırdı aslında. Olayın nasıl olduğunu bana sorma çünkü ben de tam olarak o kısmı çözemedim.” Semih’in anlatımıyla iyice merak etmiştim.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Nazlı’nın ailesi Dursun’u istemedi. Kötü birisi olduğu için değil, yaptığımız mesleği sen de biliyorsun. Gecesi gündüzü yok, yani kızlarını düşündüler bir yerde. Ama ikisi birbirini çok seviyorlardı, Gamze de kız kaçırma planı yaptı, sonra olaylar öyle bir gelişti ki en son silahlar çekilmişti. Kurt’un hassas noktası Gamze. Onun için herkesi yakar, ikisi de birbirinden deli.”

Semih’in yüzünde tatlı bir gülümsemeyle anlattıklarını dinliyordum. Gamze ve Emre’yi ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum. Ekipteki herkes birbirine bağlıydı ama Semih ve Emre arasında başka bir bağ vardı, kardeşlik gibi.

“Anlatırken gözlerinin içi gülüyor, çok seviyorsun sanırım onları,” diyerek düşüncelerimi söyledim.

“Evet, ikisi de dosttan önce kardeş benim için, onların canını yakanın canını alırım!” Biraz önceki yumuşak ifadesi gitmiş, yerine sert bir ifadeye bürünmüştü. Geçmişini hatırladığına emindim.

Benim de canımı alacak mısın?

Sormak istedim ama soramadım. Gözlerim dolarken kendimi ondan sakladım. Bakışlarım yeri bulurken içimi çektim. Ah Semih, sana anlatacağım ne çok şey var, bir bilsen. Dudaklarım mühürlü ama susuyorum işte, keşke diyorum, keşke buraya geldiğim gün tanışmasaydık. Seni çok önce tanımak isterdim, hatalar yapmadan önce, henüz Mihrem olmamışken. Belki o zaman bizim için küçük bir ihtimal olurdu. Şimdi sana yakın olduğuma bakma, gerçekleri duyunca sen gideceksin benden.

“Üşüdün mü?” diye sorduğunda titrediğimi fark ettim.

“Sanırım üşüdüm, içeri girelim mi?” Ona döndüğümde yüzümde biraz önceki hüznüme dair hiçbir şey yoktu.

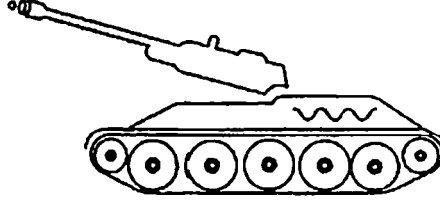
“Girelim, ben bizimkilerin yanına gideceğim. Hepsi şimdi ne olduğunu merak etmişlerdir, ne söylememi istersin?” Semih’in sorusuyla düşündüm, artık kimseye yalan söylemek istemiyordum. En azından zorunda kalmadıkça söylemeyecektim.

“Gerçeği söyle, sana anlattıklarımı anlat. Sadece bunu kimseye söylememelerini rica ediyorum.”

Semih gözlerini kapatıp yavaşça açtı. Ben yatakhaneye doğru ilerlerken o biraz önce çıktığı kapıya doğru ilerledi. Semih’e bir gün her şeyi anlatacak mıydım, bilmiyordum. Bildiğim tek şey anı yaşamaktı, sadece bu geliyordu elimden. Madem beni ısrarla istemişti, o zaman bu ikimizin de seçimiydi.

Yatakhaneye girdiğimde odama doğru ilerledim. Kapının önüne geldiğimde yerde duran bir tane kara gül vardı.

Mirza'nın bıraktığını biliyordum. Gülü elime alıp, odamın kapısını açıp içeriye girdim. Onu da diğerlerinin yanına, vazoya koydum. Gözlerim siyah güllere takılı kalırken bir kez daha geçmişe döndüm.

8 Ay Önce

"Miran, kapıya bakar mısın?" diye seslendim, doğradığım domatesleri salata kâsesine koyarken.

"Baktım!" dedikten sonra koridorda ayak sesleri duyuldu.

Kapının açılıp kapanma sesini duydum. Merakla arkamı döndüğümde elinde bir buket kara gül vardı. En sevdiğim gül çeşidiydi. Son iki aydır her hafta düzenli olarak sürekli bu güllerden geliyordu. Ne kimin gönderdiği belliydi ne de üstünde bir not vardı. Gerçi ben kimin gönderdiğini biliyordum ama bunu dile getirmeye cesaret edemiyordum.

"Çöpe atar mısın benim için?" Arkamı dönüp salatayı yapmaya devam ettim.

"Neden?" Yanımdan gelen sesiyle başımı çevirdim. Deniz gözlerine bakarken huzuru hissettim.

"Çünkü kimden geldiğini bilmiyorum ve bu beni rahatsız ediyor," diyerek açıkladım.

"Gönderenin cezasını güller mi çeksin? Güllerin suçu ne, Mihrem?" diyerek yandaki küçük vazoyu alıp, içindeki yapay çiçekleri çıkarttı. Su koyduktan sonra gülleri içine yerleştirdi.

"Sence de birinin bana sürekli gül göndermesi tuhaf değil mi?"

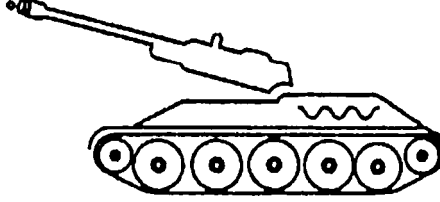
Miran'a bakarak sorduğum soruyla vazoyu masaya bıraktıktan sonra bana döndü. Bana doğru yaklaşıp ellerini belime koydu, yüzündeki tebessüm paha biçilemezdi. Gözlerinin maviliği o an daha bir parladı sanki.

"Senin gibi muhteşem bir kadından etkilenmeyecek kimse yok.

Ama bu o kişiyi bulduğumda yüzüne yumruk atmayacağımı değiş-tirmez," derken elini önüme gelen saçlarından birine koyup, kula-ğımın arkasına itti.

"Ya demek öyle, kıskanç mıyız biraz?" Tek kaşımı kaldırıp sor-duğumda ikimizin de yüzünde aynı gülümseme vardı.

"Sanırım biraz."

şu an

Bakışlarımı güllerden çekip pencereye yönelttim. Perde-yi kapattıktan sonra üstümü çıkarttım. Yatmak için gri eşof-man ve siyah tişört giydim. Henüz erken olduğu için uykum gelene kadar uzun süredir okuduğum kitabıma devam et-tim. Kitabı uyumak için masaya bıraktığım an kapıma hafifçe vuruldu.

"Kim o?" dedim her ihtimale karşı, elim silahıma giderken.

"Benim." Semih'in sesiyle kapıyı açtım.

"Hayırdır bu saatte?" Gözlerimi kısıp ona bakarken, tek kolunu kapının pervazına dayayıp bana doğru eğildi.

"Belki tek başına uyumak istemezsin diye düşündüm?" Gözlerindeki yaramaz parıltılarla karşımda duruyordu dev.

"Bunu sana düşündüren ne peki?" Kollarımı birbirine bağlayıp başımı dik tuttum

"Sevgilim olman?" dedi sorar bir ses tonuyla.

"Yanlış cevap ama seni odaya alabilirim," dediğimde bunu gerçekten yapacağıma emin olmak ister gibiydi, ta ki ben devam edene kadar. "Silahımla tanışmak için girebilir-sin." Yüzündeki gülümsemeyle birlikte Semih'in yüzü asıl-mıştı. Haince sııttım.

"Belki bir iyi geceler öpücüğü falan?" diye mırıldandı gözlerini kısıp, tekrar şansını denerken.

“Yakın mesafeden bakmadan atış yapabiliyorum. Bilirsin, tam on ikiden.” Omuz silkip göz kırptım.

“Bilirim, kalbimden vurdun beni,” dediğinde aslında bunu ima etmediğimi ikimiz de biliyorduk.

“İyi geceler, Teğmenim,” dedim kapıyı kapatmak için geri çekilirken.

“İyi geceler, Üsteğmenim.”

Kapıyı yüzüne kapatırken öyle komik bir ifadesi vardı ki kıkırdadım. Adım sesini odasına girene kadar dinledim, kapısını kapatınca ben de yatağıma geçtim. Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda kamuflajlarımı giyip hazırlandım. Kahvaltıya indiğimde herkes hazır bir şekilde bekliyordu. Yerime geçtiğimde Albay’ın emir vermesiyle önce yemek duası yapıldı, sonra kahvaltıya başlandı. Semih yanımda oturduğu için ondan yana çok bakmıyordum. Mert ve Cahit Yüzbaşı bugün Trabzon’a gidecekleri için izinliydi. Emre zaten zorunlu kalmadıkça burada kahvaltı yapmıyordu. Ağabeyim otelde kaldığı için dokuz gibi gelirdi. Mirza’nın ise canı cehennemeydi.

Kahvaltıdan sonra gün o kadar hızlı geçti ki ben bile anlamadım. Mert ve Cahit Yüzbaşı olmadığı için kıdemli olduğundan dolayı Semih diğer bölüğün başına geçti. Ben de sabah eğitim verdikten sonra öğle yemeğine kadar egzersiz yaptırdım. Kısa süreli koşudan parkura geçtik. Öğle yemeğinde Semih’i görememiştım, işi bitmemişti. Öğleden sonraysa muntika temizliği yaptırmıştım. Mesai bitiminde akşam yemeği için hepimiz toplandık. Dışarıdan yemek söylemiştik.

“Bugün şu Mirza mıdır, nedir, yoktu ortalıkta,” dedi Er-can ayranını içerken.

“Sordum ben Albay’a, yarın biz giderken o burada kalacağı için bugün izinliymiş,” diyerek cevap verdi Uğur.

"İnsan nasıl bu kadar şerefsiz olur, anlamıyorum." Ercan'ın sözleriyle elimdeki dürüme baktım.

"Sus, yemeğini ye, Ercan." Semih'in uyarısıyla içimi çektim.

Bu yüzden başta kimseye söylememiştim. Bu konuşmalar ne kadar Mirza için olsa da beni de içine alıyordu. Ben onunla aynı cümlede bile yer almak istemiyordum ki. Dürümü geri yerine koydum, iştahım kaçmıştı.

"Ben doydum, size afiyet olsun. Yemek için teşekkür ederim, Semih."

"Bir şey yemedin ki?" Sinirli gözleri Ercan'ı bulduğunda o da pot kırdığını anlamıştı ama olan olmuştu.

"Öğlen çok yemişim sanırım. Gidip çanta hazırlamam gerek zaten. Sabah görüşürüz," dedim tebessüm etmeye çalışarak.

Kimsenin cevap vermesine izin vermeden ilerlemeye başladım. Bu konunun beni bu kadar etkilemesine izin vermem gerekiyordu ama elimde değildi. Miran hiçbir zaman Mirza'nın bana olan duygularını bilmemişti. İçimde kalmıştı, öldüğü için bunların hiçbirini ona anlatamamıştım.

Odama girdiğimde kendime küçük bir çanta hazırlamak için dolabıma yöneldim. Üstteki raftan eşofman takımını almak için elimi attığımda fotoğraf albümü geldi elime. Dün Semih'e gösterdiğim fotoğraflardı bunlar. O an onun ne düşüneceğini bilmeden göstermiştim bu fotoğrafları. Şimdi düşünüyordum da ben onun o kızla mutlu olduğu fotoğrafları görmek istemezdim. Semih'e bunu yapamazdım.

Albümü elime alıp üstüme montumu giydim. Masanın üstünde duran kibriti cebime attım. Artık bir adım atmanın, üstümdeki ölü toprağına veda etmenin vakti gelmişti.

Kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldim. Yatakhaneye çıktığımda gideceğim yeri biliyordum. Eğitim alanına doğru ilerleyip yangın tatbikatı için varilleri koyduğumuz alana geldim. Fotoğraf albümünü açtığımda üstüne düşen bir damlayla ağladığımı anladım.

Sessizce içimi çekerken gözlerimdeki yaşları sildim. Elimde duran büyük fotoğraf albümünün sayfalarını çevirirken canım yanıyordu. Gözleri bana aşkla bakan adam, artık hayatımdan çıkıyordu. Bunu ne ona yapabilirdim ne de Semih'e.

Fotoğrafları albümden bir bir çıkarttım, hepsine son kez baktım. Yangın tatbikatı için kullandığımız varilin içine attım hepsini. Gecenin uğultusu sessizliği bölerken kalbimde oluşan sızı bir yas mateminin bitiydi.

Miran'dan sonra bir daha âşık olmam, sevemem sanıyordum. Oysa adı aklıma geldiği anda kalbim yerinden çıkacak bir hızla atıyordu. Şimdiyse iki aşkın arasında kalmamış, bir seçim yapmıştım.

Semih'i seçmiştim.

Cebimden çıkarttığım kibriti yaktıktan sonra titrek ışığına baktım. Benim içimde ateşler yanarken, bu küçük ateş parçası hayatımın bir bölümünü benden alacaktı. Kibriti fotoğraf yığınının içine atacakken elimin tutulmasıyla başımı geriye çevirdim.

Semih, gecenin karanlığında parlayan gözleriyle yanımda duruyordu. Üstümde onu görmenin şaşkınlığı vardı, nefes dahi alamıyordum. Sönmeye yüz tutmuş kibriti elimden alıp yere attı. Elini kaldırıp yanağıma doğru süzülen damlaları sil-di. Gözlerimi kapatıp içimi çektim.

"Yapma, yanarız demedim mi ben sana?" dediğinde sesi çoktan kül olmuş gibi geliyordu.

"Ben yanmaya razı oldum, şimdi sen mi korkuyorsun ateşten?" Gözlerimi açmadan sorduğum soruyla elini yüzümden çekti.

Gözlerimi açıp, ona baktığımda ateşten korkmadığını biliyordum. Dün geceyi düşündüm, onu öptüğüm anları. Dediği olmuştu, yanmıştık ve yanmayı ben ilk defa bu kadar çok seçmiştim.

"Benim korktuğum ateş değildi ki, konu hiçbir zaman

ateş olmadı. Sen geldin bana, yanmaya hazırım, dedin. Peki, şimdi seni ne hâlde buluyorum? Küllerin üstüne su döküyorsun, Mihrem. Ben senden bunu istemedim, sana anılarını benim için yak demedim. Bir gün bunu yaptığına pişman olursan sebebi ben olmak istemiyorum.”

Semih’in sözleri içime işlerken bakışlarım fotoğraflara kaydı. Semih yanımdan uzaklaşırken en üstte duran bir fotoğrafı aldım içinden. Fotoğrafı montumun cebine koyduktan sonra kibriti tekrar yaktım. Varilin içine attığımda büyük bir alev yükseldi. Geri çekilip kül olmuş bir seneme baktım.

Ateş tamamen sönene kadar bekledim. Üstümdeki montun ceplerine üşüyen ellerimi koydum. Bana doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğumda yerimde sabit kaldım. Semih değildi, biraz önce yanımdan gitmişti ve onu az da olsa tanıyorsam geri gelmezdi.

“Komutanım?” Uğur yanımda durduğunda bu gece nöbetçi olduğunu hatırladım.

“Şu an mesai saati dışındayım, Uğur.” Bakışlarım hâlâ kül olmuş enkazın üstündeydi.

“Askerlerden biri ateşin yandığını görünce haber verdi. Sen olduğunu bilmiyordum Mihrem, bir sorun mu var?”

Bakışlarımı kaldırıp, yüzüne baktığımda o da bana bakıyordu. Kanlanmış ve şişmiş gözlerimi, kızarmış burnumu ve darmadağın olmuş saçlarımla görüyordu beni. İlk defa bu kadar kötü gördüğü için kaşları çatıldı.

“Bana dediğini yaptım. Hani demiştin ya Semih’in de bir kalbi var, kırılır. Ben onu kırmamak için hayatımın bir kısmına veda ettim bu gece. Anladım ki onun kırgınlığı benim yasımın önüne geçiyormuş.”

Miran aramızda hep bir hayalet olarak kalsaydı Semih sadece kırılmazdı, canı yanardı. Kabullendiğim bu aşka sahip çıkmam gerekiyordu artık. Kimsenin canı yansın istemiyordum, peki benim canım neden yanıyordu?

“Eğer Semih bir gün seni pişman ederse bana gel Mihrem ve bu anı hatırlat. ‘Seni dinledim ama pişman oldum’ dersen eğer söz veriyorum, ne karar verirsen ver, kararına saygı duyup yanında olacağım. Ama ben Semih’e güveniyorum. Seni çok seviyor, asla yarı yolda bırakmaz. Siz herkese ve her şeye inat çok mutlu olacaksınız.”

Uğur’un sözleriyle birlikte içimi çektim. Gözlerimde biriken yaşlara rağmen tebessüm ettim. “Teşekkür ederim, Uğur,” dedim minnetle.

Uğur yanımdan ayrıldıktan sonra bir süre daha baktım küllere. Şiddetli bir rüzgârda savrulacak, hepsi dünyaya karışacaktı. O fotoğraflarda beni Mihrem yapan adam vardı. Benim geçmişimin en güzel günleri vardı. Şimdiyse yeni bir gelecekte, güzel günler inşa etmek için geride bırakıyordum hepsini.

Arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Hava soğuktu, avuç içlerim yanıyordu ve ben hafiflemiş hissediyordum.

Yatakhanenin olduğu binaya girdiğimde merdivenlere yöneldim. Üçüncü kata geldiğimde cebimden anahtarımı çıkartıp kapıyı açtım. Odaya girdiğim gibi üstümdeki montu çıkartmak için fermuarını çektim. Montun fermuarının arasına sıkışan kolyemin zinciri kopup yere düştü.

“Benim seni terk ettiğim gibi sen de beni terk ediyorsun o hâlde,” diyerek yerdeki kolyeyi elime aldım.

Kolyemi atamazdım, yapamayacağım tek şey buydu. Her şeyden önce üstündeki ay yıldızla haksızlıktı. Dolabıma yönelip en üstteki kıyafetlerimin altına koydum.

Valiz almaktan vazgeçip sırt çantamı çıkarttım. İçine eşofman takımı, kot pantolon, kazak ve kişisel ihtiyaç malzemelerimi koydum. Düğünde giymek için elbisem yoktu, bu yüzden Semih gündüz Trabzon’da gezeriz dediğinde oradan almaya karar verdim. Çantamın fermuarını çekip kenara koydum.

Bakışlarım kapıya kayınca Semih’le konuşmak istediğimi fark ettim. Adımlarım kapıya doğru giderken derin bir nefes

verdim. Kapıyı açıp odadan çıktım. Semih'in odasının ışığı yanıyordu, kapısının altından belli oluyordu. Kapıya birkaç kez hafifçe vurdum. Kapıyı açtığında yine üstünde bir şey yoktu. Altında belinde gevşekçe duran asker yeşili eşofman altı vardı.

"Sen niye üstüne bir şey giymiyorsun?" diye söylendim içeriye girerken.

"Ben böyle uyuyorum," dedi omuz silkip.

Yatağın üstünde duran tişörtlük baktıktan sonra Semih'e döndüm. Sanki acele bir şekilde çıkartılıp atılmış gibiydi. Tişörtü elime alıp Semih'in üstüne attım.

"Bari kanıtları sakla," dediğimde gülerek tişörtünü giydi.

Yatağının üstüne oturunca, Semih de sandalyesini çekip karşıma oturdu. İkimiz de bir süre sessiz kaldık, ne diyeceğimi düşünüyordum ben. Semih ise öylece durmuş, beni izliyordu.

"Sen benim için bir zorunluluk değilsin, ben bu hayatta istemediğim hiçbir şeyi yapmadım. O fotoğrafları yakmak da seninle olmak da benim kararımdı. İlk karşılaştığımızda bana Iğdır küçük bir yer demiştin, haklıymışsın. Iğdır, kalbimi buraya ilk geldiğim gün gördüğüm adama verecek kadar küçükmüş." Yüzümde tebessümle ona bakarken dizlerinin üstündeki elini tuttum. Gözlerimiz buluştu.

"Bana bir şeyler oldu Mihrem, olmaması gereken şeyler oldu. Bir ihanetin ardından bir daha kaldıramam dediğim her şey seninle oldu. Sen öyle bir geldin ki bana bütün yanlışlar, doğru oldu." Sözleriyle içim yeniden heyecanla dolarken, elini yanağıma koyup usulca okşadı.

Anlatmak istiyorum sana senden gizlediğim her şeyi. Bugün şu kapıdan üstümdeki bütün yükleri atıp gitmek istiyorum. Biliyorum, aklımda kaldı şüpheler ama izin vermez kalbin. Ah Semih, bir bilsen neler yaşadım ben. Üstümde ne enkazlar kalktı, ne mezarlar kazıdım tırnaklarımla. Kaç ceset gömdüm ben ellerimde kanlarıyla.

Şimdi sustuğuma bakma, gün gelecek bağıra bağıra anlatacağım belki sana bunları. Çünkü her katil, elbet dönerdi olay mahalline. Yalanlarımın gerçeğe dönüşmesini ben de görecektim. Sen yine de beni sev çünkü ben en çok sen beni sevesin diye susacağım.

“Geç oldu, sabah erken gideceğiz. İyi geceler,” dedim elimi ellerinin arasından çekerek.

Semih ayağa kalkınca ben de yataktan kalktım. Kapıyı açıp gidecekken, kolumdan tutup beni geri çekti. Yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

“Hayır, burada kalmayacağım,” dedim aklımdan geçenleri tahmin ederek.

“Tamam, tabii ki odana gidebilirsin. Ama izin verersen bir şey sormak istiyorum. Anahtarın nerede?” Semih’in yüzündeki gülümsemeyle gözlerimi kapattım.

Sadece ona gitmeyi düşünüyordum, anahtarımı yanıma almamıştım!

Dudaklarımı ısırırken derin bir nefes aldım. Bu kadar mı aklın başından gitti, Mihrem? Şimdi devin ağzına da laf verdin, bravo yani! Yedek anahtarlar, Albay’da oluyordu ve bilin bakalım, Albay gece yarısı neredeydi? Adam, tabii ki evindeydi.

“Esra gittiğine göre onun odasına geçerim,” dedim gözlerimi açarak.

“Dene şansını,” dedi kapıyı açarak.

Açtığı kapıdan çıktım, benim odamın yanındaki odaya ilerledim. Kapı kulpunu tutup arkama baktım. Semih kapının pervazına yaslanmış, tek kaşını kaldırmış, bana bakıyordu. Önüme dönüp, kapının kulpunu indirdiğimde açılmadı. Esra ya anahtarı bırakmayı unutmuştu ya da hâlâ içeride eşyaları vardı. Semih’e geri döndüğümde omuz silkip odasına girdi. Açık bıraktığı kapıya doğru ilerledim. İçeri girince kapıyı kapattım.

"Şöyle yapıyoruz, sen yatağına yat, ben sandalyede otururum. Zaten uykum yok," dedim aslında yorgunluktan bedenim sızlarken.

Semih elimi tutup, gözlerimin içine bakarak ışığı kapattı. Perdeler kapalı olsa da dışarıdaki spot ışıkları içeriye loş bir şekilde aydınlatıyordu. Gözleri gözlerimden ayrılmazken beni yatağına doğru çekti. Sessizce yanına oturdum. Kollarımdan tutup, yanına yatırdığında benimle birlikte yastığına başı değmişti.

Bu yaptığımız şey sadece birlikte uyumak bile olsa ikimizin de mesleğini bitirirdi. Askeriye bu konularda oldukça sertti ve kuralları kesindi. Birinin bizi böyle görüp rapor etmesi demek meslekten ihraç demekti. Yasaktı ama yasak olması bile durdurmadı. Gözlerimin içine bakarken bile değer diye düşündüm.

Yüzüme gelen saçımı geriye doğru çektiğinde incitmekten korkar gibi tenime değmedi. Yatak askeriye standartlarında olduğu için tek kişilik yataklara oranla daha büyüktü. Semih'in yapılı bir vücudu olsa da ince uzun olduğum için sığmıştım yanına.

"İyi geceler, güzelim," dedi gözlerinde o çok sevdiğim ışıltıyla.

"İyi geceler, dev." Ona taktığım lakabı duyunca dudağının kenarı kıvrıldı.

Gözlerimi kapattığımda hissettiğim yorgunluğun yanında bir şey daha vardı. Huzur. Semih'in üstümüzü örtmesiyle bana değmese bile bedenini tamamıyla yanımda hissediyordum. Bu odaya girişimden itibaren kalbimin atışının hızlandığının farkındaydım. Semih'in kokusunu şimdi çok yakından alıyordum. Yatağında ilk defa uyumuyordum ama ilk defa onunla uyuyordum. Uykuya teslim olmadan önce tek düşündüğüm, bana huzur veren kokusunu daha çok içime çekmekti.

Kapının şiddetli bir şekilde vurulmasıyla gözlerimi ara-

ladım. Semih'in yüzünü gördüğümde yutkundum. Dün gece burada kaldığımı hatırladım. Semih'in bir kolu belime sıkıca sarılmıştı. Ben de bir elini onun üstüne doğru göğsüne koymuştum. Kapı bir kez daha çaldı.

"Semih, belanı sikeceğim artık! Uçağa geç kalacağız!" Emre'nin bağırmasıyla birlikte Semih de gözlerini açtı.

"Emre kapıda," dedim fısıldayarak.

Semih başını sallayıp yataktan kalktı. Kapıyı açmak için hareket ettiğinde, ben de yataktan kalkıp görünmemek için dolabın yanına geçtim. Semih'in arkasında kaldığım için kapı tamamen açılrsa bile içeri girmeden beni göremezdi.

"Ne bağıırıyorsun?" diye söylendi Semih, kapıyı kendini gösterecek kadar açınca.

"Oğlum, tık deyince gözünü açan adamsın, bu saate kadar yattığın görülmemiş." Emre'nin sözleriyle anladım ki Semih uykuyu pek sevmiyordu. Anlaşılan dün gece huzur bulan tek kişi ben değilmişim.

"Dün bayağı yorgundum, ondandır. Neyse kalktım, gelirim şimdi." Semih'in, Emre'yi bir an önce göndermesi en doğru olandı zaten.

O sırada başka ayak sesleri daha duydum. Kaç kişi daha gelecekti? Oldu olacak pencereden "*Ben dün gece Semih'le kaldım ama endişe etmeyin, sadece uyuduk!*" diye bağırısaydım.

"Mihrem ortalıkta yok, telefonunu arıyorum, odada çalışıyor. Bir şey mi oldu acaba?" Uğur'un sesiyle yutkundum.

"Banyoya falan gitmiştir. Kadımlar işte, düğün var ya bakım yapıyordur." Semih, sen o kapıyı kapat, ben sana özel bakım yapacağım!

"İyi, sen bulursun o zaman Mihrem'i. On dakikaya çıkarız ona göre." Emre'nin sözlerinden sonra uzaklaşmış olmalılardı ki Semih kapıyı kapattı.

"Düğün bakımı demek?" Kollarımı önümde birleştirip, ona baktığımda bana sırtıyordu.

“Gerçi böyle gelsen bile oradaki en güzel kadın yine sen olursun.” Beni baştan aşağı süzdüğünde içim titredi. Bu adamın bakışları bile yetiyordu.

“Odanın kapısını nasıl açacağız? Tufan Albay akıllı adam, sormaz mı gece nerede kaldın diye?” Başımı taşlara vuracaktım artık.

“Gel benimle,” dedi Semih masanın üstünde duran cüzdanını alarak.

Kapıdan çıktığımızda koridor boştu. Benim odamın önünde durduğunda Semih cüzdanından banka kartı çıkardı. Bu benim aklıma nasıl gelmemişti? Kartı kapının arasına sokup birkaç kere hareket ettirdi, kapı geriye doğru açıldı. Kilitli olmadığı için kolayca açılmıştı.

“Seni öldüreceğim!” diye tısladım.

“Ben de seni seviyorum!” diyerek odasına kaçtı.

Gülerek içeriye girdim. Kenarda hazırladığım çantamı alıp hızlıca geceden ayarladığım kıyafetlerimi giydim. Beyaz ince kazağımın altına lacivert pantolonumu giydim. Saçlarımı hızlı bir şekilde tarayıp açık bıraktım. Kahverengi, yakaları beyaz tüylü yeleğimi üstüme giydiğimde sonbahar için uygun bir kombin olmuştu. Hafif bir makyaj yapıp beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Her ihtimale karşı montumu yanıma aldım. Hazır olunca telefonumu ve çantamı alıp kapıya ilerledim.

Kapıyı açıp odadan çıktığım anda Semih’le karşı karşıya geldik. O beni baştan aşağıya incelerken benim de ondan kalır yanımda yoktu. Üstüne tam oturan siyah deri ceketinin içine beyaz düz body giymişti. Uzun bacaklarını saran siyah pantolon vardı, siyah spor ayakkabılarıyla uyumluydu. Oldukça yakışıklı görünüyordu ama her zamanki kamuflaj üstünde olmayınca çekiciliği daha fazla artmıştı.

“Çok güzelsin,” dediğinde yüzümdeki gülümseme büyüdü.

“Sen de çok yakışıklı görünüyorsun,” dedim içimden geldiği gibi.

Semih de gülümserken beraber koridorda ilerlemeye başlamıştık. Emre on dakika demişti ama yarım saat olmuştu neredeyse. Merdivenlerden inerken arada birbirimize bakıyorduk.

“Hele şükür geldiniz!” dediğinde Ercan, yatakhanein arka kapısından otoparka çıkmıştık.

“Hadi arabalara geçin, zamanımız az kaldı.” Emre’nin uyarısıyla Semih’in arabasma doğru yürüdüm.

İki araba gidecektik, havaalanında kalacaktı arabalar. Zaten yarın geri döneceğimiz için sorun olmayacaktı. Gamze, Emre’nin arabasında önde oturuyordu. Ercan da onların arabasına geçti. Uğur’la ben Semih’in arabasındaydık. Ben arkaya oturacakken Uğur benden önce davrandı. Arkaya oturduğunda ben de ön koltuğa, Semih’in yanına oturdum.

Havaalanına giderken yol boyunca sessizdik. Uğur zaten pek konuşkan birisi değildi. Semih de araba kullandığı için dikkati dağılsın istemedim. Bu duruma alışmam yanı Semih ile sevgili olma durumumuz biraz zaman alacaktı. Özellikle dün gece beraber uyuduğumuz için çok fazla göz göze gelmeye çalışıyordum. Sevgili olduğu gün birlikte uyuyan kaç kişi vardır acaba?

Havaalanına geldiğimizde arabayı otoparka bıraktık. Emre’nin arabası hemen arkamızda olduğu için birlikte inmiştik arabalardan. Çantalarımızı alıp beraber ilerlemeye başladık.

“Merhaba, Mihrem.” Gamze, Emre’nin yanından ayrılıp geldiğinde ben de ona doğru döndüm.

“Merhaba, Gamze. Nasıl gidiyor?” diye sordum tebesüm ederek. Son karşılaşmamızın sonu pek iyi değildi.

“Güzel gidiyor. Sen nasılsın, alışabildin mi buraya?” Gamze’nin sorusuyla ciddi ciddi cevabını düşündüm.

“Evet, alıştım. Sanırım burayı sevdim,” derken Emre’yle konuşan Semih’e takıldı gözlerim.

“Senin adına sevindim. Burada sevilecek çok şey var,” derken onun gözleri de Emre’deydi.

Uçağa bindiğimizde Semih’le ben, Gamze’yle Emre, Uğur’la Ercan oturdu. Biz tam ortalarında kalmıştık, önlü arkalı oturuyorduk. Kalkış anonsundan sonra arka koltuğumuzda oturan Ercan’ın sitemlerini, Uğur’un daha fazla konuşursa uçaktan onu atmakla ilgili tehditlerini dinledik bir süre.

“Herkes karşı cinsle ben aynı cinsle, adaletsizlik bu!” diye sızlandı yine Ercan.

“Ercan, cinsini sevdirtme bana! Bir daha ağzını açarsan uçak kalktı demem, sarkıtırım seni aşağıya!” Uğur’un sert çıkan sesiyle Ercan’ın sesi bir daha çıkmadı.

Gülerek onları dinlerken elimin üstünde Semih’in elini hissettim. Yan tarafıma bakarken Semih gözleri kapalı geriye yaslanmıştı ama yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Etrafıma baktığımda herkesin kendi hâlinde olduğunu gördüm. Ben de elimi çekmeyip, gözlerimi kapatıp geriye yaslandım.

İniş anonsu geldiğinde yan tarafıma doğru döndüm. Semih’in gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu fark ettim. Gece uymamış mıydı dev? Saçmalama Mihrem, bütün gece seni izleyecek değil ya? Emin olamıyordum, konu Semih ise yapmış da olabilirdi.

“Semih, inişe geçiyoruz,” derken elim hâlâ avucunun içindeydi.

Gözlerini açtığında şöyle bir etrafına bakındı, sonra avucunun içinde olan elime baktı. Emre’nin seslenmesiyle öne doğru eğilirken elimi bırakmamıştı. Onlar inince, ne yapacaklarını konuşurken ben de küçük pencereden gökyüzünden yeryüzüne inişimizi izliyordum.

Uçaktan indikten sonra çantalarımızı alıp havaalanından

çıktık. Bu arada itiraz etse de Semih'in elini bırakmıştım. Şu an Uğur dışında kimse bilmiyordu ve ben sanırım söylemeye hazır değildim. Otoparka doğru ilerlediğimizde siyah bir minibusün önünde durduk.

"Hoş geldiniz," diyerek Dursun'a benzeyen sarı saçlı, mavi gözlü genç bir adam karşıladı bizi.

"Hoş bulduk, Murat." Semih tanıyordu sanırım, diğerleri de yabancı durmuyordu.

"Sizi tanıştırayım, eşim Gamze, Mihrem de Üsteğmenimiz. Murat da Dursun'un kardeşi," diyerek takdim etti Emre. Gamze de benim gibi ilk kez tanışıyordu anlaşılan.

"Memnun oldum," dedik Gamze'yle aynı anda.

"Demek beceriksiz ağabeyime kız kaçırın sensin, Gamze abla?" derken gülüyordu Murat. Gamze biraz utanmıştı sanırım, başını sallayıp onayladı.

"Bir tek ben bilmiyorum sanırım bu olayı," dedim merakla.

"Bir ara anlatırım," dedi Gamze.

"Dinlemek isterim tabii," diye cevap verdim.

Minibüse bindiğimizde, saat daha erken olduğu için önce Dursun'un ailesinin evine geçip eşyalarımızı bırakacaktık. Murat şoför koltuğuna oturunca yanına Uğur geçti. Biz de arka tarafa geçip oturduk. Arabayı bizimkiler kiralamıştı, Murat araba galerisinden alıp havaalanına getirmişti. Kalabalık olduğumuz için minibus tercih etmişlerdi ki bence de en iyisiydi.

Dursun'un ailesinin evine geldiğimizde arabayı park ettiklerinde indik. Pazar günü sadece düğün salonu olacaktı, dün gece kına gecesi yapılmıştı. Cahit Yüzbaşı ve Mert gece uçağıyla Iğdır'a dönmüştü. Biz de yarın sabah dönecek ve direkt göreve başlayacaktık. Geri dönüş biletlerini sabah altıya almıştık, sekizde askeriyede olurduk.

"Hoş celdiniz!" diyerek karşıladı bizi Dursun'un anne ve

habası. Ailenin tüm gözleri maviydi, genetikti sanırım. Sıcak, samimi insanlardı, güler yüzlüydüler.

Evde düğün hazırlıkları son sürat devam ediyordu. Dursun'un buradaki odasına eşyalarımızı bıraktıktan sonra ayak altından çekilmek için geri çıktık. Dursun evde yoktu. Emre'nin söylediğine göre Nazlı'yı kuaföre bırakıp oradan da dış çekime gideceklermiş. Dursun'la telefonda konuşmuşlardı.

"Mine gelmiş, birazdan burada olur. Ne yapıyoruz?" diye sordu Emre. Öğrendiğim kadarıyla Mine, Mert'in sevdiği kızdı; Emre'nin de kardeşi gibiydi. Mert giderken onun gelmesi kötü olmuştu, görememişlerdi birbirlerini.

"Kahvaltıya gidelim," dedi Semih.

Herkes gibi ben de onayladım, gerçekten acıkmıştım. Trabzon usulü bir kahvaltıya hayır diyemeyecektim. Evin önünde arabanın yanında bekliyorduk. Biraz sonra duran taksiden çok güzel bir kadın indi. Elinde sırt çantasıyla bize doğru ilerledi.

"Ben geldim!" diyerek önce Emre'ye, sonra da Gamze'ye sarıldı. Gamze'nin kıskanacağını düşündüm ama aksine hiçbir tepki vermedi.

Diğerlerine sarılmak yerine elini uzattığında diğerleriyle o kadar yakın olmadığını anladım. Sonunda ikimiz karşı karşıya geldiğimizde uzattığı eli sıktım.

"Mihrem."

"Memnun oldum, ben de Mine." Gayet hoş, güler yüzlü bir kızdı. Aynı yaşlardaydık galiba.

"Hadi kahvaltıya gidiyoruz, sonra Dursun'un yanına geçeceğiz, damat tıraşına götüreceğiz." Uğur'un sözlerinden sonra bizim gezme işinin yalan olduğu belli oldu.

"Tamam, siz gidince ben çarşıya inerim, düğün için kıyafet almadım yanıma. Ayrıca düğün hediyesi de almam lazım."

"Yalnız olmaz, ben gelirim." Semih'in atılmasıyla bakışlarım ona döndü.

“Sağ olun Teğmenim ama beş yaşımdan beri kendim seçiyorum kıyafetlerimi.” Alaycı cevabım karşısında gözlerini kısarak baktı.

“Ben gelirim, siz gidince tek başımıza ne yapacağız biz? Sakıncası yok, değil mi Mihrem? Ayrıca burada herkesin bir telaşı var. Sen ne diyorsun, Mine?” Gamze’nin konudan konuya atlamasıyla Mine geleceğini söylemiş, ben de sorun olmadığını belirtmiştim.

“Yandık desene,” diye mırıldandı Emre.

“Hem de ne yanma,” diye cevap verdi Semih.

Bölüm 23

Tepkilerine gülüp geçerken arabaya bindik. Gamze'den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum ama sanırım bu biraz zor olacaktı. Özellikle şu bir gün içinde sürekli beraber olacağımız düşünülürse. Gamze'ye baktığımda Mine'yle bir şeyler konuşuyorlardı.

"Beni delirteceksin, değil mi?" Semih yanıma oturunca sorduğu soruyla birlikte gülümsedim.

"Şüpheli mi var?" dediğimde içini çekti.

Uğur sürücü koltuğuna geçerken yanına Ercan oturdu. Mine, Emre, Gamze, Semih ve ben arkaya oturmuştuk. İnter-netten kısa bir süre içinde gidilecek bir yer buldular. Herkes onaylayınca yola çıktık. Cam kenarında oturduğum için ilk kez geldiğim bu şehri merakla izliyordum.

Semih'le konuşacak çok konumuz vardı ama şu an ortam hiç müsait değildi. Diğerleri de kendi aralarında gezilecek yerlere bakıyorlardı. Mine de benim gibi ilk defa geliyordu ama diğerleri Dursun'a kız istemek için gelmişti.

Araba durduğunda yaklaşık yarım saati geçmişti. Kapının açılmasıyla birlikte indik. Temiz havayı içime çekerken yeşil ormana baktım. Oldukça yüksek bir yerdeydik, gerçi Karadeniz dağlık bir bölgeydi. Bakışlarım göle kayarken ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

“Hadi içeriye geçelim,” dedi Gamze.

İçeriye girdiğimizde terasa doğru yöneldik. Hava çok güzeldi, ayrıca manzarayı izlemek istiyorduk. Terasa geçtiğimizde ne kadar isabetli bir karar verdiğimizi anladım.

Masaya oturmamızla birlikte kahvaltı sofrası donatılmaya başlandı. Daha önce de kuymak yemiştım ama yerinde yemek bir başkaydı tabii.

“Çok acıkmıştım, enfes hepsi,” diyen Mine’ye katıldım.

“Haklısın, harika bir kahvaltı oldu.”

Masadaki mısır ekmeğinden bir parça koparıp tereyağı sürdüm. Üstüne biraz bal da sürdüğümde ekmek elimden gitti. Semih’e baktığımda çoktan benim üç ısırıktaki yiyeceğim ekmeği yuttuğunu fark ettim. Adam resmen devdi!

“Ne oldu Komutanım, bir şey mi kaybettiniz?” dedi bana bakıp sırtırken.

“Kaybolan yıllarımı bulamadım kanka, geri verecek misin?” ‘Ercan’ın sululuğuyla birlikte dikkatler üstümüzden çekildi.

“Kaşınıyorsun ve şansa bak ki ben kaşımayı severim,” dedim sessizce yanımda oturan deve fısıldayarak.

Bana bakıp gözlerini kıstığında kendime yeni bir ekmek aldım. Üstüne bal ve tereyağı sürüp, gözlerinin içine bakarak ısırdım. Fazla koymuş olmalıydım ki bal dudağımın kenarından sızdı. Peçete alırken masadan yanımda yutkunma sesi geldi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kahvaltının ardından Gamze, Mine ve ben çarşıya gidecektik. Buradan taksiyle gitmek zor olacağı için bizi merkeze bırakacaklardı. Onlar Dursun’un yanına geçerken, biz de alışveriş yapıp kuaföre geçecektik. İşimiz bitince bizi almaya geleceklerdi.

Arabaya tekrar bindiğimizde merkeze geçtik. Emre’nin Gamze’ye sürekli direktif vermesiyle en sonunda Gamze elini eşinin ağzına kapattı. “Eğer biraz daha konuşursan ak-

şam bir düğüne katılacağımızı hatırla!" diyerek tehdit etti.

"Ohooo, hoca yengem ayarı verdi, Kurt Komutanım," dedi Ercan.

Emre yan tarafına dönerek, "Ercan, 3-5 nöbeti diyorum, gerisini sen anla," diyerek gözlerini Ercan'a dikti. Korkunç görüldüğüne emindim.

"Emre, uğraşma çocukla," diyerek araya girdi Gamze. Ercan derin bir nefes alırken, bu hâllerini tebessüm ederek izliyordum.

"Ne çocuğu, Gamze? Bu mu çocuk? Kırk beş numara postal giyiyor çocuk dediğin!"

En sonunda Emre'nin isyanı, Gamze'nin ikna çabalarıyla merkeze gelmiştik. Arabadan inmeden önce Semih'e baktım. Herkes inmeye başlamış, kendi hâllerinde konuşuyordu. Dursun yolda aramış, çarşıya geleceğini söylemişti. Erkekler çarşıda buluşacağı için Dursun gelene kadar onlar da burada kalacaklardı.

"Sen bir şey demeyecek misin bana?" dedim Semih'e takılarak.

"Allah senin karşına çıkacak adama yardım etsin," dedi göz kırparak.

"Madem öyle, Allah yardımcm olsun!" Sinirle ona baktığımda gülümsedi.

"Ben karşımda değilim ki güzelim, yanımdayım hep."

Ben öyle aval aval bakarken kolumdan çekilmemle Gamze'nin, Emre'ye attığı sinirli bakışlarla birlikte koluma sarıldığını anladım. Mine de yanımıza geçtiğinde bir şeyleri kaçırdığıma emin oldum. Dev beni lafa tutmuştu.

"Görürüz akşama, Kurt Bey!" Gamze, Emre'ye bağırıp arkasını döndüğünde otomatikman kolumu tuttuğu için ben de döndüm.

Bu kızdaki enerji hiç bitmiyor muydu?

Mine de peşimize takılınca beraber ara sokaktan çıkıp

caddeye ulaştık. Mağaza vitrinlerine bakarak yürürken sonunda birine girmeye karar verdik. Dağılıp, kendimize uygun kıyafetleri bulunca giyinme kabininde buluşma kararı aldık. Kendime uygun bir şeyler ararken aklımdan geçen dâhiyane fikirle sııttım.

Arkamı dönüp mağazanın içinde kızlara baktım. İlk önce Mine'yi gördüm, sonra da Gamze'yi. İkisinin yanına gidip aklıma gelen fikri anlattım. Gamze'nin gözleri parlarken Mine bize ayak uyduracağını söyledi. Gamze, Nazlı'ya mesaj atınca kıyafet alışverişine geri döndük.

"Nazlı fikrine bayıldı, Mihrem. Kesinlikle olur," dedi Gamze mesajına cevap geldiğinde.

"O zaman başlasm dans!" Gözlerimi kısıp, cevap verdiğimde üçümüz de güldük.

Mağazadan elimizde poşetlerle ayrıldığımızda düğün için hâlâ zamanımız vardı. Nazlı fotoğraf çekimi için Dursun'la birlikteydi. Erkekler hazırlanmak için düğün evine geçmişti. Gamze, Emre'yi arayıp bizi almaya gelmemesini, kuaförden sonra taksiyle geçeceğimizi söyledi. Ben Semih'i arama gereği duymamıştım. Şimdi kimse bilmiyordu ve aramam garip olurdu. Belki de Semih söylemişti.

"Ne yapıyorsunuz?" Sonunda dayanamayıp Semih'e mesaj attım.

"Dursun'un buradan gidecek birkaç eşyası varmış, onları yüklüyoruz arabaya. Sen ne yapıyorsun?" Fazla geçmeden cevap gelmişti.

"Kızlarla çarşıdayız. Almamı istediğin bir şey var mı?" Sonuçta çarşıdaydım ve istediği bir şey olabilirdi.

"Hangi renkte elbise aldıysan o renkte cep mendili istiyorum. Kravat takmayacağım." Gelen mesajla birlikte gülümsedim.

"Peki, bulursam alırım."

Telefonu cebime koyup kızlarla birlikte çarşayı gezmeye devam ettim. Erkek giyim mağazası görünce önünde dur-

dum. Kızlar hediyeelik eşya bakmak için bir yere girerken hemen geleceğimi söyledim. Mağazaya girip elbisemin kumaşını gösterdim. Şanslıydım ki renk tonu oldukça yakın mendil bulmuştum. Aldıktan sonra kızların girdiği dükkâna ilerledim.

“Bu takımı alacağım,” dedim kızlara, masanın üstündeki fincan takımını ve cezveyi göstererek.

“Harika seçim,” diyerek onayladı beni Mine.

Askeriyedeki fincan takımı oldukça eskiydi. Üstelik böyle otantik şeyleri seviyordum. Bugünden hatıra kalacaktı. Gamze fincan takımı olduğu için bakır cezve aldı sadece. Mine de annesine hediyeelik bir takım beğendi. Daha sonra girdiğimiz mağazadan Gamze, yeğeni Turan için bir şeyler aldı.

Çarşının kalabalığına karıştık. Iğdır küçük bir yer olduğu için fazla gezilecek bir yeri yoktu. Gidebileceğiniz yerlerin sayısı sınırlıydı. Yeni bir şehir görmek iyi gelmişti. Üstelik sürekli askeriyedeydim, böyle çıkıp gezmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sokaklar arasmda gezerken tezgâhlara bakıyor, ilgimizi çeken eşyaları birbirimize gösteriyorduk. Her şeyi unutmuştuk, sanki üçümüz uzun zamandır arkadaşmışız da birlikte alışverişe çıkmışız gibi.

“Şu kuaföre girelim, taksi bulmamız da kolay olur buradan,” dedi Gamze caddenin karşısındaki yeri göstererek.

“Bana uyar.”

“Aynen, zaten zamanımız da var. Biraz kuaförde oyalanınız.” Mine de katılınca karşıya geçmek için yolun kenarında ışığın yanmasını bekledik.

Tam o anda oldu ne olduysa. Mine bir yanımda, Gamze diğer yanımda duruyordu. Bize doğru koşarak gelen biri Mine’nin çantasını kaptığı gibi koşmaya devam ederken ben de arkasından koşmaya başladım.

“Durdurun şu adamı! Hırsız!” Bağırmamla birlikte kimse hareket bile etmedi. Sanırım onlar da şok olmuştu.

Hızımı arttırırken çantamdaki cezveyi çıkarttım, yapacak bir şey yoktu artık. Cezveyi işaretlediğim gibi fırlattım. Aslında koşup şok kolay yakalardım ama hafta sonu olduğu için kalabalık şok fazlaydı. İnsanlara resmen şarpa şarpa ilerliyordum. Cezve isabetini bulup, kafasından sektiğinde yere düştü. Yanına doğru ilerleyip nefes nefese durdum. Gamze neredeyse uğarak adamın tepesine binip, çantasıyla kafasına vururken geri çekmek zor olmuştu.

“Mine, polisi ara!” dedim Gamze’yi adamdan uzak tutmaya çalışarak. Adam korkudan neredeyse izleyenlere sığınacaktı.

“Bırak Mihrem, geberteyim şu pisliği!” diye bağırdı öne doğru atılarak.

“Kurtarın beni, parçalayacak bu kadın!” dedi adam yattığı yerde geri geri giderken.

“Ona kalmadan ben parçalarım seni! Otur oturduğun yerde!” Adam yutkunurken sessiz kaldı. Yirmilerinin sonunda benim boylarımda zayıf bir şeydi. İki tane vursam elimde kalırdı.

“Polisi aradım, geliyor,” dedi Mine.

Etrafımız kalabalıklaşmaya başlayınca derin bir nefes aldım. Yardım isteyince kimse çıkıp yardım etmez ama olay izlemeye gelince ellerinde bir tek çekirdek eksik kalıyordu.

Biraz sonra polis sireni duyulunca kalabalık yavaşça dağılmaya başladı. Tabii görgü şahidi olmak istemezdi kimse. Polis bize doğru gelince Gamze’nin kolunu bıraktım.

“Hırsızlık ihbarı yapan siz misiniz?” dedi bize bakarak.

“Benim, şu yerdeki pislik çantamı çaldı!” dedi Mine öne çıkarak.

“Ağabey, kurtarın beni bu manyakların elinden! Doğru söylüyor, ben çaldım! Tutuklayın beni!” dedi ellerini uzata-

rak. Kafasında büyük bir şişlik vardı, Gamze'nin çanta darbeleriyle birlikte yüzünde çizikler oluşmuştu.

"Alın bunu!" dedi yerdeki hırsız göstererek. İki polis yerden kaldırıp ekip otosuna götürdü. "Sizi de ifade için alalım, hanımlar," diyerek bize döndü.

"Bakın, biz buraya düğün için bir günlüğüne geldik. Biraz daha oyalanırsak geç kalacağız. Ben Üsteğmen Mihrem Çelik." Çantamdan kimlik kartımı çıkartıp gösterdim.

"Avukat Mine Agâh ben de," diyerek avukat kartını çıkarttı Mine.

"Ben Gamze Karademir, tarih öğretmeniyim, eşim üsteğmen," dedi Gamze de asker aileleri için olan kimlik kartını çıkartarak.

"Şöyle yapalım, siz düğünden sonra ifade için direkt karakola geçin, Üsteğmenim. Suçlu itiraf ettiği için en fazla elimizden bu gelir," dediğinde polis, anlayışından dolayı teşekkür ettim.

Polis gittikten sonra kızlarla geri dönüp kuaföre girdik. Hepimiz elbisemizi giyip saç ve makyajlarımızı yaptırdık. Gamze'nin ısrarıyla birlikte üçümüz fotoğraf çektik. Hazır olduğumuzda kuaföre taksi istedik. Taksinin gelmesiyle düğün salonuna gitmek için yola çıktık.

Taksi durduğunda kalbim heyecanla atıyordu. Semih beni böyle görünce ne düşünecekti, merak ediyordum. Akşam saatlerinde hava soğuk olduğu için hepimizin üstünde mont vardı. Taksiden inip *Dursun&Nazlı* yazan ikinci kattaki büyük salona ilerledik. İçeri girdiğimizde büyük bir horon ekibi sahnede idi. Müziğin sesi içeride gümbür gümbür yankılanıyordu.

"Bizimkiler geliyor," diyen Gamze'nin sesini zar zor duydum. Baktığı yere döndüğümde ilk önce Semih'i fark ettim. Arkasından ise diğerleri geldi.

Semih'le göz göze geldiğimizde baştan aşağıya beni süz-

düğünde gülümsedi. Kıyafetimden memnun olduğunu anlayabiliyordum. Beni böyle hanım hanımcık görmeyi beklemiyordu tabii. Ortamda müzik sesi çok baskın olduğu için bize ayrılan masaya geçtik. Gamze bana göz kırptığında oturmadan üstümüzdeki montları çıkarttık.

Nazlı'ya nedimesi olmak için üçümüz de aynı renk giyeceğimizi haber vermiştik. Nazlı bu habere çok fazla sevinmişti çünkü ailesinde aynı yaşta olduğu kuzeni ya da yaşıtı yoktu. Erkekler damat tarafı olunca biz de kız tarafı olmuştuk.

Semih derin bir nefes alırken elbiseme bir kez daha baktı. Montun altında bel detayı belli olmadığı için diz altı göğsü kapalı bir elbise sanmıştı. Daha önce yemekte giydiğim elbise daha açıktı ama o zaman biz bizeydik. Düğün ve kalabalık ortam olduğu için Gamze de fazla abartmamaktan yanaydı. Rengini kırmızı seçtik bu yüzden. Mine elbise boyundan, ben bel detayından, Gamze de omuz kısmında tek detaya karar verdik. İstedikimizi de elde etmiştik, bütün gözler bizdeydi.

"Gamze, sen beni çıldırtmak mı istiyorsun, sevgilim? Sana çok güzel olma demedim mi?" Emre'nin neredeyse bağırarak çıkan sesini hepimiz duymuştuk.

"Nedense ben sadece, çok güzelsin sevgilim, dediğini duydum," deyip tebessüm ederek omuz silkti. Emre sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı.

"Sessizsin, dev?" dedim yanına oturduğumda.

"Senin karın kasın mı var?" diye fısıldadığında ona doğru döndüm.

"Evet, var." Gözlerinin rengi bir ton daha koyulurken mırıldandı.

"İki kere siktir!"

Bu hâline gülerken masada yemek servisi başlamıştı. Dursun ve Nazlı henüz gelmemişlerdi. Etrafa bakarken ne kadar kalabalık olduğunu düşünüyordum. Biraz sonra alkışlar

çalışığında müzik çalarken Dursun ve Nazlı göründü. Merdivenlerden inmeye başladılar.

Nazlı'yı ilk defa görüyordum ama beyaz gelinliği içinde çok güzeldi. Dursun yüzünde gülümsemesiyle birlikte sevdiği kadının elini tutmuş, dimdik yürüyordu. Onları izlerken ne kadar birbirlerine yakıştıklarını fark ettim. Başımı yana çevirdiğimde Semih'in bana baktığını gördüm. Yüzünde güzel bir gülümsemeyle beni izliyordu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken ben de tebessüm ettim.

Dans müziği başlayınca tekrar sahneye baktım. Semih'in her bakışı, her sözü daha önce etkilemediği kadar etkiliyordu artık beni. Aslında hislerime engel olmaya çalıştığım için daha önce görmezden geldiğim duygular, daha yoğun bir şekilde etkisi altına alıyordu beni. Derin bir nefes alıp hızla atan kalbimi bir kenara bırakmaya çalıştım.

İkinci dans müziği çalmaya başladığında müzisyen herkesi dans için sahneye davet etti. Emre, Gamze'yi kaldırırken Uğur da Mine'yi kaldırdı. Gamze'nin rica ettiğine emindim, ekte herkes Mert'in Mine'ye ilgi duyduğunu biliyordu çünkü.

Evet, bu da Gamze'nin hain planlarından biriydi. Mine ve Uğur'un fotoğraflarını çekip instagramda hikâyesinde paylaşacaktı. Mert oldukça uzun zamandır harekete geçmediği için Gamze biraz itelemekten yanaydı.

"Dans edelim mi?" Semih'in uzattığı ele kararsız bir şekilde baksam da tuttum.

Beraber sahneye doğru ilerlediğimizde kenara geçip durduk. Semih ellerini belime koyduğunda gözlerim açıldı.

Siktir, ben bunu düşünmemiştim!

Semih tebessüm ederken neden itiraz etmediğini şimdi anladım. İki elinin belimi tutuşuyla açıkta bir yerim görünmüyordu neredeyse. Ayağımda topuklu ayakkabı olduğu için boyum daha uzun duruyordu. Semih'in omuzlarına rahatlıkla ellerimi koydum.

"Pazla güzelsin." Kulağıma doğru fısıldadı.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun," dedim sözümü esirgemedi çünkü öyleydi.

"İstediğimi aldın mı?" Sorusuyla birlikte çantamdaki mendil geldi aklıma. Semih'i görünce unutmuştum.

"Aldım, çantamda."

Müzik bittiğinde birlikte masaya ilerledik. Nikâh için anons yapılıncaya, Emre ve Gamze şahit olarak kalktılar. Çantamdan aldığım mendili katlayıp Semih'e uzattığımda cebine yerleştirdi. Yakışmıştı.

Nikâh kıyıldıktan sonra yemekler servis edildi. Sonrasında Dursun'u tebrik etmek için masalarımıza ilerledik. Dursun ve Nazlı'yı tebrik ettikten sonra toplu fotoğraf çektirdik. Yerimize geri oturduğumuzda yemek servisi bitmişti.

Çalan Karadeniz havaları eşliğinde çok güzel bir düğün olmuştu. Horon oynamayı bilmediğim için çoğunlukla oturmuştum. Gamze bir ara Nazlı'nın yanına geçip oynamıştı. Mine de benim gibi bilmediği için oturuyordu.

"Hadi halay çekeceğiz," diyerek kaldırdı beni Gamze.

"Gamze, ben çok iyi değilim bu konularda."

"Askersin sen, hemen öğrenirsin. Hep aynı zaten, iki ileri bir geri," diyerek tuttuğu gibi halay çekenlerin içine götürdü beni.

Gamze, Mine ve ben yan yana oldukça dikkat çekici duruyorduk. Gelen yanımıza giriyordu halaya. Adımlar gerçekten de kolaydı, ayak uydurmuştum. Uzun zamandır böyle bir ortama girmediğim için de iyi gelmişti. Yan tarafıma baktığımda başka birinin elimi tuttuğunu gördüm. Adam tip tip bakıyordu.

"İlerle, kardeşim!" Semih aramıza girince elimi tuttu. Mecburen o adam da onun elini tutmuştu. Birkaç saniye sonra Semih'in tuttuğu elini tutup, yüzünü buruşturup halaydan çıktı. Yazık olmuştu, Semih parmaklarını kırmamıştı en azından.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Hiç, halay çekiyorum, sen?” Böyle rahat konuşmasına güldüm.

Müzik kesildiğinde takı töreni başladı. Çantamdan aldığım kutuyla ben de diğerleriyle birlikte sıraya girdim. Emre, Ercan, Uğur, Semih hepsi Trabzon burması takmıştı. Gamze, aynı zamanda kız tarafı olduğu için Nazlı’ya bileklik takmıştı. Mine ve ben hediyelerimizi çarşıdan almıştık. Ben de kız tarafı olduğum için Gamze’nin aldığı bilekliğe uygun olarak altın kolye almıştım. Mine de küpe almıştı.

Takımızı takıp tekrar tebrik ettik. Herkes gitmeye başlamıştı. Düğünün sonuna gelmiştik artık. Dursun mikrofonu eline alıp konuştu.

“Can kardeşlerum, ha buraya gelun da!” dediğinde harmandalı çalmaya başladı.

Semih ceketini çıkartıp bana uzattığında aldım. Sırayla hepsi sahneye çıktı. Daha önce Emre’yle nişanlarında da böyle oynadıklarını Gamze bugün söylemişti. Ben ilk defa izleyecektim.

Semih’i izlerken o kadar çok odaklamıştım ki her hareketi, her dönüşü, yere vuruşuyla kalbim daha hızlı attı. Arada bana bakması, gözlerindeki o haylaz parıltı daha önce hiç görmediğim, karşılaşmadığım bir yanıydı sanki. Semih bana hep açık sözlü olmuştu ama bu gece başkaydı. Biz bu gece ilk defa çift gibiydik. Bana doğru geldiğinde ceketini verdim.

“Hadi herkes gitti, biz de dağılalım,” dedi Ercan.

“Ne yapıyoruz şimdi? Herkes sığacak mı Dursun’un evine?” diye sordu Uğur.

“Dursun ve Nazlı düğünden sonra yola çıkacaklar. Biz Murat’ın evinde kalırız, zaten bir sokak aşağıda. Siz de kızlar olarak kalırsınız.” Emre’nin sözleriyle birlikte Murat yanıma geldi, evin anahtarını verdi.

Düğün salonundan çıktığımızda derin bir nefes aldım.

Arabaya bindiğimizde yorgunlukla oturdum. Topuklu ayak-kabırlarla halay çekmek hiç kolay değilmiş. Mine de başını Gamze'ye doğru yaslamıştı. Nedense Mine çok sessiz bir kızdı. Araba hareket ettiğinde geriye yaslanıp gözlerimi kapattım. Düğün salonuyla evin arası çok uzak olmadığı için kısa süre içinde gelmiştik.

"Kahretsin, biz karakola gitmeyi unuttuk!" dedim gözlerim açılırken.

"Ne karakolu?" Aynı anda Semih bana Emre, Gamze'ye sormuştu.

"Mine'nin çantasını hırsız çaldı çarşıda, Mihrem de yakaladı. Polis ifade vermek için gelin dedi," diyerek açıkladı Gamze.

"Neredeki karakol? Söyleyin, ben arar, konuşurum, sabah gideriz. Çok yoruldunuz. Ayrıca bu konu kapanmadı, Gamze Hanım," dedi Emre.

"Bizi bıraktığınız yer, merkezde," diye cevapladım.

Biz arabadan inerken Emre bir yerleri arıyordu. Trabzon'da tanıdığı polisler vardı anlaşılan. Neyse bu yorgunluğun üstüne zaten uğraşmak istemiyordum.

"İyi geceler," dedim hepsine bakıp, en sonunda Semih'te kalarak.

"İki sokak aşağıdayız, bir şey olursa ara hemen," dedi Semih.

"Ararım."

Gamze, Emre'den anahtarı alınca biz eve girene kadar beklediler. Üst katta odamız hazırlanmıştı zaten. Direkt çıkıp üstümüzü değiştirdik. Gamze ile Mine aynı odada kalıyordu, ben de yandaki tek kişilik yatağın olduğu odayı almıştım. Biraz sonra Dursun'un annesi geldi, Dursun'un babası da Murat'ta kalacakmış. Kadıncağыз çok yorgun olduğu hâlde bize istediğimiz bir şey olup olmadığını sordu. Hepimiz yatmasını söyledik, gayet iyiydik. Uyumak için odalarımıza çekildik.

Gamze'nin hâli gözümün önünden gitmiyordu bir türlü. Yeğeni Turan'a kıyafet seçerken o gözlerindeki parıltı, heyecanı, sevinci beni öyle çok etkilemişti ki düşünmeden duramıyordum.

Yattığım yerden kalkıp sessizce kapıyı açtım. Birkaç saat sonra hava aydınlanacak, yola çıkacaktık ama ben uyuyamıyordum. Merdivenlere ilerleyip basamakları inmeye başladım. Dış kapıya geldiğimde sessizce açıp çıktım. Bahçeye girdiğimde derin bir nefes aldım. Kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum.

"Uyku tutmadı mı seni de?" Mine'nin sesiyle yan tarafıma döndüm. Bahçeye konmuş, ahşap masanın etrafına dizilmiş sandalyelerden birine oturmuştu. Elinde ilk defa sigara görüyordum.

"Yerimi yadırgadım sanırım," dedim ona doğru ilerleyip, sandalyelerden birini çekerek oturdum.

"Hadi ama Mihrem, sen askersin. Dağda, taşta yatıp burada rahat yatakta mı uyuyamadın?" Gülererek dudağını bük-tüğünde ben de tebessüm ettim çünkü haklıydı.

"Sen niye uyumadın?" diyerek konuyu ona doğru çevirdim.

"Geçmiş yakamı bırakmıyor, diyelim." Derince nefes aldığı sigarasının dumanını dışarıya bıraktı.

"Kimin bırakıyor ki?" Sesimdeki hüznü ben bile duymuşsam o da anlamıştı.

"Hadi seninle bir anlaşma yapalım, bu gece dertleşelim. İkimizin de buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Bekle burada," dedikten sonra sigarasını söndürüp ayağa kalktı.

Mine'ye daha bir şey diyemeden içeriye girdi. Biraz sonra elinde bir tepsiyle çıktığında masaya doğru ilerledi. Tepsiye baktığımda içinde rakı, bardak ve birkaç meze vardı. Bardaklarımızı doldurduktan sonra Mine karşıma geçti ve ilk yudumunu içti.

"Tecavüze uğradığımda on dokuz yaşımıdaydım, biliyor musun?" Söylediği şeyle bir anda başımı çevirip yüzüne baktım.

"Mine..." diyebildim sadece.

"Sadece dinle, bu anlattıklarımı sadece Emre ve Gamze biliyor. O gece beni Emre buldu, hastaneye götürdü. Hâlimi görmeliydin. Yıkılmışım, berbat bir hâldeydim, kendimi kaybetmişim resmen." Yüzünde silik bir acı tebessüm vardı. Kendine acıyordu.

"Şu an harika bir kadınsın, güçlüsün," dedim ben de bardağımdan bir yudum alarak, eşlik ederken.

"Kimsenin bilmemesi için çok çabaladım çünkü. Sustuklarım hep içimde kalmıştı, her zaman insanlara sadece bir yanımı gösterir olmuştum. Acı içindeki yanımı hep gizledim ve onlara sert duvarlarımı gösterdim. Keşke yapmasaymışım, diyorum şimdi. İnsanlar senin kırılmayacağına inanınca seni daha çok kırmak istiyor."

En iyi bildiğim duyguydu bu. Kırılmamak, dik durmak için ben de çok çabalamıştım. Mine ikinci bardağını doldururken ben daha yarılardım. Bakışları beni bulduğunda acı dolu bir kadın gördüm. Acılarıyla birlikte dimdik duran bir kadın ve o kadının açık yaraları vardı.

"Şikâyetçi oldun, değil mi? O pisliğin yanına kalmadı bu?" İkinci bardağını da kafasına diktikten sonra uzaklara daldı yine gözleri.

"Biliyor musun, ben bu yüzden avukat oldum. Benim sustuklarıma kimse susmasın diye, sessiz kalmasın istedim. Avukat olduktan sonra ilk işim o pisliğin peşine düşmektir. Benden sonra bir kıza daha tecavüz etmiş ve hapse girmiş. Çok pişmanım, Mihrem! Sustuğum için, o kızın sebebi olduğum için çok pişmanım!" Mine ağlayarak anlatırken benim de gözlerim dolmuştu. Yanına gidip ayağa kaldırdım ve sıkıca sarıldım.

"Şimdi hepsine yardım ediyorsun Mine, hepsini kurtar-

maya çalışıyorsun. Belki seni teselli edecek cümleler kuramam ama yanında olduğumu hissettiririm. Benim hikâyemi dinlemeye hazır mısın?”

Mine gözyaşlarını silerek yerine oturduğunda ben de yanındaki sandalyeye çöktüm. Bardağımdaki rakının kalanını tek dikişte içtim. Boğazımdan aşağıya yakarak indiğinde gözümden bir damla yaş süzüldü. İkinci bardağımı doldurduğumda Mine üçüncü bardağını yarıladı.

“İkimiz de benziyoruz aslında. Ben de her şeyi mahvettim, canını yaktım. Emre ve Gamze’nin acı çekmesine sebep oldum. Madem bu gece günahlar ortaya dökülecek, sana en büyük günahımı anlatacağım, Mine. Miran’ı.”

“Miran kim?” dediğinde tebessüm ettim.

“O benim sevdiğim adamdı, nişanlımdı. Miran’ın yanına beni istihbarat yerleştirdi. Miran bilim adamıydı, kısırlık tedavisi üstünde çalışıyordu. Düşünsene biz kadınlar yıllarca hamile kalmak için bir sürü ilaçlar almak, tedavi görmek, tüp bebek için uğraşmak zorunda kalmayacaktı. DNA dizilimi üstündeki hasarlı parçayı onaracak bir aşı üstünde çalışıyordu.”

Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktım. O günlere dönmek, anlatmak benim için çok zordu.

“Hayatına sıradan bir asker olarak girdim ama asıl görevim onu korumaktı. Dikkatini çekmemek için birkaç operasyona katılmıştım hatta onu dışarıda koruyan timi arkadaşlarım olarak tanıştırdım. Hata yaptım, ona âşık oldum. O kadar sevgi dolu, hayatı ve yaşamı seven bir adamdı ki karşı koyamadım. Zaten rolüm ona sevgili olarak yaklaşmaktı, kimsenin ilgisini çekmedi. Görevimi başarıyla yerine getiriyordum.”

Gözlerimi kapattığımda bir damla yaş aktı gözümden. Onu ölüme sürükleyen de bu aşk olmamış mıydı zaten?

“Evlenme teklifi etti, kabul ettim. Aşı çalışmaları çok hızlı ilerliyordu, çok yaklaşıyordu. Sonra Mirza girdi hayatımıza. Amerika bu işin peşindeydi, bu yüzden Mirza’yı gönderdiler. Eğer bu aşı bulunursa sattıkları ilaçlar tamamen ortadan kal-

kacaktı ve bu durum işlerine gelmiyordu. Mirza önce benden yürüdü, beni kaybederse Miran'ın pes edeceğini düşündü. Sonra ben pes etmeyip karşı koyunca kardeşini ifşa etti. Miran'ın öleceğini biliyor muydu, bilmiyorum ama herkes Miran'ın peşine düştü."

"Gamze'nin kaçırıldığını biliyordum çünkü biz de o gün Miran'la oradaydık. Bizi kaçırdılar ve hapsettiler. Sercan'ın arkasında olan adamlarla Mirza iş birliği yapıyordu. Anlaşma yaptılar. Miran tam tersi etki yapacak, yani kısırlaştıracak virüsü elde ederse beni bırakacaklarını söylediler. Miran benden vazgeçmek istemediği için dediklerini yaptı, virüsü oluşturdu."

Gözlerimin önüne Miran'ın çaresiz hâli geldi. Yalvarmıştım, ona yapmamasını söyledim. Hatta her şeyi o gece anlattım ona, belki onu sevmediğimi düşünürse yapmaz sandım. Hiçbiri fayda etmedi.

"Gamze ve ben yan yana odalardaydık. O virüsü ya bana yapacaktı ya Gamze'ye. Miran o gece bir seçim yaptı, beni kurtarmak için Gamze'yi feda etti. Ben o gece Gamze'nin anne olamaması için yapılan iğnenin asıl sahibiydim."

Bölüm 24

Mine'ye doğru baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Donup kalmıştı. Emre ve Gamze'ye ne kadar yakın olduğunu biliyordum. Mine'ye neden bunları anlattığımı içten içe düşününce anladım. Çünkü bu yük ağır geliyordu bana artık, taşıyamıyordum.

"Senin suçun değildi, Mihrem," dediğinde hıçkırığımı daha fazla tutamayıp ağlamaya başladım.

Mine'nin bana sarıldığını hissettiğimde, omzuna başımı koyup doya doya ağladım. Sadece yanımda oldu, hiçbir şey söylemedi. En sonunda geri çekildiğimde Mine bana tebessüm etti.

"Senin suçun değildi, sen sadece sevdin. Eğer Emre, Miran'ın yerinde olsaydı Gamze'yi kurtarmak için seni feda ederdi. Bu yüzden sen Gamze'yi suçlayabilir miydin?" diye sordu.

"Asla, asla suçlamazdım!" dedim bütün kalbimle cevap vererek.

"Gamze de seni suçlamaz ama Emre ve Semih bunu düşünmezler çünkü Gamze'nin o hâliyle ikisi de perişan oldu. Birinin sevdiği kadındı, diğerinin kız kardeşiydi Gamze. Semih'in sana nasıl baktığını görmemek için kör olmak gerek. Bu yüzden sessiz kalacağım, Mihrem. Gamze ve Emre eski

günleri hatırlayıp canları yanmasın diye, Semih bir kez daha yıkılmasın diye susacağım. Sen de öyle yap, suçsuz olduğun bir hatanın yükünü vicdanın sırtlamasın.”

Mine’nin anlayış dolu sesiyle birlikte derin bir nefes aldım. Başımı sallayıp onayladım, zaten onlara hiçbir şey anlatamazdım. Semih’e bunları anlattığım an bırakırdı beni. Biliyordum, ne zaman Gamze ya da Emre’nin adı geçse aralarındaki dostluk, kardeşlik bağını görüyordum.

“Teşekkür ederim, Mine.” Gözlerimden akan yaşları silip tebessüm ettim.

Mine omuz silkip, “Hepimiz aynı yolun yolcusuyuz,” dedi.

Ayağa kalktığında dengesini kuramayınca koluna girip yardımcı oldum. Odasına götürüp kapıyı yavaşça açtım. Gamze hâlâ uyuyordu. Mine’yi yatağına yatırıp, üstünü örttüğümde çok geçmeden sızıp kaldı. Aşağı bahçeye inip masanın üstünü topladım. Bulaşıkları yıkayıp kaldırdım. En son bahçeye çıktım, uykum hâlâ yoktu. Telefonuma mesaj gelmişti.

Dev: *“Uyudun mu?”*

Gülerek mesajı okuduktan sonra cevap yazdım.

“Bundan sonraki mesaj sanırım üzerinde ne var?”

Mesaj gelmesini beklerken evin bahçe kapısı açıldı. Semih üstene giydiği siyah eşofman takımıyla yatağından kalkıp gelmiş gibiydi. Sanırım öyleydi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Üzerinde ne olduğuna bakmaya geldim.” Ben gülerken onun yüzünde de gülümseme vardı. Yanımdaki boş sandalyeyi çekip oturdu.

“Neden uyumadın?” Sorusuyla bakışlarım Semih’e dönerken derin bir nefes verdim.

“Uyku tutmadı.” Mine’ye dediğim gibi yerimi yadırgadım dersem fena alaya alırdı beni dev.

“İçki mi içtin sen?” Yüzünü buruştururken ağzımı elimle kapattım. Nefesim rakı kokuyordu.

“Mine ile biraz dertleştik,” dedim ayağa kalkıp, bahçenin içindeki sebze ve ağaçlar olan yere ilerlerken.

Bahçenin kenarında dikilmiş nane yapraklarından koparttım birkaç tane. Bahçenin içinde küçük bir çeşme de vardı, ekilen sebzeleri sulamak içindi büyük ihtimalle. Koparttığım nane yapraklarını yıkayıp ağzıma attım. Yakıcı tadı ağzımın içinde dağılırken ferahladığımı hissettim. Daldan iki tane yeşil elma koparıp birini Semih’e attım. Elmayı havada tutunca üstüne silip ısırdı. Ben de kendi elmamı ısırp ona doğru yürüdüm.

“Gamze ilaç kullanıyor, o içmedi, değil mi?”

Sandalyeme oturup geriye yaslandım. “Hayır, o uyuyordu zaten. Sen de seninkileri uyutup mu kaçtın bana?” Göz kırptığımda, sandalyemden tutup kendine yaklaştırdı beni.

“Uğur’la Ercan’ı aynı odaya attığımız için ben çıkarken daha kavga ediyorlardı. Emre uyuyordu, Murat da kendi odasındaydı en son. Baktım senin bana kaçacağım yok, ben sana kaçayım dedim.” Doğru, ben ona kaçmadım.

Elini yanağıma koyup parmağını dudaklarımda gezdirdi. Başımı omzuna yasladığımda, elini omzuma indirip beni kendine daha çok çekti. Göğsüne yatıyordum, hızlanan kalp atışlarını duyduğumda bana en güzel ninni gibi geldi. Semih saçlarımla oynarken gözlerimi kapattım.

Sandalyelerimiz yan yana olsa da sırtım, Semih’in göğsüne gelecek şekilde yan oturuyordum. Başımı yan çevirmiş, göğsüne yaslamıştım. Arkamdan sarılmıştı belime. Diğer eliyle beni gittikçe mayıştıtararak saçlarımla içinde usulca hareket ediyordu. Kalp atışlarını dinlerken kapalı olan gözlerimle uykuya daldığımı hissediyordum.

Yukarıya doğru hareket ettiğimi reflekslerimle hissettiğimde gözlerimi açacaktım ki Semih’in fısıltısını duydum. “Uyu, ben yanıdayım.” Gözlerimi açmadan kollarının arası-

na kendimi bıraktım. Yatakla bedenim buluştuğu anda, yastığın altına ellerimi koyup, kendime rahat bir yer bulup uyku-
ma kaldığım yerden devam ettim.

Sabah yatağın içinde ellerimi yukarı kaldırıp gerindiğimde hâlâ gözlerimi açmamıştım. Dün Mine'ye birkaç kadeh eşlik ettiğim için başım biraz ağrıyordu ama onun dışında sorun yoktu. Gözlerimi açtığımda gördüğüm yüzle nefesimi tuttum. Semih benim yatağında ne arıyordu?

"Günaydın, güzelim," dedi yüzünde gülümsemesiyle.

"Günaydın," dedim sorar gibi tek kaşımı kaldırıp.

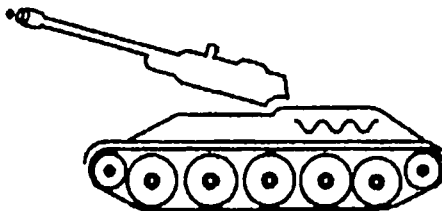
"Dün gece için teşekkür ederim, hayatımın en güzel gecesiydi." İcini çekerken mutluluktan patlayacak gibi görünüyordu.

"Dün gece mi?" Yataktan hafifçe doğrulduğumda üstümde gece giydiğim kıyafetler yoktu. Şaşkınlıkla şok geçirirken hızla yataktan kalktım.

"Evet, gece kollarımın arasındayken öyle tutkuluydun ki... Ah, nefes kesiciydi! Sanırım evlenmemiz gerekiyor." Bana göz kırpıp yataktan çıktığında üstünü o an fark ettim. Sadece belinde düşecekmiş gibi duran eşofman altı vardı, üstü tamamen çıplaktı.

Gece aşağıya inmeden komodinin çekmecesine bıraktığım silahımı çıkarttım. Emniyet kilidini açtığımda Semih yutkundu. Silahı ona doğru tuttum, elim bile titremiyordu. Ona zarar vermezdim, bunu ben biliyordum ama o henüz bilmiyordu. Sanırım yaralı olarak kurtulabilirdi. Aklımda gece en son Semih'in beni odaya taşıması vardı, sonrası tamamen bitik.

"Baştan anlatmaya hastanede tedavi olurken mi başlarsın yoksa şimdi mi?" Sorumla birlikte ellerini yukarı kaldırdı, anlatacaktı sanırım.

Saatler Önce Semih'ten

"Ben gidiyorum artık," diye fısıldadım, Mihrem uykuya dalar-ken.

Başımı belli belirsiz salladığında sessizce kapıya doğru adım-ladım. Kapıyı açıp çıktığım an Mine'yi odasının kapısının önünde buldum. Elinde bir şey vardı ama gece karanlıkta ne olduğu belli olmuyordu. Beni görünce korkabilir diye seslendim.

"Mine, benim Semih. Ne yapıyorsun burada?" Sorumla birlik-te başımı kaldırdınca göz göze geldik.

"Bunu yatağımda buldum, çok sevimli değil mi?" diye bana tuttuğu şeyi uzatınca koridorun ışığını yaktım.

Elinde canlı bir fare vardı.

Mine sağa sola sallanırken, bakışları oldukça baygındı. Göz bebeklerinin içi kızarmış, göz altları şişmişti. Ağlamıştı, Mihrem'le ikisi düşündüğümünden fazla içmişti sanırım. Telefonumu çıkartıp Emre'yi aradım. Bununla tek başıma uğraşmak delilik olurdu. Elinde hâlâ fareyi inceleyen kız, muhtemelen sabah görse kaçacak yer arardı. Telefon hemen açıldı.

"Semih, yan odadan niye arıyorsun?" O iş öyle değil, kardeşim.

"Kontrol etmek için kızların kaldığı eve geldim, Mine biraz fazla içmiş. Elinde canlı bir fareyle karşımda duruyor şimdi. Fareyi evlat edinmeye kalkmadan gelsen iyi olur." Mine'ye fazla duyurma-dan olayı özet geçmiştim.

"Beş dakikaya oradayım." Telefonu kapattığında ben Mine'yi göz hapsinde tutarken gerçekten de beş dakikada geldi Emre.

Aşağı kapıyı açtığımda yanımdan geçip üst kata çıktı. Kapıyı kapatamadan Ercan'ın da geldiğini görünce tek kaşımı kaldırdım. Ne olduğunu merak etmiş olmalıydı. Kapıyı kapatıp ben de onlarla üst kata çıktım.

"Sen uslu bir fare ol, tamam mı? Kimseyi üzme," dedi Mine farenin gözlerine bakmaya çalışarak.

"Mine, gel hadi, farenin ailesine dönme zamanı gelmiş. Onu bırakmazsan ailesi özler," dediğinde Mine'nin gözleri doldu. Fa-

reyi yavaşça Emre'ye uzattı. Emre hiç zorlanmadan fareyi aldı.

"Gözünüzü ondan ayırmayın, geliyorum şimdi."

Emre fareyle beraber aşağıya inerken bakışlarını Ercan'a kaydı. Fareden korkmuyordu ama acayip bir şekilde tiksiniyordu. Yüzünü buruşturmuştu.

"Sanırım kusacağımı," dedi Mine karnını tutarak. Mine'yi banyoya götürmek için atıldığımızda Ercan benden önce davranmıştı. Mine, Ercan'ın üstüne kusmuştu öylece.

Ercan olduğu yerde kalırken Mine hâlsizce öne doğru eğildi. En azından yerler batmamıştı. Misafirdik sonuçta bu evde. Gerçi aynı şeyleri Ercan için söyleyemeyecektim.

"Mert için bir şey demeyeceğim. Kızı bize emanet etti," dedi nefesini verip.

En sonunda üstündeki sweati başından çıkardı. Mine ona doğru yaklaştığında bu sefer geri adım atan Ercan oldu. Mine'nin sarhoş olduğunu biliyordu, ikinci bir kusmayı kaldıramazdı. Bu hâline gülmek istesem de Mert'in onlardan Mine konusunda rica ettiğini anlamıştım. Hepimiz Mert'in, Mine'ye olan hislerini biliyorduk.

Arkamdaki kapı açılınca Mihrem bakışlarını kaldırdı. Kusan Mine'yi görünce elini ağzına kapattı. Yalpaladığında kollarından tuttum ve elini ağzından çekip hem kendi üstüne hem de benim üstüme kustu.

"Ne oldu burada?" Emre bir Mihrem'le bana bir de Ercan'la Mine'ye bakıyordu.

"Gamze'yi kaldırır mısın, Emre?" diye sordum Mihrem kollarını iyice bana sararken. Şu an çok yanlış pozisyondaydık.

Emre başını sallayıp Mine'nin arkasında kalan odaya ilerledi. Sonra durup Ercan'ın çıplak üstüne baktı. Derin bir nefes alıp fermuarlı sweatini çıkartıp Ercan'a attı. Emre tişörtle kalırken, Ercan üstüne sweati giydi. Emre tekrar odaya ilerledi ve biraz sonra Gamze'yle birlikte odadan çıktılar. Kocasını gibi bir bize bir de diğer takıma baktı Gamze. Allah'tan bir de o kusmadı.

"Ne oldu, diye sormayacağım. Mine'nin üstü temiz, sorun yok. Emre, sen su getir Mine'ye, sonra yatağına yatsın. Ercan, sen de dışarıya geç, Uğur sizi göremeyince merak eder. Semih, Mihrem'i odasına götür, geliyorum." Gamze alıştı, planı yapmıştı hemen.

Emre ve Ercan aşağıya inerken Gamze, Mine'yi odasına götürdü. Ben de Mihrem'i odasına geri götürdüm. Koluma sıkıca tutunmuş, bırakmıyordu. Nedense bu hâli hoşuma gidiyordu, Mihrem'in gözleri hâlâ kapalıydı.

Kim derdi ki koca alayı ayağa kaldıran Mihrem Komutan bu hâllere düşecek?

Biz ayakta beklerken Gamze içeriye girdi. Odada Mine'nin çantasını açıp içinden temiz tişört çıkardı. Bize doğru geldiğinde Mihrem'i koltuğa oturtmak istedim ama kolumu bırakmadığı için mümkün değildi.

"Semih, sen çık, üstünü değiştireyim," dedi Gamze yanımıza gelerek.

"Kolumu bırakmıyor." Öyle sıkı tutuyordu ki biraz daha zorlasam tırnak izleri çıkacaktı.

"Tamam o zaman, yapacak bir şey yok." Gamze tam vazgeçti diyordum ki masanın üstünde dikiş setinden aldığı makasla bize doğru döndü.

"Gamze, vallahi bırakmıyor, beni makaslama!" dedim Mihrem'i önüme alarak, geri çekilirken.

"Semih, psikopat mıyım ben? Kapat gözlerini, kızın üstünü çıkartacağım." Karı koca pek normal değilsiniz.

Gözlerimi kapattığımda yırtılma sesleri geldi. Mihrem'in üstündeki tişörtün yere düştüğünü duydum. "Mihrem, Semih'in kolunu bırak, sonra yine tutabilirsin." Gamze'nin sesiyle birkaç saniye kolumu bırakan Mihrem sonra geri daha sıkı tuttu.

"Benden bu kadar," diyen Gamze'yle gözlerimi açtım. Mihrem'in üstü temizdi.

"Ben ne olacağım? Emre, temiz bir şeyler getir!" Yüzümü buruşturarak üstüme baktım. Kapıdan seslendiğimde Emre odaya girdi.

"Ben karımı alıp yatacağım. Ne yapıyorsan yap," diyerek Gamze'nin elinden tuttuğu gibi çıktı.

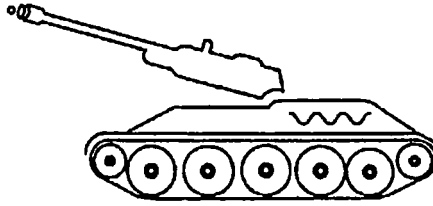
Derin bir nefes verip makası elime aldım. Tişörtü zor da olsa kesip çıkardım. Yapacak bir şey yoktu artık, Mihrem'le birlikte yatağa yattım. Koluma sarılıp, iyice bana sarıldığında nefesimi tuttum.

"Beni affet, Semih," diye fısıldadığında kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

İtirafıyla birlikte gülümserken uyuyakalan kadına baktım bu sefer. Gözlerimi kapatıp uyuyakaldım.

Şu An

"Bu kadar yani?" diye sorduğumda silahımı indirdim.

"Vallahi, daha fazlasının olmasını istiyorsan adresim belli." Çapkın bir gülüş sundu bana serseri.

Silahımı komodinin üstüne sakince bıraktım. Yüzümde gülümseme oluşurken şaşırma sırası Semih'e geçmişti. Ona doğru bir adım attığımda gözleriyle beni izliyordu. Semih'i kollarından tutup, yatağa doğru ittiğimde artık nasıl bir şey düşünüyorsa pat diye geriye doğru gitti.

Sorun yatağa düşmesi değildi, sorun yatağı kırmasıydı!

Kapı hızla açılınca içeriye Mine, Emre ve Gamze girmişti. Semih kırık yatakta duvara doğru otururken bacaklarının arasında duruyordum. Daha fazla ne kadar utanabilirdim diye merak ediyordum. Bu arada üst tarafının çıplak olduğunu söylemiş miydim?

"Çok pardon," diyen ilk Mine oldu, başını yere eğerek.

Emre hızla Gamze'nin gözlerini eliyle kapattı. Çocuk muydu bu kız? Şu hâlde olmasam bu manzaraya oturup dakikalarca gülerdim.

“Size kolay gelsin, biz aşağıdayız.” Emre gülerek başını Semih’e çevirdi. “Daha ödeşmedik,” dedikten sonra Gamze’nin itirazlarına aldırmış etmedi ve gözleri kapalı hâlde dışarı çıkarttı. Mine de gülerek çıktı ve kapıyı geri kapattı.

“Silahı her an geri alabilirim! Üç saniyen bile yok çıkmak için! Işınlanmayı bul, dev!” Sinirle bağırdığımda silahıma uzanamadan, Semih kendini dışarı atıp kapıyı kapatmıştı.

Kapının kapanma sesiyle kırık yatağa bakıp gülmeye başladım. Yatağın üstündeki yastığı kaldırdığımda Semih’in kokusunun sindiğini fark ettim. Yastığı yüzüme yaklaştırıp derin bir nefes aldım. Güzel kokuyordu.

Yastığı geri bırakıp yatağın üstündeki yorgan, döşek ve çarşafı katlayıp düzgünce duvar dibine koydum. Buradaki yataklar tahtadan yapılmış sedirlerdi. Üstüne yünden yapılmış kalın bir döşek konuyordu. Normal yataklardan daha rahattı, en rahatsız yerde yatmaya bile alışmış bana ise tam anlamıyla mükemmeldi.

Semih’in düştüğünde ortasındaki kırılan iki tahtayı çıkan çivilerinden söküp çıkarttım. Yerine iki tane kalın tahta çakıl-sa sorun çözülmüştü. Odada dağılmış kesik kıyafet parçalarını topladım. İnsanların vahşice yırtılmış gibi görünen giysileri yanlış anlamasını istemezdim.

“Gelebilir miyim?” Gamze’nin sesini duyunca kapıyı açtım.

“Tabii gel,” dedim içeri girmesi için geri çekilerek.

“Nasılsın diye bakmak istedim, dün gece çok iyi görün-müyordun.” Samimi çıkan sesiyle tebessüm ettim.

“Gayet iyiyim, en azından Semih’i vurmayacak kadar aklım başımda. Şimdilik.” Gamze gülerken bakışları kırılan yatağa kaydı.

“Yatak için aynı şeyi söyleyemeyeceğiz galiba. Neyse Semih halleder. Kahvaltı bahçede hazır, inelim mi?”

“Tabii,” dedim onaylayarak.

Dün gece midemde bir şey kalmadığı için oldukça acık-

mıştım. Elimdeki kıyafet parçalarını da alıp Gamze'yle birlikte aşağıya indim. Mutfaktaki büyük çöp kutusuna attıktan sonra bahçeye çıktım. Semih üstüne sweat giymiş, masaya oturmuştu. Beni görünce gülümsedi. Diğerleri de gelmişlerdi, masaya büyük bir kahvaltı sofrası kurulmuştu.

Kahvaltımızı sakın bir şekilde yapmıştık. Allah'tan sabah yaşananlar ya da gece olanların konusu açılmamıştı. Ya Semih susturmuştu ya da benim eğitim turlarımı henüz özlemişlerdi.

Mine oldukça sessizdi, sabahtan beri neredeyse sorulan sorular dışında konuşmuyordu. Dikkatimden kaçmamıştı. Kahvaltıyı Gamze ve Emre hazırladığı için geri kalan erkekler masayı toplarken biz de Mine'yle bulaşık işlerini halletmiştik. Saat çok erkendi. Dursun'un anne ve babası da gelmişti bu arada.

Yatağın durumunu uygun bir dille anlattık artık. Ben; Gamze ve Mine'nin odasında kalmıştım sözde, evde fare olduğunu görünce diğerlerini çağırmıştık. Emre ve Semih birlikte yatağa sığamayınca da yanlışlıkla kırmışlardı(!)

Bence güzel açıklamaydı.

Uçağa yetişmek için aceleyle ayrıldık evden. Murat bizi havaalanına bıraktı. Mine, Gamze'nin ısrarıyla Iğdır'a gelmişti. Ankara'da gireceği davaya bir hafta vardı daha. Bu arayışı Iğdır'da geçirecekti. Mine'nin dün gece anlattıklarından sonra ona daha yakındım. Sırdaş olmuştuk artık. Benim sırrım onda, onun sırrı bende güvendedi.

Uçağa bindiğimizde Semih cam kenarına, ben ortaya, diğer tarafıma da başka bir kadın oturmuştu. Bir arkamızda Ercan, Uğur'la, onun bir arkasında da Emre, Gamze ve Mine oturuyordu. Uçak kalktığı an derin bir nefes verdim, düğün işini de atlatmıştık.

Havaalanından çıkıp askeriye gelmemiz çok uzun sürmedi. Gamze, Emre'nin arabasını alıp, Mine'yle lojmanlara geçerken biz de askeriye geçmiştik. Odalara dağılıp üstümüzü

değiştirip çıktığımızda kahvaltı saati bitmişti. Kahvaltımızı yaptığımız için sorun yoktu, tam zamanında yetişmiştik. Tufan Albay hepimizi bahçeye çıkarken gördüğünde durdurdu.

“Semih, Uğur siz bugün ikinci bölüğü alın. Cahit Yüzbaşı, Arda Bey’le birlikte araziye çıkacak bugün. Emre, sen Er-can’la birlikte kendi bölüğündesin. Mihrem ve Mert, siz de yanınıza çavuşlardan alın, eğitime çıkacaksınız.” Tufan Albay hepimizin görev yerlerini değiştirmişti.

“Emredersiniz, Komutanım!” Hepimiz aynı anda söyleyip selam durmuştuk.

Tufan Albay giderken biz de görev yerlerimize dağıldık. Üçüncü bölük için çavuşlardan birini içtima alması için gönderdim. Bugün hızlı bir gün olacaktı anlaşılan.

İçtima alındıktan sonra silah eğitime kaldığım yerden devam ettim. Silahın bütün parçalarını çıkartıp yeniden takmayı ve teker teker bütün parçalarını öğrettim. Askerler, öğlen yemeğine kadar kendi başlarına parçaları birleştirmeyi öğrenmişlerdi. Yapamayanlarla bizzat ilgilenmiştim.

Askerler öğle yemeği için yemekhaneye dağılmıştı, kendimi aç hissetmediğim için bahçede dolaştım. Askeriyenin ormana geçen arka taraftaki kapısından çıkıp ağaçların altında durdum. Arkamdan gelen ayak sesleriyle geriye döndüğümde içime büyük bir sıkıntı düştü yine. İki gündür onu görmüyordum ve ne kadar mutluydum.

“Seni görmek istemiyorum.” Kararlı bir şekilde söylediğinde, sözlerime aldırış etmeyip yanımda durdu.

“Beni görmek istemiyorsun ama onunla birlikte gidiyorsun! Sana ondan uzak dur diyorum ama anlamıyorsun! Onların hayatına verdiği zararı Semih duyunca seni yanında ister mi sandın?” Gözlerindeki öfkeyle bana bağırdığında ellerim yumruk oldu.

“Sen hayatımıza girmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı! Miran ölmeyecekti, Gamze bu kadar acı çekmeyecekti! Her şeyin sebebi sensin!”

Hızlı hızlı nefes alırken bağırdığım için boğazım acıyordu. Benim de hatalarım vardı, kabul ediyordum ama asla onun kadar kötü kalpli olmamıştım. Kardeşimi bir pazarlık kozu olarak kullanmamış, nişanlısına göz koymamıştım. Daha önce Miran'a benzerliği yüzünden görmek istemezken şimdi yaptıkları yüzünden nefret ediyordum ondan.

"Sana kaç defa söyledim Mizgin, bilmiyordum! Miran ve senin oradan sağ çıkacağının garantisini verdiler bana. Gamze için yapabileceğimiz bir şey yoktu ama seni kurtarmak için Miran kendini feda etti, ben elimden geleni yaptım. İstedığın kadar beni suçla ama kendi hatanın suçunu bana yükleyemezsin!" Mirza bir adım öne çıkıp, yüzüme baktığında ne demek istediğini anlamıştım ama o durmadı, devam etti sözlerine.

"Sen onu koruyacaktın ama Miran senin hatanın sonucunda yakalandı. Senin aşkın, onun sonunu getirdi. Şimdi burada durup beni suçlamaya devam et. Semih'in de sırf sana âşık olduğu için ölmesini izleyeceğim," dediğinde öfkeyle ellerimi yumruk yaptım.

"Eğer ona bir şey yapmaya çalışırsan kendi kanında boğarım seni!" Bütün bedenim gerilirken Semih'e gelecek en küçük hasarda nasıl yıkılacağımı biliyordum. Onu kaybedemezdim.

"Ben bir şey yapmayacağım, sen yapacaksın. Kabul et artık Mizgin, sen âşık olduğun her adamı öldürüyorsun."

Mirza son sözlerini söyleyip, arkasını dönüp gitti. Olduğum yere çökerken derin nefesler almaya çalışıyordum. Bu çektiğim acılar gerçekten benim kötü kaderim miydi? Neden bitmiyordu, son bulmuyordu? Tam mutluyum dediğim an başıma yıkılıyordu dünya.

Avuçlarımı toprağa değdirip sakın kalmaya çalıştım. Biraz sonra Semih'in yanına gidecektim ve beni böyle görmemeliydi. Derin nefesler alarak gökyüzüne baktım. Bugün güneş yoktu, bulutlar sarmıştı dört bir yanı. Sanki güneş bile ışığını üstümden çekmişti.

Ayağa kalkıp yeniden başlamak gerekiyordu, bunun için de bir bitiş ihtiyacım vardı. Ben Miran'ın içimdeki aşkını bitirmeye başlamıştım. Semih benim dallarına tutunup ayağa kalkacağım bir ağaçtı. En çok da bundan korkuyordum. Peki ya o ağaç için zehirli bir sarmaşık olur da kurutursam?

Mirza yine zehrini saçmış, beni kör düşünceler içinde bırakmıştı. Önümde bir çıkar yol göremiyordum. Kafam gittikçe karışıyordu, Semih yaptıklarımı er ya da geç öğrenecekti. Peki, o zaman ne olacaktı?

"Tek başına burada ne yapıyorsun?" Semih'in sesini duyduğum an başımı ona doğru çevirdim. Biraz uzaktaydı, bana doğru geliyordu.

"Askeriyede sıkıldım, etrafa bakıyorum öyle. Sen nasıl buldun beni?" Omuz silkip, önüme döndüğümde yanıma oturdu.

"Seni göremeyince çavuşa sordum. Bu tarafa doğru geldiğini görmüş. Tek kadın komutan olunca illa dikkat çekiyorsun, bundan hoşlanmasam da," dediğinde güldüm.

Bütün sıkıntılar, düşünceler birkaç cümlesiyle birlikte uçup gitmişti işte. Ne olacaksa olsun diyen yanımda hep onun yanında ağır basıyordu. Yine susturdum diğer tarafı ve ben de ne olacaksa olsun dedim. Semih'ten vazgeçmeyecektim.

"Bu akşam yemek yiyelim mi beraber? Belki sinemaya falan gideriz?" diye sorarken Semih bana baktı.

"Ciddi misin?" Başımı sallayıp onayladım.

"Yemek işini sana bırakıyorum, filmi ben seçerim." Şartımı öne sürdüğümde tereddüt etmeden kabul etti.

Sevgili olduğumuza göre öyle davranmalıydık, değil mi?

Semih'in yanağından öpüp ayağa kalktım. Oturduğu yerde bir kez daha bana şaşkınca bakan adamı bırakıp ilerlemeye başladım. Askeriyeye girmeden hızla koşarak yakaladı beni.

"Sende değişen bir şey var," dediğinde ona gerçeği söyledim.

“Akışına bırakıyorum. Madem bir yola çıktık beraber, dolu dolu yaşatacağım.” Göz kırpıp gülümsedim.

Askeriyeye girdiğimde Semih’e baktım, hâlâ kapının dışındaydı. Yüzünde gülümsemeyle içeriye girdi. Ona bu zamana kadar hep sert duvarlarımı göstermişim. Şimdiyse duvarın arkasındaki gerçek beni tanınması için duvarlarımı kaldırıyordum.

“Öyle olsun, güzelim,” dedikten sonra kolunu koluma geçirerek yanımdan geçti.

Eğitim sahasına yüzündeki gülümsemeyle dönerken kararımın arkasındaydım. Beni mutlu eden adamın yanında beni istediği sürece duracaktım. Yemekten dönen asker toplanınca eğitime kaldığımız yerden devam ettim.

“Çavuş, komuta sende,” dedim mesai saatinin dolmasına yarım saat kala. Bugünün eğitim raporlarımı bilgisayara geçtikten sonra işim bitecekti.

“Emredersiniz, Komutanım!”

Yönetim binasına girip merdivenlere yöneldim. Anlaşılan Semih’in işi henüz bitmemişti. Ağabeyim ve Cahit Yüzbaşı da araziden geri dönmemişlerdi. Odaya girip bilgisayarımın başına oturdum. Gelen maillere bakarken odanın kapısı açıldı. Semih içeriye girince gülümsedim.

“Birileri çabuk özledi herhâlde,” dedim ayağa kalkarak.

Semih bana bakarken yüzü sabitti. Sorun var gibiydi, yanına gidip gözlerine baktığımda elimi tuttu.

“Cahit Yüzbaşı ve ağabeyin arazi keşfinde saldırıya uğramış, rehin alınmışlar,” dediğinde olduğum yerde sendeledim.

Bölüm 25

Semih kollarımdan sıkıca tuttuğunda aklım yerinden çıkacak gibiydi. Sadece ikisinin gidilmesine asla izin verilmemeliydi. Ağabeyimi kaybedemezdim, o benim ailemden tek geriye kalandı. Annem ve babamın ölümünden sonra beni teselli eden, yanımda duran bir tek ağabeyim vardı. Nefes alamadığımı hissettim.

“Mihrem, kasma kendini, nefes al.”

Semih’in endişeli sesini duyunca birbirine sıkıca bastırdığım dudaklarımı araladım. Ciğerlerime hava dolarken gözlerim sızladı. Ağlayamadım, gözyaşlarım içimde kaldı. Şu an yere çöküp, göğsüme vura vura ağlamak istiyordum. Yapamazdım. Ağabeyim olduğunu bile söyleyemiyordum. Ben nasıl bir kardeştim böyle?

“Toparlan hemen, Uğur geliyor,” dedi Semih sessizce fısıldayarak.

Ellerini üstümden çektiğinde ayakta durmak zorundaydım ve öyle de yaptım. Başımı kaldırıp dimdik durdum. Derin nefesler aldığım için göğsüm inip kalkarken yerimde durmak çok zordu. Uğur yanımıza geldiğinde ona doğru döndüm. Haber getirmiş olmalıydı.

“On dakikaya çıkıyoruz. Emre, Gamze’yi almaya gitti. Emre dönene kadar burada kalacak.” Gamze’nin de ağabeyi rehin alınmıştı. Duyduğu an yıkılacaktı.

“Tamam, gidelim,” dedim ilerleyerek.

Arkamdan Uğur ve Semih de bana yetişmişti. Yönetim binasına girerken ellerim titriyordu. Kendime hâkim olmalıydım, sorun çıkmamalıydı. Ne olursa olsun Arda’yı geri getirecektim. Tufan Albay’ın odasına girdiğimizde Ercan, Mert’le birlikte ayakta duruyordu. Dursun izinli olduğu için yoktu. Biraz sonra kapı açıldı, içeriye Emre girdi. Hepimiz buradaydık. Tufan Albay önündeki haritayı ortaya koydu ve eliyle gösterdiği işaretlenmiş yeri göstererek konuşmaya başladı.

“Bu çevreyi araştıracaklardı bugün. En fazla üç kilometrelik bir alana bakıp geri döneceklerdi. Araştırmaya bu bölgeden başlayın. Jandarmanın özel arama-kurtarma köpekleri de gelecek, büyük bir arama ekibi kurulacak. Rehin alındığından eminiz, bir talepleri olacak ve kısa süre içinde bize kendileri ulaşacak. Bu süre içinde biz onları bulmazsak onlar bizi bulacak. Emre, sen Semih’i al; Mert, sen de Ercan’ı al yanına. Uğur, sen direkt destek gelecek ekibe yardım edeceksin. Bölgeyi biliyorsunuz, hazırlığınızı yapıp hızlı davranın.”

Tufan Albay herkesi hızlıca görev yerlerine dağıtırken kendi ismimin söylenmesini bekledim. Herkes selam verip odadan çıkarken öylece bekledim. Onlar gidince diğerlerinin bilmemesi gereken bir şey söyleyecekti bana belki de. Uğur çıkıp, kapıyı arkasından kapatınca Tufan Albay ve ben kaldık.

“Benim görevim ne, Albayım?” Sorumla birlikte Tufan Albay koltuğuna oturdu.

“Burada kalacaksın Mihrem, askeriyede birinin durması gerek. Çavuşları topla, bütün koğuşlarda sayım yapılsın. Bugün askerler yeterli komutan olmadığı için sadece bina içinde serbest kalacak.” Ciddiyetle yüzüme baktığında bir adım geri gittim.

“Beni burada bırakmayın. O benim ağabeyim!”

Sesim titrerken nefes almaya çalıştım. Gitmem gerekiyordu. Ağabeyime kim bilir ne yapıyorlardı, canını yakıyorlardı belki de. Şu anda son nefeslerini alıyor bile olabilirdi. Benim

herkesten daha fazla ona ihtiyacım vardı. Ben onun kız kardeşiydim, Arda beni kurtarmak için çok şey yapmıştı, buna hatalar da dâhil olsa bile. Her şeye rağmen ailemdi benim.

"İşte bu yüzden bunu yapamayacağını biliyorsun. Bu operasyona katılamazsın çünkü mantıklı düşünemeyeceksin. Ağabeyini kurtarmak için her şeyi yaparsın, senin yerinde ben olsam ben de yapardım. Kimsenin hayatını tehlikeye atamam. Şimdi emirleri yerine getir." Boğazıma dizilen kelimelerimi yuttum. Tufan Albay çoktan kararını vermişti, beni geride bırakacaktı.

"Emredersiniz, Komutanım!"

Selam verip kapıya doğru ilerledim. Beklemeden açıp koridora çıktım. Tuttuğum her damla yaş içime akarken kendimi sıktım. Şimdi sırası değildi, kendimi bırakamadım. Dağılıp feryat edemezdim. Ayakta durmak zorundaydım. Adımlarım koridorda yankılanırken merdivenlere yöneldim. Gitmeden önce Semih'i görmem gerekiyordu. Emre ve Semih'in paylaştığı çalışma odasının önünde durdum. Kapıyı açtığımda Gamze ve Emre köşede konuşuyorlardı. Semih'i gördüğümde yedek şarjörlerini ceplerine yerleştiriyordu.

"Müsait misiniz?" Emre'ye bakarak sorduğumda başım salladı.

Odaya adımlayıp Semih'in yanına ilerledim. Emre, Gamze'nin gözlerinden akan yaşları silip teselli ediyordu. Boğazıma oturan düğümle bakışlarımı kaçırdım. Semih'in gölgesi üstüme düştüğünde başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde içimde kopan yangınları anladı, okyanusları avuçlarında taşıdı bana.

Kapı açıldığında Uğur, Ercan ve Mert içeriye girdi. Operasyon için hepsi hazırды. Ağabeyim ve Cahit Yüzbaşı'nın bulunması için birazdan askeriyeden ayrılacaklardı. Onlarla birlikte gidememek, geride kalmak zordu. Semih bakışlarını üzerimde tutuyordu. Gözleri farklı bakıyordu. Sevgi dolu değil, daha çok güven vermek ister gibiydi.

“Gidiyoruz,” diyen Emre’yle bakışlarını benden çekti. Odadan çıktıklarında arkalarından bakan iki kadın bıraktılar. Üstelik içlerinden ikisinin bu odada duran iki kadına verilmiş sözleri vardı.

“Gamze, benim odama gelir misin? Üst katın penceresi ön bahçeyi görüyor hem.” Yumuşak bir ses tonuyla konuştuğumda başını salladı. Gözleri şişmiş, ağlamaktan dolayı beyaz kısımlarına kan oturmuştu. Üstü başı aniden evden çıktığını belli eder gibiydi. Üstüne geçirdiği montunun düğmelerini yanlış iliklemişti.

Gamze’yle birlikte üst kattaki odaya çıktık. Çavuşlarla konuşup sayım yapacağım için Gamze’yi tek başına bırakmak zorunda kalacaktım. Penceresinin kenarına koyduğu sandalyeyle Emre ve diğerlerinin askeriyeden ayrılmasını izliyordu. Öylece gidişlerini izlemek zordu.

“Biraz işim var, hızlıca halledip geleceğim. Bir isteğin olursa beni ara mutlaka.” Telefonumu ona uzattığımda kendi numarasını yazdı. Rehberle kaydedip Gamze’ye numaramı kaydetmesi için mesaj attım.

Odadan çıktığımda yönetim binasından ayrıldım. Askerler öğle yemeğinden çıkmış, yatakhanelere alınmıştı. Şu anda kimsenin eksik olmaması gerekiyordu. Askeriyede denetleme yapacak herkes şu an bir operasyona gitmişti. Yaklaşık üç bin askerin olduğu bir yerde sorun çıkmaması imkânsızdı. Bunu önlemek için sayım yapıp hepsini belirli alanlara dağıtmam gerekiyordu.

“Oğuz, hızla çavuşların hepsini topla, yatakhaneye gel. Beş dakikan var!” dedim yatakhane kapısından içeriye girerek.

Girişte nöbetçi olan Oğuz selam verip, “Emredersiniz, Komutanım!” dedikten sonra koşar adım ayrıldı.

Beş dakika sonra yanında üç çavuşla birlikte gelmişti. İlk kattan başlayıp bütün binadaki yatakhaneleri teker teker gezdik. Sayımların ardından her koğuşun başına bir çavuş

bıraktım. Televizyon izleyebilir, kantinde oturabilirlerdi ama iç bölgeden çıkmak yasaktı. Sayımlar bitene kadar aklımda dönüp duran düşüncelere karşı koydum. Elimden bir şey gelmiyordu.

Bütün bu sayım ve yerleştirme işlerini halletmem yaklaşık iki saati bulmuştu. Omuzlarıma büyük bir ağırlık çökerken yataktan ayrıldım. İki saattir tek bir haber bile gelmemişti. Aklım sürekli farklı olasılıklar arasında gidip gelirken beynim yanmak üzereydi. Gamze'nin yanında olmak için yönetim binasına girip çalışma odama ilerledim.

Odaya girdiğimde Gamze'nin hâlâ bıraktığım yerde oturduğunu gördüm. Arda'yla en son konuşmamız tartışmayla bitmişti. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve ona harika bir ağabey olduğunu bile söyleyememiştim. Son zamanlarda ikimiz de çok hata yapmıştık. Gamze'nin yanındaki boş yere sandalye koyup oturdum.

Canım yanıyordu, damarlarımda sanki kan yerine zehir dolanıyordu. Kalbim beni öldürecek güçte olan bu zehri bütün organlarıma iletiyordu. Canımın acısı gitgide artarken hiçbir şey yapamıyordum. Yanımda oturan kadın da benden farksızdı. Aramızdaki terk fark o akıttığı gözyaşlarıyla bunu belli ederken ben gözyaşlarımı içime akıtıyordum. Kimse görmüyordu.

"Bir şey olmaz, değil mi Mihrem?" diye sordu Gamze pencereden gözlerini çekip, bana baktığında. Gözlerinin beyaz kısımlarına kan oturmuş, sesi ağlamaktan dolayı çatallaşmıştı.

"Bir şey olmayacak, onları geri getirecekler. Emre sana söz verdi hem, tutamayacağı bir sözü neden versin ki?" Elimi elinin üstüne koyarak hem onu hem kendimi teselli ediyordum.

Tufan Albay, Arda'nın ağabeyim olduğunu bildiği için beni operasyona dâhil etmemişti. Ne kadar itiraz edersem edeyim, geride bırakmışlardı. Semih de gerçeği biliyordu, bir tek o görmüştü akmayan gözyaşlarımı.

"Söz veriyorum sana, ağabeyini getireceğim. Seni başka kimden isteyeceğimi? Bu fırsatı kaçıramam."

Beni teselli etmeye çalışırken yüzümü güldürmeye çaba-lıyordu. Kimse beni teselli etmeyecekti çünkü biliyordu. Emre ve Gamze konuşurken, yanımda durup teselli cümlelerini sessizce mırıldanmıştı. Sadece Gamze'ye değil, bana da bir söz verilmişti. Sözün tutulmasını bekliyordun, Semih'e gü-veniyordum. Yoksa şimdiye belime silahımı takıp peşlerine düşmüş olurdum.

"Ailemden geriye kalan bir tek o. Bana getir onu."

Sadece bunu söyleyebilmişim, içeriye hazır bir şekilde giren diğerleriyle birlikte son kez bana bakıp ilerledi. Emre de Gamze'den ayrılınca arkalarından bakan iki kadın yan yana kalmıştık öylece. Bize geri gelmelerini bekliyorduk.

"Seda'nın yanına gitmek istersen götürebilirim seni," diye öneride bulundum.

"Hayır, biraz önce konuştum. Ağabeyimin acil göreve gittiğini sanıyor. Eğer öğrenirse kendini kaybeder, psikoloji-si yeni yeni düzelirken bunu kaldıramaz. Söylemek için Em-re'den haber bekleyeceğim."

Gamze elindeki mendille yüzündeki ıslaklığı silip içini çekti. Cahit Yüzbaşı'nın eşi hakkmda bir bilgiye sahip de-ğildim, o yüzden psikolojik olarak tedavi gördüğünü Gam-ze'den öğrenmişim.

"Sen daha iyisini bilirsin," dedikten sonra oturduğum sandalyede geriye yaslandım. İkimiz de bekleyecektik, başka bir yolumuz yoktu.

Herkesin sağ salim gelmesi için dua etmekten başka elim-den bir şey gelmiyordu. Ne Semih'i ne de ağabeyimi kaybet-meyi göze alabilirdim. Kapı tıklatılınca, "Gir!" dedim. Açıldı-ğında içeriye askerlerden biri girdi. Selam verdiğinde ayağa kalktım.

"Komutanım, Marcus Bey sizinle görüşmek istiyor-

muş. Toplantı odasında bekliyor sizi." Bir o eksikti zaten.

"Tamam asker, çıkabilirsin." Asker tekrar selam verip çıktığında Gamze'ye döndüm.

"Gamze, benim biraz işim var ama hemen geleceğim. Beni burada bekle, olur mu?" Sorumla birlikte başırı sallayıp onayladı.

Kapıya doğru ilerleyip odadan çıktım. Yine ne halt yiyordu bu Mirza? Gamze'nin onu görmemesi gerekiyordu çünkü Miran'ı tanıyordu. Eğer Mirza'yı görürse bu büyük bir felakete yol açardı. Hem onun psikolojisi bunu kaldırmazdı hem de her şey iyice içinden çıkılmaz bir hâle gelirdi. Sinirle konferans salonunun kapısını açıp içeriye girdim. Kapıyı kapattığım an bana doğru döndü.

"Beni bekletmedin, güzel," dedikten sonra boş sandalyeyi gösterdi.

"Derdin ne senin? Gamze seni görürse, tanırsa Emre seni öldürür! Senin ölmen benim işime gelir ama beni peşinden sürüklemene izin vermeyeceğim!" Mirza'ya büyük bir öfkeyle baktığımda sözlerimden etkilenmemiş görünüyordu.

"Otur, Gamze'yi ve kendini düşünüyorsan tabii. Onun ağabeyi ve senin ağabeyin benim elimde."

Gözlerindeki öfke kıvılcımları, benim içimde kopan fırtınaların yanından bile geçemezdi. Silahımı çıkartıp alnından vurabilirdim şu an. Onu tamamen bu dünyadan temizlerdim. Ellerim yumruk olurken tırnaklarımı avuç içime batırdım. Acı, bana bunu yapamayacağımı hatırlattı. Eğer ölürse ağabeyim ve Cahit Yüzbaşı da ölürdü. Başında bekleyen insanlar Mirza'dan haber alamazsa ikisini de gözünü kırpmadan öldürürdü.

"Ne istiyorsun?" Buz gibi çıkan ses tonum beni bile ürpertti. Konuşan ben değildim de mekanik bir robottu sanki.

"Gideceğiz buradan, sadece ikimiz." Kısa ve netti isteği.

"Ağabeyimi bırakmadan seninle bir adım bile atmam!"

Kabul edeceğimi ikimiz de biliyorduk. Ağabeyimi bıraktığı an onu öldüreceğimi de ben biliyordum.

“Beni bu kadar hafife alma, Mizgin. Aklından geçenleri gözlerinde görüyorum. Ağabeyini bırakacağım ama Cahit kalacak. Benimle gideceğin yere vardığın an onu da serbest bırakacağım.”

Gözlerini benden ayırmadan dikkatle bakıyordu. Beni tanıyordu, zaaflarımı kullanıyordu. Gamze’nin bir de ağabeyini elinden alıp acı çektiremeyeceğimi biliyordu. İki saati geçmişti ve diğerlerinden hiçbir haber yoktu.

“Askeriyenin ormanlık alana açılan kapısına git, geleceğim.” Dikkat çekmeden çıkacağımız tek yer orasıydı. Ön kapıdan Mirza ile çıkamazdım.

“Sana sadece on dakika veriyorum. Silahsız olacaksın.” Yanımdan geçip gittiğinde gözlerimi kapattım.

Kapının kapanma sesiyle gözlerimi açtım. Derin bir nefes alıp ona kadar saydım. Mirza’nın uzaklaştığına emin olunca, hızla kapıdan çıkıp merdivenlere doğru ilerledim. Askerler yönetim binasına giremediği için etrafta kimse yoktu. Üçüncü kattaki odamın kapısına kadar hiç durmadım. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde Gamze bana doğru döndü.

“Bir haber mi var?” Gözlerinde umutla bakıyordu bana.

“Gamze, silah kullanabiliyor musun? En azından tetiği çekebileceğini söyle!” dedim aceleyle karşısında durduğumda.

“Evet, ağabeyimin öğrencilik yıllarında beraber çok kez poligona gittik. Sonrasında kendimi koruyabilmem için Emre de ders verdi. Ama ben neden sorduğunu anlamıyorum,” dedi kaşlarını çatıp.

Belimden çıkarttığım silahı elini tutup avucuna bıraktım. Semih’i arasam yetişemezdi. Gamze güçlüydü, bana burada yardım edecek tek kişiydi. Tufan Albay’a gittiğim an ağabeyim ölürdü. Birilerini aramaya başlar, herkese duyururdu ve

Marcus olarak bildiği için kimse inanmazdı ona. Daha önce ağabeyimle bana inanmadıkları gibi.

“Arda benim öz ağabeyim, Cahit Yüzbaşı ile kaçırılan istihbarat görevlisi. Mihrem Çelik, Arda Çelik. Bunu gizli tutuyorduk ama onun hayatından daha değerli değil. Onları kaçırın adam şimdi beni askeriye'nin arka kapısında bekliyor. Ormana açılan arka bahçede bir alan var, oradan ilerleyeceğim, bizi takip et. Ağabeyimi ve ağabeyini serbest bıraktığı an vur onu. Sakın öldürme Gamze, sen bir sivilsin, sadece yarala. Mümkünse bacağına hedef al.” Avucunu sıkıca silaha sarıp elimi çektim. Onu Gamze'ye öldürtüp bu yükü omuzlarına bırakamazdım. Mirza'nın eceli bendim.

“Mihrem, sen o adamı tanıyorsun. Ağabeyimi kaçırın adamı tanıyorsun.” Gamze silahı beline koyarken, olayları bu kadar hızlı anladığı için mutlu mu olsam, üzülsem mi bilemedim.

“Maalesef onu herkes tanıyor, sen de tanıyacaksın. Onu görünce sakın donup kalma, o sandığın kişi değil. Sadece dediğimi yap Gamze, ağabeylerimiz için.” Son dört dakika kalmıştı. Söyleyeceğim çok şey vardı ama zamanım yoktu.

Gamze'yi orada bırakıp odadan çıktım. Arkamda bıraktığım rüzgârla birlikte koşarak gidiyordum. Binadan ayrılıp, ön avludan dikkat çekmeden ilerlemeye başladım. Arka taraftaki çıkış kapısına geldiğimde bekleyen nöbetçi asker selam verdiğinde aldım. Kapıyı açıp çıktığımda Mirza'yı ağaçlık alanın başlangıcında gördüm.

Beni gördüğü an yaslandığı ağaçtan ayrıldı, karşısında durduğumda baştan aşağıya süzdü. Silah kılıfının olduğu yerde gözleri oyalandı. Yerinin boş olduğunu fark edince başını salladı.

“Gidebiliriz,” diyerek eliyle ormanı işaret ettiğinde olduğum yerde durdum.

“Önce ağabeyim!” Ağabeyimi bırakmadan gitmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu.

Cebinden telefonunu çıkartıp birini aradı. Telefonu kulağına doğru tutarken öfkeyle konuştum.

“Görüntülü ara! Eğer dediğin gibi ağabeyim senin yanında değilse ellerimle boğarım seni!”

Mirza telefonu kapatıp aramayı görüntülüye çevirdi bu sefer. Fırsattan istifade etmediğini bilmem gerekiyordu. Boşu boşuna onunla ziyan edemezdim zamanımı. Çok geçmeden telefon açılmıştı. Mirza ekranı bana çevirdiğinde baygın bir şekilde sandalyeye bağlı olan ağabeyimi gördüm. Cahit Yüzbaşı yoktu yanında, ayrı yerlerde tutuluyor olmalıydılar. Mirza telefonu kendine çevirip adamına ağabeyimi bırakmasını söyledi. Merkezdeki hastaneye bırakacaklardı.

“Şimdi yürü!” diyerek yolu işaret ettiğinde, derin bir nefes alıp yolu takip etmeye başladım.

Sonbaharın son demlerindeyken ağaçlar yapraklarını tamamen dökmüştü. Birkaç çam ağacı sivri uçlu yeşil yapraklarını tutuyordu üstünde. Havada toprakla karışmış, çürümeye yüz tutan yapraklar kokusu vardı. Bastığım yerde yaprakların hışırtı sesleri geliyordu. Mirza bir adım arkamdan gelirken çok fazla uzaklaşmak istemediğim için adımlarım yavaştı.

Ormanın içinde daha fazla ilerleyemeden Gamze’nin bizi takip etmeye başladığını biliyordum. Bize yetişmesi an meselesiydi, sadece zamanını bekliyordum. Her şey açığa çıkacaktı, sanırım bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Kalbim daha yeni sahibine alışmışken, söküp ellerime geri verilecekti ev sahibi tarafından.

“Bekle!” Mirza’nın ani çıkan sesiyle durdum. Kalbim endişeyle atarken zorlukla yutkundum.

“Ne oldu?” Soğuk bir sesle arkamı dönüp, sorduğumda bakışlarımı ona diktim. Kendimi ele vermek istemiyordum.

Mirza bana doğru bakarken kaşlarını çatı. Yüz yüzeydik. Arkasına baktığımda Gamze’yi ağacın arkasına saklanmış elinde silah hedef alırken fark ettim. Mirza arkasını döndüğü an onu görebilirdi. O bir ajandı, dikkatini dağıtmam gereki-

yordu yoksa yakalanacaktı Gamze. Onu görürse acımazdı, Mirza geride iz bırakmazdı.

“Semih’i hiçbir zaman sevmediğimi biliyorsun, değil mi?” Ani sorumla birlikte Mirza’nın şaşkın bakışları bana doğru döndü. Sözlerime devam ettim.

“Miran’ı unutacağıma nasıl inanabildin? Üstelik birkaç ay içinde başkasına âşık olacağım? Beni tanıdığını sanıyordum, Mirza. Sanırım, yanılmışım.” Alaycı bir şekilde tek kaşımı kaldırıp yüzüme ona aptalmış gibi hissettiren bir gülümseme takındım.

“Neden bahsediyorsun? O adamdan çocuk yapacağını gözlerimin içine bakarak söyledin bana! Yine hangi oyunu oynuyorsun, Mihrem?”

Kaşlarını çatarak, bana doğru bir adım attığında arkasına bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü bakarsam o da bakardı. Zaten o çocuk da bu saatten sonra zor olurdu.

“Şimdi de gözlerinin içine bakarak Semih’i hiçbir zaman sevmediğimi söylüyorum. Seni ‘yanımda görmek istemediğim için kullandım onu. O da eski nişanlısından kurtulmak istiyordu. Laf aramızda, kız fena boynuzlamış bunu, üstelik başka adamdan benim yapacağımı söylediğim o bebeği bile yapmış.”

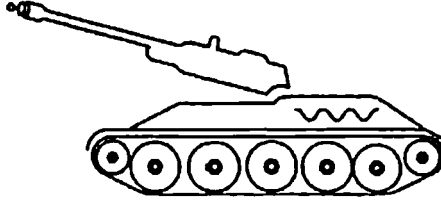
Omuz silkip cevap verdiğimde, Mirza birazdan kolumdan tutup beni sürükleyecek gibi bakıyordu. Çünkü bana gram inanmamıştı. Zaten inanmasını değil, dinlemesini istiyordum ben.

Mirza tam ağzını açmış konuşacağı sırada sessiz ormanı delip geçen silah sesi ağaçlardaki kuşları uçurdu. Mirza olduğu yerde dururken sağ kolundan kanlar akmaya başlamıştı. Olayın şokundan kurtulur kurtulmaz belindeki silahı çevirip arkaya döndü.

Gamze’nin açık bir hedef olarak durduğunu biliyordum. Mirza arkasına dönerken bileğine sarıldım. Silah ikimizin arasında patlarken ilk önce mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Benim bir zamanlar bakmaya kıyamadığım deniz gözlerin aynısıydı. Boşluğa doğru savrulurken, acı bütün hücrelerime yayılıp beni darmaduman etti. Elim karnıma kaydığı an ıslaklığı hissettim.

Kanım, ellerimin arasından akıyordu, gözlerim kapanıyordu ve ben bilincimi kaybediyordum. Tek düşüncemse son kez olsun Semih'i görebilmektir.

Semih'ten

"Ekiplerle birlikte Arda'nın dediği yere baskın yaptık, Cahit ağabeyin durumu iyi." Emre'nin sözleriyle içim rahatladı.

Arda hastaneye bırakılır bırakılmaz hastane polisi bizimle iletişime geçmişti. Arda, kaldıkları yerin adresini, girdikleri bütün sokakları ezberleyerek vermişti bize. O bir istihbarat subayıydı, daha azı beklenemezdi zaten. Emre ve diğerleri verilen adrese baskın yapmak için giderken ben de kızların yanına gidiyordum. Kendi başlarının çaresine bakarlardı ama ikisine de iyi haberi vermek istiyordum. Mihrem'e söz vermiştim.

"Tamam, Emre. Ben de askeriye girdim şimdi, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra nizamiyeden girip arabayı park ettim. Arabayı kilitledikten sonra yönetim binasına doğru ilerledim. Mihrem, Gamze'yle en son buradaydı.

"Çavuş?" diye seslendim nizamiyeye giden Gökhan'ı görünce.

"Emredin, Komutanım!" diyerek selam verdi, karşımda durduğunda.

"Mihrem Üsteğmen'i gördün mü?"

Geçen gün de onu sorduğumda hemen cevap vermişti diğer çavuş. Benden üç gün üst üste nöbet yemişti tabii. As-

keriyede tek kadın komutan var diye nereye gitse izliyorlardı herhâlde.

“Mihrem Üsteğmen’i görmedim ama Emre Komutanımızın eşini gördüm, Komutanım. Biraz tuhaf bir hâli vardı, ormana çıkan askeriye’nin arka kapısına doğru gidiyordu.”

Gökhan’ın söyledikleriyle birlikte hızla onu geride bırakıp ilerlemeye başladım. Telefonumu çıkartıp Gamze’yi aradım, sürekli çalıyor ama açmıyordu. Bu sefer Mihrem’i aramaya başladım ama yine açan yoktu. Artık koşarak ilerliyordum. Emre’yi aradığımda hemen açıldı.

“Semih, Gamze neden açmıyor telefonunu?” diye sordu açtığı anda.

“Emre, hemen buraya gelin, Gamze ve Mihrem ortada yok! Gamze en son orman yoluna giderken görülmüş. Mihrem de muhtemelen yanında, yalnız bırakmaz Gamze’yi.” Çıkış kapısına geldiğimde nöbetçi asker selam durdu.

“Yok ne demek? Hemen geliyorum! Uğur, askeriye’ye dönüyoruz, gaza yüklen!” Kurt’un bağıışıyla telefonu kapattım.

“Mihrem Üsteğmen ya da Gamze Kurt buradan geçti mi?” Askere sert bir şekilde baktığımda bir adım geri gitti.

“Mihrem Üsteğmen çıkmış, benden önceki nöbetçi söyledi, Komutanım. Gamze Hanım ise kendisini Mihrem Komutanımızın beklediğini söyleyerek çıktı, yarım saat oluyor.” Askerin yanından geçip kapıdan çıktığım gibi orman yoluna koştum.

Ormanın içine yeni girmiştik ki silah sesi duyuldu. Hızımı arttırırken çok geçmeden ikinci bir silah sesini duymamla belimdeki silahımı çıkarttım, emniyet kilidini açtım. Eğer Mihrem ya da Gamze’ye bir şey olmuşsa yakardım burayı!

Silah sesi ormanın iç kısmından gelmişti, burayı avucumun içi gibi biliyordum. Yönümü bulmam çok da zor olmadı. Göğsüm aldığım nefeslerle inip kalkarken kalbime bir acı saplandı.

Sanki parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu bir şey, tutamıyordum. Gözlerim doldu, kalbim sıkışmaya devam ettikçe nefes alamadım. Bedenim sanki artık durmak istiyordu.

Olduğum yerde durup etrafıma baktığımda ilk önce Gamze'yi gördüm. Arkası bana dönüktü ama tanımıştım. Hızla iyi mi diye baktığımda elindeki silahı fark ettim. Hızlı adımlarla ona doğru ilerlerken bana doğru döndü. Elindeki silah düşerken gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu. Titriyordu.

“Gamze, ne oldu? Mihrem nerede?” Kolundan tuttuğumda transtan çıkar gibi dalgın gözleri gözlerimi buldu.

“Semih, o kanıyor...” Sesi titrerken, kenara çekildiğinde kaşlarımı çattım.

Onu gördüğümde sarı, kızıl yaprakların içinde yatıyordu. Ellerim boşluğa düşerken ona doğru benden bağımsız hareket eden bacaklarım, düşünme yetisini yitiren aklımla bir kâbusun içindeydim sanki. Toprağın içine dağılan saçları sanki hep oraya aitmiş gibiydi. Beyaz teni daha fazla solgunlaşmış, üstünde muazzam duran üniforması kana bulanmıştı. Elim titrerken ona dokunmak istedim ama yapamadım.

“Semih!” Emre'nin bağırmasıyla birlikte cevap bile veremedim. Donup kalmıştım.

Yapamıyordum, bu hâlini görmeye dayanamıyordum. Kalbim öyle çok acıyordu ki nefes dahi alamıyordum. Ona dokunamazdım, teninin soğukluğunu hissedemezdim.

“Özür dilerim Mihrem, çok özür dilerim!” Sessizce yakarışımı duyamazdı artık. Eğer en başından onu öpmeseydim, ondan uzak dursaydım belki de bu hâlde olmayacaktı. Bunu ben yapmıştım.

Yerdeki diğer silaha gözüm kayarken silahı hatırlamam uzun sürmedi. Mirza denen şerefsizin kullandığı Amerikan yapımı tabancaydı. Onu öldürecektim.

Uğur omzuma çarparak önüme geçtiğinde Mihrem'in yanında diz çöktü. Durduğum yerde nefes dahi almadan sadece hakabiliyordum. Uğur, Mihrem'in nabzına baktıktan sonra bana doğru dönüp konuştu.

"Nabız yok!"

Bölüm 26

Uğur'un iki kelimelik cümlesiyle ölümü tattım.

Bir cümle harekete geçmemi sağlamıştı. Mihrem'in yanına hızla ilerleyip kalp masajı yapmaya başladım. Yaşamalıydı, başka şansı yoktu, geri gelmeliydi. Uğur kamuflajdan yırttığı parçayla yarasına baskı uygulayarak, kanı durdurmaya çalışırken titreyen ellerime küfrettim. Otuz kalp masajından sonra suni teneffüse başladım, iki saniye buluştu sadece dudakları dudaklarımla. İçimdeki tüm havayı ona verirken yaşamımı da vermek istiyordum.

Ben sadece aracıydım, bir vesileydim. Dualar ettim, adaklar adadım, yeminler verdim o birkaç dakikalık arada sadece nefes alsın, bir mucize olsun diye. Ben onu sadece Allah'tan istedim. Böyle olmamalıydı, böyle bitmemeliydi.

"Nabız geldi!"

Uğur'un iki kelimelik cümlesiyle yaşamı tattım.

Mihrem'i kucağıma aldığım gibi ayağa kalktım. Hızlı adımlarla kucağımdaki kadını sarsmadan ilerliyordum. Dağılmış saçları, yere doğru sarkan eli, zar zor duyduğum nefes sesiyle öyle bir hâldeydim ki Mihrem beni böyle görse gülüp, *hadi ama Semih, ne korkaksın sen de*, derdi.

Korkuyordum, çok korkuyordum hem de. Kalbim göğsüme sığmıyordu. Üstünden geçtiğim ağaç dallarına dikkatle

basıyordum. Ben düşersem Mihrem de düşerdi. Ayaklarımı yere sağlam bastım, ikimiz için de ayakta kalacaktım. Mihrem'in solgun tenine bakarken nefes alamayacak gibi hissediyordum. Sanki zaman durmuştu.

Ormanın çıkışına geldiğimde peşimden Uğur geliyordu. Emre hâlâ şoktan çıkamayan Gamze'nin yanındaydı. Önüme geçen Uğur giriş kapısını açtığı anda, kollarımda neredeyse cansız olan kadını yaşama tutan ince bir ipliğe sıkıca sarılmıştım. Onu bırakamazdım.

Askeriyenin içindeki herkes dönüp bana ve kollarımdan yere kanı damlayan kadına bakıyordu. Arka taraftaki otoparka girdiğimde ambulans için çok geçti. Uğur arabasının kili-dini açtığı anda arka koltuğa Mihrem'i bıraktım. Diğer tarafa yönelip başını dizime yatırdım.

Ellerim titriyordu ama saçlarının bir teline bile değemedim. Uğur'un sardığı bez parçası kanla ıslanmıştı. Araba hızla askeriyeden ayrılırken Mihrem'in bedeninin savrulmaması için onu sabit tutmaya çalışıyordum. Ellerim kan içinde kalmıştı. Sanki bir çeşme açık kalmıştı da su yerine kan akıyordu.

"Uğur, daha hızlı!"

Kalbim korkuyla atarken, merkeze olan kırk dakikalık yolculuğumuzu neredeyse bütün trafik kurallarını ihlal ederek yirmi beş dakikada gelmiştik. Araba durur durmaz kapıyı açıp indim. Mihrem'i kucağıma aldıktan sonra acilin girişinden içeri kendimi nasıl attığımı bilmiyordum. Sanki sisli bir bulutun içinde gibiydim. Kollarımdaki kadını bana doğru getirdikleri sedyeye bıraktım. Başına gelen doktor, bez parçasını açıp merminin giriş yerini gördü.

"Ateşli silah yaralaması, mermi hâlâ içinde duruyor." Sadece bunları söyleyebilmişim.

Sonrasında acil kan takviyesi istenerek ameliyathaneye almışlardı. Öylece kapıda kalmıştım. Arkasından bakmak bile büyük bir acıydı. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Yaşamalıydı, ne olursa olsun Mihrem yaşama-

lıydı. Sadece bir haber bekledim, saatler geçerken bir haber bekledim. Olanları anlatması için Uğur'u askeriye'ye göndermişim. Cahit Yüzbaşı'nın durumu iyiydi ama Arda fiziksel olarak biraz daha fazla zarar görmüştü. İyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Mihrem'in de bu hastanede olduğunu, durumunu bilmiyordu. Kapı açıldığında dışarı çıkan doktorla hızla yanına ilerledim.

"Nasıl? Durumu iyi mi?" Umutla doktora baktığımda yaşanmışlığın verdiği gözlerindeki hüznü gördüm. Kalbim bir kez daha sıkıştı.

"Yaşıyor ama zar zor. Mermi içinde ilerlemiş, böbreği parçalamış. Böbreğini almak zorunda kalacağız, damarlarında zedelenmeler mevcut. Ameliyat şu an devam ediyor, çıktıktan sonra ilk kırk sekiz saatte hayati tehlikeyi atlattırsa umut var."

Gözündeki gözlüğü düzelterip derin bir nefes aldı doktor. Diyecek başka bir şeyi yoktu, başımı usulca salladım. Doktor içeri geri dönerken hemşirenin ricasıyla bekleme salonuna oturdum. Ameliyathanenin hemen karşısındaki odaydı, plazma ekranda ameliyatta olan hastaların durumu yazıyordu. Mihrem'in ismiyle birlikte birkaç kişi daha vardı alt sıralarda.

Hastanenin içini saran o bilindik ilaç kokusunu içime çektim. Oturduğum bekleme odasındaki koltukta başımı duvara yasladım. Ellerime kaydı bakışlarım, Mihrem'in kanıyla kaplıydı. Parmaklarımın arasından sızan kanı kurumuştı.

Mihrem'in orada yatmasının sebebi bendim.

Saatlerdir süren ameliyattan bir haber alma umuduyla bekliyordum. Sağ böbreğine giren kurşunla, böbreğinin alınacağını söylemişti doktor. O kadar çok kan kaybetmişti ki yüzü bir ölü gibiydi, damarları teninin üstünde uzun şeritler gibi belirginleşmişti. Sıkıntıyla nefesimi verdim. Başımı kaldırıp ameliyathane bilgilerini veren ekrana belki bininci kez baktım.

Mihrem Çelik-Ameliyatta

Saatlerdir oturduğum yerden kalkıp pencereden dışarıya baktım. Gece yarısını geçmişti. Gün doğmak bilmiyordu bugün. Boğuluyordum, bir el vardı boğazımda, hiç durmadan bütün hücrelerime kadar beni köşeye sıkıştırıp nefessiz bırakıyordu. Mihrem giderse dayanamazdım, yanımda kalması gerekiyordu. Eğer onu kaybedersem kendimi de kaybederdim.

“Bir haber var mı?” Emre’nin sesini duyunca, bakışlarımı pencereden çekip odadan içeriye giren can dostuma baktım.

“Böbreğini kurtaramadılar, iç hasar büyükmüş. Mermi böbreği parçalayıp içinde ilerlemiş. Kan kaybını söylemiyorum bile. Sikeyim böyle işi! Ölüyor, Emre!” Gözlerim dolarken kendimi dünyadaki en çaresiz insan gibi hissettim.

“Mihrem kolay kolay yenilmez, Semih. Bunu da atlatacak, sana âşık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onun yaşama tutunması için bir sebebi var.” Elini omzuma koyduğunda geri çekildim.

“O kızın orada olmasının sebebi benim! Bunu ikimiz de biliyoruz! Bana anlatmıştı, Mirza’nın kim olduğunu biliyordum! Onu yalnız bırakmamam gerekiyordu! Beni teselli etmeye çalışma!” Arkamı dönerken ellerim yumruk oldu. Parçalamak istiyordum o şerefsizi, öldürmek istiyordum.

“Semih, kendine bunu yapma, olanı değiştiremezsin!”

Emre’nin sinirli çıkan sesiyle bana kızdığını biliyordum. Yavaşça arkamı dönüp gözlerine baktım. Bana üzüldüğünü biliyordum, ne kadar dibe battığımı en iyi o biliyordu çünkü. İçeride yatan kızın sebebinin ben olduğumu biliyordu ama susuyordu.

“Ameliyatta olan Gamze olacaktı, biliyorsun değil mi? Belki de daha kötüsü. Mihrem senin karının önüne atladı, kendini feda etti. Şimdi burada beni teselli etmek yerine git, o şerefsizi bul, Emre! Mihrem gözünü açmasın, yakarım mesleği, umurumda olmaz! Bu işte parmağı olan herkesi kazığa otur-

tur, yanarken attıkları çığlıkları kılım kıpırdamadan izlerim!”

Soğukkanlı cümlelerimin altında yatan gerçekliği, öfkeyi Emre biliyordu. Sema beni aldattığında bile bu kadar öfkelenmemiştim. Canım bu kadar yanmamıştı. Ellerime Sema’nın kanı da bulaşmıştı ama kalbim böyle parçalanmamıştı. Beynimi durduruyordu Mihrem, aklımı benden alıyordu. Benim elimi kolumu bağlayıp çaresiz bırakıyordu. Kalbim ağrıyordu.

“Bulacağım, sana getireceğim onu.”

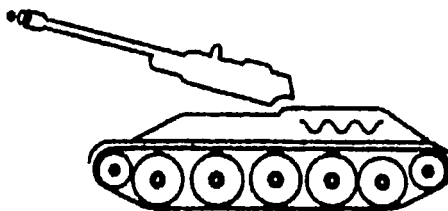
Emre değil ama Kurt verdiği sözleri tutardı. Ben buradan Mihrem gözünü açmadan çıkamazdım, onu bırakamazdım. Emre arkasını dönüp, giderken pencereden dışarıya baktım.

Mihrem ya bugün gözlerini açacaktı ya da ben içinde kendimle birlikte her şeyi ateşe verecektim.

Ekrana tekrar baktığımda Mihrem’i yoğun bakıma alacakları yazıyordu. Gün ağarmış, güneş yüzünü göstermişti artık. Bekleme odasından çıktığım an ameliyathanenin kapısı açıldı. Mihrem’i sedyede çıkartan iki görevli asansöre doğru ilerliyordu. Yanlarında öylece yürüdüm, teninin rengi verilen kanlarla biraz daha yerine gelmişti ama hâlâ sessizdi kelimeleri.

Mihrem hiç sessiz olmamıştı ki... En çok sustuğu anlarda bile bir şeyler konuşurdu. Bana anlatırdı gözleriyle. Böyle yatmak ona hiç yakışmıyordu, bunu hak etmiyordu. Asansöre beni almadılar, yoğun bakımda sadece öğle vakti on dakika görebileceğimi söylediler. Asansörün kapıları kapanırken, eli elime bile değmeden gitmişti öylece. Boğazıma oturan yumruyla adımlarımı hastanenin çıkışına yönlendirdim.

Mihrem’in akan kanına karşılık bir bedel ödenmeliydi ve ben o bedeli ödeyecektim!

1 Ay Sonra

Mihrem

"Bugün nasılsınız?" Doktorumun sorusuyla gülümse-
dim. Sonunda taburcu oluyordum.

"Gayet iyiyim, son bir haftadır kendimi tamamen topar-
ladım."

Yatağımdan kalkıp üstümdeki geceliği yukarı doğru sı-
yırdım. Çıkmadan önce son kez yara yerimi kontrol edecekti.
Beş dikiş izi vardı, böbreğimi almak için merminin giriş ye-
rini genişletmişlerdi. Uyandığımda ciddi şekilde hissettiğim
ağrılarla baş etmek zordu. Bedenim tek böbrekle yaşamaya
çalışıyordu ve buna uyum sağlama süreci yıpratıcı olmuştu.

"Dikişlerin kapanmış, anlaştığımız gibi kendini zorlamı-
yorsun bir süre daha. Seni hayatta tutmak için on sekiz saat
ameliyathanede kalanlara borçlusun bunu, Komutanım." Gü-
lümseyerek söylese de o anı unutmadığına emindim. Kim on
sekiz saat ameliyat ettiği hastasını unutabilirdi ki?

"Merak etmeyin doktor bey, beni yaşama bağlayan se-
beplerim oldukça fazla."

Sargı bezini geri sarmak yerine yapışkanlı bandajı sadece
dikişlerin olduğu yeri örtecek şekilde koydu karnıma. Geceli-
ğimi aşağıya indirdiğimde kapı tıklatılıp açıldı. Semih elinde
her günkü gibi bir buket çiçekle girdi içeriye. Bugün kırmızı
karanfildi çiçeklerim. Doktor artık Semih'i benim kadar iyi ta-
nıdığı için selamlaştılar. Bir aydır her gece benim yanımda ka-
lıyordu, izinli olduğu günler tüm gün benimleydi. Gözlerimi
açtığımda ilk onu görmüştüm. Beni hiç yalnız bırakmamıştı.

Ağabeyim de sürekli geliyordu ama onun işi daha sıkın-
tılydı. Mirza için Marcus adına arama kararı çıkartılmıştı.
Hiçbir yerde yoktu. Ağabeyim, INTERPOL'ün arama listesi-
ne girmesi için ne kadar uğraşsa da mümkün olmamıştı. Mir-
za'nın üvey babası bütün konumunu kullanarak, oğlunun bir
komploya kurban gittiğini iddia etmişti. Türk Hükûmetinin
bir oyunuydu, Amerika'nın iyi niyetle yardımlaşmak için

gönderdiği askerine karşı yapılmış hakaretti. Mirza onların tarafındaydı ne de olsa. Bütün bunları ağabeyimden öğrenmiştim. Resmî olarak diplomatik sürece katılamıyordu ama gayriresmî tarafından süreci yönetiyordu.

Doktor odadan çıkarken Semih'in o çiçekleri her gün odama nasıl soktuğunu merak ediyordum. Normalde hasta odasına içinde toz ve mikrop taşıma riski olduğu için canlı çiçek sokulması yasaktı. Ama bu adam ne yapıyor, ediyor her gün bana o çiçekleri getiriyordu. Bir gün önce koyduğu çiçeği vazodan çıkardı ve yeni getirdiklerini içine koydu. Buruşmaya yüz tutmuş papatyalarımı da diğer çiçeklerim gibi atmayıp kurutmak için elinden aldım. Bana getirdiği hiçbir çiçeği atmamıştım.

Bir gün Mine, diğer gün Gamze dönüşümlü olarak beni hiç boş bırakmadan her gün yanıma gelmişti. Askeriyedeki odama bırakmaları için çiçekleri onlara veriyordum. Mine, Gamze'de kaldığından sorun olmuyordu. Bir haftalığına gelmişti ama Ankara'daki davasına girip geri dönmüştü ve davası bittiği için buradaki arkadaşımın davalarda yardımcı olmaya başlamıştı. Üniversiteden arkadaşı olan henüz tanışmadığım ama ismini duyduğum Pınar'la ortak yürütüyorlardı işleri.

Askeriyedeki odama çiçeklerini artık kendim koyacaktım, en fazla bir saate taburcu kâğıtlarım çıkardı. Masanın üstüne bıraktım papatyalarımı, Semih sabah giderken çıkış işlemlerim için geri geleceğini söylemişti. Şimdiyse tıraş olmuş, üstüne krem rengi bir kazak, altına da bacaklarını saran siyah kot pantolon giymişti.

"Özledim seni," dedi kollarını açarken.

İki adım atıp kollarının arasına girdim. Sıcak bedenine sarıldığımda kokusunu içime çektim. Tıraş losyonu ile karışık kendine has kokusu beni yaşama bağlıyordu. Ameliyattan sonra iki gün yoğun bakımda uyutulmuştum, değerlerim normale dönünce beni odaya almışlardı. Ölümün ucundan

dönmüştüm hatta birkaç saniyeliğine ölmüştüm. Semih bunların hiçbirini anlatmamıştı ama Uğur bana her şeyi anlatmıştı. Haftada bir kez izin günlerinde gelmişlerdi hepsi. Emre'yi daha fazla görmüştüm. Gamze'yi hastaneden alıp öğle saatlerinde bırakıyordu. Karısının üstüne titriyordu.

Benim de üstüme titreyen bir adam vardı. Saçlarıma dokunurken eli titrerdi, bana bakarken gözleri titrerdi, adımları söylerken sesi titrerdi. Semih bu bir ayda çok değişmişti. Beni kaybetme noktasına geldiğindendi sanırım. Bazen bana öyle büyük bir hisle bakıyordu ki kalbime bir yük biniyordu. İnsan okurdum ben, Semih'i de okuyordum. Gözlerinde büyük bir pişmanlık vardı.

"Ben de seni çok özledim, birkaç saat olsa bile," diyerek cevap verdim başımı kaldırıp, gözlerine bakarak.

Eliyle saçımı kenara çekip dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı. Bende de çok fazla şey değişmişti. Semih'e olan aşkımı tamamen kabullenmiş ve her şeyimle bu aşka sahip çıkmıştım. Kalbim sadece onun için atıyordu.

"Hadi üstünü değiştir de çıkalım. Kapıda bekliyorum."

Göz kırptığında güldüm. Kim derdi ki benim üstümde ne olduğunu bakmaya gelen Semih, üstümü değiştirmem için odadan çıkacak? Semih'in gözlerine çöken ağırlık, kalbine de çökmüştü. Artık benimle ilgili her cümlesi ciddiydi, şakaya ya da imaya yer yoktu. Ne hissediyorsa direkt söylüyordu. Ben de arada kalan duvarları yıkmış, tamamen kendimi ona açmıştım.

Gamze, Mirza'nın yüzünü görmemişti. Önüne ben geçtiğim için son anda görmesini engellemiştim. Ben vurulduğumdaysa Gamze şoka girmişti, sadece benden akan kana odaklanmıştı. Mirza'nın kaçması hakkında bir fikri yoktu, zaten bize uzak bir mesafedeydi. Onun önüne atladığıma pişman değildim, Gamze'ye bunu fazlasıyla borçluydum.

Her şeyi anlatacaktım.

Semih'le aramızda artık sır olmayacaktı. Onu ilk gördü-

ğüm an buna karar vermiştim. Gözlerinin içi kıpkırmızı, saç başı dağınıktı. Üstünde kamuflaj vardı, hastaneden iki gün boyunca hiç ayrılmamıştı sanki. Ben uyanana kadar yoğun bakımın önündeki bekleme alanında durmuştu. O an kararımı verdim. Sevdığım, âşık olduğum adamdan bir şey gizlemek istemiyordum. Kalbim bir de bu yükün ağırlığını kaldıramazdı. Mirza kaçak konumunda olsa bile konuşabilirdi, Gamze bir şeyler hatırlayabilirdi.

Başkasından duyacağına benden duymalıydı. Bunu hak ediyordu.

İki kapaklı dolaba doğru ilerleyip açtım. İçinden bana bir beden büyük gelen bordo rengi sweatimi çıkarttım. Altına siyah kot pantolonumu aldım. Üstümdeki gecelik takımını çıkartıp kıyafetlerimi giydim. Ayağımdaki hastane terliklerinin yerine siyah spor ayakkabılarımı giydiğimde daha iyi görünüyordum. Dün odanın banyosunda duş almıştım. Son bir aydır burada kaldığım için bu oda evim gibi olmuştu. Saçlarımı tarayıp, yukarıdan dağınık topuz yaparak topladım. Üstüme kalın siyah montumu geçirdim.

Yüzüm ruh gibi beyazdı. İki hafta önceye kadar aynaya bile bakamıyordum, şimdiyse sağlıklı bir şekilde parlıyordu. Çantamı topladıktan sonra kişisel bakım eşyalarımı ayrı bir çantaya yerleştirdim. Semih'in bana akşamları okuduğu kitabımı sehpanın üstünden aldım. Sesiyle uykuya dalmak son bir aydır benim için en güzel andı. Kitabımın arasındaki ayracı yerinden oynatmadan çantama yerleştirdim. Kaldığımız yeri kaybetmek istemiyordum. Vazonun içindeki çiçekleri ve papatyalarını birleştirip kucağıma aldım.

"Semih!" Seslenmemle birlikte kapı hızla açıldı.

Gözleri hızlıca beni kontrol ettikten sonra gülümsedi. Yatağın üstündeki çantaları tek eline alıp, diğer elini bana uzattığında beklemeden tuttum. Bir elimde çiçeklerim, diğer elimde sevdiğim adamın eli vardı. Ağabeyim henüz bir şey dememişti ama ne zaman gelse Semih'i burada gör-

düğü için şüphe ediyordu. Sorsa inkâr etmezdim zaten.

“İşlemleri hallettim, çıkalım hadi,” dedi Semih.

“Çok iyi olur.”

Bir aydır yatmaktan çok bunalmıştım, hayatımda hiç bu kadar fazla dinlenmemiştim. En fazla bir hafta izin alıyordum zaten. Onda da ne yapacağıma karar veremediğimden yine ağabeyimin yanında oluyordum.

Semih’le el ele hastane koridorunda yürürken geçtiğimiz yerlerdeki bakışlar bize dönüyordu. Yanımda yürüyen adam oldukça dikkat çekiciydi. Uzun boyu, yapılı bedeni, yakışıklı bir yüzü vardı. Onu mükemmel yapan taşıdığı kalbiydi. Ona baktığımı anlamış gibi gözlerini bana çevirdi. Gülümsediğimde beni biraz daha kendine çekti.

Eskisi gibi oyunbaz tavırları yoktu. Daha ciddi duruyordu artık. Söylediği her sözün ardında bir şeyler arardım çünkü sadece ima ederdi. Şimdiyse benim tanıdığım adamın gerisinde duran bir adam daha vardı. Ciddiydi; oyunlar, şakalar, laf vurmalar yoktu. Bu yaşadığımız olaydan sonra bana başka bir gözle bakar olmuştu. Gözlerindeki korkuyu sonsuza dek silmek isterdim.

Açık havaya çıktığımızda derin bir nefes aldım. Hastane de kaldığım süre boyunca iki kez dışarı çıkmıştım. Onda da Semih ve diğerleri yanımdaydı. Bahçede dört erkekle gezmek oldukça dikkat çekiyordu. En sonuncusunda herkes gözünü dikmiş bize bakarken, bir daha çıkmayacağım artık, dedim. Semih, sadece ikimizin çıkmasını kabul etmemişti. Mirza hâlâ dışarıda bir yerdeydi ve hataya düşüp beni görmek için gelirse diye tek bırakmıyordu. Semih’in olmadığı zamanlarda kapımda bir polis bekliyordu. Beni öldürmeye çalışan, ölen nişanlımın ikizi bulunamamıştı çünkü.

Otoparka geldiğimizde Semih arabasının kapısını açtı. Çiçeklerimi arka koltuğa bırakıp öne oturdum. Semih çantalarımı yerleştirip sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında hava buz gibi olsa da üşümüyordum. Kış gelmişti, bu

hafta kar yağacağı söyleniyordu hatta. Kar yağışını severdim, görevde olmadığım müddetçe tabii ki. O zaman tam bir işkenceye dönüşürdü.

“Dün Tufan Albay’a görev emrin geldi,” dediğinde Semih, derin bir nefes aldım.

“En azından emekli edilmedim. Geri hizmete almışlar beni.” Hafta başında görevime geri dönecektim, raporum bitiyordu.

“Geri hizmette hangi konuma verdiklerini ağabeyin söylemiştir sana.” Semih bana yandan bir bakış attığımda onun da öğrendiğine emindim.

“Planlama ve strateji uzmanlığına verilmişim. Gideceğiniz görevleri ben planlayacağım, içeride olmasa bile dışarıdan destek sağlarım size.”

Sonuçta meslekten emekli edilseydim sanırım bu benim için büyük bir sorun olurdu. Ben beş yaşımdan beri asker olmak için hayal kuruyordum. Görev görevdi, içeride ya da dışarıda değişmezdi. Vatanın askeriye kurumunda görev almak için eğitim almıştım ben.

“Askeriyeye gitmiyor muyuz?” Askeriyenin tam tersi istikamete gitmeye başladığımızda merakla Semih’e döndüm.

“Yemek yemedim, sen de yememişsindir, öğle yemeği saatinde çıktık. İlk önce güzel bir şeyler yiyelim, sonra gideriz.” Bana dönüp cevap verdiğinde yemek yemeye gittiğimizi anladım.

Gerçekten de acıkmıştım, hastane yemeklerini çok sevmemiştim. Askeriyenin yemekleri bile daha iyiydi. Semih geldiğinde genellikle sevdiğim şeylerden getiriyordu. Akşam yemeklerini beraber yiyorduk. Birbirimiz hakkında bu hastane sürecinde pek çok şey öğrenmiştik. Bir ablası ve kız kardeşi vardı; Nazenin, Nesrin. Yeğenlerinden bahsetti ama en çok aklımda kalan Sadem’di. Birkaç kez telefonda konuşurken duymuştum onları, dayı-yeğen birbirine çok bağlıydı. Aslen Aydınli olduklarını, babasının işi dolayısıyla Mersin’de yaşa-

dıklarını, küçük yaşlardan itibaren babasının yanında çalıştığı gibi bir sürü şey öğrenmişim hakkında.

Kendi hakkımdaysa çok şey paylaştım Semih'le. Miran'a bile anlatamadığım şeylerdi bunlar. Çünkü Miran ile birlikteyken bir görevi sürdürüyordum, hiçbir zaman gerçek ailemden bahsetmemiştim. Ailemin olmadığını biliyordu tabii ki ama ona küçük yaşta ebeveynlerimi kaybedince beni anneannemin büyüttiğini, onu da çok yakın bir zamanda kaybettiğimi söylemişim. Bir ağabeyim olduğunu bile bilmiyordu ama Semih'e ilk söylediğim şey, Arda'nın ağabeyim olduğuydu. Semih'e ailemden bahsetmişim. Asker olduklarını, nasıl şehit edildiklerini gözyaşları içinde anlatmışım. Başımı omzuna yaslamışken sadece saçlarımı okşamış, hiçbir şey söylememişti.

Yan tarafımda oturan adama doğru dönüp uzun uzun baktım. Bu bir aylık süreçte çok ciddi kararlar da almışım. Miran'ın aslında kim olduğunu anlatacaktım ama anlatacağım başka bir şey daha vardı. Sırasını bekliyordu hepsi.

Semih arabayı durdurduğunda dalgın bakışlarımı ondan çektim. Geldiğimiz yere baktığımda kaşlarım çatıldı.

"Yemek yiyecektik hani? Burası neresi?" diye sordum.

Semih bana bir şey demeden arabadan indi. Kapımı açtığında emniyet kemerimi çıkartıp ben de indim. Konuşmadan elimden tuttuğu gibi ilerlemeye başladı. Arabadan çantamı almamı bile beklememişti. Semih nazik bir şekilde beni çekştirirken derin bir nefes aldım. Önünde durduğumuz kapı açılınca şaşkınlıkla Gamze'ye baktım.

"Hoş geldiniz!" Gamze gülümseyerek bizi karşıladıktan sonra geri çekildiğinde ayakkabılarımızı çıkartıp içeriye girdik.

Ev iki katlıydı, bahçesi küçüktü ama gördüğüm kadarıyla bakımlı görünüyordu. Vestiyere kabanlarımızı bıraktığımızda salona doğru geçtik. Mert, Mine, Esra, Ercan, Uğur, Emre, Gamze, Dursun, Nazlı hepsi buradaydı. Dursun'un izni geçen hafta bitmişti. Nazlı ile birlikte hastaneye geçmiş olsuna gelmişlerdi.

Salon süslemelerle donatılmıştı, ilk dikkatimi bu çekmişti. Büyük bir pankartta *"Hoş Geldiniz, Komutanım"* yazıyordu.

"Geçmiş olsun, Mihrem." Sırayla herkes geçmiş olsun dileklerini söylediğinde dolu gözlerle baktım onlara. Bana bir aile sıcaklığı veriyorlardı.

"Ben çok teşekkür ederim."

Titreyen sesimle gülümsediğimde içimde büyük bir mutluluk vardı. Arda'dan sonra bir ailem daha olmuştu. Gamze, Esra ve Mine sırayla bana sarıldıklarında diğerleriyle el sıkıştım. Semih bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu.

"Bu kimin evi?" Sorumla birlikte Mine elimi tuttu.

"Sen de kabul edersen bizim evimiz olacak. Burada aldığım davalar arttığı için Iğdır'daki avukat arkadaşımın bürosuna ortak oldum. Esra da altı ay buradaymış, tanıştıktan sonra birlikte ev tutmaya karar verdik. Sen de askeriyede kaldığın için sana da sormak istedik, evde bir oda daha boş, tabii kalmak istersen."

Eve baktığımda gerçekten çok özenli ve güzel döşenmişti. Lacivert-krem koltuk takımı, kenarda duran büyük krem rengi yemek masası, perdeler, halılar büyük bir uyum içindeydi. Ne çok boğuyordu ne de çok sadeydi. Mine ve Esra'nın zevki güzeldi. Esra zaten mimardı ve seçimleri hem şık hem zarif bir ev yapısı ortaya çıkartmıştı.

"Çok isterim." Mine'ye cevap verdiğimde gerçekten istiyordum bunu.

"O zaman yan komşuna merhaba de. Uğur, Ercan, ben ve Mert yan taraftaki eve taşındık. Gerçi onlar taşındı ama ben senin kararından sonra kalacaktım ya da gidecektim." Semih'in sözleriyle birlikte şaşkınca ona baktım.

"Ciddi misin?" Şaşkın ses tonuma karşı gülümsedi.

"Senden ayrı kalacağıma cidden inandın mı?" Herkes ooo falan derken biraz utandım sanırım. Saçlarımı önüme çekip yüzümü kapattım.

Semih beni kendine çekerken kolunun altına aldı. Herkes ilişkimizi biliyordu, birlikteliğimiz güzel bir şekilde ilerlemeye başlamıştı. Kızların donattığı masaya geçtik hep birlikte. Yemek servisi devam ederken Ercan'ın çok sessiz olduğu dikkatimi çekti. Arada kaçamak bakışlarla Esra'ya bakıyordu. Ben hastanedeyken bir şeyler olmuştu. Mert ve Mine de gülümseyerek sohbet ediyordu. Mine'nin gözlerinde farklı bir ışıltı vardı.

"Mert ve Mine birlikte mi?" Yanımda oturan Semih'e sessizce sorduğumda bana yaklaştı.

"Mert sonunda Mine'ye açıldı. Emre başta biraz geri durdu ama baktı, Mine'nin de gönlü var, sessiz kaldı. Daha çok yeni, bir hafta falan oldu."

Gerçekten ikisi de mutlu görünüyordu. Dursun ve Nazlı da çok iyiydiler. Uğur düşünceli bir şekilde dalgındı. Emre'nin gözleri Esra ile konuşan Gamze'nin üstündeydi. Ercan ise uzaktan izliyordu.

"Bir şey söylemek istiyorum." Dursun'un ilk kez Karadeniz ağzı kullanmadan söyledikleriyle şaşkındım. Türkçe telaffuzu çok iyiydi.

"Sadece ciddi ortamlarda böyle konuşur," dedi Semih kaşlarını çatarak. Bir sorun mu vardı?

"Dinliyoruz." Emre biliyordu galiba.

"Tayin kâğıdım geldi dün. Gümüşhane'ye tayinim çıkmış. Hep birlikteyken söylemek istedim," dediğinde Dursun, bunu beklemiyordum.

Kısa zaman içinde Nazlı ve Dursun'a çok fazla alışmıştım. Hepimiz bir gün görev gereği ayrı yerlere gidecektik ama böyle tam alışmışken sanırım zor olacaktı. Henüz izinden geçen hafta dönmüşlerdi ve gelir gelmez gitmeleri de etkilemişti sanırım. Dursun, Iğdır'da bu sene üçüncü yılını doldurmuştu.

"Hayırlısı olsun kardeşim, artık tatillerde izinleri denk getiririz," diyerek ilk konuşan Uğur oldu.

“Nazlı daha yeni gelmişti ama,” diyerek üzüntüyle Nazlı’ya baktı Gamze.

“Ben de kalmayı çok isterdim, en azından sizi tanıyorum ama gideceğimiz yerde kimseyi bilmiyorum.”

Nazlı’nın da gözleri dolduğunda en çok bu duruma alışmakta zorlanacağını biliyordum. Tam bir yere alıştım dediğin an başka bir yere savruluyordun. Askerlik zor bir meslekti ama asker eşi olmak da oldukça zordu. Onlar benden daha çok şey paylaşmıştı, üstelik birlikte çok güzel anıları vardı. Semih’ten kız kaçırma maceralarını da dinlemiştim. Şimdi bir araya yeni gelmişken ayrılmaları üzmüştü ikisini de.

Benim kutlama yemeğim, veda yemeğine dönüştü. Dursun hafta sonu Nazlı ile ev bakmak için Gümüşhane’ye gidecekti. Lojmanlar şu an dolu olduğundan ev kiralayacaklardı. Nazlı’nın yeni yerleşen evinin eşyaları daha burada kullanmadan başka bir evi süsleyecekti.

Yemek daha sessiz bir şekilde yenmişti. Nazlı ve Dursun hazırlık yapmak için ayrıldığında, Gamze ve Emre de alışverişe çıkacaklarını söyleyip ayrıldı. Erkekler kendi evine yani yan taraftaki mavi boyalı iki katlı eve geçti. Semih kalmıştı sadece yanımda. Daha sonradan buranın bir site olduğunu fark etmiştim. Semih’e sanırım biraz fazla odaklıyım yol boyunca. Yaklaşık on beş tane iki katlı dublex evin oluşturduğu bir siteydi. Her evin önünde kendilerine ait küçük bahçeleri vardı. Mevsim kış olduğu için sadece birkaç çam ağacı yeşil kalabilmişti.

“Askeriyeye gidelim istersen, ben de eşyalarımı alacağım.” Semih’in sesiyle pencereden uzaklaştım. Mine ve Esra mutfağı topluyorlardı. Bugünlük misafir sayıldığım için bana bir şey yaptırmamışlardı.

“Aslında iyi olur, fazla eşyam yok burada.” Hastaneye getirdikleri birkaç parça kıyafetim vardı sadece.

Kızlara haber verip Semih’le birlikte evden çıktım. Mine çıkmadan yedek anahtarlardan birini vermişti elime. Kendi

arabamı da getirmem gerekiyordu. Askeriye'nin arkasındaki otoparkta kalmıştı. Arabaya bindiğimizde arkada duran çantalarımıza baktım. Ben daha nerede kalacağımıza karar vermediğim için eve götürmemişti. Şimdi yeni evimle buluşacaktı eşyalarım. Askeriyeye çok da uzak değildi, evle arası yarım saat sürüyordu. Semih arabayla nizamiyeden geçip arkada durduğunda birlikte indik.

Direkt yatakhane'nin olduğu binaya ilerledik. İkimiz de eşyalarımızı toplayacaktık. Semih taşınmak için beni beklediğinden eşyaları buradaydı. Üçüncü kata çıktığımızda ortalıkta kimse yoktu. Semih elimden odama çektiğinde gü-lümsedim. Kapıyı arkamızdan kapatıp bana baktı. Elleri hâlâ ellerimdeydi.

"Seni ilk kez burada görmedim ama seni ilk kez bu odada sevdim, bu odada sana olan aşkımı kabullendim, bu odada sana sevgimi haykırdım. Ben sana yanarız dedim, sen bana yanalım dedin. O yüzden bu soruyu bu odada sormak istiyorum. Benim yangınım sensin, Mihrem. Bu yangının içine ben bile bile atladım. Benimle bir olup, sana her baktığımda içimde büyüyen yangına ortak olur musun? Benimle evlenir misin?"

Elimi bırakıp, cebinden çıkarttığı yüzük kutusunu açtığı anda nefesimi tuttum. Bir Semih'e bir yüzüğe baktım. Kalbim bütün hücrelerime kadar müthiş bir patlama yaşadı. Semih, bana evlilik teklifi ediyordu. İnanamıyordum.

"Bir cevap verecek misin?" Korkuyla gözlerime baktığı anda yutkundum. Kabul etmeyeceğimi düşünüyordu.

"Evet."

"Neye evet? Teklifime mi yoksa soruma mı?" Tek kaşı yukarı kalkarken ne diyeceğimi tahmin edemiyordu.

"Evet, evlenirim!"

Ağzımdan çıkan kelime kalbimden geçendi. Karşımdaki adamın yüzüne muazzam bir gülümseme yerleşti. Yüzüğü kutudan çıkartıp parmağıma taktı. Bana sıkıca sarıldığında

kollarımı boynuna doladım. Kokusunu içime çekerken beni yukarı doğru kaldırdı. Boylarımız eşit olduğunda öyle sıcak bir şekilde öptü ki beni, ayaklarımı yerden kesmeseydi ayakta duramazdım.

Semih'in telefonunun melodisi odayı doldururken dudaklarımız ayrıldı. Beni dikkatli bir şekilde yere bırakırken duvara yaslandım. Böyle anlarda bile olsa o telefona bakmak zorundaydı işte. Ben hâlâ kendimi bir rüyada gibi hissederken Semih'in kaşları çatıldı. Kurt yazısını görünce Emre'nin aradığını fark ettim. Semih beklemeden açtı, bir sorun vardı sanırım.

"Emre," dedi sadece. Bir süre dinledikten sonra gözleri beni buldu.

"Bırakma sakın onu, geliyorum!" Dişlerini sıkarak kurduğu cümleyle gözlerinde öfke dalgalandı. Telefonu kapatıp tekrar bana döndü.

"Mihrem, bana biraz zaman verir misin? Sen kıyafetlerini toplayana kadar geleceğim, söz." Elimi tuttuğunda bir sorun olduğuna emin oldum.

"Sorun ne?" İçimi bir korku kapladı.

"Benimle ilgili değil, Emre'yle ilgili. Geleceğim hemen," diyerek elimi tutup öptü.

"Tamam, bekliyorum."

Semih odadan çıkarken içime düşen o korku beni ele geçirdi. Emre, Mirza'yı bulmuş olabilir miydi? Semih her yerde arandığını söylemişti. Vural, Emre'nin kuzeni istihbaratta çalışıyordu, üstelik amcası da üst düzey görevliydi. Emre'ye haber uçmuş, Semih de haber almış olabilirdi.

Olduğum yerde daha fazla duramayıp odadan çıktım. Semih çoktan gitmişti. Yataktan çıkınca karşıma çıkan ilk çavuşa Semih'i sordum. Arabası hâlâ buradaydı. Yönetim binasına girerken görülmüştü. Semih, Mirza'dan duymadan ona her şeyi anlatmalıydım. Parmağımda onun yüzüğü varken bunu saklamam ihanet olurdu.

Yönetim binasına girip, koridorda ilerlerken çoğu kişi izinli olduğu için bina boştu neredeyse. Sessiz olmaya çalışarak ilerliyordum, amacım sadece Semih'i bulmaktı.

"Artık çok geç!" Emre'nin sesini duyunca durdum. Konferans salonunun aralık kapısından içeriye baktığımda gördüm onu.

"Mihrem'e evlenme teklifi ettim, kabul etti!" Semih'in sert çıkan sesiyle kaşlarımı çatıp bir adım yana çekildim. Son anda Uğur'u görmüştüm.

"Siz benim kardeşim olamazsınız! Ben o kıza söz verdim lan! Semih seni pişman etmez, dedim. Adam sandım seni! Ne demek başından beri Mihrem'le olan her şey yalandı? Sen bu kıza âşıktın hani? Şimdi karşımda durmuş, her şey plandı, diyorsunuz bana! Emre hadi karısı için yaptı, tedavi Mihrem'de diye düşündü. Peki, sen Semih? O kız sana âşık, şerefsiz! Hiç mi sızlamadı yüreğin?"

Uğur'un bağırışı öyle bir yankılandı ki ayakta durabilmek için ellerimle duvardan destek aldım. Biraz önce beni öpen âşık olduğum adam ayaklarımı yerden keserken, şimdi duyduklarımınla ayaklarım yerden kesiliyordu.

Her şey bir plandı. Havaalanında karşılaşmamız, karşılıklı odalarda kalmamız, sürekli yan yana gelmemiz hepsi bir oyundu. Semih başından itibaren benim kim olduğumu hep biliyordu.

DEVAM EDECEK...

